

Giới thiệu Vợ À, Cung...ngốc Thật!

Truyện Vợ à! Cung ngốc thật của tác giả trẻ Êch Socola là một truyện teen rất sinh động và vui tươi, truyện như một sản phẩm với trí với lối viết hóm hỉnh, đáng yêu, các tình tiết truyện gây cười một cách tự nhiên. Không chỉ đem lại tiếng cười truyện còn có những lúc thật lãng mạn và đầy cảm xúc của một tác giả khá mới.

Truyện kể về đôi vợ chồng còn trẻ nít, đây là mô típ truyện điển hình: nam chính phúc hắc, lạnh lùng nhưng rất thương yêu người trong lòng. Nữ chính lại là một cô gái ngây thơ, dễ thương, bị nam chính dụ dỗ. Chuyện tình yêu của đôi trẻ hết sức ngọt ngào và cũng không kém phần nhí nhảnh.

Từ đầu đến cuối hóa ra chỉ là yêu, vì yêu có thể làm băng lạnh hóa lửa hồng, biến người ta thay đổi đến bất ngờ, dù thế nào đi chăng nữa bọn họ cũng sẽ mãi yêu nhau. Cùng theo dõi truyện và đồng hành với bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ À, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Cái gì? Hôn Ước? Hôn phu?

Chíp! Chíp! Chíp!

Tiếng những chú họa mi đang hót bên ngoài ô cửa sổ màu hồng nhạt, cái thứ tiếng dễ chịu ấy đánh thức mọi giác quan của con bé đang nằm trên giường. Nó bật dậy, mở cửa sổ ra đón khí trời mát rượi. Từng tia nắng vàng nhạt nhảy nhót trên thành cửa bằng gỗ sồi.

-What? Cái gì thế kia? - Đang ngắm trời, ngắm mây thì nó nhìn thấy trước cửa nhà mình có một hàng dài những người mặc áo đen, đeo kính râm trông rất oách - Ba! Mẹ!

-Gi vậy? - Mẹ nó ở dưới nhà nói vọng lên.

-Mẹ với ba lên phòng con mà nhìn nè! - Nó hét lớn.

Ba mẹ nó kéo nhau chạy lên thì thấy đứa con gái yêu dấu đang tròn mắt nhìn xuống dưới qua cửa sổ.

-Có chuyện gì mà trông con hốt hoảng thế? - Ba nó sốt sắng hỏi.

-Ba! Mẹ! - Nó giật mình rồi chỉ ra phía ngoài - Hai người xem đi!

-Đâu? - Mẹ nó chạy lại, khi đã xác nhận được là ai thì thờ dài và nhìn ba nó, nói - Đến rồi đó ông!

-Ai vậy ạ? - Ngu ngơ hỏi, nó hết nhìn ba rồi lại nhìn mẹ - Chẳng lẽ! Chẳng lẽ...!

-Chẳng lẽ cái gì? - Thấy nó ấp úng, mẹ nó hỏi.

-Ba mẹ quen... quen với O...Osama... Binladen...! - Nó rụt rè nói từng chữ.

-Osama này! - Mẹ nó nghe xong thì đánh vào đầu nó một cái - Binladen này! - Một cái cốc nữa nhưng đau hơn trước gấp mấy lần liền.

-Au! Sao mẹ lại đánh con! - Nó ôm cục u to trên đầu rồi hỏi.

-Cho chừa cái tội nói năng bậy bạ! - Mẹ nó quát.

-Thôi! - Ba nó lên tiếng ngăn chặn cuộc ẩu đả của hai mẹ con, thờ dài rồi tiếp - Con thay đồ đi rồi xuống dưới nhà tiếp khách!

-Dạ? - Nó tròn mắt - Khách nào ạ? 0 o 0

-Thay đồ đi! - Mẹ nó trừng mắt với nó.

-Vâng vâng! - Nó cuống lên.

Nhưng khi ba mẹ xuống rồi, bỏ lại nó vu vơ với cái mặt ngu ngơ như trái bơ, nó đành làm theo ‘lệnh’ của hai vị tiền bối.

-“Lạ thật! Cả nhà mình mới chuyển về đây mà sao lại có khách được nhỉ?” - Dòng suy nghĩ của nó miên man với rất nhiều dấu hỏi chấm to tở chẳng trên đầu.

Nó bước vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân, xong ngồi trước gương để chải lại mái tóc ngắn quá vai hơi rối. Nó mở tủ và chọn cho mình một chiếc váy trắng, được điểm thêm bằng vài ren bên ngoài. Trên tóc cài thêm một chiếc nơ nhỏ màu hồng nhạt giữa đỉnh một viên ngọc lấp lánh. Nó tự tin bước xuống dưới nhà, thấy một người phụ nữ tầm trung tuổi tức bằng ba mẹ nó đang ngồi trên ghế sofa nói chuyện rất thân thiết.

-Con xuống đây! - Mẹ nó gọi.

-Dạ! - Nó chạy nhanh đến cạnh mẹ rồi cúi đầu trước người phụ nữ kia - Dạ, cháu chào cô!

-Ừm, chào cháu! - Bà nhấp một ngụm trà rồi cười.

-Đây là cô Xuân Huyền! Người đã giúp ba mẹ rất nhiều trong lúc gặp khó khăn! - Ba nó giới thiệu.

-Vâng! - Nó gật đầu.

-Cũng nên bỏ qua cách gọi bằng cô! - Bà Xuân Huyền cười nhẹ - Gọi ta là mẹ được rồi!

-Ừm... - Nó chưa nhận thức được, đến khi tiếp thu xong thì trở mắt nhìn bà Xuân Huyền - Dạ?

-À! - Mẹ nó kéo nó ngồi xuống - Hồi trước, ba mẹ và cô là bạn ở Nhật, xong khi qua Việt Nam thì hai gia đình có hứa là sau này sẽ làm sui gia với nhau nên...!

-Mẹ! - Nó nhìn mẹ khó hiểu - Con mới 17 tuổi mà!

-Nhưng ta đã chót hứa rồi! - Ba nó nói nhỏ.

-Bây giờ ta muốn nói đến chuyện hôn ước của con và con trai ta! - Bà Xuân Huyền lên tiếng.

-Dạ? Hôn... hôn ước? - Nó lắp bắp như gà mắc tóc nhưng nó hiểu ba mẹ nó chứ, họ cũng chỉ vì giữ lời hứa nhưng như thế thì khác gì đem bán con cho rồi.

-Ừm! - Gật đầu, bà Xuân Huyền nói tiếp - Hôm nay ta qua đây đón con về gặp thẳng con trai của ta!

-Nhưng... cô ơi! - Nó gãi đầu gãi tai - Cháu... cháu có thể xin một điều được không...?

-Ừm, cháu cứ nói! - Bà Xuân Huyền gật đầu.

-Nếu cháu và con cô không hợp thì hủy được không ạ...? - Nó muốn thử xem tên đó là ai mà lại xui xẻo đến đi làm vợ hấn, mà không phải nói là hôn thê mới đúng, nó nghĩ thầm - “Ta sẽ cho người một bài học nhớ đời!”

-Ta sẽ xem xét lại sau, được chứ? - Suy nghĩ hồi lâu, bà Xuân Huyền quyết định.

-Dạ! - Nó cười - Cháu cảm ơn cô!

-Bây giờ ta đi được rồi chứ? - Bà nói tiếp.

-Vâng! - Nó trả lời - Để cháu lấy đồ đã ạ!

-Khỏi cần! Ta sẽ bảo người đưa đến sau! - Bà Xuân Huyền xua tay.

-Con thực sự muốn đi không? - Ba mẹ nó hỏi.

-Không sao đâu ba mẹ! - Nó nháy mắt - Con biết phải làm gì mà! Hi...

-Cô có thể cho cháu nó thỉnh thoảng về chơi với chúng tôi, được không? - Mẹ nó nhìn con, lòng thấy đau quặn.

-Ừm! Không vấn đề gì! - Bà Xuân Huyền như nhớ ra điều gì, nói - Cháu cũng phải chuyển về trường con trai ta luôn đó!

-Dạ? - Nó tròn mắt rồi cúi đầu - Vâng! Cháu biết!

-Chúng ta đi thôi! - Bà Xuân Huyền gọi.

-Vâng! - Nó cúi gập người - Con chào ba mẹ, hai người nhớ giữ gìn sức khỏe đó!

-Con cũng vậy nhé! - Mẹ nó khóc, nhìn đứa con của mình.

Nó chạy đi, vẫy tay tạm biệt ba mẹ, cố gắng không để rơi nước mắt. Leo lên chiếc xe ô tô màu đen sang trọng cùng bà Xuân Huyền, nó nhìn mãi bóng dáng của ba của mẹ như muốn khắc sâu trong lòng.

-“Khóc không làm được gì cả! Bây giờ ta sẽ quyết tâm đánh bại tên hôn phu hôn phung gì gì đó để được về nhà với ba mẹ!” - Nó an ủi bản thân và trong đầu bắt đầu lập ra những kế hoạch tinh vi con gà ri.

Trên chiếc xe limo màu đen sáng loáng, mang một vẻ cao quý, sang trọng thì cô gái ngồi trên đó có khuôn mặt đẹp tựa như đóa hoa trong nắng sớm dịu nhẹ lại phảng phất một nỗi buồn... buồn vì xa mẹ... buồn vì xa ba... buồn vì phải xa ngôi nhà đã gắn bó được mấy năm... Nó buồn, rất buồn.

-Cháu không khỏe ở đâu à? - Bà Xuân Huyền đưa tay sờ lên trán nó, bàn tay bà lạnh buốt chạm vào trán nó hơi nóng.

-Dạ...! Cháu... cháu không sao hết! - Nó hơi giật mình, cười xuề xòa.

-Ừm! - Nụ cười hiền của bà Xuân Huyền làm nó cũng vui bớt đi nỗi nhớ gia đình, ở bà có một vẻ gì đó thân thiện và gần gũi với nó. Có lẽ, nó thấy quý bà rồi, như tình cảm một đứa con dành cho mẹ của mình vậy!

Hai người im lặng, không ai nói một câu nào cả.

-À! Ta chưa biết tên cháu là gì? - Bỗng, bà Xuân Huyền phá vỡ bầu không khí căng thẳng đó.

-Dạ? - Nó nhìn bà.

-Cho dễ xưng hô thôi! - Bà mỉm cười thật dịu dàng.

-Tên cháu là Gek... - Nó đang trả lời thì dừng lại, nó không muốn nói ra cái tên ấy - À, không! Là Thúy Quỳnh ạ!

-Thúy Quỳnh? - Bà nhẩm lại, đôi môi mấp máy.

-Dạ! - Nó cười rồi giải thích - Vì ba và mẹ cháu quen nhau tại một vườn hoa, xung quanh đó là cả một vùng trời bát ngát hoa quỳnh trắng nở rộ!

-Ba, mẹ cháu đặt tên con rất đúng! - Bà Xuân Huyền nhìn nó - Cháu thực sự rất đẹp!

-Hi! - Nó cúi đầu - Cháu cũng bình thường như bao bạn cùng trang lứa khác thôi ạ!

Bà cười, nhìn đứa con gái trước mặt, nếu thằng con trai của bà gục ngã trước đóa hoa quỳnh này thì tốt biết mấy. Con bé vừa tốt bụng lại đẹp, bà thấy quý nó từ cái nhìn đầu.

-Mà cô ơi! - Nó kéo tay áo bà Xuân Huyền.

-Hả? - Bà Xuân Huyền trả lời - Có chuyện gì sao cháu?

-Con... con trai cô! - Nó ấp úng - Tên là... là... gì vậy... ạ?

-Haha! - Bà bật cười, nhìn “con dâu tương lai” của mình mà thấy vui sướng - Cháu không cần phải úp úp mở mở như vậy làm chi cho khổ!

-Dạ? - Mặt nó đỏ ửng, trái cà chua phải gọi bằng... cụ, bởi chưa bao giờ nó lại đi hỏi tên một thằng con trai bao giờ cả. Nghĩ gì thì cũng thấy nhục nhã quá!

-Con trai ta tên là Hoàng Thái! - Bà cười rồi trả lời.

-Hoàng Thái? - Nó hơi sững sốt, không thể ngờ là tên “hôn phu” của nó lại nghe hay đến vậy.

-Ừm! - Bà Xuân Huyền hỏi nó - Hay đúng không?

-Dạ...? À... ừm... - Nó hơi gật đầu - Quả thật... là rất hay ạ!

-Ừ! Nhưng cháu cứ đợi đến khi gặp nó đi, sẽ có bất ngờ thú vị hơn đó! - Bà cười... gian.

-Cô? Sao ạ? - Nó nhìn bà Xuân Huyền một cách khó hiểu rồi hỏi nhanh.

-Cháu sẽ thích nó thôi! - Bà lại cười nhưng lần này nhiều khí sắc mùi gian tà hơn.

-Thích ạ! - Nó cố hỏi thêm.

-À! - Bà Xuân Huyền quay ra phía cửa xe rồi kéo tay nó - Đến nhà ta rồi đó! Xuống mau nào!

-À, dạ vâng ạ! 0 Nó theo bà xuống xe.

Nó thực sự bất ngờ trước căn biệt thự trước mặt, có lẽ là nó đang mơ vì nơi này... quá đẹp. Nhưng màu sơn xanh màu rêu tạo nên vẻ cũ kỹ nhưng khá bí ẩn cho ngôi biệt thự. Cánh cửa mạ vàng chói lóa trông không khác cung điện là mấy. Sơ qua thì nơi đây được xây theo công trình kiến trúc phong kiến nên mới đậm phong cách cổ xưa như vậy.

-Đẹp quá! - Nó thốt lên trong vui sướng.

-Cảm ơn cháu! - Bà Xuân Huyền cười vui.

-Dù là công trình theo kiểu phong kiến nhưng cũng không làm mất đi vẻ trang trọng và sự bí ẩn của ngôi nhà! Chưa kể, rằng đây là một vị trí khá tốt khi xung quanh được trang trí thêm bằng màu xanh của thực vật, hoa, cây, cỏ thật sống động! - Đưa ra nhận xét, nó nhìn quanh không ngớt lời khen.

-Cháu thích nơi này lắm sao? - Bà hỏi nó, lòng rạo rức niềm sung sướng.

-Dạ! - Nó gật gật đầu mấy cái rồi nói - Cháu rất rất rất thích nơi đây là đằng khác đó ạ!

-Ừm, vậy là tốt rồi! - Thở phào nhẹ nhõm, bà Xuân Huyền chỉ lo rằng “con dâu tương lai” không thích những nơi cổ hủ mà phải là những thứ sang trọng và hiện đại như mấy đứa con gái thời nay.

-Đẹp quá à! - Nó vẫn hét lên trong niềm sung sướng, dù có mơ thì nó cũng chẳng chẳng dám mà chiêm bao đến những cái thứ đất tiền thế này, không ngờ là hôm nay lại được chứng kiến tận mắt.

Rầm...!

Nó mãi chạy nhảy mà... đâm ngay vào cột nhà.

-Quỳnh, cháu có sao không? - Bà Xuân Huyền chạy lại, giọng hoảng hốt, lo lắng.

-Cô, cô ơi! - Đầu nó oang oang lên - Nhiều... nhiều sao quá à!

-Này! - Bà hét, lay lay nó.

-Dạ, ôi! Đầu cháu! - Nó tỉnh ra, ôm đầu kèm cục u thứ hai trong ngày.

-Haiz! - Bà Xuân Huyền thở dài rồi nhắc nhở - Lần sau đi thì nhớ phải chú ý trước sau! Nghe không?

-Dạ! - Nó cười.

-Nào, chúng ta vào thôi! - Bà dìu nó vào trong nhà!

Trong căn biệt thự tựa tòa lâu đài...

-HOÀNG THÁI! CON ĐANG LÀM CÁI QUÁI GÌ THẾ HẢ?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Hôn phu sao? Tên biến thái thì đúng hơn!

-HOÀNG THÁI! CON ĐANG LÀM CÁI QUÁI GÌ THẾ HẢ?

Đó không phải giọng của người nào xa lạ mà chính là “mẹ chồng tương lai” của nó - bà Xuân Huyền, người sở hữu giọng nói ‘nhỏ nhẹ’ đến nghiêng thùng đồ thùng, nghiêng nhà đồ cửa.

-Là sao hả mẹ? - Người con trai ngồi trên sofa như một cậu chủ đích thực, xung quanh còn có mấy cô gái ăn mặc khá hở hang, thế này thì thà không mặc nữa cho rồi, quần áo ở đâu mà như giẻ lau nhà, có hơn nhưng không kém.

-MÁY CON NHỎ NÀY LÀ AI? - Bà Xuân Huyền tức giận, nổi hết cả gân xanh trên trán.

-Anh! Mẹ anh nhìn em! - Một cô gái kéo tay áo hắn, giọng nũng nịu - Em sợ lắm!

Nó đứng trơ ra từ lúc nãy đến giờ nhưng đến khi nghe cô gái kia nói xong thì quay ra nhìn bà Xuân Huyền.

-Cô ơi!

-Sao cháu? - Bà dù giận nhưng với nó vẫn nói nhỏ nhẹ nhất có thể.

-Nhà mình, nhà vệ sinh ở đâu vậy ạ? - Nó cười.

-Cháu làm sao hả? - Bà Xuân Huyền hơi hoảng.

-Không, không ạ! - Nó nhìn cô gái vừa rồi nũng nịu với hắn và phun ra một câu - Chị ấy nói xong làm cháu muốn mửa quá thôi ạ!

-Hả? - Bà tròn mắt nhìn đứa “con dâu tương lai” rồi phì cười, nó cũng vui tính đó chứ. Hơn nữa, nó nói như vậy cũng làm bà đỡ tức giận đi bao nhiêu, bà nhìn cô gái kia, muốn xem phản ứng của cô ta ra sao.

-Mày...! - Mặt cô gái tím tái, quả không ngoài dự đoán của nó.

-Thôi đi! - Hắn lúc này mới lên tiếng, đứng dậy rồi nhìn mấy cô nàng - Các chị cũng nên về đi!

-Nhưng mà...! - Một người lên tiếng.

-Nhưng cái gì nữa! - Hắn trừng mắt - Phiền quá!

-À, không! Tụi em về nha anh! - Mấy nàng nhanh chóng xách guốc lên mà chạy.

-Các chị chạy cẩn thận không đâm phải cột nhà đó! - Nó hét theo một câu.

Rầm...!

Việc gì đến cũng phải đến, cô nàng đã ‘ôm hôn’ cột nhà thẩm thiết ở khoảng cách thật là gần gũi và thân mật nhưng không phải vì cảm đầu cảm cổ chạy mà nguyên do là tại nó hét lên, làm cô quay lại không kịp nhìn thấy cột nhà đã ngay trước mặt.

-Huh...? - Nó ôm miệng - Chị ơi! Em xin lỗi!

-Mẹ! - Hắn lên tiếng.

-Cái gì? - Bà Xuân Huyền tròn mắt, quát lớn - TAO BIẾT LÀ MÀY RẤT SÁT MẤY CÁI CON NHƯ THỂ NÀY NHƯNG TỪ HÔM QUA ĐẾN BÂY GIỜ, TAO ĐÃ NÓI BAO NHIÊU LẦN LÀ KHÔNG ĐƯỢC DẪN CON NÀO VỀ ĐÂY CƠ MÀ! MẸ MÀ MÀY CÒN KHÔNG NGHE SAO?

-Mẹ có nói ạ? - Hắn chu mỏ, ‘phản bác’ lại.

-CÁI THằng...! - Bà á khẩu vì vốn dĩ bà nói đúng một lần thôi mà!

-Thôi mẹ ơi! - Hắn điu mẹ vào ghế ngồi xong hỏi - Đây là ai hả mẹ?

-MÀY CÒN HỎI HẢ - Máu lại sôi lên sùng sục, bà quát tiếp - VỢ TƯƠNG LAI CỦA MÀY ĐÓ!

-Dạ? - Hắn tròn mắt nhìn nó rồi tiến lại gần - Đây ạ?

-CÒN SAO NỮA, ĐÚNG LÀ CÁI THằng! - Bà Xuân Huyền xoa xoa hai thái dương.

Hắn nhìn nó một lượt từ đầu đến chân, từ chân đến đầu. Lại gần và... kéo phần áo ở cổ nó rồi phán một câu xanh ỏi là là xanh.

-Ba vòng như một!

Nó bị hắn làm vậy thì hốt hoảng ôm lấy người mình, ánh mắt tức tối nhìn hắn. Phải công nhận là hắn rất đẹp trai, cao phải trên 1m80, mái tóc đen nhánh trông lãng tử thì thôi rồi bà con ơi. Hèn chi mà mấy em mê như điên đảo. Nhưng nó thì không!

-Sao vậy? - Hắn cười cợt

-Đây là con trai cô! Phải không ạ? - Nó không trả lời, chỉ tay vào mặt hắn rồi nhìn bà Xuân Huyền và hỏi.

-Ừm, nó là Hoàng Thái đó cháu! - Bà Xuân Huyền nhìn hắn rồi nói - Sao mày lại nhìn hết vòng một nó hả cái thằng mất nết kia?

-Sao đâu mẹ! - Hắn nói một cách vô tội nhất có thể - Dù gì chẳng làm vợ con mà, phải không?

-Đây là thử xem sao đã! - Nó hét lên, đỏ mặt nhìn hấn.

-Sao mặt cung đỏ thế hả? - Hấn vẫn cười bằng cái giọng gian hơn con nagan.

-Kệ tôi! - Bị nhìn thấy gần hết như vậy mà không đỏ mặt mới lạ, hấn hỏi cũng bằng thừa.

-Này này, hai cái đứa kia! - Bà Xuân Huyền gọi - Bà già này còn ngồi đây nghe! Làm gì mà...!

-Không có mà cô! - Nó hét lên, dung đôi mắt to nhìn bà.

-Thì chẳng phải mẹ là...! - Hấn bắt đầu thấy hứng thú với nó rồi, khi nó bắt đầu đặt chân vào đây, tiếng hét trong vui sướng của nó quả thật rất tự nhiên và hồn nhiên, nó nói to đến nỗi mà hấn nghe thấy luôn!

-Là cái gì hả cái thằng kia! - Bà Xuân Huyền cười lớn rồi hỏi.

-Kì đà cần mũi đó! - Hấn tiến lại gần, vòng tai qua ôm lấy eo nó.

-A! - Nó giật mình, mặt vốn đã đỏ rồi, nay còn đỏ hơn - Tránh ra!

-Bây giờ cũng là chiều rồi đó! - Bà Xuân Huyền quay ra nhìn đồng hồ rồi cười gian - Để tôi đi cái thằng này!

-Cái gì ạ? - Nó đỏ mặt, tròn mắt nhìn bà.

-Ta đùa thôi mà! - Bà Xuân Huyền nhấp một ngụm trà.

-Nhưng con không đùa! - Hấn vẫn giữ khư khư eo nó, không chịu buông.

-Ồ, ờ - Bà cười tươi - Mà hai con ở chung phòng đó nhé!

-Ừm... - Nó nhìn bà Xuân Huyền, nhưng rồi khi phân tích và xem xét lại lời nói của bà thì hoảng hồn - Dạ? Cô nói sao cơ ạ?

-Con? Với "vợ con"? Chung một phòng? - Hấn đang buồn rười rượi thì nghe bà Xuân Huyền nói vậy, mắt sáng hơn cả đèn pha ô tô.

-Ừ! - Bà gật đầu rồi trả lời.

-Nhưng... nhưng... - Nó khóc thầm trong lòng, nhìn xuống tay hấn vẫn đang ôm eo mình và nói lớn - Bộ anh thích lắm hay sao hả?

-Không phải thích! - Hấn hơi lỏng vòng tay.

-Vậy thì sao? - Nó cười vui vì hấn không thích thì chắc chắn sẽ bình an vô sự, không phải ở chung với cái tên biến thái này nữa.

Yeah!

-Là... - Hấn chần chừ làm nó cũng hồi hộp, rồi xiết chặt vòng tay đang ôm eo nó - Mà là quá thích đó chứ!

-What? - Tinh thần sụp đổ, nó cố gắng đẩy hấn ra và không ngừng 'nói' - Tránh ra! Tránh ra!

-Sao phải tránh chứ? Cung là vợ của tôi cơ mà! - Hấn cười vô cùng gian rồi quay qua nhìn bà Xuân Huyền - Phải vậy không mẹ?

-Ồ! - Bà nhấp tiếp một ngụm trà rồi trả lời thân nhiên.

-Dạ? - Nó hoảng hồn, đau lòng nhìn người "mẹ chồng tương lai" của mình mà chỉ biết cười trừ cho bản thân.

-Bây giờ, hai con đi dọn phòng đi! - Bà Xuân Huyền nói.

-Để làm gì ạ? - Hấn vẫn ôm eo nó, hỏi.

-Bỏ ra cái tên này! - Mặt nó nhăn nhó trông rất đáng yêu.

-Không bỏ!

-Bỏ, nhanh lên!

-Không!

-Bỏ!

...

Cuộc cãi vã cứ diễn ra như vậy đó.

-Thôi! - Bà Xuân Huyền ngán ngẩm nói lớn.

-Dạ? - Cả hai người cùng đồng thanh.

-Hai đứa đi dọn phòng để chuyển đồ vào! Ngay lập tức cho ta! - Bà giao nhiệm vụ, xong nhìn hai đứa bằng một ánh mắt vô cùng dịu dàng.

-Dạ? Dọn phòng? - Hấn hỏi.

-Nhanh lên! - Bà trừng mắt, quát lớn.

-Dạ! Dạ, tụi con đi ngay đây! - Hấn buông nó ra, cả hai cùng tá hỏa chạy loạn, nhưng khi ra được khỏi tầm mắt của bà Xuân Huyền thì bỗng nhiên...

Pặc...!

Nó ôm chặt lấy cánh tay hấn.

-Cưng! - Hấn giật mình rồi nhìn nó - Thích tôi rồi sao?

-Điên! - Nó tuôn một câu nhưng vẫn không buông khỏi cánh tay hấn.

-Vậy sao ôm cánh tay tôi vậy? - Hấn trêu ngạo nó.

-À... ờ thì... - Nó lúng túng - Anh có thể đưa tôi về phòng cần dọn được chứ?

-Với một điều kiện! - Thấy hơi khó hiểu nhưng một ý nghĩ biến thái lại lóe lên trong đầu hấn.

-Điều kiện? - Nó nhú mày nhìn hấn, xong trả lời - Ok, gì cũng được!

-Gì cũng được? - Nó như tạo cơ hội cho hấn làm cái việc biến thái đó, hấn cười cợt gian tà vô cùng - Hứa đó nhé!

-Ừ! Trông mặt anh gian hơn cả con ngan! - Nó nằng, bàn tay nhỏ vẫn ôm lấy cánh tay hấn rất chặt.

-Hả? - Hấn đau lòng, sao mà "bà xã" lại có thể so sánh khuôn mặt đẹp trai của hấn với mặt của mấy con ngan được chứ.

-Thôi! Đi về phòng đi! - Nó kéo kéo hấn đi.

-Tại sao cưng lại sợ vậy? - Hấn kéo nó vào lòng mình, mặt đối mặt.

-Tôi... tôi... - Nó cúi mặt - Để nói sau được không?

-Ừm...! - Thờ dài, hấn tiếp - Nhớ là tối nay, cưng phải nói cho tôi biết và hơn hết là thực hiện điều kiện!

-Được rồi! Tôi nhớ mà! - Nó ngẩng mặt lên, rồi gật gật đầu như một đứa bé biết nghe lời người lớn.

-Nào, chúng ta về phòng nha! - Hấn bế nó lên rồi hét to.

-Ế! - Nó đỏ mặt, hoảng hốt nói lớn - Bỏ tôi xuống, tôi có chân đi mà!

-Nói rồi! Không bỏ đâu! - Hấn chu môi trêu nó.

-Sao anh cứ thích trêu tôi thế hả? - Nó quay đi, nhưng vẫn hét lớn.

-Trêu đâu mà! - Hấn cười cợt một cách kì lạ.

-Rõ ràng! - Nhìn hấn, nó nhăn mặt.

-Không có!

-Có!

-Không có mà!

-Tôi nói là có!

...

Chiến tranh đợt hai đã xảy ra và như thường lệ thì...

-Đi dọn phòng đi! - Bà Xuân Huyền vẫn ngồi trên sofa uống trà, thấy hai đứa lại "gây chiến" thì lại làm đại sứ giảng hòa bắt hai đứa đi dọn phòng.

Và tiếp sau sẽ luôn luôn là...

-Dạ! - Hấn với nó sợ hãi rồi cuống quýt trả lời - Bọn con đi ngay đây!

Hấn bé nó chạy ngay đi, chưa lúc nào và cũng chưa bao giờ mà hấn lại thấy lo lắng cho một đứa con gái. Tại sao? Tại sao khi nhìn thấy nó, hấn lại thấy hiện lên hình ảnh của bông hoa dịu nhẹ, ấm áp? Những lúc nó đỏ mặt hay thậm chí là nhăn mặt, nhàu mày thì hấn đều thấy tim mình hơi lồi nhịp nhưng rồi cũng xua đi. Đứa giống với tình cảm của người khác, hấn luôn là vậy và nó cũng không phải ngoại lệ. Vì vậy hấn cố ngăn chặn lại cái dòng cảm xúc rạo rạo, vui sướng khi ở bên nó. Hấn vừa chạy vừa nhìn nó thật lâu...

Nó im lặng, không nói gì nữa, nó đang phân vân không biết nên nói ra căn bệnh của mình cho hấn nghe không...?

Mà nghe rồi thì hấn có ở bên để giúp đỡ nó những khi nó cần không...?

Hấn sẽ đối xử với nó ra sao đây...?

Nó nên nói hay là im lặng đến khi chuyện này kết thúc...? -Ê! - Hấn gọi nó.

Nó không nói gì, vì vẫn đang chìm trong dòng suy nghĩ miên man.

-Tôi bé cưng thế này đỡ mọi chân hơn nhì? - Hấn cười cợt.

-Ừm...! - Nó tr lời vu vơ nhưng rồi tròn mắt, vội vàng lấp bắp - Không! Không có! Bé với bông, sướng cái nổi gì chứ hả?

-Nổi lòng đó! - Hấn trả lời rồi chu mỏ nhìn rất rất rất đáng yêu.

-Grừ...! - Cái bản mặt đáng yêu của hấn làm nó muốn oánh ngay lập tức.

-Sau này, chắc phải áp dụng phương pháp dạy mèo vào dạy cho vợ mình thôi! - Hấn nhìn xa xăm rồi nói.

-Cái gì chứ? - Nó túm cổ áo hấn.

-Đừng mà! - Hấn nhân lúc nó kéo cổ áo mình thì càng tiến khuôn mặt lại sát mặt nó.

-O... - Nó từ từ buông ra, tay buông thõng, mặt lại đỏ một lần nữa.

-Thôi! Chúng ta vào dọn phòng thôi, vợ yêu của anh! - Hấn hét to rồi bế nó, chạy thật nhanh về căn phòng trước mặt.

-Vợ... vợ yêu của... anh? - Nó ngẩn ngơ rồi nói lớn - Há? Ai là vợ yêu của anh chứ!

-Là cưng đó! - Hấn mỉm cười, nụ cười giết người.

Hấn dừng lại trước cửa gỗ sồi của một căn phòng, khẽ đẩy cánh cửa, nó nghẹn ngào thốt lên...

-Woa!

-Cưng có vẻ thích nhì? - Hấn nhìn nó thật âu yếm.

-Ừ! Mà... - Nó dừng lại rồi tiếp - Nhìn cái bản mặt anh làm tôi ngứa tay ngứa chân muốn đập nát quá!

-Há? - Hấn trở mắt nhìn nó, ánh mắt này đã đưa bao nhiêu em vô lưới tình của hấn mà nó thì lại không sao. Thú vị rồi đây!

-Vì thế nên đừng nhìn tôi như vậy nữa! - Nó gật gật đầu, tươi cười.

-Không... không... cười? - Lấp ba lấp bắp, hấn chết khô với "hàng vợ" này mất thôi.

-Ừ! - Nó nói rồi nhìn quanh, tiếp - Mau lau dọn thôi!

Nó nhảy khỏi tay hấn trong lúc hấn không chú ý, vẫn mãi suy nghĩ về câu nói của nó.

-Này! - Nó chạy lại phía giữa căn phòng, hét to gọi hấn đang ngẩn ngẩn ngơ ngơ.

-O... - Hấn lấy lại phong độ rồi đi thật... chậm rãi đến chỗ nó.

-Đúng là rùa bò mà! - Nó cười lớn rồi lấy trên cái bàn gần đó một chiếc bút chì gỗ.

Nó lấy thêm cái tạp dề dùng để dọn dẹp đã được bà Xuân Huyền chuẩn bị sẵn gần đó. Một chiếc tạp dề màu hồng phấn và chiếc váy màu trắng của nó - một sự kết hợp hoàn hảo, mái tóc ngắn được búi gọn lên cao bằng chiếc bút chì vừa lấy được. Lúc này, nó trông không khác gì một nàng công chúa bước ra từ trong chuyện cổ tích. Chiếc mũi nhỏ nhắn, đôi mắt to long lanh như vì sao biết nói biết cười, đôi môi đỏ mọng. Nó đẹp lắm, một vẻ đẹp thuần khiết mà khó ngờ bút nào có thể miêu tả được.

-Cung... - Hấn dừng lại, đứng hình trước nó.

Thích, thích...

Trái tim của hấn đã bắt đầu đập loạn xạ, mặt bắt đầu... đỏ lên. Đây là lần đầu tiên, hấn thấy tim mình đập nhanh trước một người con gái xa lạ đến vậy, còn đỏ mặt thì hầu như không bao giờ mà sao tự nhiên ngày hôm nay lại...

-Nè! - Nó chạy lại, tay không ngừng xua xua trước mắt hấn.

-Hà? - Bất ngờ quá, cũng may là hấn đã định thần lại được, vui vẻ trả lời nó.

-Bệnh hả? - Nó hỏi, đây liệu có được cho là một sự quan tâm không?

-Không! - Hấn trả lời gọn rồi kéo tay nó - Lau dọn thôi... vợ yêu!

-Mẹ ơi! Khụ... khụ... - Nó ôm cổ, trêu hấn rồi "khó khăn nói" - Nghe muốn mưa quá!

-Mưa ra đây là cung dọn đó nghe! - Hấn đập đập vai nó.

-Biết rồi! - Nó trả lời rồi lảng xãng đi lấy chổi, cây lau nhà,... v... v và bắt đầu lau dọn rất chăm chỉ.

Không ai nói với ai câu gì cả, cả căn phòng chìm trong một bầu không khí yên lặng khác thường.

6 giờ tối.

Nó đang lau chiếc kệ nhỏ thì hấn lên tiếng, phá vỡ bầu không khí nặng nề trong phòng.

-Nói cho tôi biết bệnh của cung được chưa?

-Bệnh? - Nó cố nhớ lại lời hứa với hấn vào bữa chiều - À! Ừm...

-Bệnh gì? Nói đi, cung! - Hấn có vẻ hơi sốt ruột, vội vàng lên tiếng.

-Tôi bị bệnh... bệnh mù đường... - Cúi mặt, tay nó bấu víu vào chiếc tạp dề màu hồng phấn.

-Mù đường? - Hấn hỏi lại.

-Ừ! Tôi không thể phân biệt được phương hướng! Nhất là vào buổi tối hoặc ban đêm... - Giọng nó buồn, như đang có điều gì đó nặng nề ở trong lòng mình. Một nỗi niềm khó có thể nói ra cho người khác biết.

-Vậy hồi nhỏ..? - Hấn hơi thắc mắc.

-Sau một lần lạc trong rừng thì cũng là lúc mà tôi không phân biệt được nữa! - Nó cười nhạt, cười cho cái số phận khổ sở của mình.

-Không ai ở bên cung sao? Ngoài ba mẹ! - Đi lại gần nó, hấn hỏi, lòng ngày càng lo lắng, hấn hôm nay thật kì lạ mà!

-Chị họ tôi! - Nó trả lời, nhìn hấn một lúc rồi tiếp tục - Kém tôi một tuổi! Nhưng sống với tôi từ nhỏ nên hai chị em tôi coi nhau như ruột thịt vậy đó!

-Vậy sao? - Hấn trầm lại, nó cũng có nỗi khổ riêng của mình, vậy tại sao hấn không làm một chỗ tựa cho nó nhỉ? Không, không được, hấn đang trêu đùa nó cơ mà! Hấn chìm trong dòng suy nghĩ, một phần lo cho nó, một phần lại lo cho thứ tình cảm đang xuất hiện trong tâm trí mình...

-Thôi! - Nó không muốn nói tiếp nữa dù bỗng dưng nhớ đến người chị họ của mình, không biết là bây giờ, chị ra sao rồi? - Điều kiện là gì?

-Điều kiện... - Hấn cười gian tà nhìn nó, căn phòng cũng đã được sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp. Một chiếc giường đôi với hai chiếc gối, một gối ôm to dùng đầu gối, một chiếc chăn và tất cả đều màu đỏ. Phía trên đầu hai người là chiếc đèn pha lê lấp lờ những tia ánh sáng huyền ảo đèn lung linh tuyệt đẹp.

-Nói nhanh lên! - Nó giục hấn.

-Hay là... - Hấn cười khi khi rồi nói - Làm theo những gì anh nói!

-Ồ... - Nó suy nghĩ, nhưng vì lỡ hứa rồi nên đành chấp nhận mà miễn cưỡng gật đầu.

-Hoàng Thái! - Bà Xuân Huyền ở dưới gọi vọng lên.

-Dạ, mẹ! - Hấn hét to trả lời lại.

-Mẹ có việc bận nên hai đứa hôm nay ở nhà nhé! Con nhớ chăm sóc thật kỹ càng cho Thúy Quỳnh đó, nghe chưa Hoàng Thái?

-Vâng! - Không ngờ là ông trời lại giúp hấn - Con biết rồi mà mẹ!

-Cái gì? - Nó nhìn hấn, lòng đau đốn và vô cùng lo lắng khi thấy nụ cười chết... ruồi của hấn, nhưng chỉ là đối với nó mà thôi.

Sau khi tiếng khóa cửa vừa dứt thì hấn cười rất nham hiểm..

-A! Anh đang làm cái gì vậy hả?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Đêm đau lòng! Ở nhà cùng biến thái!

-A! Anh đang làm cái gì vậy hả? - Nó nói toáng lên, khuôn mặt đỏ ửng.

-Làm gì chứ? - Hấn nói bằng cái giọng vô tội, nhìn nó rồi cười.

-Vậy sao anh bắt tôi ngồi trên đùi anh chứ hả? - Tức quá, nó hét lên.

-Vợ phải ngồi trên đùi chồng! - Hấn vẫn thản nhiên đáp lại nó.

-Ê, ai là vợ anh chứ! - Nó trừng mắt rồi quay mặt đi.

-Quay lại! Nhanh! - Hấn thấy vậy liền quát.

-Không! - Nó vẫn cứng đầu.

-Đừng để tôi ăn cung đó! - Hấn tiếp tục.

-Hả? - Như nhận thức được, nó quay đầu lại và giọng nói có phần hơi run run - Vâng! Tôi quay!

-Haha....! - Hấn cười to.

-Huh? - Nó ngẩn tò te.

-Vợ à, cung... ngốc thật!

Ngay lúc này...

Ngay tại "hiện trường vụ án"...

Nó đang ngồi trên đùi hấn, khuôn mặt đỏ ửng thì hấn lại cười một cách mãn nguyện nhất có thể.

-Ở đây có máy nghe nhạc mp3 đúng không? - Nó hỏi nhưng hấn không trả lời, nó bèn kéo kéo bàn tay hấn đang ôm eo nó - Nè!

-Ừm... - Đầu hấn lại tiếp tục cho ra những sáng kiến mà hấn cho là tuyệt vời.

-Chỉ tôi đi! - Nó lay lay người hấn - Anh vừa dọn xong để nó đâu?

-Hôn một cái đi rồi tôi nói cho cung biết! - Hấn cười vừa gian lại vừa đầy nguy hiểm.

-Hả? - Nó ôm miệng lại, liên tục lắc đầu - Không! Không bao giờ!

-Vậy nghỉ nghe nhé cưng! - Hấn quay mặt đi, cười thầm chắc chắn rằng nó sẽ bị khuất phục ngay thôi. Và quả không sai...

-Được... được rồi! - Nó miễn cưỡng gật đầu, vì nghe nhạc thôi không giờ ngồi buồn não ruột ra mắt thôi nhưng nhớ ra điều gì đó, nó nói ngay - Đây là nụ hôn đầu đời của tôi đó, vì anh là hôn phu nên chắc không sao đâu nhỉ? nhưng chạm vào môi thôi nhé! Được... không?

-Ừm... - Hấn cười khi khi và quay lại.

Mặt đối mặt.

Mặt đối mặt.

Môi thì sắp chạm môi...

Nó đặt tay lên hai má hấn, cô gắng hôn cho thật nhanh nhưng không đủ can đảm, vì nhạc với nhẽo, nó sẽ làm hết sức.

5cm,

3cm,

1cm,

Chụt...!

Nó đứng hình vì thực sự thì chỉ còn một chút nữa thôi vậy mà hấn lại dám xông pha lên luôn chứ! Mất hết cả cảm xúc với cảm tình của con người, nói đúng và chính chuẩn chủ hơn là của nó.

-"Chết rồi! Lại thế nữa!" - Lại một lần nữa, mặt nó nóng bừng lên - "Mặt mình... mặt..."

-Chiếc máy ở trên nóc kệ kia kìa! - Tay hấn chỉ về phía cái kệ cao chót vót phải trên chiều cao của nó mới khổ chứ!

-Sao cao thế? - Nó đứng dậy khỏi chiếc ghế mà đứng hơn là lùi hấn và ngược lên.

Hấn nhìn nó mà cười khúc khích, đi lại gần, ôm eo nó và nhấc bổng lên, nói...

-Lấy đi cưng!

-À... Ồ...! - Nó nhanh tay với lấy chiếc máy mp3.

Bộp.

Hấn thả nó xuống một cách không nhẹ nhàng chút nào cả nhưng chỉ do là nó quá là nhỏ, hấn không nghĩ là nó lại nhỏ bé đến độ như vậy.

-Ôi, mong tôi! - Nó kêu, mắt nhắm tịt lại.

-Thôi, tôi xin lỗi mà! - Khoác vai nó, hấn cười - Cưng lấy được rồi nhỉ?

-Đau lắm đó! - Nó hét lớn - Máy đây!

Hấn tiến lại phía gần kéo bàn gỗ, lấy ra một cái tai phone rồi bảo với nó

-Nằm lên giường đi!

-What? - Nó nhăn mặt - Anh biến thái vừa thôi chứ!

-Hả? - Hấn phì cười trước thái độ của nó - Cưng nghĩ đầu óc tôi đen tối đến thế sao?

-Ồ... thì... - Quả thật thì nó có vẻ đen với tôi hơn à!

-Nói nhiều quá, nằm lên đi! - Hấn trừng mắt - Đưa máy mp3 đây!

-A... Vâng! - Nó hơi run run, chạy lại đưa xong là leo lên giường nằm ngoan ngoãn như một chú mèo con.

Hấn nhét chiếc tai phone vào rồi cũng leo lên nằm cạnh nó, cười nhẹ. Hấn kéo nó lại, ôm vào lòng mình rồi nói nhỏ.

-Nghe nhạc một chút rồi xuống đi ăn cơm nha!

-Và... vâng! - Nó hơi sờ sợ.

Hắn đưa một bên tai phone cho nó, một cái cho hắn, hai người cứ như vậy mà hòa mình vào lời ca ngọt ngào của bài hát "How Did I Fall In Love With You"...

Remember when, we never needed each other

The best of friends like

Sister and Brother

We understood, we'd never be,

Alone

Those days are gone, and I want you so much

The night is long and I need your touch

Dont know what to say

I never meant to feel this way

Dont want to be

Alone tonight

What can I do, to make you mine

Falling so hard so fast this time

What did I say, what did you do?

How did I fall in love with you?

"Hai con người, với hai tâm hồn khác nhau...

Nhưng ngay lúc này đây thôi, họ đang ở bên nhau đó...

Đôi mắt khẽ khép lại nhẹ nhàng...

Hai trái tim cũng có lúc lại cùng đập chung một nhịp...

Hắn - Hoàng Thái muốn ở bên nó nhưng cũng muốn trêu đùa với tình cảm của nó...

Liệu hắn có ở bên nó hay không...?

Hay sẽ bỏ nó lại chỉ vì một người con gái thú vị hơn...

Vì một cuộc tình mới mẻ hơn...

Nó sẽ ra sao chứ...?

Cuộc đời ta hãy để duyên phận quyết định..."

-Này! - Nó chọt chọt vào má hắn.

-Hum... - Mắt hắn vẫn nhắm nghiền lại.

-Dậy đi! - Lay lay người hắn, nó nói, căn bản vì bây giờ nó thấy đói quá rồi.

Im lặng.

-Tôi đói lắm rồi đó! Dậy đi! - Nó tiến mặt lại sát hắn, nếu không cho cái gì đó vào bụng thì chắc nó chết mất thôi - Đừng ngủ nữa!

Chụt!

Hắn bắt ngờ mở mắt, chớp lấy cơ hội và cướp tiếp nụ hôn thứ hai của nó. Xong, hắn ngồi dậy, cười khinh khinh và kéo nó vào lòng mình.

-Á! - Nằm gọn trong tay hắn, nó hét toáng lên rồi ôm miệng, có một thứ dư vị nào đó vẫn đang đọng lại trên môi nó... nhẹ nhàng, thoáng qua tựa như là gió.

-Sao hả? - Hắn nhẹ nâng một lọn tóc nó lên, nói nhỏ vào tai của nó bằng một giọng trầm trầm.

-Sao anh lại... - Nó ấp úng.

-Cướp nụ hôn đầu của cung rồi thì hôn cái thứ hai có làm sao đâu! - Hắn vui vẻ trả lời - Vừa nãy muốn nói gì hả?

-Ừm... - Nó nhìn quanh thì phát hiện ra rằng căn phòng bây giờ có thể nói là.. nó và hắn đang động phòng hoa trức thì đúng hơn đó, cười trừ một cách đau đớn - Tôi đói lắm rồi đó!

-Ừ...! - Hắn gạt đầu rồi tiếp - Nhưng tôi không muốn ăn cơm!

-Không ăn cơm? - Nó quay lại nhìn hắn khó hiểu - Thế thì ăn gì?

-Ăn... - Hắn cười gian, nhìn nó.

-Ăn cái gì? - Nó nhìn lại người mình rồi hỏi tiếp.

Hắn buông nó ra... xong đây nó nằm xuống giường, chống tay khóa nó lại ở giữa và cười rất vô tội.

-Anh... anh - Nó sợ hãi, ánh mắt ngán lẹ như chỉ chờ trào ra.

Không nói gì, hắn đưa tay lên khuôn mặt nó. Ngón tay hắn dừng lại ở đôi môi đỏ mọng, môi nó có vị của loài hoa quỳnh tinh khiết, một dư vị khó quên đã đọng lại trên môi hắn. Có một điều mà nó chưa biết, đó là nó cũng đã cướp mất nụ hôn đầu của hắn rồi... nụ hôn mà hắn sẽ chỉ dành cho người hắn yêu... Người đó có phải là nó hay không?

-Nè! - Nó đẩy đẩy hắn nhưng không có hiệu quả.

-Ừm... - Hắn nhìn nó nhưng vẫn mãi suy nghĩ.

-Cho tôi đi ăn cơm nha! - Nó thành khẩn nhìn hắn , rồi quay mặt đi sao cho không nhìn thấy khuôn mặt của hắn nữa - Lần... lần sau, đừng có đùa tôi kiểu đó nữa!

-... - Không nói gì, hắn quay khuôn mặt nó lại đối diện với mình.

-Đã nói là đừng đùa kiểu đó nữa rồi mà! - Nó nhăn mặt, người nóng bừng bừng.

-Tôi đâu có đùa! - Hắn trầm giọng rồi bảo bảo - Mà hình như tôi chưa biết tên cung, đúng không?

-Ồ... - Nó gạt gạt đầu.

-Vậy thì tên là gì? - Bằng cái điệu cười khi, hắn hỏi.

-Là... - Nó định nói thì dừng lại - Tên Việt hay tên thật?

-Tên thật? - Hắn khó hiểu nhìn nó - Tôi không hiểu ý của cung!

-Tôi không phải là người Việt mà là người Nhật! - Nó nghiêng đầu rồi nói.

-À! - Hắn vỡ lẽ, rồi nói tiếp, hình bóng ngày xưa lại quay về - Tôi cũng có quen một cô bé người Nhật! Hồi đó còn nhỏ lắm, khoảng chín hay mười tuổi gì đó!

-Vậy sao? - Nó ngạc nhiên - Cô bé tên là gì vậy? Cô ấy có biết tên của anh là gì không?

-Không! - Hắn nhẹ lắc đầu - Tôi biết tên cô bé nhưng cô ấy lại không biết! Và... tôi nghĩ rằng... mình đã thích cô bé ấy!

-Ừm... - Nó trầm ngâm, thấy cái gì đó nặng trĩu trong lòng. Thất vọng sao? Vì người hắn thích không phải là nó mà là một cô bé khác? Cuộc đời thật trớ trêu nhưng cũng thật khó hiểu!

-Sao thế? - Hắn gọi nó.

-Không, mà cô bé ấy... tên là...? - Nó lắc đầu, xua tan đi những gì vừa nghĩ.

-Tên là... Gekkanbijin! - Nhớ lại một chút quá khứ, hắn nói.

-Hả? - Nó trở mắt nhìn hân - Gekkanbijin?

-Ừm- Hân gật đầu rồi nói tiếp - Cô bé ấy bảo tên như vậy vì ba và mẹ cô quen nhau tại một vườn hoa, xung quanh đó là cả một vùng trời bát ngát hoa quỳnh trắng nở rộ! Và tên cô bé ấy có nghĩa là hoa quỳnh!

-Ồ... - Nó cố lục lọi trong kí ức tuổi thơ của mình...

7 năm về trước...

Buổi sáng lộng gió...

Tại một đồng cỏ xanh ròn...

Một cô bé mặc váy trắng đang ngồi cạnh một giỏ hoa quỳnh chưa nở...

Khuôn miệng nhỏ khẽ khàng ngân nga một vài câu hát...

Sazanami no BEDDO de me o samashita asa ni

Subete ga owatte hajimaru no

Atatakaku shizuka na hikari ni tsutsumarete

Kibou ga michiteru umi ni kaeru no

Hora shiawase no kane ga natte

Nanatsu no umi ga kagayaki dashitara

Ai no kiseki o ichiban suki na

Anata to futari mitsumetai

Soshite sotto KISU o shite ne

-Này! - Từ đâu, một cậu bé với khuôn mặt như hoàng tử đi lại cạnh nó, cười nhẹ.

-Hả? - Nó chớp chớp đôi mắt to của mình.

-Giọng bạn hay lắm! - Cậu khẽ nói, giọng nói như hòa vào cùng làn gió nhẹ nhàng bay tới vành tai nó.

-Hi! - Nó cười, mặt đỏ lựng khi mà có người khen mình hát hay - Cảm ơn bạn đã quá khen!

-Không đâu! Mình nói thật đó! - Cậu lắc đầu - Mà bạn đang làm gì vậy?

-Mình đang chờ Gekkanbijin nở? - Nó tươi cười.

-Gekkanbijin? - Cậu bé gãi đầu.

-Ồ... - Nó nhìn cậu một cách khó hiểu.

- Mình không phải người ở đây nên không rõ lắm! - Cậu cười khi.

-À! - Nó cười hóm hờ - Gekkanbijin nghĩa là hoa quỳnh đó!

-Oh, vậy hả? - Cậu bé nhìn thích thú - Mình cùng đợi với bạn nhé! Có được không?

-Ừ, được chứ! - Nó gật gật đầu rồi vui vẻ trả lời.

Trên đồng cỏ xanh lộng gió...

Hai đứa bé, một trai một gái đang ngồi đợi hoa quỳnh nở...

...

10 giờ đúng...

-Hoa nở rồi kìa!

Tiếng của cô bé reo lên trong niềm sung sướng, cậu bé cũng nhìn vào.

Đó là một loài hoa đẹp - hoa quỳnh trắng. Nó không có vẻ quyến rũ con người ta như là hoa hồng - loài hoa nữ hoàng nhưng nó mang sự tinh khiết trong sáng. Một loài hoa dịu nhẹ mà làm lòng người ta sững người trước vẻ đẹp của chúng.

-Xin lỗi nhưng mình phải đi rồi! - Cậu bé vội vàng cúi đầu xong quay bước.

-O... - Nó chưa hiểu chuyện gì xảy ra cả.

-Mình đi nha! - Cậu chạy đi rồi như nhớ ra điều gì, quay đầu lại nói lớn - Bạn tên là gì vậy?

-Mình là Gekkanbijin tên như vậy vì ba và mẹ mình quen nhau tại một vườn hoa, xung quanh đó là cả một vùng trời bát ngát hoa quỳnh trắng nở rộ! Và tên ấy có nghĩa là hoa quỳnh!

-Mình nhớ rồi! Mình sẽ không quên bạn đâu!

Hiện tại...

-Vậy là... - Nó lấp bắp - Anh là cậu bé đó sao?

-Nghĩa là... - Hấn cũng sững sốt - Cung là Gekkanbijin?

-Ừ! - Nó gật gật đầu.

-Hả? - Hấn vui, vui lắm nhưng cúi mặt - Từng thích cô bé ấy nhưng giờ thì không biết sao nữa rồi!

Hai người vẫn trong tư thế người trên kẻ dưới...

vẫn tiếp tục theo đuổi nhưng ý nghĩ riêng của mình...

Nhưng không sao...

Vì họ sẽ sớm quay lại làm thêm những nhiều những trận chiến tranh nữa thôi...

Chỉ là...

Trái tim đang rung động...

Từng hồi...

Từng hồi...

Rồi lỡ lệch một nhịp...

-À... - Nghĩ ra điều gì đó, nó gật mình rồi bảo - Bây... bây giờ xưng... xưng hô kiểu gì?

-Xưng hô? - Hấn tròn mắt nhìn nó, cười cợt - Cung sinh tháng mấy vậy?

-Tháng mấy? - Nó hỏi lại.

-Cứ nói đi! - Hấn giục nó nói.

-Tháng Năm! Thì sao? - Không hiểu gì nhưng nó vẫn nói.

-Vậy sao? - Hấn sung sướng vô cùng rồi tiếp - Tôi sinh tháng Một! Vậy thì...

-Tháng Năm? Tháng Một? - Nó ngu ngơ - Là cái quái gì vậy?

-Cung gọi tôi là anh đi! - Cười gian như con ngan, hấn bảo.

-Hả? What? - Nó hét toáng lên - Anh?

-Ừ! - Hấn gật gật đầu - Dù gì thì từ hồi chiều tôi với cung cũng đã có điều kiện sẵn với nhau rồi đó nha!

- Ừm... - Nó đành lòng cười trừ đau khổ.

- Sao hả? - Hấn nói nhưng trong lòng không ngừng nghĩ ra thêm một điều kiện nữa để trói buộc nó ở bên cạnh mình.

-... - Chưa bao giờ như lúc này mà nó mất hết cảm giác thích cái cậu bé ngày xưa, mà chỉ muốn cầm dao phay phanh thây hấn ra thôi!

- Đồng ý hay không đây? Để tôi còn xuống nấu cơm và đồng nghĩa với việc là cung sẽ ở lại! - Hấn cười, nụ cười sắc mùi nguy hiểm rồi đứng dậy.

- Há? - Nó tròn mắt.

Một mình nó?

Ở lại đây?

Trong khi đó là bị mù đường?

Đúng là cái tên sát nhân!

Cái đồ giết người!

- Chọn đi! - Hấn cúi người, nói nhỏ vào tai nó.

- À... Ờ... thì... - Nó áp úng, trong lòng không ngừng xem nên chọn cái gì thì tốt cho mình hơn.

- Nhanh lên, không thì... - Hấn bỏ lưng câu, đứng thẳng dậy rồi quay gót chân.

- A... - Thấy hấn định bỏ đi thì nó vội vàng cầm lấy bàn tay hấn, kéo lại - Được, được rồi!

Nhưng...

Dù chỉ là một cái kéo tay rất nhẹ nhưng cũng đủ làm hấn thấy như có cái gì đó chạy dọc cánh tay mình một cách tê tê.

Hấn..

Có phải là thực sự thích nó?

Không, không thể nào...

Nếu có thì cũng đã là quá khứ rồi.

Không được để cảm xúc này xen lẫn vào tâm trí một lần nữa...

Nhưng làm được không mới là điều đáng nói...

Dù gì thì hãy cứ để cho số phận quyết định vậy...

Đâu ai đoán được tương lai sẽ ra sao...

- Đồng ý rồi đó! - Hấn thoát ra khỏi dòng suy nghĩ, cười cợt rồi bế nó lên.

- Đây! - Nó hét toáng lên - Làm... làm cái gì vậy?

- Thì xuống dưới nhà! - Hấn chu mỏ - Đi nấu cơm chứ còn sao nữa!

- Vậy bỏ tôi xuống! - Nó kêu - Tôi cũng có chân mà!

- Bỏ cung xuống hả? - Hấn lỏng tay.

- Ừ! - Nó định nhảy xuống thì...

- Nằm mơ đi! - Siết chặt vòng tay, hấn vẫn cứ bế nó xuống dưới nhà, bỏ ngoài những tiếng kêu than trời đất.

Đặt nó xuống, hấn lảng xảng chạy vào tủ lạnh rồi nói vọng ra.

- À mà quên mất là mỗi lần gặp tôi thì cung phải...

- Há? - Nó chết lặng, lại điều kiện biến thái gì nữa đây - Mỗi lần tôi gặp anh phải thế nào?

-Cái gì đó? - Hấn quát - Gọi anh thì phải xưng em, nghe không?

-E... em? - Nó áp úng, mắt tròn tròn.

-Còn sao nữa? - Hấn nói lớn - Điều kiện mà!

-Điều kiện? Rồi, tôi biết giữ lời hứa mà! Em thì em, sợ gì! - Nó hét lại, gia đình nó biết giữ lời hứa chứ đâu có nói dối bao giờ.

-Vậy nói một câu đi! - Hấn cười, nói vọng từ trong bếp ra.

-Như là.. câu gì? - Nó hỏi.

-Câu Em yêu anh! - Hấn nhấn mạnh câu anh yêu em rất nham hiểm.

-Cái gì?- Bình tĩnh, bình tĩnh nó cố nói to - Em... em...

-Anh nghe không có rõ, cương à! - Hấn nói.

-Em yêu anh! - Nó ức chế - Vậy được chưa?

-Ừ! - Hấn cười - Thôi đi vào đây đi!

Kẻ trong bếp, người ngoài phòng khách mà hình như nó với hấn không biết tôn ca - lo nước bọt khi hết mấy câu như vậy hay sao nữa!

Nó chạy vào trong bếp, thấy hấn đã dọn ra nào là rau, củ, quả rồi là thịt cá, bò, heo...

-Chúng ta nấu nhé!- Hấn cười.

-Cắt bớt đi! - Nó chỉ vào đồng hồ - Ăn như thế này chắc tôi với anh thành hai con heo mất thôi!

-Rồi thì cắt! - Hấn phụng phịu rồi đem bỏ vài thứ vào tủ lạnh - Xong rồi đó! Bây giờ làm món gì bây giờ?

-Sườn xào chua ngọt nha! - Nghĩ ngợi một lúc, nó tươi cười.

-Ừ, cương với anh cùng làm nha! - Hấn nhe răng, lúc này nó mới để ý là hấn có một cái răng khểnh rất duyên.

-Lấy cho tôi à nhầm em 500 gram sườn đi! - Nó nhầm lại cách làm trong đầu, xong nói.

-500 gram là bao nhiêu? - Hấn gãi đầu.

-Trời ơi sao mà ngốc thế hả? - Nó cốc vào đầu hấn.

-Au! - Ôm đầu, hấn kêu rồi nhìn nó.

Xoảng...!

Xoẹt, xoẹt...!

Cốp cốp...!

Sau một hồi những tiếng động kinh tai, cuối cùng thì một đĩa sườn xào chua ngọt cũng được ra đời.

-Oa! Nhìn cũng đẹp đó chứ nhỉ? - Hấn khen.

-Còn phải nói nữa sao? - Nó vênh mặt.

-Để thử xem nào! - Hấn lấy đũa, gắp thử một miếng và bỏ vào miệng - Vợ anh nấu ăn ngon phết!

-Ai là vợ anh chứ? - Nó trừng mắt.

-Cương chứ ai! - Cười lớn, hấn ngồi xuống ghế và kéo nó vào lòng mình.

-Xùy! - Nó thở dài.

-Bây giờ vào trong tủ lấy sữa với vài miếng bánh mì ra cho vào lò vi sóng hâm nóng lại đi! - Hấn ôm eo nó, nói.

-Bỏ tôi ra thì mới làm được chứ! - Nó chu mỏ, nhìn hấn tỏ thái độ cáu kỉnh.

-Ừ! Quên mất! - Hấn buông nó ra rồi giặt mình, nói - Mỗi lần gặp anh thì cung phải...

-Phải làm gì? - Nó làm xong, quay ra hỏi hấn.

-Hôn anh một cái! - Hấn cười gian.

-Hôm nay anh ầm-i-xê sao? - Nó quắc mắt.

-Không hề, chẳng lẽ em không biết giữ lời hứa sao? - Hấn lắc đầu, tỏ ý thất vọng vô cùng.

-Không! - Nó nói - Chấp nhận luôn!

Tít...

Tít...

Tiếng lò vi sóng kêu lên, nó lấy bao tay rồi bê đồ để lên bàn. Rồi nó tiến lại gần hấn...

Chụt...!

Nó hôn vào môi hấn, một cái hôn phớt qua, thật nhẹ nhưng cũng đủ làm hấn đứng hình tại chỗ.

Chỉ là đùa thôi mà...

Tại sao lại làm thật...?

Cung không biết rằng anh không thể kiềm chế được cảm xúc bộc phát mỗi khi cung hôn anh sao...?

Rất nhiều những cô gái quyến rũ, dễ thu hút những tên con trai khác thì anh lại không nằm trong số đó...

Vậy tại sao...?

Tại sao... Cung lại thu hút được ánh nhìn của anh chứ...?

Thật là khó chịu quá...

Anh xin lỗi...

Nhưng hình như là anh thích cung thật lòng mất rồi...

-Này! - Nó hua hua tay trước mặt hấn.

-... - Hấn nhìn nó.

-Ăn đi, tôi đói lắm rồi đó! - NÓ phụng phịu.

-Ừ! - Một lần nữa, hấn lại kéo nó vào lòng mình, cười vui.

-Há miệng ra đi! - Nó cầm một miếng bánh mì, xong khều khều tay hấn.

Trời đất ơi...!

Nó đang làm cái quái gì thế này?

Nhưng thôi thì...

Lỡ rồi mà...

-A...! - Hấn há miệng - Ầm... Ngon lắm đó!

-Ừ...! - Nó cũng cười.

Hấn và nó bên nhau...

Ngồi ăn đến lúc lâu...

-No quá! - Nó nói - Bây giờ anh cho e... em lên phòng để tắm!

-Ừ! - Hấn bé nó dậy.

-Đưa lên là được rồi! - Nó nhăn mặt.

-Không được! - Hấn lắc đầu rồi đi một mạch luôn.

Lên đến phòng...

-Thả xuống đi! - Nó đập vào vai hấn.

Hấn thả nó xuống, xong nằm xuống giường, đôi mắt khẽ nhắm hờ...

-À..! - Nó gọi hấn.

-Sao còn ở đó? - Hấn hỏi nhưng mắt vẫn nhắm nghiền - Hay muốn anh tắm chung với cung hả?

-Ồ... - Mặt nó đỏ lựng, xong tức giận - Tên điên! Biến thái!

Rầm...!

Cánh cửa phòng tắm bị đóng lại một cách không thương tiếc, hấn nhồm dậy, cười khi.

-Cung ngốc thật đó!

Nửa tiếng sau...

Cạch..!

Cửa phòng tắm mở, nó bước ra trong chiếc áo hình con mèo và một chiếc quần soóc không quá ngắn.

-Nè! - Nó gọi - Đi tắm đi!

-Ừ... - Hấn trả lời, lấy quần áo xong cũng đi vào phòng tắm.

Nó ngồi trên giường, ôm cái gối to đùng, xong không biết làm gì hết...

-A...! - Nó thấy trên bàn có một cuốn tiểu thuyết tình yêu.

Nó bắt đầu mở ra đọc, mặt bỗng nhiên đỏ lên khi đến mấy cái đoạn... ôm nhau.

-Đọc cái gì đó? - Hấn hỏi nó, mái tóc còn ướt làm tăng thêm vẻ nam tính và tất nhiên em nào gặp cũng phải sịt vài lít máu mũi.

-Tiểu thuyết thôi! - Nó bỏ lại, mặt đỏ bừng rồi leo lên giường nằm.

-Đọc mấy thứ đó mà mặt đỏ vậy sao? - Nằm lên giường theo nó, hấn cười.

-Kề tôi à nhầm em! Mà lấy gối ôm chặn giữa đi! - Nó kéo cái gối lại.

-Tại sao> Lí do? - Hấn hỏi lại.

-Chẳng may nửa đêm, ngủ say quá bị anh làm gì không biết thì chết e... em à! - Nó nhăn mặt nhăn mũi lại.

-Haiz... - Hấn thở dài, bó tay với "cô vợ" này luôn.

Đêm tĩnh lặng...

Hai con người...

Chung một giường...

Nhưng mỗi người một góc...

Một suy nghĩ khác nhau...

Chương 4

Trường mới

Buổi sáng đẹp trời...

Không khí trong lành bao trùm lấy mọi thứ...

Yên tĩnh...

-Á...!

Có lẽ không..

Khi mà cái thứ âm thanh kinh khủng vừa rồi đã phát ra....

Và tiếng kêu đó là của...

-Anh đang làm cái gì vậy hả Hoàng Thái? - Nó trốn mất, con T Rex đã xuất hiện.

-Cái gì vậy trời? - Hấn dụi dụi mắt.

-Nhìn lại xem này! - Nó quá.

Hiện tại..

Cái gối ôm từ tối hôm qua đã không cánh mà bay xuống và nằm yên phẫn dưới đất..

Nó thì nằm trên cánh tay hấn..

Tay ôm hấn rất chặt...

-A...! - Hấn xem xét lại một lúc thì nó đã nhảy xuống vớ lấy cái gối ôm trên sàn nhà và phang vào mặt hấn một cách không thương tiếc - Au...!

-Chết mày chưa, cho mày chừa! - Nó vừa đánh hấn vừa lăm bầm.

-Này! - Hấn hét lớn rồi lấy tay giữ cái gối lại.

-Cái đồ biến thái! Sao lại làm thế hả? - Nước mắt nó trào ra, tèm lem cả cả khuôn mặt.

-Này! Sao lại khóc hả? - Hấn không biết làm gì hết - Sao cũng lại mắng anh? Là tại cung đó chứ!

-Cái gì? - Nó tròn mắt - Tại tôi à nhầm em sao? Nghĩ tôi ngốc đến mức độ đó hả?

-Thật mà! - Hấn vẫn quả quyết.

-Tôi không tin, không tin! - Nó ôm đầu, lắc liên tục.

-Phải tin! - Gằn giọng, mắt hấn quách lên.

-Ồ... - Dù giận thật nhưng nó cũng thấy sợ và nhớ lại thì hình như...

Nó thường bị mộng du...

-Sao nào? - Hấn dịu giọng lại, hỏi.

-Vậy... vậy anh kể xem? - Nó hơi lưỡng lự.

-Ok, chuyện là thế này...

Đem xuống...

Hắn đang say giấc nồng thì...

Bịch!

-Cái thứ gì phá hết cả giấc ngủ của người ta thế hả? - Vò đầu, hắn tức giận quát.

Thấy cái gối ôm bị người nào đó nhấn tằm vút thật mạnh xuống đất, còn có cái gì đó đang nặng trĩu trên bụng hắn. Nhìn xuống, hắn thấy một cánh tay có làn da trắng nõn, nhìn kĩ hơn đúng ra là nó đang ôm hắn, rồi còn vùi đầu vào người hắn nữa chứ..!

-Này! - Hắn lay nó.

Im lặng.

-Có nghe thấy anh nói gì không? - Hắn nói to hơn.

Vẫn im lặng.

-Haiz... Bỏ tay rồi! - Hắn thở dài ngao ngán.

Lại nằm xuống ngủ tiếp, hắn nghĩ chắc là nó bị mộng du thôi.

-Có thật như vậy không? - Nó hỏi, nhìn hắn đầy nghi ngờ.

-Thật! - Hắn khẳng định chắc nịch - Mà có phải cũng bị bệnh mộng du không vậy?

-Ừ... thì đúng - Nó gãi đầu. Nghĩ lại cảnh đêm hôm qua thì chẳng biết phải chui đầu vào đâu nữa.

Xấu hổ...

-Thế nào! Anh đoán không có sai mà! - Hắn tự tin nói.

-Xùy! - Nó phẩy tay rồi trợn mắt - Mấy... mấy giờ rồi..?

-Chắc cũng & giờ rồi đó! - Hắn thân nhiên trả lời.

-Á! Muộn học của em rồi! - Nó hét toáng lên và chạy tán loạn.

-Hôm nay em chuyển về trường anh mà! - Hắn nghiêng đầu.

Stop!

-Anh vừa.. vừa nói cái gì? - Nó lắp ba lắp bắp.

-Em chuyển về trường anh! - Hắn cố nhấn mạnh từng chữ, từng từ một.

-À! - Nó ngồi xụp xuống sàn nhà.

-Đừng lo, không muộn được đâu! - Trấn an nó, hắn nói tiếp - Nhưng 7 giờ 30 phút là vào đó nên làm vệ sinh nhanh lên! Anh xuống tầng dưới làm cũng được!

-không! - Nó hét.

-Tại sao? - Mặt hắn trông ngơ ngơ.

-Tôi à nhầm em bị mù đường đó! Anh không nhớ à? - Nó hỏi.

-À! - Hắn tự cốc vào đầu mình rồi cười, một nụ cười tỏa nắng - Anh xin lỗi, tự nhiên quên mất!

-Không sao! - Nó cười, lần đầu cười với hắn, nụ cười nhẹ tựa cánh hoa quỳnh hé nở.

-Đồng phục của em để anh lấy! Đi làm vệ sinh đi! - Hắn giục xong mở tủ lấy ra một bộ đồ được gói trong bao ni - lồng cẩn thận.

-Ủm! - Nó bước vào nhà vệ sinh.

Một lúc sau...

Nó mở cửa thì đã thấy hấn chỉnh tề trong bộ đồng phục. Áo trắng, quần dài đen, lúc này nó mới nhận ra là hấn rất đẹp trai và có một chiều cao quá là chuẩn. Mặt nó đơ đơ ra chút xong cũng lấy lại vẻ thường ngày, hỏi.

-Không làm vệ sinh à?

-Trời! Chờ em thì muện học thật luôn đó! - Hấn chu mỏ - Làm xong từ lúc em vẫn còn đang ngủ cơ!

-Vậy là anh... - Nó tròn mắt, thì ra là hấn không đẩy nó ra chứ không phải..

-Thôi, xuống nhà nào! - Đánh trống lảng, hấn bế nó xuống dưới nhà.

-Á! - Nó kêu la, đây là lần thứ bao nhiêu kể từ ngày hôm qua, nó bị hấn bế rồi không biết?

Hình như là bà Xuân Huyền vẫn chưa về nhà...

-Lấy đồ ăn sáng rồi đi học nào! - Cầm lấy hai túi đồ, hấn đưa cho nó.

-Ồ,,, Cảm ơn nha! - Nó nhận lấy túi của mình rồi trả lời nhưng hơi dừng lại - Ai nấu đây?

-Đừng lo! Không phải anh nấu đâu! Mẹ nhờ dì Năm làm cho đó! - Hấn thờ dài.

-Vậy thì may! - Nó nhẹ nhõm hết cả lòng, nhắc nhở - Thờ dài nhiều quá cẩn thận già sớm đó!

-Ừ! - Hấn cười tủm tỉm - Già xong chết thì em sống với ai?

-Anh..! - Nó tím mặt.

-Đúng rồi! - Hấn nhớ ra, cười gian - Nhớ phải làm gì chưa?

-Làm gì là làm gì? - Nó ngần ngại.

Chụt.

Hấn hôn môi nó.

-Việc đó đó!

-A! - Nó hét, đánh vào người hấn mấy cái.

-Thôi! - Hấn cười, kéo tay nó ra ngoài - Đi học nào, vợ yêu!

-Eo! Mắc mưa quá! - Nó ho sặc sụa.

Một cái xe ô tô màu trắng đã đỗ ở cửa nhà hấn..

Một người đàn ông trung tuổi, mái tóc đã lấm chấm điểm những sợi bạc bước từ trong chiếc xe ra, kính cận cúi đầu trước hấn và nó.

-Cảm ơn chú! - Hấn cười mỉm.

-Không có gì, thưa cậu chủ! - Giọng nói của ông trầm ấm vô cùng.

-Chú cứ gọi cháu là Hoàng Thái được rồi! - Thờ hất, hấn lắc đầu nói rồi quay sang nhìn nó - Đây là "vợ yêu" của cháu!

-Chào cô! - Ông lại một lần nữa cúi đầu.

-Dạ, chú gọi cháu là Thúy Quỳnh được rồi! - Nó cảm thấy cứ như mình già đi thêm bao nhiêu tuổi nữa vậy.

-Đúng đó chú! - Hấn chen vào nói.

-Ừ, rồi rồi! - Ông lắc đầu, cười rồi nhắc nhở - Nhanh lên đi không muện học rồi đó!

-Á! - Nó sực nhớ ra thì hét lớn.

-Vâng ạ! - Hấn kéo nó lên xe rồi vẫy tay chào ông - Cháu chào chú!

-Cháu chào chú ạ! - Nó cũng vội vàng chào theo.

Hắn và nó đến trường bằng chiếc xe ô tô màu trắng và tất nhiên hắn là người lái rồi.

- Nhanh lên đi! Không lẽ ngày đầu tiên vào trường mới mà tôi à nhầm em đi muộn thì còn ra cái thể thống gì nữa! - Lay lay tay hắn, nó giục.

-Biết rồi mà! - Hắn nhăn mặt - Nói nhiều thế!

-À! - Nó bỏ qua chuyện muộn học và hỏi - Sao anh cứ gọi tôi cùng vậy?

-Thích! - Hắn cười khi khi.

-Chắc là gọi mấy em chân dài như vậy quen rồi phải không? - Nó chu mỏ, quay mặt ra nhìn khung ảnh bên ngoài qua cửa kính ô tô.

-Sao vậy? - Hắn huych vai nó, hỏi.

-Sao là sao? - Không nhìn hắn, nó trả lời.

-Giận À? - Hắn cười.

-Điên sao giận! - Nó quay lại, tức giận nói - Đồ khùng! Tập trung mà lái xe đi!

-Thực ra thì mỗi Quỳnh là anh gọi bằng cùng thôi! - Giọng hắn trầm lại.

-Hả? - Nó tròn mắt - Tại sao?

-Không biết nữa! Chắc vì muốn cùng là của riêng mình! - Vẫn cái giọng nói đó, hắn trả lời.

Nó không nói gì.

Cảm xúc bây giờ cũng rối loạn và rất khó nói lên thành lời. Nó bị làm sao thế này?

Vui ư?

Không thể nào!

Không thể nào như vậy được!

Nó không tin, không tin là trong lòng mình lại thấy sung sướng khi hắn nói vậy!

Trời ơi! Đau đầu quá!

...

Vèo...!

Một chiếc xe phân phối lớn màu đen lượn qua trước chiếc xe ô tô của hắn và nó, người lái là một cô gái. Dù là đội mũ bảo hiểm nhưng rất dễ nhận ra do cái thân hình nhỏ nhưng không phải quá mi-nhon của cô gái ấy. Cô quay lại nhìn nó, ánh mắt ánh lên những tia vui mừng nhưng cũng khó hiểu...

Nhưng...

Ánh mắt cô ấy nhìn nó...

Rất quen...

Không lẽ...

Chị... chị họ...?

Kít!

Nó đang mãi suy nghĩ thì hắn phanh xe lại, làm nó chúm đầu về phía trước, mặt nhăn nhó một cách khó chịu.

-Nè! Đi kiểu gì vậy hả?

-Thôi nha! - Hắn kêu - Muộn học rồi đó!

-Á! Muộn học! - Nó lúc này mới tá hỏa khi hắn nhắc đến hai chữ "muộn học".

-Đi thôi! Nhanh lên! - Hấn kéo tay nó rồi mở cửa xe.

Oh My God!

-Anh Thái à! Anh làm bạn trai em nha! - Nữ sinh thứ nhất.

-Không! - Nhỏ thứ hai hét lên - Anh Thái phải làm Honey của em!

-Bọn cậu bị điên sao? - Đứa thứ ba mất tức giận - Anh ấy là của tớ, hiểu không?

Một lũ con gái ủa ra, liên tục nhảy bổ vào mặt hấn đòi làm quen.

-Cái gì vậy trời? - Nó suýt nữa thì chết ngửa với mấy người này.

Ngoài ra thì còn tất cả nữ sinh của trường này nữa chứ!

Mất mấy nàng không ngừng bắn ra rất nhiều những hình trái tim có cánh trong điên loạn...

-Ặc..! - Nó kêu lên một tiếng.

-Sao vậy? - Hấn hơi cúi người, khẽ nói vào tai nó.

-Anh chắc nhiều fan hâm mộ lắm nhĩ? - Nó nói khẽ.

-Còn phải hỏi? - Lắc đầu, hấn nói - Đương nhiên rồi!

-Nè! Muộn học rồi đó! - Nó nhắc hấn, nhăn mặt.

Hấn không nói gì hết, kéo tay nó vượt khỏi lũ mê trai. Ánh mắt tóe lửa của mấy nàng thi nhau chiếu vào nó như muốn ăn tươi nuốt sống nó...

-Ê! - Nó gọi hấn - Sao tôi lại thấy lạnh sống lưng thế nhĩ?

-Cúi mặt xuống đi! - Hấn không trả lời mà ra lệnh cho nó.

-Tại sao? - Mắt nó tròn to, hỏi.

-Bảo thì cứ làm đi! - Khẽ nhúm mày, hấn nói.

Nó không hiểu mô-tê gì hết nhưng vẫn làm theo.

Bốp.

-Cái gì vậy? - Nghe thấy tiếng động, nó gắng hỏi và quay lại đằng sau mình.

Mẹ ơi!

Cái ghế nhựa này ở đâu bay ra vậy?

Hình như là...

Nó ngẩng đầu và nhìn thẳng trước.

Trước mặt hấn và nó, lúc này là một cô gái với mái tóc được xõa dài quá lưng..

Trên đầu còn một cái nơ màu hồng chói...

Vây thì ngắn...

Áo thì để hở hai cúc đầu, không thấy cái nơ của bộ đồng phục đâu...

Khuôn mặt đầy vẻ tức giận nhưng công nhận là cô gái ấy rất đẹp...

-Anh! - Chị nững nịu, chạy lại ôm lấy cánh tay hấn trước đôi mắt tròn tròn như heo luộc của nó.

-Chị bỏ em ra! - Hấn nhăn nhó, nhìn về phía nó đầy lo lắng.

-Sao gọi chị hoài vậy? - Chị cảm thấy không thoải mái.

-Chị hơn em một tuổi thì phải gọi bằng "chị" chứ! - Gỡ tay chị ra khỏi người mình, hấn cầm lấy bàn tay nó.

-Con nhỏ này là ai? - Trùng mắt nhìn nó, chị hỏi.

-Vợ yêu của em! - Hấn nói, nhấn mạnh hai chữ "vợ yêu"

-Cái gì? - Chị quát lớn - Chị không tin! Người em yêu là chị cơ mà!

-Dạ? - Lúc này nó mới lên tiếng, nhìn thẳng vào mắt chị - Anh yêu chị?

-Không có! - Xua xua tay, hấn hoảng hốt - Chị nhận vợ quá rồi đó!

-Em không có... - Chị chưa nói hết thì hấn đã kéo nó đi mất.

Bốp.

Đi qua cái ghế nhựa chị vừa ném, hấn quay lại, đá bay thẳng vào mặt chị, lạnh giọng nói.

-Lần sau đừng bao giờ nói thế nữa!

Chị thì ngẩn tò te chẳng biết gì, nói đúng hơn là ngất luôn ở đó mà không ai biết.

...

-Này! - Hấn gọi - Đừng tin những gì chị ấy nói nhé!

-Ừ...! - Nó gật gật - Mà rồi tin thì sao?

-Hà? - Hấn tròn mắt nhìn nó.

-Đùa thôi! - Nó cười cười - Mấy cái kiểu này, em gặp nhiều ở trường cũ rồi!

-Ừ, may quá! - Hấn thở phào, thấy trong lòng nhẹ nhõm hẳn.

Hấn lại "ngửa tay, ngửa chân" mà bé nó lên và bắt đầu chạy lên lớp.

-Á! Làm cái gì vậy? - Nó hét toáng lên - Muộn học rồi mà!

-Muộn thì mới phải làm như vậy! - Cười cợt, hấn nói.

-Mọi người thấy thì sao? - Nó vẫn cứ kêu trong thâm thiết.

-Kệ! - Hấn vẫn chẳng phản ứng gì.

Nó cứ kêu còn hấn cứ bế nó đi một cách bình thản..

Không những thế mà còn kèm theo những tiếng kêu oai oái của nó...

...

Lớp 11B2.

-Dạ, thưa cô! - Hấn thở dốc tay vẫn giữ khư khư nó.

-Hoàng... Hoàng Thái? - Cô giáo nhìn nó và hấn, hỏi - Đây là...

-Là học sinh mới ạ! - Bế nó vào hấn trong lớp, hấn trả lời.

Nó vẫn cúi đầu, không dám nói gì...

Mặt cứ đỏ lựng lên vì xấu hổ...

-Vậy sao? - Cô giáo như vỡ lẽ - Tại sao em lại bế bạn thế này?

-Dạ, em thích, thưa cô! - Hấn hồn nhiên trả lời.

-Thả bạn xuống đi! - Lắc đầu, cô giáo giục hấn.

-Đề em hỏi bạn ấy đã! - Gật gật đầu, hần nói - Anh thả cung xuống nha!

-Ừ... - Nó cúi mặt.

-Sao em lại gọi bạn như vậy? - Cô giáo khẽ nhăn mặt dù biết Hoàng Thái là một học sinh hay gọi người khác bằng những cái tên yêu thích một cách bá đạo, nhưng chưa bao giờ gọi một bạn nữ nào là cung hết!

-bạn ấy là vợ yêu của em mà! - Hần chu mỏ.

-Cái gì? - Cả cô giáo và đám học sinh trong lớp cùng kêu lên.

-Em không được phép? - Vẫn cái điệu chu mỏ ấy, hần hỏi.

-Thôi! Đề bạn mới tự giới thiệu đã! - Cô giáo thở dài, nhìn nó.

Hần thả nó xuống...

Lúc này, nó mới ngẩng mặt lên nhìn mọi người trong lớp...

-Chào... mọi người! Mình tên là... Thúy Quỳnh! Mong được giúp đỡ! - Nó hơi lắp bắp.

-Oa..! - Nam sinh của cả lớp kêu lên - Dễ thương quá à!

-À... ừ... Cảm ơn các bạn! - Nó cười.

-Cả xinh nữa chứ! - Một nam sinh nói.

-Trông như hotgirl vậy! - Nam sinh khác gật gù tỏ vẻ đồng ý.

-Ước gì đó là người yêu mình nhĩ? - Nam sinh thứ ba chăm chăm nhìn nó.

Hần lạnh lùng, lườm cho mỗi tên một cái cháy da mặt...

Hần đang...

Ghen mà...

-Em ngồi cùng Hoàng Thái nhé! - Cô giáo vỗ vai nó, mỉm cười.

-Ừm... Dạ! - Nó chẳng biết nói gì hơn ngoài gật đầu lia lịa.

-Cô! - Mấy tên nam sinh khác lại kêu lên một cách thăm thiết.

-Sao? - Cô nhìn mấy đứa học trò của mình, khẽ nhăn mặt.

-Tại sao cô lại đối xử với chúng em như thế? - Một nam sinh lên tiếng phản bác hành động vừa rồi của cô giáo.

-Là sao? - Có nhìn mấy đứa một cách khó hiểu.

-Bạn Quỳnh đó! - Nam sinh vừa rồi tiếp tục nói - Sao cô không cho ngồi cạnh một trong số tụi em mà lại là cạnh Thái?

-Các em thật là... - Cô giáo lắc đầu ngán ngẫm.

-Chúng em bình thường, thưa cô! - Nam sinh khác đứng dậy, nói lên ý kiến của mình.

Bốp!

-Sao các em lại có thể nở lòng nào mà chia rẽ Hoàng Thái với vợ của bạn ấy chứ? - Cô giáo đập cây thước xuống bàn một cái thật mạnh rồi nói.

-Hết hồn! - Cả lớp ôm tim, tròn mắt nhìn cô.

-Nhìn gì cô? - Nhăn mặt, cô giáo nhìn cả lớp.

-Này! - Hần nãy giờ mới lên tiếng, lườm lườm mấy tên vừa nói.

-Hoàng... Hoàng Thái đừng nhìn tụi mình như vậy... Haha..! - Hai người kia gãi gãi đầu, tỏ vẻ sợ hãi.

-Sao các cậu lại muốn cướp vợ tớ hả mấy cái tên chết bầm chết đập kia? - Hấn nói, mắt vẫn chăm chăm nhìn như muốn bóp nát mấy tên bạn đêu già kia ra.

-Đâu có! - Một tên khác đứng dậy, vô tội trả lời.

-Còn không có sao? - Mắt hấn rực lửa.

-Chỉ là bạn Quỳnh dễ thương quá nên... - Tên nam sinh kia mặt hơi đỏ đỏ.

-Này nhé! - Chạy lại gần tên nam sinh kia, hấn vỗ vai rồi hùng hổ tuyên bố - Khen vợ yêu của tớ thì khen nhưng cấm tiết việc của cậu, hiểu chưa hả cái lũ này?

-Dạ! - Cả đám nam sinh trong lớp cùng hét lên - Hiểu rồi ạ!

-Tốt lắm! - Hấn cười, quay qua phía cô giáo, hỏi - Bây giờ đang là tiết gì vậy cô?

-À... Tiết sinh hoạt! - Cô giáo trả lời.

-Em với bạn Quỳnh không học tiết này nha cô! - Xong, hấn chạy lên, cầm tay nó định kéo đi.

-Này! - Cô giáo gọi lại, mặt nhăn nhó tỏ ra khó chịu - Sao em toàn bỏ tiết của cô hả/

-Vì em thích! - Hấn trả lời tỉnh queo.

-Hả? - Mặt cô tròn tròn.

-Thôi mà! Cô cho em đi đi mà! - Hấn năn nỉ rồi làm bộ mắt to nhìn cô giáo.

Nhưng...

Không phải hấn muốn quyền rũ cô...

Mà là...

-Cô cho bạn Thái đi đi cô! - Một nữ sinh mắt xanh mỏ đỏ đứng lên.

-Đúng đó cô! - Một con nhỏ mặt cận khác nói lớn.

-Nha cô! - Lại thêm một cô bé rất bình thường cười cười.

-Cô đồng ý đi nha? - Cả đám con gái trong lớp cùng đồng thanh.

Dù là rất ghen ghét nó vì là vợ của hấn...

Nhưng nhìn thấy cái điệu ấy thì mấy em chẳng còn tâm trí đâu mà ghen...

Tập trung vào ủng hộ hấn thôi...

-Rồi! - Cô giáo tròn mắt, quát.

-Cảm ơn các bạn! - Hấn nhảy mắt với đám con gái, quay sang nói với cô giáo - Cảm ơn cô luôn nữa!

-Không có gì! - Đồng thanh lần hai, tất cả nữ sinh cùng ôm khuôn mặt đỏ ửng như sắp muốn nổ tung của mình.

Hấn buông tay nó ra...

Nó vẫn cứ đứng im như trời trồng...

Hấn lại bế nó lên trước mặt cả lớp làm nó hét toáng lên.

-Á! Anh... anh làm cái gì vậy hả?

-Đi tham quan trường! - Hấn cười cợt rồi nhìn cả lớp, nói - Tiết hai chúng tớ quay lại nha!

-Ừ... Ừ... - Cả lớp ập ứng, nói không lên lời vì thực sự thì tam trạng bây giờ của tụi này chỉ đi liền với một từ thôi...

Shock toàn tập...

-Nhớ vào lớp đúng... giờ đó! - Cô giáo cũng lấp bắp nói với theo từ đằng sau...

-Dạ! Em biết rồi cô! - Trả lời xong, hấn bé nó chạy đi mất.

...

-Này! - Nó gọi hấn.

-Sao? - Lạnh giọng, hấn nói.

-Anh... sao thế? - Cúi mặt, nó khẽ hỏi.

-Không làm sao cả! - Hấn trả lời gọn lỏn có ba chữ.

-Rõ ràng là có mà! - Nó vẫn cố chấp nói.

-Không!

-Có!

-Không!

-Có!

-Được rồi! Tôi ghen đó! Thì sao? - Mặt hấn đỏ bừng bừng.

-Ghen? - Nghiêng đầu, mắt tròn to long lanh, nó ngó người.

-Đúng! - Đầu hấn dường như sắp nổ khói.

Đi qua một khu vườn nhỏ của trường, nó nói lớn...

-Ra kia ngồi có được không?

Im lặng...

Hấn không trả lời...

Từ từ bé nó và đi về phía thảm cỏ xanh rờn, từng làn gió khẽ vờn qua mái tóc...

Một cảm giác dễ chịu ôm lấy toàn bộ phong cảnh nơi đây...

Yên tĩnh...

Hấn thả nó xuống, xong cũng lặng lẽ ngồi bên cạnh, không nói bất cứ một lời nào cả...

-Đừng vậy nữa mà! - Nó tiến lại gần hấn, chu mỏ lên năn nỉ.

Im lặng...

-Hoàng Thái! - Nhìn về phía hồ nước mênh mông, nó hét lớn - Em ghét anh!

Hấn quay ra nhìn nó bằng ánh mắt khó hiểu...

Sững người...

Lại một lần nữa, nó làm hấn chết đứng...

Nó... hôn.. hấn...

Dù nhẹ thôi...

Một nụ hôn lướt qua nhưng cũng như bao lần khác, đọng lại hương vị ngọt ngào đến khó tả...

Làm cảm xúc con người ta rối loạn...

-Cưng... ghét anh sao? - Hấn hỏi.

-Không hẳn là như vậy! - Nó cười, ngược nhìn bầu trời xanh thẳm

Chút.

Hắn hôn má nó...

Một cái hôn rất kêu...

Nhưng...

Nó hùng hổ nhìn hắn...

-Sao anh dám làm vậy hả?

-Thích! Rồi sao? - Hắn cười tủm tỉm.

-Muốn tôi đập chết anh lắm hả? - Nó giơ tay lên trời.

-Cung đánh anh rồi anh xấu thì đi của gái kiểu gì nữa? - Phụng phịu, hắn chu mỏ nói.

-Đó là việc của anh! - Mắt nó phát ra tia lửa điện - Không cần biết!

-Sao cung nỡ vô tâm vậy? Tha cho anh đi mà! - Vẫn cái điệu chu mỏ ấy, hắn xin nó.

-Không bao giờ! - Nói rồi nó đuổi hắn chạy xung quanh khu vườn của trường...

Hai người họ là như vậy đó!

Tiếng cười nói râm ran cả nơi đây...

Một bầu không khí thật yên tĩnh...

Và...

Đầy tình yêu thương của hai con người...

Thật tiếc là tình yêu đó chỉ từ một phía...

Của một chàng trai...

Còn cô gái kia...

Đến bao giờ mới nhận ra...?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Chị họ - Hắc sắt công chúa

Reeng... Reeng...

Tiếng chuông hết tiết một chập reo lên, làm cả hắn và nó giật mình đứng lại.

-Hết tiết một rồi đó! - Nó kéo tay áo hắn, nhấc nhở - Về lớp thôi!

-Anh biết rồi! - Hắn cười.

-Lần này để em tự đi, có biết chưa? - Chợt nhớ ra, nó nói.

-Sao phải để cung tự tức chứ? - Hấn lắc đầu thật mạnh.

- Vì sao hả? - Nó phồng má, một điệu bộ đáng yêu - Tự tức thì hạnh phúc chứ sao nữa!

-Hả? - Mắt hấn tròn vo.

-Thật mà! - Nó gật gật đầu.

-Thì ai nói không thật đâu? - Mắt hấn nhăn lại như táo tàu.

-Giờ trông mặt anh... - Chỉ tay vào mặt hấn, nó ngó người.

-Mặt anh làm sao? - Hấn vẫn vậy, mắt vẫn vậy, mặt vẫn vậy, chẳng có gì thay đổi.

-Rất giống... - Điều này nói ra cũng khó lắm chứ, nó không biết nên so sánh với cái gì nữa.

-Cung nói khó hiểu quá đó! - Có chút thay đổi, mặt hấn trông... đàn hơn.

-Giãn cơ mặt ra đi! Trông giống con Mimi nhà em quá! - Nó nhắm mắt nói lớn.

-Con... con Mimi? - Nghiêng đầu, hấn hỏi.

-Ừ! - Cười tủm tỉm, nó tiếp - Là con cún mặt xệ nhà em đó!

-Cái gì hả? - Á khẩu, hấn chết lặng.

"What?"

So sánh hấn với ai không so sánh. Ai đòi lại đi so sánh chồng mình với con cún mặt xệ nhà mình đang nuôi không hả trời?

Thượng đế ơi!

Người có nhìn thấy cái cảnh tượng với câu nói vừa rồi không hả?"

-Này! - Nó gọi hấn, tay xua xua trước mặt - Đi vào lớp thôi!

-Đi! - Hấn thấy khó chịu trong người.

Hấn đi trước...

Nó lẻo đẻo theo sau...

Hai người đi qua một dãy nhà rồi lại hai dãy, ba dãy...

Không ai nói với ai một câu nào...

Chỉ đi và đi thôi...

Lớp 11B2.

-Này người đẹp! - Một tên nam sinh nhảy từ trong lớp ra, ôm cổ nó.

-Hả? - Nó trở mặt, hỏi.

-Đùa chút thôi! - Tên đó cười, không để ý rằng bên cạnh mình có "ai đó" đang nhìn như muốn băm xác, ăn tươi nuốt sống đến độ không còn một dấu tích nào gọi là tên đó còn tồn tại thì mới thôi.

-Ừ! - Gãi đầu, nó cười rồi tiếp - Có chuyện gì không bạn?

-Bạn đi chơi với tụ bọn mình nhé! - Tên đó cười, nhưng không nham hiểm bằng hấn.

Đầu "ai đó" đang bốc khói nghi ngút... -Đi chơi hả? - Mắt nó sáng rực lên.

-Ừ! - Tên đó đã thay đổi bằng một nụ cười hiền.

-Với những ai? - Nó hỏi tiếp.

-Nhiều lắm! - Đếm đi đếm lại, hấn trả lời.

-Này! - "Ai đó" lên tiếng.

-Ồ... - Tên đó hơi giật mình khi thấy hắn - Hoàng Thái?

-Sao? - Hắn lạnh giọng.

-Cậu... cậu... ở đó... lâu... lâu chưa? - Hoàng quá, tên đó ấp úng.

-Nãy giờ! - Đáp lại gọn lỏn, giọng hắn vẫn vậy.

-Vậy... vậy hả? - Chẳng biết phải nói sao tiếp theo, tên đó cúi gằm mặt.

Nó từ đâu chạy lại ôm lấy tay hắn, cười rồi nói.

-Thái có đi cùng không?

-Hoàng Thái hả? - Tên đó tròn mắt nhưng vẫn bắt buộc phải nói - Không!

-Oh! - Nó xụ mặt - Vậy thì tớ không đi được rồi!

-Tại sao? - Cảm giác thất vọng tràn trề, tên đó vẫn gặng hỏi tiếp.

-Hí! - Cười mỉm, nó nói - Thái ghen đó!

-Hả? - Hắn đang đứng, mặt lạnh như tiền thì bỗng dưng đỏ ửng lên sau câu nói hồn nhiên như cô tiên của "người nào đó".

-Quỳnh... quỳnh nói... nói... nói cái... gì? - Tên đó cũng trở mặt nhìn nó.

-Thôi! BẠN vào lớp đi! - Nó không trả lời, nhắc nhở tên đó rồi cũng lúi húi đang hóa đá vào lớp.

Đám con gái trong lớp nhìn nó bằng con mắt khinh rẻ. Luôn miệng chê bai nó một cách không thương tiếc.

Thì sao chứ? Vì cướp mất hắn của tụi đó sao?

Không hề khi nó chưa thấy một cái cảm giác gì cả. Nhất là đối với hắn!

Hoàn toàn không thấy một cảm giác gì!

Ngoại trừ việc ngượng với những hành động của hắn đối với nó nhưng đó là ngoại lệ vì trong trường hợp của nó thì đứa con gái nào mà chẳng vậy!

-Nói thật thì con nhỏ đó có xinh bằng tụi mình không nhì? - Một con nhỏ chảnh chọe lên tiếng, mặt đỏ liên tục nhìn nó.

-Con ngu này! - Đứa khác cốc vào đầu con nhỏ kia, nói lớn - Bị dằn sao? Chúng mình xinh đẹp ngời ngời như thế này mà! Sao lại đem đi so đo với cái con quê mùa đó?

-Đúng đó! - Nữ sinh tiếp theo nói - Con nhỏ đó chắc là bồ mới của Thái thôi! Mấy ngày sau là bỏ thôi chứ gì!

-Nói chí phải! - Con nhỏ chảnh chọe ôm cục u to tướng trên đầu, gật gật liên hồi.

...

Những lời nói miệt thị mà bọn con gái dành cho nó.

Cảm giác nó giờ sao ư? Vô cùng thất vọng khi lại bị chính bọn cùng chủng loại mình dùng những lời nói đó.

Tại sao cứ phải vì một thằng con trai mà đánh lộn nhau?

Thực sự thì câu đó đã có cả trăm, cả vạn thậm chí là cả tỉ người trên thế giới này hỏi nhưng liệu có ai trả lời được chứ?

...

-Cô vào rồi! - Một đứa hét lên làm nó cũng bưng tỉnh, thoát ra khỏi mấy câu hỏi ngớ ngẩn đó.

-Nè! - Hắn gọi nó.

-Huh? - Không nhìn hắn, nó hỏi.

-Hôm nay cũng sao vậy? - Hấn bỗng nhiên thấy lo lắng cho nó, nhưng không hiểu vì lý do gì.

-Không sao cả đâu! - Nó cười cho hấn yên tâm.

-Ừ! - Hấn gật đầu rồi không hỏi thêm gì nữa.

Hai người im lặng, không ai nói gì cả.

Cả căn phòng chỉ bao trùm tiếng cô giáo giảng bài, đều đều, rõ ràng từng từ từng tiếng một.

...

"Ngứa quá!

Cái quái gì thế nhỉ?"

Nó đang ngồi yên thì thấy có cái gì đó nhột nhột, ngứa ngứa ở vành tai mình. Từ từ ngẩng đầu lên thì...

"Oh my god!

Chúa ơi! Người đang đùa với con sao?

Sao lại để tên mất dịch, biến thái, dê xồm này làm chuyện này với con ngay trong cái chỗ trang trọng như lớp học cơ chứ?"

... Hấn đang cắn cắn vành tai nó, miệng cười cợt rất chi là nham hiểm.

-Này! - Nó hét lên nhưng chỉ đủ để cho hấn và nó nghe thấy mà thôi - Anh đang làm cái gì vậy hả?

-Cắn tai cưng! - Hấn thản nhiên trả lời, volume vặn to nhất có thể và chuyện gì đến cũng phải đến thôi.

Cả lớp quay xuống nhìn nó và hấn, mắt người nào cũng giống nhau, vừa tròn mà vừa to chẳng khác nào mấy trái bóng ở khu vui chơi.

-Hai... hai em đang làm cái gì vậy? - Cô giáo ấp úng, mặt thoáng đỏ.

"Tên này vô duyên thấy ớn à!

Cả lớp nhìn thấy mắt rồi!

Trời ơi! Biết chui vào đâu bây giờ?

Tự nhiên đi làm vậy với mình! Thật là..."

Nó kêu gào trong lòng, mặt nhăn nhó không biết nên nói sao bây giờ thì hấn bỗng lên tiếng nói hộ, dù gì thì hấn là người gây ra mà nên phải chịu là đúng rồi.

-Dạ! Bọn em làm việc cần làm thôi cô!

"Ồ... Đúng là..."

Nó nhìn hấn, đúng là sao lại có thể nói ra một câu mà nó ngu đến mức độ vậy cơ chứ?

-Em... em nói sao? - Ngó người, cô giáo hỏi lại.

-Dạ! - Hấn vẫn hồn nhiên nói lại - Chúng em làm việc cần làm thôi cô!

-Ồ... - Cô giáo khẽ nhíu mày rồi nghiêm giọng nói - Các em không nên làm như vậy vì đây là ở lớp học đó! Hoàng Thái, em có biết không?

-Dạ! Em biết mà cô! - Cười nịnh, hấn nói - Nhưng còn một giây nữa thôi là ra chơi rồi!

-Hả? Nhưng mà... - Nhìn chiếc đồng hồ vẫn đang quay trên tường, cô chưa kịp nói hết câu thì...

Reeng... Reeng...

Cả lũ học sinh lao ra khỏi lớp như đàn ong vỡ tổ, mặc cho cô giáo hết sức kêu gào gọi quay lại để chép bài tập về nhà.

-Xuống căn-tin trường nha! - Nó ngoắc ngoắc tay hấn - Mà vừa nãy... Hoi bị vô duyên đó!

-Ừ! Có duyên đâu mà vô duyên! - Hấn cười cợt rồi nắm lấy bàn tay nhỏ của nó dắt đi.

Nó không nói gì nữa, lặng lẽ đi theo.

Căn-tin.

Cả căn-tin đông nghịt người. Toàn tiếng nói chuyện, cười đùa râm ran.

-Ngồi đây đợi nha! - Hấn dẫn dò nó - Không được đi lung tung đó!

-Biết rồi! - Nó gật gật đầu.

Nó ngồi đợi hấn, không biết làm gì đành ngồi hát vu vơ mấy câu trong bài hát tiếng Nhật mà nó yêu thích từ lúc còn nhỏ.

Sazanami no BEDDO de me o samashita asa ni

Subete ga owatte hajimaru no

Atatakaku shizuka na hikari ni tsutsumarete

Kibou ga michiteru umi ni kaeru no

Hora shiawase no kane ga natte

Nanatsu no umi ga kagayaki dashitara

Ai no kiseki o ichiban suki na

Anata to futari mitsumetai

Soshite sotto KISU o shite ne

-Này em! - Một giọng nam mang vẻ trầm ấm vang lên.

-Huh? - Nó quay lại nhìn.

Trước mặt là một con trai cao lớn, mái tóc được nhuộm ngả sang màu vàng óng, cặp kính mỏng trước mắt, sống mũi cao, môi mỏng nhưng những chi tiết đó kết hợp lại là cả một sắc đẹp của một Hotboy chính hiệu.

-Em hát hay lắm! - Anh ta ngồi xuống cạnh nó, cười mỉm.

-Cảm ơn! - Nó đáp lại.

-Em tên là gì? - Anh ta tiếp tục hỏi.

-Thúy Quỳnh! - Trả lời gọn lỏn, nó không nói gì thêm.

-Ừ! - Không hỏi gì thêm, anh ta đứng dậy - Anh là Thiên Tùng, hội phó Hội học sinh!

Chợt, hấn từ trong đám học sinh hỗn loạn bước ra, nhìn thấy Thiên Tùng liền nhăn mặt, thái độ tỏ ra căm ghét.

-Hey!

-Hoàng Thái! - Thiên Tùng vẫy tay, gọi lại.

Khi nghe thấy hai từ "Hoàng Thái", nó hơi giật mình, nhìn theo hướng gọi của Thiên Tùng.

-Biết rồi! - Hấn trả lời rồi đi lại chỗ nó và Thiên Tùng.

-Này! Cô bé này xinh chứ? - Ôm cổ nó, Thiên Tùng hỏi bằng một giọng cười.

-Bỏ tay ra! - Nó cũng tỏ thái độ không thích thú gì, liên tục nói.

-Không thích hả? - Thiên Tùng nhìn nó.

-Kia là ai? - Hắt mặt về phía hấn, nó hỏi.

-Hoàng Thái! Bạn anh đó! - Tự nhiên như thẳng diên, Thiên Tùng gật gù.

-Không! - Nó gỡ cánh tay của Thiên Tùng ra, cười - Anh trả lời sai rồi!

-Sai? - Mắt Thiên Tùng trở như mắt cá.

-Ừ! - Lại gần hần, nó khẽ cầm lấy bàn tay "ai đó" nãy giờ vẫn im lặng.

-Thật sao? - Mắt Thiên Tùng vẫn vậy, không có tín hiệu gì khác hơn một chút nào cả.

-Ừ! - Hần bây giờ mới lên tiếng, siết lấy bàn tay nhỏ bé của nó rồi tiếp tục - Nói sai rồi đó Tùng!

-Hai cái người này! - Thiên Tùng kêu rên - Nói gì mà tớ chẳng hiểu!

-Quỳnh là vợ tớ! - Hần nói, nhấn mạnh từ "vợ" một cách rõ nhất có thể.

-Hả? - Thiên Tùng không tin vào mắt mình.

Thằng bạn bấy lâu nay chuyên mấy cái mắng của gái thế này mà cũng là "hoa đã có chủ" rồi sao?

Khó tin! Khó tin! Chuyện lạ Việt Nam có một không hai luôn!

-Thật đó! - Hần cười.

-Vậy sao? - Gật gật đầu, Thiên Tùng tỏ vẻ đã thấu hiểu - Cung hi cho hai anh chị nhé! Mà xin lỗi đã gọi sư tử là em!

-Không sao đâu! - Nó cười nhẹ - Cùng là bạn cả thôi mà!

-Đa tạ! - Thiên Tùng ngượng ngùng gãi đầu.

-Thôi! Tụi tớ lên lớp nhé! - Kéo nó đi, hần bỏ lại một câu nói.

Thiên Tùng vẫn đứng đó như người ngây ngô, kéo theo những dòng suy nghĩ về hần - một Hoàng Thái đã khác lắm rồi.

...

-Tối nay, anh sẽ phạt cung! - Hần gằn giọng, phán một câu xanh rờn.

-Tại... tại... sao? - Nó há hốc, lấp ba lấp bắp hỏi.

-Không nói! - Hần nhét vào tay nó vài bịch Poca, xong bảo - Hôm nay, trường chỉ cho học hai tiết thôi!

-Vậy chúng ta đi đâu? - Mở bịch Poca đầu tiên, nó nhai nhồm nhoàm.

-Chưa biết nữa! - Lắc đầu, hần trả lời.

Nó và hần nói chuyện, chẳng mấy chốc đã tới trước cửa lớp học, mọi người dường như đã về hết. Ngoài bàn của hần với nó ra thì tất cả các bàn còn lại đều trống trải không còn lại một chút sách hay bóng dáng của một quyển vở.

-Mọi người về hết rồi sao? - Nó hỏi, miệng vẫn nhai bím bím không ngừng nghỉ.

-Ừ! - Hần gật gật đầu - Lấy sách vở đi rồi anh dẫn cung xuống cổng trường!

-Để làm gì? - Nó chạy lại thu dọn sách vở của mình, tiện tay liền thu luôn hộ hần.

-Đợi anh ở đó! Để anh đi lấy xe! - Khẽ chau mày, hần nói, đôi khi nó cũng thuộc loại ngu có đẳng cấp vậy chứ.

-Ừ! Em biết rồi! - Nó bước lại phía cửa lớp, hần đứng tựa lưng vào tường rồi nó đưa cặp cho hần, mỉm cười nhẹ.

Hần cầm lấy, xong cầm tay nó bước đi trong cái nắng oi của khung trời mùa hè.

Vẫn như lúc nào, hần và nó không ai nói với nhau một câu gì bởi có lẽ với hai người, im lặng đã là quá đủ.

Trong các bụi cây của trường, bản hòa tấu của lũ ve vẫn vang lên từng khúc nhạc nghe rất vui tai.

Im lặng.

Cổng trường.

-Đứng đợi anh ở đây! - Hần buông tay nó ra, khẽ nhắc nhở - Không được đi đâu nghe chưa hả?

-Biết rồi mà! - Nó chu mỏ, vắn vẹo nói lại - Anh nói nhiều quá!

-Cung ngốc! - Hấn buông một câu nói rồi quay vào trong.

Đến lúc này thì bóng dáng cao kều của hấn đã khuất hẳn về phía nhà gửi xe của trường.

Cộp.

Cộp.

Cộp.

Những tiếng giày nền xuống đất ấy đang dần tiến gần về phía nó.

Gần hơn...

Gần hơn nữa...

-Chào chị, Thúy Quỳnh! - Một chất giọng chanh chọe vang lên.

Trước mặt nó là một cô bé tầm nhỏ hơn nó, mái tóc xõa dài màu nâu óng ả. Nụ cười hiện từa như một cô bé ngây thơ, hồn nhiên, một thiên thần nhỏ bé cần có được sự che chở nhưng ẩn sau những thứ đẹp đẽ đó là cả một tâm hồn hiểm ác độc đoán, chanh chọe.

-Chào, Yến Như! - Lạnh lùng trả lời, nó quay mặt đi.

-Cái con nhỏ này! Mày dám tỏ thái độ trước mặt chị cả sao? - Một con bé nói, trừng mắt nhìn nó.

-Thì sao? - Nó vẫn giữ thái độ lạnh lùng ấy.

-Mày được lắm! - Con bé kia mắt tóe lửa.

-Không đến lượt mày nói! - Yến Như quát, tiến lại gần nó rồi đưa tay lên cao.

Bốp!

Cái tát mạnh giáng xuống khuôn mặt nó, trên má còn in hằn một bàn tay, vết đánh đỏ ửng lên kèm theo cái đau rát ngấm vào tận da thịt. Nó ôm bên má mình, cảm phần nhìn Yến Như. Người mang khuôn mặt hồn nhiên gây thơ như một tiểu tiên bé nhỏ cần được che chở ấy lại không như mọi người nghĩ một chút nào bởi bên trong con người đó lại là cả một âm mưu đầy toan tính và sự hiểm độc. Yến Như cho mấy con nhỏ khác đánh nó, không ngừng mà liên tục lấy giày cao gót nện vào người nó. Cảm giác đau buốt xâm chiếm toàn bộ cơ thể nó một cách nhanh chóng. Những vết xước bắt đầu rỉ máu đỏ tươi. Máu nó rơi xuống nền gạch thấm đẫm một màu đỏ, mùi tanh bắt đầu phảng phất xung quang.

Đau đớn...

-Tớ... tớ thích bạn! - Một thằng con trai chừng mười năm tuổi tức là bằng tuổi đứng trước một đứa con gái và nói.

-Bạn... bạn nói lại đi, tôi không nghe rõ lắm! - Nó ngẩng đầu, hơi nhăn mặt, không tin vào những gì vừa lọt vào tai mình.

-Tớ nói là tớ thích bạn, thích nhiều lắm! - Nhắm mắt lại, thằng nhóc cố gắng nói.

-Bạn là... - Cố lục lọi trong trí óc, nó nhớ rằng đã gặp tên này ở đâu đó rồi.

-Tớ là... Kevil! - Mặt thằng nhóc cúi gằm xuống đất, đây lại là lần đầu thấy gương mặt trước một đứa con gái.

-Vậy, xin hỏi có phải bạn là một cặp với cô bé xinh xinh ở khối dưới tên là... gì nhỉ? - Nó tự cốc vào đầu mình một cái rồi nói tiếp - À là Yến Như! Đúng không?

-Tại sao? Bạn lại nghĩ thế? - Thằng nhóc tên Kevil nhử mày nhìn nó một cách khó hiểu.

-Cả cái trường nhỏ bé này thì ai mà chẳng biết chuyện đó! - Nó dừng lại, suy nghĩ rồi nói tiếp - Hơn nữa, Yến Như còn là bạn thân của tôi hồi còn tập văn nghệ của trường!

-Không! - Kevil một mực nói và khẳng định - Do cô bé ấy theo đuổi tớ chứ tớ không có thích nên mới ra cái kiểu cặp kè gì gì đó!

-Tốt nhất là đừng nên làm cô bé buồn, có hiểu không? - Nó nhấn mạnh câu nói rồi lại cúi đầu đọc nốt cuốn sách.

Rầm!

Kevil giận tím mặt, đập mạnh tay xuống bàn khiến nó hoảng hồn phải hé mắt nhìn.

-Bạn... bạn... - Nó ấp úng, sợ sệt nói.

-Bạn coi lời nói của tớ là cái gì vậy hả? Bạn coi tớ là cái gì? - Trùng mắt nhìn nó, Kevil hỏi.

-Một... người bạn bình thường! - Nó trả lời, nhìn Kevil.

-Không hơn không kém? - Kevil hỏi tiếp.

Gật đầu.

-Lí do? - Đứng thẳng người, Kevil tiếp tục hỏi nó.

Lắc đầu.

-Không có sao? - Kevil quát.

Gật gật đầu.

Không nói gì thêm, Kevil bỏ đi trong bức bối và đau đớn khi nó không chấp nhận tình cảm của mình.

...

Từ xa, một cô bé với khuôn mặt hồn nhiên, trong sáng chạy lại phía nó và Kevil. Nhỏ vô tình nghe thấy hết câu chuyện, tức tối nhìn nó. Nó thì coi nhỏ là một người bạn thân nhưng còn nhỏ chỉ coi nó như một thứ đồ có giá trị lợi dụng cao mà thôi. Đôi khi, nhỏ thấy đố kỵ với nó và luôn tìm cách đánh gục nó trong bất cứ thứ gì, nhỏ không thích nó vượt mặt mình một chút nào cả. Không như mọi người nghĩ, nhỏ mang về ngoài vậy trước mặt bọn con trai chứ đựng đến một đứa con gái thì lập tức bản chất thật sẽ lộ rõ ra...

Nhỏ tên Yến Như - một đứa con nhà giàu và hơn hết thì vô cùng độc ác, thâm hiểm.

-Lúc tan học, gọi mấy đứa đàn em đến xử con nhỏ Quỳnh cho tao!

...

Tan học.

Nó đứng ở cổng trường đợi mẹ đến đón thì có mấy con nhỏ đi đến trước mặt, đánh son môi, trang điểm lòe loẹt.

-Mày là Thúy Quỳnh phải không? - Một đứa hất hàm hỏi nó.

-Đúng! Chị tìm tôi có việc gì sao? - Nó hỏi, trong thâm tâm chắc rằng sắp có chuyện chẳng lành.

Cả đám tháo hết giày ra, một vài đứa khác thì cầm theo gậy gỗ. Một con nhỏ giật tóc nó, liên tục giáng những cái tát đau đớn vào mặt, miệng không ngừng nói những câu khó nghe. Những đứa còn lại thì đánh, đâm nhiều cú mạnh vào người nó. Nó thấy cơ thể mình buốt rát nhưng chẳng biết phải làm gì. Vô thì không có, gồng mình lên mà đỡ thì không nổi. Ai sẽ cứu nó chứ?

-Mày đúng là cái đứa không biết thân, biết phận! Đụng vào Yến Như thì coi như à đụng vào tui tao rồi đó! - Con nhỏ cầm đầu nói - A! Yến Như!

Nhỏ Yến Như đi lại phía nó đang bị đánh.

-Đánh thế được rồi! - Yến Như khinh miệt nhìn nó rồi nói.

"Yến Như? Có thật là cô bé không?"

Đầu óc nó quay cuồng, con đau càng dữ dội khi những con người kia dừng lại hẳn. Nó cố gượng dậy nhìn người bạn thân trước mặt mình, ánh mắt khó hiểu xen lẫn sự uất ức, đau đớn xé lòng.

"Đúng là Yến Như rồi! Vì sao? Vì sao cô bé lại đối xử với mình như vậy? Vì Kevil sao? Vì một tên con trai thôi sao?"

Khi tất cả đã bỏ đi, bỏ lại nó ở đó thì một lúc sau mẹ nó đến, dù mù đường nhưng nó hay đi cùng đám bạn ra tận cổng trường để đợi mẹ còn giờ ra chơi thì ngồi yên trong lớp. Mẹ nó xót xa nhìn đứa con gái mà mình đứt ruột sinh ra, ai lại có thể tàn nhẫn đến nỗi đánh nó ra thế này? Bà có hỏi nó nhưng nó không trả lời.

Cả tuần sau nó không đi học, vì phải ở bệnh viện để trị thương. Khi đã đi học trở lại, có mấy lần Kevil đến gặp nhưng nó đều tránh mặt, kể cả Yến Như cũng vậy. Sau đó, nó nghe được sự thật, Yến Như chỉ là lợi dụng nó chứ không có một chút gì liên quan đến hai chữ "bạn thân" theo đúng nghĩa. Nó thấy mình ngu xuẩn vô cùng và đưa ra một quyết định...

Từ đây về sau, Yến Như sẽ không còn là bạn nó nữa.

Không bao giờ và mãi mãi.

-Dừng lại cho tao! - Giọng chảnh chọe của Yến Như lại vang lên.

Cả đám dừng lại, con đầu ề ầm bắt đầu dụ đi đôi chút nhưng không có nghĩ là dừng lại hẳn. Yến Như đặt chân đi đôi giày cao gót, đế khoảng tầm năm phân lên người nó. Chân nhỏ ần mạnh làm đế giày cứ theo đà mà hằn vết xuống người nó.

-Không ngờ là hồi trước chị cướp người tôi thích rồi bây giờ tôi yêu Hoàng Thái thì chị cũng chen vào! Đúng là đồ sao chổi! - Yến Như gằn giọng, càng căm phẫn khi nghĩ lại.

-Bỏ cái chân bản thủ của mày xuống!

Một cô gái với mái tóc đen bóng. Tóc tĩa lá để bay bay trong gió, ngắn đến ngang lưng. Cặp kính màu đen, mắt vuông trông rất tri thức nhưng bù lại đó lại là cái khuôn chỉ có một bên hình chữ thập lấp lánh. Trên người là bộ đồng phục cùng trường nó, cô không đeo chiếc nơ như bộ đồng phục nữ sinh mà tất cả vật cùng chiếc quần bò màu đen. Cô đứng dựa vào chiếc xe phân phối màu đen to oạch. Đúng là một cô gái cá tính.

-Con kia! Mày là đứa nào? - Yến Như nhìn cô gái trước mặt, quát lớn.

-Tao đã từng nói là không cho mày động đến em họ tao rồi mà! Mày không nhớ sao? - Cô gái nói, chất giọng đầy khinh rẻ nhỏ Yến Như, ánh mắt lãnh đạm nhìn mọi thứ xung quanh.

Đôi mắt của cô gái, một bên đen còn một bên màu... đỏ.

-As... Asa! - Nhỏ Yến Như không tin vào mắt mình, nhìn cô gái trước mặt.

-Không ngờ là đầu óc một con coi trời bằng vung như mày mà cũng nhớ được tao! - Cô gái tên Asa kia vẫn nói bằng chất giọng khinh thường người khác của mình.

-Mày...! - Không nói được lên lời, Yến Như cứng họng.

-Tao làm sao? Mày dám động vào em họ tao mà còn muốn nói gì nữa? - Cô nhìn vào nó đang nằm dưới đất, xung quanh là một vùng máu đỏ tươi mà thấy lòng đau thắt lại.

"Chị họ?"

-Tao thích đánh cô ta đó! - Yến Như trợn mắt nhìn cô.

Im lặng.

-Mày cầm sao con nhỏ Asa kia? - Thấy Asa không trả lời, Yến Như vừa thấy phục bản thân vì nghĩ rằng làm cho cô sợ mà á khẩu, lại vừa thấy lo lắng trong lòng mà không hiểu lí do tại sao.

Vẫn im lặng.

-Miệng mày không mở được ra nữa sao? - Nhỏ Yến Như kênh kiệu lên mặt - Đúng là chỉ biết lên mặt dạy đời người khác là giỏi chứ chẳng làm được cái tích sự gì!

Vụt.

Bốp! Bốp! Bốp!

Chỉ như một làn gió nhanh chóng vụt qua rất nhanh. Trên khuôn mặt bầu bĩnh của Yến Như đã in hằn những dấu tay đỏ chót, ba cái tát đau đớn gấp mấy lần cái tát của Yến Như dành cho nó.

-Lâu lâu không đụng tay, đụng chân mà mình chậm nhiều quá! - Asa thờ dãi, vẫn dùng cái ánh mắt khinh bỉ nhìn nhỏ Yến Như.

-Mày... mày... - Yến Như ngồi xụp xuống đất, không ngờ là cô lại nhanh đến như vậy, Asa đã từng cảnh cáo nhỏ nhưng chỉ là bằng lời nói nên Yến Như không bao giờ biết sợ là gì. Đến ngày Asa bỗng dưng biến mất thì nhỏ chắc chắn rằng không còn vật cản nào nữa, Yến Như trở thành người đứng đầu toàn trường.

-Thời gian qua, tao không ở đây mà mày dám động đến Gekkanbijin? - Rút từ trong túi áo ra một con dao dọc giấy sắc nhọn, Asa nhếch môi đầy thách thức rồi tiến lại gần Yến Như.

-As... Asa... mày... mày... định làm... làm gì? - Nhỏ Yến Như ấp úng đầy vẻ sợ hãi, cố gắng lùi lại phía sau.

Những đứa con gái đánh nó cũng thấy lạnh sống lưng, nhất là lúc nhìn vào đôi mắt của Asa, một đôi mắt kì lạ nhưng khi con người ta nhìn vào là cả một sự đau đớn, có thể nói rằng: Với tất cả mọi người xung quanh, Asa hiện lên như một cô nàng Ma cà rồng đầy cá tính và thu hút.

-Mày muốn tao tu sửa sắc đẹp cho mày không? - Nâng cằm Yến Như lên, cổ nói đầy ẩn ý, giọng nói vừa lạnh lẽo vừa khinh miệt nhỏ.

"Con nhỏ không biết điều! Mày động vào người nào thì động nhưng một khi đã động vào Gekkanbijin thì tao không để cho mày yên phận đâu!"

-Cái... cái gì? - Mắt nhỏ tròn tròn, lòng giăng đầy nỗi sợ hãi, tay chân loạng choạng cố lùi lại phía sau, càng xa càng tốt để không phải nhìn thấy Asa. Yến Như rất sợ.

-Một đường cơ bản thôi thì cũng đủ cho ra vài giọt máu của mày đó! Mà vài giọt của mày thì thấm gì vào những trận đánh hội đồng mà những đứa con gái lại gần tên Kevil và gần đây nhất là bên mảng tới gần Hoàng Thái, mày thực sự đã vậy bản chỉ vì sự ích kỷ trong tình yêu cho riêng mình rồi đó Yến Như! - Asa nhìn Yến Như, lúc này đây thì cô chỉ muốn đánh chết nhỏ mà thôi. Một con người ích kỷ, chỉ nghĩ cho riêng bản thân mình. Không muốn nói nữa, Asa quát - Biến đi cho khuất mắt tao!

Cả đám không dám ho he một câu, diu Yến Như đứng lên rồi chạy mất.

-Gekkanbijin! Gekkanbijin! - Asa vội vàng chạy lại gần nó, nâng khuôn mặt tèm lem máu me lên mà đau xót, liên tục gọi tên nó một cách thảm thương.

-Chị... chị... họ! - Nó cũng dần ý thức được người đang bên cạnh mình là ai, khẽ gọi.

-Em có sao không? - Cô vui mừng, diu nó dậy.

-Chị... chị tuyệt lắm! - Cười mỉm, nó cũng thấy xao xuyến khi người chị nó yêu quý đã trở về, không bỏ nó lại một mình dù có gia đình nhưng trên lớp ai sẽ bảo vệ nó đây?

-Thôi! Đừng nói nữa! - Asa nhắc nhở, rồi ôm cô đứng dậy.

Từ xa, có một chiếc ô tô trắng lao về phía nó và Asa. Người con trai cao lớn mở cửa xe, nhanh chóng chạy đến gần nó, ánh mắt đau đớn xen lẫn sự bức tức.

-Quỳnh! Cung làm sao vậy? - Hấn hoảng hốt khi nhìn nó, cả người toàn là máu me, trên người còn toàn vết xước xát đỏ chót.

-Hoàng Thái? - Mắt nó nhoe lại, cố gắng nhìn kĩ người con trai ở trước mặt mình - Không sao đâu!

-Ai? Ai đã làm ra chuyện này? - Con giận của hấn không còn dịu nữa mà bắt đầu bùng nổ một cách đáng sợ.

-Có nói ra thì you cũng chẳng tin đâu! Tốt nhất là đưa Gekkanbijin đi đến bệnh viện trước đã! - Asa lạnh lẽo nói.

-Ma cà rồng Asa hả? - Mắt hấn tròn xoe, ít khi thấy cô xuất hiện nhưng lần này lại khó có thể tin là cô đang ở đây.

-Đừng gọi chị ấy vậy! Với... những gì chị ấy có bây giờ thì chị... ấy là "Hắc Sát Công Chúa"! - Nó cố gắng nói cho hấn nghe.

-ừ! Máu đen, đi xe phân phối, trông cũng xinh nhưng không bằng vợ anh nên có thể gọi như vậy! - Hấn gạt gù, tay ôm lấy eo nó, tranh diu nó với Asa.

-Có đi đến bệnh viện không hả? - Mặt Asa trở lên đáng sợ hơn cả hấn.

-Được rồi! - Hấn gạt gù rồi nhanh chóng diu nó lên xe ô tô đến bệnh viện.

Asa đứng lại đó, nhìn theo bóng của chiếc xe màu trắng rồi bước lại gần chiếc xe phân phối lớn.

"Nhỏ Yến Như sẽ không để em yên đâu Gekkanbijin! Hãy cố gắng lên chị không thể ở bên em suốt được nhưng chị sẽ giúp em chữa đi căn bệnh mù đường! Vì thế hãy mau chóng hồi phục, em nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Bệnh viện cũng như ở nhà

Chiếc xe màu trắng lao nhanh trên con đường vắng vẻ, những tán cây xanh rì rào ở hai bên, không khí lúc này thật mát mẻ nhưng nhìn thấy nó đau đớn với những vết thương trên người kia thì hẳn lại cảm giác được lòng mình đang thất bại.

"Ai có thể gây ra chuyện này cơ chứ?"

Anh sẽ không tha cho ai đã gây ra chuyện này với cưng đâu! Nhất định anh sẽ bắt kẻ đó phải trả giá!"

Bệnh viện.

-Bác sĩ! - Hẳn bé nó chạy vào trong, liên tục gọi lớn.

-Vâng...! - Một cô y tá chạy đến, việc đầu tiên là choáng ngợp trước vẻ đẹp của hắn mà đứng hình vài giây - Để em đưa cô ấy vào phòng cấp cứu!

Sau khi nó đã vào phòng cấp cứu xong, hắn ngồi xuống ghế đợi, trong lòng không ngừng cầu nguyện cho nó không sao hết.

Sẽ ổn cả thôi.

Cạch!

-Anh là người nhà của cô bé phải không? - Một người đàn ông trung tuổi bác ra, khoác trên người một chiếc áo vải trắng nên hắn đoán chắc hẳn là bác sĩ.

-Vâng! Cô ấy có sao không ạ? - Hắn sốt sắng hỏi.

-Chỉ là mất máu với một vài vết thương nhẹ thôi nên không có gì quá nguy hiểm! - Bác sĩ vẫn điềm tĩnh trả lời.

-Cảm ơn! - Cúi gập người trước bác sĩ, hắn nói.

-Không có gì đâu! - Cười nhẹ, bác sĩ bước đi.

Hắn đi vào căn phòng nó đã được chuyển vào, nhìn khuôn mặt xuróc xát mà mặt thoáng buồn. Hắn im lặng đi ra ngoài để mua chút đồ, phòng khi nó tỉnh dậy nhưng trong tâm trí thấy rằng sắp có chuyện gì không ổn xảy ra cho nó.

...

"Một màu trắng xóa..."

Mình đang ở đâu thế này? À, một nơi sặc mùi ê-te thì còn đâu ngoài bệnh viện cơ chứ!

Ach! Đau quá! Ôi cái đầu của tôi! Búa ở đâu bỏ vào đầu thế này không biết nữa?

Haiz! Chỉ atij cái tên biến thái mà mình bị Yến Như hội đồng cho ra nông nổi này!

Cái tên đáng ghét!"

Nó tức giận gào thét trong thâm tâm, vết thương lại nhói lên làm mặt nó nhăn nhó, khẽ mở mắt, nó thấy mình nằm một mình trong căn phòng rộng lớn.

Cạch!

-Chị dậy rồi à? - Một lần nữa, giọng nói chảnh chọe quen thuộc đó lại vang lên, từ từ tiến lại gần nó.

-Ừ! - Không hiểu tại sao Yến Như lại ở đây nhưng nó cũng chẳng phiền lòng mà hỏi làm gì cho tốn sức.

-Thấy khỏe hơn rồi hả? - Yến Như nhìn xung quanh, đoán thầm rằng không có ai ở đây, bắt đầu giờ chiều trò hại nó. Trong đầu đã bắt đầu lập ra một kế hoạch, một kế hoạch không tưởng.

-Có lẽ vết thương khá nhẹ nên tôi thấy không sao! - Nó nhếch môi, nhấn mạnh hai từ "khá nhẹ" làm nhỏ Yến Như hơi tái mặt.

-Vậy sao? - Nhỏ vẫn tiếp tục tỏ ra khinh khỉnh không màng tới nhưng thật ra trong lòng lại thấy rất lo lắng - Chi tiếc là chị sẽ không đoạt được anh Hoàng Thái trong tay tôi nữa đâu! Nếu còn xen vào thì đừng trách tôi! Lần này là nhẹ thôi đó!

Cạch!

Cánh cửa phòng lại mở, thấy bóng dáng cao lớn của Hoàng Thái thì nhỏ Yến Như bỗng ngồi xụp xuống sàn nhà, ôm mặt rồi khóc lóc thảm thiết.

-Yến Như! - Hắn thấy vậy bèn chạy gần đến bên nhỏ.

-Chị... em không biết hai anh chị là... một cặp nên em... em... - Mắt của nhỏ Yến Như đỏ hoe, nước mắt chỉ như trực trào ra.

-Cái... cái gì? - Nó áp úng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình.

"Loại người gì thế này, mình.. mình có làm cái gì đâu?"

-Quỳnh! Cung đánh Yến Như phải không? - Mặt hấn như tím tái lại, gần giọng hỏi nó.

-Không.. đầu anh! Chắc do chị... chị ấy sưng sốt... quá thôi! - Bám víu vào bàn tay hấn, Yến Như nói rồi cố gắng đứng dậy.

-Tôi đánh sao? - Thực sự thì nó thấy rất thất vọng ở hấn.

Có nói ra thì you cũng chẳng tin đâu!

Giờ thì nó hiểu tại sao Asa lại nói như vậy rồi. Dù lúc đó có mang máng nghe thấy chuyện của hai người nhưng mỗi câu có thể nghe thấy rất rõ ràng. Yến Như thật đáng sợ, một con người hai mặt đầy sự giả dối.

-Đúng... nhưng mà em không... không giận chị đâu! - Con nhỏ Yến Như khóc lóc thảm thương rồi cúi đầu - Em... em xin lỗi!

-Thôi đi! - Hấn quát, không nói gì tiếp rồi kéo Yến Như ra ngoài, bỏ lại nó một mình trong căn phòng.

Một mình...

Lạnh lẽo...

Thất vọng...

Thấy lòng mình thất lại, có lẽ vết thương lòng này sẽ khắc sâu mãi vì một lần thất vọng vô cùng. Nó khóc, hai hàng nước mắt tèm nhem trên khuôn mặt, ngấm vào mấy chiếc băng gạc vừa được băng vào vết thương tạo nên cảm giác buốt rát. Mặc kệ vết thương có đau thế nào, nó vẫn không thể ngừng những giọt nước mắt không rơi. Có lẽ ở cạnh hấn chưa đầy một ngày nhưng cũng làm nó thấy vui, người con trai đầu tiên làm nó vui từ khi sang Việt Nam sống. Nhưng tại sao, tại sao hấn lại làm vậy với nó? Chỉ vì Yến Như, vì một cô bé đã bao lần hại nó một cách quá đáng làm thảm hại trước mặt tất cả mọi người. Nó không giàu như cô bé, nó biết chứ ngay cả sắc lẫn tài đều không bằng. Sao hấn lại đối xử với nó như thế?

"Tôi sẽ không bao giờ thích anh một lần nào nữa đâu! Tôi hận anh vì đã làm tôi đau! Tôi hận anh, Hoàng Thái!"

Ngoài hành lang.

-Yến Như, em không sao chứ? - Khuôn mặt hấn hiện rõ vẻ lo lắng cho người con gái trước mặt.

-Dạ, em... không sao! - Nhỏ Yến Như khẽ cười nhẹ, siết chặt lấy bàn tay của hấn.

-Vậy thì không sao rồi! - Hấn thở phào nhẹ nhõm - Mà em là em gái nuôi của anh thì cũng nên cẩn thận chứ!

-Em biết... rồi! - Cúi đầu hối lỗi, nhỏ nói lí nhí.

-Thế, Quỳnh đánh em thật hả? - Mắt hấn dò xét nhỏ.

-Dạ? - Nhỏ có phần hơi run nhưng rồi cũng gật đầu lia lịa.

-Thật là... - Mắt hấn nhắm lại, thực sự không thể tin là nó lại như vậy.

-Không... sao đâu anh! - Ôm lấy cánh tay hấn một cách tình tứ nhất có thể, nhỏ áp úng nói tiếp - Tại... chị ấy... biết rằng... em cũng thích... anh thôi!

-Loạn luân đó nghe chưa! - Hấn ấn đầu Yến Như rồi cười lớn.

-Em mặc kệ! - Nhỏ cười hớn hở.

"Thúy Quỳnh, cô mãi mãi thua tôi thôi! Đúng là không biết lượng sức mình mà cứ thích đâm đầu vào! Haha..."

Bốp! Bốp! Bốp!

Tiếng vỗ tay vang lên đều đều ở phía góc khuất, một bóng đen bắt đầu tiến lại gần phía hấn và Yến Như. Đôi mắt kì lạ ấy sáng lên làm con người ta cảm giác rùng mình mà khiếp sợ.

-Hay lắm! - Tiếng nói lạnh lẽo vang lên.

-As... Asa nữa sao? - Giọng nhỏ hoảng loạn, ánh mắt sợ hãi nhìn Asa.

-Cô rất có tố chất đi làm diễn viên đó! - Khuôn mặt Asa trở nên đáng sợ.

-Bạn... bạn nói vậy... là... là sao? - Áp úng, đôi mắt Yến Như Thoáng nổi lo lắng.

-Để tôi cho cô xem lại nhé! - Nhếch môi đầy vẻ khinh bỉ, Asa lạnh lùng ném về phía hấn một chiếc Ipad rồi tiếp - Các người hãy tự mà xem đi!

Hấn không hiểu chuyện gì đang diễn ra, lật đặt mở chiếc Ipad mà Asa vừa ném vào tay mình.

"Cái... cái gì thế này?"

-Chỉ đây rồi à? - Một lần nữa, giọng nói chảnh chọe quen thuộc đó lại vang lên, từ từ tiến lại gần nó.

-Ừ! - Không hiểu tại sao Yến Như lại ở đây nhưng nó cũng chẳng phiền lòng mà hỏi làm gì cho tốn sức.

-Thấy khỏe hơn rồi hả? - Yến Như nhìn xung quanh, đoán thăm rằng không có ai ở đây, bắt đầu giờ chiều trò hại nó. Trong đầu đã bắt đầu lập ra một kế hoạch, một kế hoạch không tưởng.

-Có lẽ vết thương khá nhẹ nên tôi thấy không sao! - Nó nhếch môi, nhấn mạnh hai từ "khá nhẹ" làm nhỏ Yến Như hơi tái mặt.

-Vậy sao? - Nhỏ vẫn tiếp tục tỏ ra khinh khỉnh không màng tới nhưng thật ra trong lòng lại thấy rất lo lắng - Chỉ tiếc là chị sẽ không đoạt được anh Hoàng Thái trong tay tôi nữa đâu! Nếu còn xen vào thì đừng trách tôi! Lần này là nhẹ thôi đó!

Không thể tin vào mắt mình, hấn tròn mắt nhìn Yến Như. Cô em gái hồn nhiên ngây thơ mà hấn từng biết đây sao?

-Yến Như! - Hấn gần giọng - Chuyện này là sao?

-Em... em... - Nhỏ sợ sệt cúi đầu.

-Tại sao em lại làm như vậy? - Máu điên của hấn thực sự đã dồn tới não.

-... - Yến Như nhìn hấn kinh ngạc, đây là lần đầu hấn nổi giận với nhỏ.

-Thôi! Bỏ đi! - Hấn chán nản nhìn phòng bệnh của nó, lòng thấy đau xót.

-Anh đừng vì cô ta mà nổi giận với em chứ! - Nhỏ nín lấy tay hấn, ánh mắt cầu xin - Em không quan trọng đối với anh hay sao?

-Cô ấy là người anh yêu! - Mắt hấn u buồn nhìn Yến Như - Chứ không phải là em!

"Anh, anh xin lỗi! Anh thực sự đã sai rồi!

Nhưng liên... liệu cũng có tha thứ cho anh không?

Anh mong rằng sẽ không được tha thứ, vì anh đáng bị như vậy!

Từ nay, anh sẽ cố gắng bù đắp lại vết thương này! Anh hứa đó!"

...

Nó ngồi trên giường bệnh, nhìn ra phía ngoài cửa sổ mà lòng nặng trĩu những đau khổ. Khuôn mặt mang đầy vẻ u sầu, buồn rầu, đôi môi tím ngắt, mí mắt lơ đãng trông nó lúc này như một cái xác không hồn.

Cạch!

-Anh... anh vào được... không? - Hấn mở cửa phòng, khẽ hỏi.

Im lặng

Hấn bước lại gần nó. Trời đã về xế chiều, từng tia nắng yếu ớt còn len lỏi trong căn phòng rộng, ngoài kia là cả một màu đỏ lung linh của hoàng hôn tuyệt đẹp. Nó lặng lẽ quay qua nhìn bầu trời.

Một khung cảnh lãng mạn nhưng làm nó chẳng muốn cảm nhận thấy cái sự đẹp đó một chút nào.

Trái lại thì nó như muốn đập tan khung cảnh trước mặt ra thành trăm, ngàn mảnh.

-Còn thấy mệt không?

Im lặng

-Muốn ăn gì không?

Im lặng.

-Sao không trả lời?

Im lặng.

Nó lặng người, nhẹ nhàng nằm xuống. Trong tâm trí nó, dường như không muốn nói chuyện với hấn dù chỉ là một cái nhìn thôi cũng không có.

Hấn thấy cách cư xử của nó như vậy thì vừa giận mà vừa đau, đầu óc lại lóe lên ý nghĩ biến thái. Hấn cười cợt rồi...

Pặc.

-Anh... Anh định làm cái quái gì vậy? - Tiếng nó hoảng hốt do quá bất ngờ mà nhìn người con trai đang ở phía trên mình.

-Làm gì là làm gì? - Hấn chu mỏ tạo ra một khuôn mặt vô tội.

-Anh... anh dám dè tôi thế này sao? - Mặ nó nhăn lại, thái độ tỏ ra cái gắt.

-Anh đã từng nói là sẽ phạt cứng rồi mà nhĩ? - Hấn cười cợt, nhắc lại lời nói hồi chiều.

-Nhưng.. nhưng đây là đâu, anh có biết không? - Khuôn mặt nó thoáng đỏ rồi quay sang một bên, cố gắng trốn tránh ánh mắt của hấn.

-Biết! - Hấn hồn nhiên trả lời.

-Là bệnh viện đó! - Nó quát - Xuống khỏi người tôi ngay, nặng quá!

-Bệnh viện thì sao? Bệnh viện cũng như ở nhà thôi! - Bàn tay hấn bắt đầu vuốt ve trên khuôn mặt nó - Phạt xong, anh sẽ xuống, cứng không phải lo! Trừ khi...

-Trừ khi cái gì? - Nó thấy buồn buồn ở má.

-TRừ khi là cứng muốn bị phạt thêm! - Cười rất nguy hiểm, hấn nói.

-Đồ điên! - Mặt nó nóng bừng, không dám nhìn hấn.

-Điên thì anh mới yêu em đó! - Hấn cười nhẹ, khẽ cúi người và cắn vào tai nó.

-Có người vào thì anh tính sao? - Chợt nhớ ra, nó thấy vui vui trong lòng.

-Anh đã khóa cửa rồi, cứng khỏi phải lo! - Hấn nhếch môi đầy vẻ kiêu ngạo.

Á khẩu.

Hấn bắt đầu phạt nó.Môi hấn cứ thế mà di chuyển trên khuôn mặt nó rất linh hoạt.

Từ trán xuống đến mắt rồi mũi... má...

Còn nó thì chỉ biết nhắm mắt mà chịu đựng, cả người nóng ran một cách bất thường.

Đến môi thì hấn có phần hơi lưỡng lự, nó hé một mắt ra nhìn thì bất ngờ hấn cúi xuống, làn môi hấn chiếm trọn lấy bờ môi nó rất nhanh. Hấn nhấn sâu nó vào nụ hôn mãnh liệt kia, Imf nó không tự chủ được bản thân mà cũng đáp lại trong vô thức.

Hai con người cứ như vậy mà hòa lại làm một, vô thức họ trao cho nhau tình yêu...

Hấn khẽ khàng luồn tay qua eo nó rồi lật người. Bay giờ người ta nhìn vào có thể nói là người chủ động là nó khi nó đè hấn ra như vậy.

1 giây...

10 giây...

1 phút...

"Khó thở quá!"

Nó khẽ giãy giụa, hấn biết nó thấy khó thở nên dù không muốn nhưng cũng luyến tiếc dời khỏi nụ hôn đó. Cả hai cùng thở dốc một cách khó khăn. Hấn siết chặt lấy eo nó, nó cúi đầu, không dám nhìn, mặt thì đỏ như gấc chín.

-Anh xin lỗi! - Hấn thì thắm vào tai nó, nhẹ nhàng.

-Hà? - Nó ngỡ ngàng.

-Anh xin lỗi vì đã đổ cho em đánh Yến Như! - Mắt hấn đơm buồn.

-Không... không sao! - Khẽ lắc đầu, nó nói.

-Cung tha thứ cho anh có được không? - Hấn ngồi dậy, nhìn khuôn mặt nó mà hỏi.

Im lặng.

-Anh cũng không mong sẽ được tha thứ! - Hấn cười, cười trong đau khổ.

-Để xem thế nào đã! - Nó lí nhí nói, trong lòng cũng không thấy thoải mái khi nhìn hấn như vậy.

-Thật không? - Mắt hấn tròn xoe, tràn đầy sự vui mừng.

-Thật! - Mím cười, nó xác nhận điều mình vừa nói.

Hấn ôm nó vào lòng trong vui sướng, không biết diễn tả cảm xúc lúc này thế nào nữa nhưng chỉ biết một điều rằng hấn rất vui.

"Anh vui lắm, vui lắm. Cảm ơn em, vậy là anh vẫn còn cơ hội để ở bên em!"

...

Ở ngoài hành lang.

Yến Như áp tai vào cánh cửa phòng để xem xét tình hình bên trong, nghe thấy cuộc nói chuyện đó thì giận tím mặt mà không làm gì được.

"Cô được lắm, Thúy Quỳnh! Nhất định tôi sẽ cướp lại anh ấy từ tay cô! Đừng nghĩ rằng mình đã thắng!"

-Không nên nghe trộm như vậy! - Asa dựa lưng vào từng, nhếch môi khinh bỉ.

-Tại... tại mày! - Nhỏ Yến Như tức tối nhìn cô.

-Tao muốn giết mày lắm rồi đó! - Ánh mắt của Asa lãnh đạm nhìn nhỏ, khẽ gằn giọng - Đừng làm tao điên lên!

-Mày định làm gì? - Nhỏ Yến Như kênh kiệu.

Xoẹt!

Asa rút ra con dao lam sắc loáng, thoáng chút con dao ấy đã kề gần cổ của Yến Như. Một tay cầm con dao, một tay Asa giữ chặt gáy của nhỏ, móng tay khẽ cắm ngay một sâu vào làn da trắng của Yến Như tạo lên một màu đỏ như chỉ chờ rồi máu sẽ rơi xuống.

-Buông... ra! - Nhỏ yếu ớt lên tiếng, sợ hãi.

-Tao sẽ xử mày sau! Đồ giả tạo! Tao thực sự thất vọng khi em họ tao từng làm bạn với một con người như mày! - Giọng nói của Asa dù lạnh lẽo nhưng cũng làm người ta cảm thấy trong lòng lo lắng như lửa đốt.

Yến Như hoảng hốt chạy khỏi dãy hàng lang như chạy khỏi một con thú đáng sợ.

...

Sáng.

-Hai người dậy cho tôi! - Giọng nói lạnh nhạt của Asa vang lên - Hôm nay, đi theo tôi đến một nơi! Em tôi thì không sao rồi, bác sĩ sẽ cho xuất viện!

Hai con người đang nằm trên giường lúc này mới choàng tỉnh giấc...

Ngượng ngùng nhìn Asa, chẳng phải cô đang cố ý phá vỡ giây phút thân mật của họ hay sao?

-Thế còn học thì sao? - Nó cúi mặt, khẽ hỏi.

-Chuyển sang chiều rồi nên không phải lo! - Coo trả lời xong quay gót bước đi.

Cạch!

Biết ý, Asa ra khỏi phòng, môi cô nàng khẽ nhếch lên đầy vẻ kì lạ.

Asa sẽ đưa hai người đi đâu đây?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Tiệm cà phê Mưa Buồn

Sau khi làm xong thủ tục xuất viện xong, Asa lặng lẽ bước về phía nhà gửi xe không quên gửi lại mảnh giấy nhờ cô y tá chuyển đến cho "hai con người" kia.

Cốc, cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên làm hấn và nó giật mình. Lon ton đặt chân xuống sàn nhà, vết thương đã lành nhưng chưa khỏi hấn khẽ nhói lên làm mặt nó nhăn lại.

-Ạch! - Tiếng nó lí nhí kêu lên nhưng cũng đủ cho hấn nghe thấy.

-Thôi! Để anh mở cho, em cứ nằm xuống đi! - Hấn cúi người, bế nó rồi đặt lên giường thật nhẹ nhàng chỉ như nâng một cánh hoa mịn màng.

Nó không nói gì, quá quen với cái việc này rồi.

Cạch!

Hấn mở cửa thì cô y tá đã đưa cho một mảnh giấy. Cô ngó đầu vào trong xem xét "tình hình", hoảng hốt khi thấy cả phòng chỉ có một chiếc giường.

"Chẳng lẽ hai người này...! Híc! Em thích anh mất rồi anh ơi..."

-Chị ơi! - Hấn xua xua tay trước mắt cô y tá.

-Dạ! - Cô y tá ngược nhìn.

-Chị hơn tuổi em đó chị! - Mím cười, hấn nói.

"Trời ơi, sao nụ cười cũng đẹp chết người thế này...?"

-À... mà! - Nhìn nó một lượt, cô y tá nói - Chị em hả?

-Xung hô thế tốt hơn rồi đó! Đó là vợ yêu của em đó chứ chị! - Hấn nhấn mạnh từ "vợ yêu của em" một cách rõ ràng.

-Vậy... vậy sao! - Vỡ tan mộng đẹp, cô y tá lúi thúi đóng cửa.

Cạch.

"Grừ! Bà y tá đáng ghét! Dám bảo tôi là chị tên biến thái kia! Chẳng nhẽ mình già đến thế sao?"

-Này! - Hấn đưa cho nó mảnh giấy.

-Đọc thì đọc đi, còn đưa tôi làm gì? - Nó làu bàu, cắn bản vì vẫn còn tức vụ của cô y tá.

Chuẩn bị xong thì đến chỗ địa chỉ này! Đối diện với trường mình!

Kí tên

Asa

-Giờ chuẩn bị đi chứ còn làm gì nữa! - Giục nó, hấn bước vào nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân trước.

Nó ngồi đợi hấn, những tia nắng từ ô cửa sổ tràn vào trong căn phòng. Bên ngoài, cảnh vật như tràn đầy sức sống muôn màu sắc. Mọi thứ đều đẹp. Ngay cả con người đang ngồi ngắm chúng cũng vậy...

- Vào đi! - Hấn bước ra, nhìn nó một lúc lâu rồi mới lên tiếng.

Nó không nói gì mà lẳng lặng đi vào trong và hùng hổ đóng cửa nhà vệ sinh...

Cách!

Nó đã hóp hờn hấn mắt rồi, ngay từ cái lúc khuôn miệng nó nhoẻn cười, nụ cười dịu dàng y như cái tên của nó vậy.

5 phút sau...

- Thay quần áo đi! - Hấn khề nhằn mặt, nhìn nó.

- À... ừm - Mặt nó đỏ bừng bừng, cố gắng áp úng nói - Anh... anh giúp tôi... thay... thay được không?

- Anh sao? - Mặt hấn bỗng bừng sáng như sao, gặng hỏi lại.

- Ủ...! - Nó cúi đầu, trong lòng bỗng thấy không ổn.

- Tất nhiên rồi! - Hấn cười - Em bị thương thì anh phải giúp chứ! Đúng không?

Nó im lặng, hấn tiến lại gần nó. Ôm lấy nó từ đằng sau, khề cấn tai nó một cái rồi mới hỏi.

- Đò đâu?

- Đây... đây! - Nó đưa cho hấn một chiếc áo phông màu trắng rất đẹp.

Hấn cầm lấy chiếc áo, đặt lên chiếc ghế. Xon để lưng nó đối diện với mình, nhẹ nhàng siết lấy gấu áo nó má kéo lên. Mắt mũi nó nhắm tịt lại, mong rằng không sao...

Từ từ...

Lúc này hấn mới để ý là da nó trắng hồng đến kì lạ, rất đẹp. Kiểm chế bản thân, hấn lấy nhanh chiếc áo trắng mặc vào cho nó. Chạm nhẹ vào vết thương làm mặt nó khề nhằn lại nhưng vẫn cố chịu đựng.

- Xong... xong chưa? - Mắt vẫn nhắm, nó hỏi.

- Rồi đó! - Hấn mỉm cười - Trả công cho anh đi cưng!

- Há? Công gì? - Nó quay người, nhìn hấn đầy khó chịu xen lẫn nỗi lo sợ.

- Đây nè! - Vừa nói hấn vừa đưa tay lên môi.

Rồi, ok ,nó đã hiểu.

Chụt!

Không lường lự gì cả nhưng mặt nó vẫn đỏ bừng vì chuyện thay áo.

Hấn cười nhẹ rồi bế nó đến chỗ đậu xe ô tô.

Trên đường,

Không ai nói với ai một câu gì. Nó ngượng ngùng còn hấn thì vui sướng vô cùng. Hấn lái xe đến địa chỉ mà Asa đã nói.

Dừng xe trước cửa tiệm một quán cà phê, nó khề ngược lên...

- Mưa Buồn sao?

- Tên nghe hay nhỉ? - Hấn hỏi nó.

- Ủ! - Nó cũng nhìn hấn, cười trong vô thức.

Leng keng!

Nó và hấn đẩy cửa bước vào, tiếng chuông kêu lên nghe rất vui tai.

-Hai người đến rồi sao? - Asa bước từ trong ra, cúi người chào rất lịch sự.

-Chị gọi có việc gì không? - Nó tò mò hỏi.

-Hai người có hứng thú làm việc ở đây không? - Mời nó và hấn ngồi xuống, Asa nói.

-Làm việc? Ở đây? - Hấn hỏi lại.

-Ừ! - Gật đầu.

-Nhưng quán này là của... - Mắt nó nhìn xung quanh.

-Của chị! Em không phải lo! - Biết nó định hỏi gì nên Asa nói thẳng.

Leng keng!

Bỗng, từ ngoài cửa, một tên con trai chạy ra, ôm lấy nó. Mái tóc cậu ta màu đen nhánh được chải vào nếp, đôi môi đỏ, mắt to, nói chung là rất xinh dù là con trai.

-Kevil? - Nó nhận ra khuôn mặt cậu, khẽ thốt lên.

-Ừ! - Cậu ta cười - Nhớ bạn lắm đó!

Đầu hấn bắt đầu bốc khói, ánh mắt tóe lửa nhìn Kevil.

"Tên này là ai? Sao lại ôm cung vậy hả? Cung với hấn có quan hệ gì?"

-Bạn đến tìm ai? - Nó hỏi.

-Minh không tìm bạn mà là tìm con nhỏ này! - Kevil ôm nó, xong nhắc đến hai từ "con nhỏ" thì buông ra và chỉ tay về phía... Asa.

Bóng dáng của một cô gái mặc đồ đen, lặng lẽ dựa người vào chiếc xe phân phối lớn. Làn sương mù kì ảo cứ bao quanh lấy cô gái một cách kì bí. Ánh mắt cô lãnh đạm nhìn xung quanh, chán nản và thất vọng.

-Buông... buông tôi ra! - Giọng nói khá nhẹ vang lên ở con hẻm cuối dãy phố, gần chỗ cô đứng.

-Này! - Một tên mặt mày toàn những vết sẹo, siết chặt cánh tay người kia, khuôn mặt hiện rõ vẻ hứng thú - Này cô bé đừng đùa với anh chứ!

-Buông ra đi...! - Mặt người kia nhăn lại - Tôi là con trai chứ không phải con gái!

-Trông có vẻ giống Tomboy đó đại ca! - Một tên khác lên tiếng, có vẻ là đàn em của tên kia.

-Thì cùng là Tomboy hay con gái cùng chủng loại với nhau cả! - Mấy đứa còn lại mắng tên kia.

-Biết rồi mà, giờ xử con nhỏ này sao đây? - Tên kia nhăn mặt, cười cợt nhìn người được gọi là "con gái" đang nép mình vào bức tường lạnh ngắt.

Cả đám từ từ tiến lại gần, mặc cho ánh mắt như sắp khóc rất đáng thương của người kia. Khuôn mặt bọn chúng hiện rõ lên vẻ nham hiểm, cách cười đầy thú tính.

Bộp!

Một viên gạch từ đâu rơi xuống gần đám mê gái, cả bọn cùng quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái với thân hình tương đối ốm. Đôi mắt cô vẫn nhắm lại, khuôn miệng vang ra những tiếng lạnh lẽo.

-Bỏ cô bé ấy ra!

-Mấy nói cái gì? - Tên đại ca trợn mắt nhìn cô, nhưng như dịu lại nói tiếp - Cô em nhìn cũng ngon ra phết đấy chứ!

-Đừng đùa với tao! - Cô nhẹ hể đôi mắt làm cả bọn sững sờ.

Cô nhếch môi khinh bỉ, đứng thẳng dậy và tiến dần về phía đám lưu manh vẫn đang trở mắt nhìn.

Cả đám thực sự đã chết đứng trước vẻ đẹp của cô, một vẻ đẹp kì bí nhưng tạo cho con người ta cảm giác lạnh sống lưng. Một tên gan to đi đến cạnh cô, đưa ta định chạm vào làn da trắng muốt kia thì..

Rầm!

Xấu số thay, cô xoay người, cầm lấy cánh tay tên đó và quật một phát xuống đất làm "hạ nhân" bất tỉnh nhân sự. Tên đại ca cũng hoảng nhưng cố giữ vẻ bình tĩnh vì sợ mất mặt trước bọn đàn em, cao giọng quát.

-Con ranh kia! Tất cả cùng xông vào đánh nó cho tao!

Cả lũ cùng lao thẳng vào cô, nhưng cô chỉ với một vài động tác võ cơ bản nhất cũng làm cho tất cả nằm la liệt dưới đất. Nhếch môi, ánh mắt cô nhìn tên đại ca sắc lém.

-Cút đi cho tao!

Tên đại ca hoảng sợ cúi đầu, cả đám thi nhau chạy thực mạng, không dám quay đầu nhìn lại người con gái đáng sợ kia.

Khi cả đám đã đi hết, cô tiến lại gần người kia khẽ cúi gập người và hỏi.

-Này cô bé! Không sao chứ?

-Tôi không sao hết! Cảm ơn nhưng tôi là con trai chứ không phải con gái hay Tomboy gì hết! - Người kia nhăn mặt, cố gắng đứng dậy.

-Vậy sao? - Cô như hiểu ra, đỡ người kia dậy.

-Bây giờ... - Người kia nhìn quanh, ánh mắt hơi sợ sệt.

-Sao thế? - Thấy thái độ khó hiểu của người kia, cô hỏi.

-Bây giờ tôi không biết phải về nhà kiểu gì! -Người kia gãi gãi đầu - Nhờ lại gặp bọn kia thì phiền lắm!

-Vậy để tôi đưa cô bé về! - Cô không ngại ngần mà ngỏ ý - Nhà cô bé ở đâu?

-Tôi không phải là con gái! - Người kia nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu nhìn cô - Cút đi thẳng hết dãy phố này thôi!

Cô không nói gì nữa, kéo tay người kia lên chiếc xe phân phối lớn.

-Này, cầm lấy!

Bốp!

Cô ném cho người kia chiếc mũ bảo hiểm rồi người kia cũng nhanh chóng chèo lên phía sau ngồi.

Vụt!

Chiếc xe lao nhanh trên đường làm người kia phải ôm lấy eo cô để khỏi bay khỏi xe, nép sau người cô, khẽ hỏi.

-Cô bao nhiêu tuổi rồi?

-16! - Cô chăm chú lái xe, đáp gọn lỏn.

-Vậy là kém tôi một tuổi! - Người kia cảm thấy vui vui nhưng cũng thật nhọc nhằn khi có một đứa con gái cứu mình mà lại còn kém tuổi nữa chứ - Cô tên là gì? Tôi là Kevill!

"Kevill sao? Chẳng lẽ..."

-Asa! - Tiếp tục những câu ngắn gọn của mình cô trả lời.

"Asa? Nghe rất quen! Ở đâu nhĩ...?"

Kít!

Cô lạnh lùng phanh xe lại, buông một câu.

-Hết dãy phố rồi!

Kevill cũng đã để ý thấy căn biệt thự của mình, nhảy xuống xe và định cảm ơn cô thì chiếc xe đã lao đi mất hút.

"Cái con người kì lạ! Đồ đáng ghét! Cô đi chết đi!"

Cậu nói thầm trong lòng mình một cách tức giận.

-Thì ra là cô bé! - Asa nhếch môi, sau khi đã xác nhận được đó chính là tên đã gây ra trận đánh cho nó năm nào. Trong cô bắt đầu nổi lên những cảm xúc như đối với Yến Như, khinh bỉ.

-Tôi là con trai! - Kevil nhăn mặt, quát.

Im lặng.

-Nè! Cô bị làm sao vậy? - Kevil mặt vẫn nhăn nhó, tỏ ra khó chịu trước thái độ lạnh lẽo của Asa.

Im lặng.

-Làm sao vậy? - Vẫn cố gắng hét lên, mặt Kevil đỏ bừng.

Bốp!

Khuôn mặt lạnh nhìn Kevil, ném về phía cậu một chiếc bánh ngọt tròn tròn nhưng khổ nỗi Asa nhắm đầu không nhắm lại nhắm ngay giữa miệng cậu mà ném vào.

-Câm mồm vào! - Giọng cô vẫn lạnh như ngày nào, trừng mắt nhìn Kevil.

Á khẩu.

Kevil thực sự ngậm miệng lại vì không nghĩ rằng cái cách mà cô im lặng đã đổi lại một hành động khá "hử tính", đến nỗi mà làm miệng cậu như muốn rách ra ngay lập tức vậy. Kevil nhìn nó một cách tỉnh tử nhất có thể.

-Hey! - Kevil kéo tay áo nó, gọi.

-Gi? - Nó nhìn cậu.

Không nói gì, Kevil chỉ nhẹ nhàng mà vòng tay qua eo nó rồi mỉm cười nhẹ, nhanh chóng siết chặt vòng tay mà trong lòng cảm thấy ấm áp lạ thường.

-A... Ke... Kevil cậu... làm... cái gì... vậy? - Mặt nó bỗng nhiên đỏ bừng bừng như trái gấc chín.

-Nhìn mặt cậu trông đáng yêu lắm đó! - Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của nó mà Kevil không khỏi bật cười.

-À... ừ thì... - Nó cúi đầu, tim như chỉ chờ nhảy ra khỏi lồng ngực.

Kevil bỗng cười lớn trước thái độ của nó. Nhưng không để ý rằng có một người vẫn đang theo dõi họ, thâm tâm cảm thấy bức bối vô cùng.

Trả Lời Với Trích Dẫn

Nhanh như chớp, Asa lao đến, tát một cái vào má Hoàng Thái làm hắn ngã nhào xuống đất. Thúy Quỳnh nhanh nhẹn chạy lại mà đỡ lấy thân hình to lớn kia, khuôn mặt nhăn nhó vì hắn quá nặng. Nhìn Asa, ai cũng nói cô hơi gầy nhưng một khi đã đánh nhau thì một cái tát của cô thôi cũng có sức sát thương rất mạnh, hắn cũng không phải ngoại lệ nên trong đầu bỗng cảm thấy choáng váng, bước chân có phần hơi loạng choạng.

-Thôi, hay em đưa hắn về căn phòng nhỏ phía tay trái kia đi! - Asa kéo "cái xác" Kevil đứng dậy, thuận chỉ tay về căn phòng cho nó vì lo nó không biết mà đi nhầm.

"Gekkanbijin, tại sao em lại mắc căn bệnh mù đường này chứ?"

-Vâng! - Nó gật gật đầu xong cố gắng kéo hắn đi, mồ hôi bắt đầu tuôn rơi như mưa.

Cạch!

Một tay diu hắn, một tay mở cửa quâ là vô cùng khó khăn với cái thân người mảnh khảnh như nó hiện tại.

"Àch! Tên đáng ghét! Anh điên hay sao mà làm như vậy?"

Đặt hắn nhẹ nhàng nằm xuống chiếc giường trong phòng, mặt nó tèm nhem mồ hôi vì cái oi nóng của mùa hè. Nhìn quanh, nó thấy rằng căn phòng này rất đơn giản, có một chiếc giường được phủ một chiếc ga có gam màu dịu, một chiếc tủ bằng gỗ sồi đặt bên cạnh. Tường được sơn màu vàng nhạt như màu nắng. Trên trần nhà lại là một chiếc đèn pha lê khá vừa với diện tích, dù nhìn chung thì nó không quá đắt tiền. Sơ qua, khi nhìn vào căn phòng này tạo cho người ta cảm giác dễ chịu vô cùng. Lại gần chiếc cửa sổ được treo rèm hoa văn kì lạ, nó mỉm cười, khẽ hé cánh cửa ra cho những tia nắng nhảy vào mà nó mà đùa nghịch rất vui vẻ.

"Đây đúng là phong cách của chị Asa mà!"

-Ach! - Hấn kêu, chống tay gượng ngồi dậy.

-Anh tỉnh rồi hả? - Nghe thấy tiếng kêu của hấn, nó tiến lại gần.

Không trả lời, hấn quay mặt đi, ôm bên má vừa bị Asa tát.

"Cái gì vậy? Hấn giận mình sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

-Này! - Nhấn mặt, thực sự thì nó không thích cái thái độ này của hấn một chút nào hết - Anh làm sao vậy hả?

-Chẳng sao hết! - Hấn đáp lại cái hành động của nó chỉ bằng một câu ngắn gọn.

-Cái gì? - Nó như không tin vào mắt mình - Không thì làm sao mà anh lại đánh Kevil ra nông nổi đó?

-Lo cho thằng nhãi ranh ấy như vậy thì sang với nó luôn đi! - Bỗng nhiên, trong lòng hấn bùng lên ngọn lửa tức giận - Ở đây làm cái gì?

Mắt nó mở căng ra nhìn con người trước mặt mình, theo như nó nghĩ thì hấn là một chàng trai vui vẻ lại hòa đồng và vui tính khi trêu chọc nó nhưng sao giờ lại thế này?

"Anh ta tự nhiên nổi giận với mình sao? Mình vô tội mà! Mình có làm gì đâu nào!"

-Tôi với Kevil chẳng có gì cả! Bạn bè với nhau thôi! Anh làm gì mà lại nói tôi như thế! - Trong thâm tâm thì nghĩ vậy nhưng dường như nó không thể kiềm chế lại cái cảm xúc đang bộc phát ra của mình. Nó không chấp nhận ai xúc phạm nó như vậy hết cả, nhất là hấn!

-Chẳng lẽ là tôi nói sai? - Nhếch môi cười, hấn hỏi lại nó, ánh mắt sắc lém đến rợn người - Cái hành động tình tứ ấy thì đập vào mắt tất cả mọi người rồi còn gì nữa!

Khuôn mặt nó sa sầm lại, con tức đã không còn âm ỉ nữa mà bùng lên một cách mạnh mẽ nhất.

-Tôi thích Kevil sao? Haha... - Nó cười nhạt, tự tạo cho mình một bản mặt đều giả làm hấn cũng ngạc nhiên không kém - Vì Kevil mà tôi bị Yến Như đánh cho một trận toi đời mà vào bệnh viện! Tôi không hận cậu ta đã là may mắn lắm rồi! Thích với chả yêu! Nhảm nhí!

Hấn cứng người, thì ra người con gái năm nào mà hấn nghe nói là nhỏ Yến Như đánh lại là nó sao? Có nghĩa rằng, đây là lần thứ hai nó vào bệnh viện nhưng lí do thì chỉ có một. Bị Yến Như đánh. Dù không muốn tin là người mà mình luôn coi là em lại làm vậy, vì trước đây thì Yến Như thường rất dễ thương, nên hấn muốn chứng thực lại một lần nữa.

-Ra là người trước kia bị Yến Như đánh là cưng sao? - Vô thức hướng mắt về nơi nào đó, giọng hấn tự nhiên mà khàn đặc dần lại.

-Không sai! - Vẫn cái giọng đó, nó nói có phần giễu cợt kẻ đang ngồi trước mặt mình - Đúng! Đó không phải ai khác mà là tôi! Anh vui rồi chứ?

Trái tim hấn như bị bóp ghẹt, cái thái độ của nó sao lại như vậy?

-Thế nào? - Thấy hấn không trả lời gì, nó buộc miệng nói tiếp - Tự hào về người anh thực sự yêu rồi sao?

-Tự hào? Người tôi yêu thực sự? Yến Như? - Mặt hấn tối lại, nhắc lại những từ đáng lẽ ra người được nhắc đến là nó.

Nó hơi lịm đi, không biết nói gì, khuôn mặt mà chính mình vừa tạo ra cũng dần biến đi, thay vào đó là khuôn mặt đáng yêu ngày nào.

-Cung không hiểu hay cố tình không hiểu vậy hả Thúy Quỳnh! - Hấn quát lớn, mặt đỏ như trái cà chua, nỗi bức xúc của hấn có lẽ còn to lớn hơn cả nó. Và giờ đây, cái sự bức xúc ấy đang bùng nổ như nham thạch trào ra từ một ngọn núi lửa mà từ trước đến giờ luôn bình yên.

-Tôi không hiểu đó! - Nó cũng cố gắng mà hét lại thật lớn.

-Người mà tôi yêu không phải là Yến Như mà là cưng đó! - Sự tức giận vẫn trào ra, hấn tiếp - Tôi đã nói bao lần rồi!

Quả thật là hấn đã nói rất nhiều, điều này nói biết chứ nhưng nó không bao giờ tin đó là sự thật mà chỉ nghĩ đó là một sự lừa dối của hấn, nó luôn tin rằng

là hấn sử dụng nó như một trò vui đùa mà thôi! Không hơn, không kém một chút nào cả!

-Tôi biết là anh chỉ coi tôi như những đứa con gái khác thôi! Tôi sẽ không tin bất cứ một điều gì ở anh hết! Hãy cứ sử dụng tôi như vậy thì tốt hơn! - Mặt nó cúi gầm nhưng vẫn cố như là đang hét.

-Tôi không làm được! - Hấn trợn trừng mắt, quát, giọng nói càng ngày càng không kiểm soát được nữa - Nhất là với cung! Đồ ngốc!

Cạch!

-Thôi ngay việc cãi nhau và đi ra ngoài hết! - Asa chỉ khề hé cửa, giọng cô lạnh lùng như mọi ngày nhưng có phần sắc hơn.

-Tại sao tôi phải... - Đang lúc nóng giận, mặt hấn bùng bùng tức giận định nói cô nhưng đã bị Asa chặn họng một cách không tương.

-Nếu không muốn tôi phải "đưa" hai người ra! - Khuôn mặt sát khí của cô lại làm hấn mặt mày từ đỏ lựng xuống bình thường rồi lại đến tái mét.

Hai con người cúi đầu như hai đứa trẻ bị mẹ mắng vì tội đánh nhau, mặt thì lại vô cùng hối lỗi. Ra đến ngoài, nó bàng hoàng và vô cùng sùng sốt trước sinh vật lạ trước mặt mình.

-Asa... Người... người ngoài hành tinh... sinh... vật lạ đột nhập Trái Đất! - Kéo kéo tay áo của Asa, nó ngập ngừng từng lời.

-Em biết đó là ai không hả? - Vẫn bình tĩnh, cô hỏi nó rồi nhìn người được gọi là "sinh vật lạ" trước mặt.

-Ai... ai? - Nó vẫn ấp úng mà nói, đôi chút sợ sệt.

-Bạn của em! Kevil! - Buông lại một câu trả lời, Asa bỏ vào trong quầy tính tiền.

Nó không tin vào mắt mình, hết nhìn Asa lại đến nhìn "sinh vật lạ" kia. Lại gần để nhìn rõ hơn, nó mới nhận ra "người ngoài hành tinh" trước mặt mình thực ra là ai.

"Ra là..."

-Kevil! - Hấn hất mặt, gọi người trước mặt mình.

-What? - Vết thương vẫn còn khá đau nên Kevil hơi nhíu mày, nhưng vẫn trả lời hấn một cách thân thiện.

-Tôi muốn hỏi cả ba một việc? - Lúc nào cũng vậy, Asa luôn là người phá vỡ đi cái bầu không khí nặng trĩu trong phòng.

-Có việc gì sao? - Hấn quay mặt đi, hỏi cô.

-Có quan trọng không? - Kevil cũng chẳng thèm nhìn nữa mà quay qua nó.

-Việc gì vậy chị Asa? - Tâm trạng tự nhiên phấn khởi nên nó nhảy vào nói tới tấp.

-Cả ba có muốn làm việc ở đây không? - Asa nói, tay cô lấy từ trong tủ ra một chiếc túi.

-Làm việc? - Cả ba cùng hét lên như thể chuyện gì động trời lắm.

Asa gật đầu, không nói gì thêm.

-Vậy sao? - Nó chống cằm suy nghĩ một lúc rồi mỉm cười, giơ tay lên cao - Em tham gia! Kevil, Hoàng Thái tham gia luôn cho vui!

Nó nhìn hấn, dù thấy hơi buồn vì những điều đã nói nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra vui vẻ.

-Được rồi! - Hấn thấy nó gọi mình thì cũng ậm ừ gật đầu đồng ý, trong lòng thấy khó chịu khi có cả Kevil cùng tham gia.

-Mình sẽ tham gia cùng Quỳnh nha! - Kevil giọng cười, vết thương khá đau nên nụ cười rất nhẹ.

Bộp!

Asa ném về phía Kevil một lọ thuốc nhỏ, lạnh lùng nhắc nhở cậu.

-Lấy thuốc này bôi vào, không được để vết thương nhiễm trùng!

"Cô ta quan tâm... đến mình đây sao?"

-Cầm lấy! - Asa lạnh giọng, đưa ra trước mặt ba người một chiếc túi to màu vàng rồi tiếp - Mỗi người lấy một bộ vào trong phòng thay đồ xong ra đây làm việc ngay, có hiểu chưa?

-Mặt tôi thế này thì làm được cái gì? - Kevil khẽ nhăn mặt.

-Không quan trọng! - Chẳng có chút gì bận tâm, Asa quay người toan bước đi thì dừng lại, cô nhắc nhở - Vết thương không phải là nặng, bầm tím chút thôi không làm mất đi vẻ nữ tính của cậu đâu mà lo!

-Cô... - Máu sôi sùng sục, Kevil tức lắm nhưng chẳng thể làm gì được - Còn hơn cái đồ đàn ông như cô!

-Tóc tôi không ngắn, cũng chẳng phải Tomboy như cậu đâu! - Cô tiếp tục đáp trả nhưng không quay mặt lại nên không ai có thể biết được khuôn mặt ấy hiện tại như thế nào.

-Đồ máu lạnh! - Tiếp tục phản bác, Kevil nhún mày, cậu thực sự không thích như thế này chút nào.

Không nói nữa, Asa tiếp tục bước đi, cô vào trong bếp.

-Ê! - Hấn vỗ vai nó, mặt cười rất tươi - Cho anh hỏi cung một câu được không?

-Ừ... Ừ! - Hấn thay đổi quá nhanh, nó cũng hơi hoảng, chỉ sợ tên này giận quá hóa rõ thì xem như đòi nó đi sớm thôi.

-Anh là gì của cung? - Mặt hấn trông rất nhăn nhó.

-À... - Nó suy đi ngẫm lại, bỗng dung mặt đỏ lựng lên như trái cà chua chín mọng - Ch... Chồng!

-Thật không? - Vẫn nụ cười đều giả ấy, hấn tiếp tục.

-Chắc vậy! - Không biết trả lời sao, nó gãi đầu rồi nói một câu xanh rờn làm hấn chết đứng.

-Chắc vậy? - Kevil nhắm mắt lại rồi cười thầm trong lòng - Vậy là tớ vẫn còn cơ hội phải không?

-Cơ hội? Ý của Kevil là sao? - Nó khó hiểu nhìn Kevil vẫn đang ung dung.

-Cướp lại cậu từ tay tên kia! - Khẽ hé đôi mắt to của mình, Kevil cười mỉm.

-Muốn cướp sao? - Hấn phì cười, ánh mắt sắc lém - Không dễ dàng như vậy đâu!

-Tôi không cần biết! - Kevil nhếch môi, cười mà như không.

-Được thôi! - Đặt tay lên vai nó, hấn tuyên bố một câu - Xem rằng đến cuối cùng, ai sẽ dành được cô ấy!

-Để xem mèo nào cắn mỉu nào! - Nhẹ nhàng đứng dậy, Kevil bước lại bên cạnh nó, nhẹ nâng bàn tay nhỏ bé kia lên mà đặt một nụ hôn phớt nhẹ lên đó.

-O... - Nó ở giữa, không biết chuyện gì đang xảy ra, đứng hình.

...

-Dừng lại được chưa? - Giọng nói lạnh lẽo kia lại vang lên.

-Asa! - Cả ba người cùng đồng thanh.

-Các người định đứng giữa quán trà của tôi mà đóng phim tình cảm Hàn Quốc hay sao? - Asa nói, ánh mắt sắc lía qua người ba nhân vật chính.

-Thực ra thì... - Một lần nữa cả ba cùng gãi đầu, không biết nên trả lời ra sao cho phải.

-Còn đứng đó! Đi thay đồ rồi làm việc! Nhanh lên! - Cô trừng mắt, quát lớn. Chưa bao giờ, cô phải tốn nhiều ca - lo với ai như với ba người này cả. Rắc rối!

-Vâng! - Dù là cả ba đều hơn tuổi Asa nhưng trong tình huống dở khóc, dở cười này thì không ai lại không sợ mà xách dép, chạy.

-Haiz...! - Nhìn ba con người kia mà Asa chỉ biết thờ dài, cả câu truyện dường như cô đã nghe được hết, rõ ràng từng câu từng từ một. Trong lòng lại thấy bất an và lo lắng.

"Hai cái tên ngu ngốc này không hiểu hay cố tình không hiểu?"

Một khi còn thể hiện những hành động thân mật nhiều như vậy thì Gekkanbijin càng bị nhiều đứa con gái trong trường xăm xoi đến!

Quá nguy hiểm vậy mà hai cái tên đại ngốc ấy lại không biết! Lần này lại đến lượt mình làm rồi!

Lại còn bệnh mù đường nữa chứ! Đúng là mấy con người chỉ được cái to xác mà đầu óc như quả nho! Đành để con bé này làm thôi chứ còn gì nữa!"

Hắn và Kevil đã thay đồ xong, cả hai đều đứng ở trước cửa phòng của nó và đợi. Không ai nhìn ai đến một lần, cảm giác như chán ghét kẻ ở ngay trước mắt lúc bấy giờ.

Cạch!

Cánh cửa khẽ hé mở, nó từ trong bước ra trong bộ váy màu hồng phấn được kết hợp với sắc trắng dịu nhẹ. Chiếc váy không quá bó sát, gấu váy được điểm thêm vài ren với hình thù khá lạ, tay áo bông lên trông rất ngộ. Ngoài ra, còn có phụ kiện đi kèm là một chiếc huy hiệu có in lô - gô của quán trà và một chiếc nơ kẹp tóc. Ngay lúc này đây, hiện lên trước mặt hai người không phải là con bé ngố ngố mà là một đóa quỳnh nở rộ như một nàng công chúa tuyệt đẹp.

-Hai người... đừng nhìn mình như vậy được không? - Nó có phản hồi thẹn thùng, cúi gầm mặt.

-Ừ! - Hắn biết ý bèn quay đi nhưng không quên nói một câu - Đẹp lắm!

-Bạn xinh lắm đó! - Kevil mím môi, cười nhẹ.

-Cảm... cảm ơn... hai người! - Mặt nó lại đỏ ửng lên, lí nhí từng lời - Hai người cũng được lắm!

-Cảm ơn! - Cả hai cùng đồng thanh rồi nhìn nhau đầy vẻ tức tối.

Bộ đồ của hắn và Kevil là áo sơ mi màu hồng và quần Âu trông rất lịch lãm nhưng cũng không quên kèm theo huy hiệu như nó. Cả ba cùng bước ra ngoài, Asa đang lau dọn một chiếc bàn gần đó, cô cũng mặc áo sơ mi màu hồng nhưng không mặc váy mà lại là một chiếc quần đen bó.

-Làm việc được hay chưa? - Đứng thẳng người dậy, Asa lãnh đạm nhìn cả ba.

-Cho tôi hỏi một câu được không? - Hắn lên tiếng, nhìn chiếc áo mình đang mặc trên người.

-Tự nhiên! - Vẫn vẻ lạnh đó.

-Sao lại chọn màu hồng vậy? - Mặt hắn nhăn nhó, tỏ vẻ không hài lòng - Trông cứ như một thằng gay vậy đó!

-Thích! - Mặt cô có phần lơ đãng, tỏ vẻ không muốn nói nữa. Hắn biết vậy nên cũng ngậm ngùi khóa miệng lại.

-Tôi thấy cũng bình thường mà! - Kevil đưa ra ý kiến của mình một cách chân thành.

-Thì chỉ có cái đồ nữ tính như cậu mới thích thôi! - Gật gù, hắn nói, giọng đầy vẻ khiêu khích.

-Anh... - Mặt Kevil tím lại vì giận.

Bộp!

Asa lạnh lùng đập tay xuống chiếc bàn gỗ kê bên, đôi mắt lia qua hai con người như muốn đập chết kia.

-Không làm việc, hôm nay tôi cho đi gặp ông bà tổ tiên đó!

-Được! Được rồi mà! - Cả ba cuống cuồng, ngay cả nó cũng thấy sợ người chị họ của mình. Đúng là Ma cà rồng mà!

Suốt cả buổi, thấy nó và Kevil dọn chung một cái bàn thì trong lòng hắn cảm thấy vô cùng khó chịu và bức tức nhưng chẳng thể làm gì được.

-Mang cái cốc kia lại đây! - Asa vẫn vậy, cô ra lệnh nhưng không cần biết ai mang đến.

Nó và Kevil cùng một lúc đưa tay ra với lấy, tay Kevil chạm vào tay nó. Nó rút tay lại, mặt đỏ ửng lên, liên tục cúi đầu.

-Xin lỗi!

-Không sao! - Kevil sung sướng, cười vui.

Nó vẫn cười vui với Kevil nhưng đâu biết hắn đang đau vô cùng.

"Thúy Quỳnh, cung độc ác lắm!" -Mọi người lại đây! - Asa gọi cả ba lại gần chiếc bàn gỗ đặt ở góc phòng.

-Biết rồi! - Hắn ngán ngẩm đi lại, vừa bức mình vì chuyện của nó và Kevil lại càng tức hơn khi nghe cái giọng của Asa.

-Đừng giận cá chém thớt vậy chứ! - Ánh mắt sắc lạnh của Asa lia qua hắn, cô nói một câu trúng tim đen của hắn.

-Sao... sao biết? - Mặt hắn lúc này trông rất ngu, ngờ người ra hỏi cô.

-Hai con mắt cứ như hai cái đèn pha ô tô to to trắng thế kia, xong cắm vào hai người kia thì ai chẳng biết! - Cô lôi trong túi ra chiếc điện thoại rồi tiếp -

Thôi! Hai người kia đến rồi đó!

Hắn không hỏi gì thêm, quay người lại thì quả nhiên, nó và Kevil đã đi tới.

"Woa!? Cô ta có con mắt thứ ba hay sao nhỉ?"

- Tất cả ngồi vào đi! - Tiếp tục nhắc nhở lần thứ hai, Asa thờ dài trong lòng. Mấy người này như trốn trong bệnh viện chữa điên ra vậy, nói mãi mà không tiếp thu được là sao?

- Chỉ gọi có chuyện gì không ạ? - Nó ngồi xuống, yên vị xong mới dám hỏi. Hắn cũng ngồi xuống cạnh nó, nhìn đi chỗ khác làm nó nghiêng đầu tỏ vẻ tò mò.

"Sao vậy?"

- Ủ! Cũng không có gì nhiều đâu! - Asa trả lời, cô liếc nhìn một kẻ chưa ngồi xuống mà nhắc khéo một cách mỉa mai - Hey! Anh bị bệnh gì không thể ngồi được sao?

- Cô... - Kevil hơi tím mặt, hậm hực ngồi xuống - Tôi không thích thì sao?

- Bây giờ, tôi muốn mọi người trao đổi số điện thoại để có gì dễ bề liên lạc với nhau! - Cô bỏ qua cái điệu của Kevil mà đưa ra điều mình muốn nói.

- Nói cũng có lí đó! - Kevil cười cười.

- Vậy ra từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ nói có lí sao? - Asa hỏi vặn lại, ánh mắt cô sắc lạnh.

- Thì đúng! - Nhìn xung quanh về vô tội, Kevil nói bằng quơ.

- Thì tôi cũng nói là mình nói đúng bao giờ đâu nhỉ? - Cô đáp lại, Asa là vậy, không bao giờ chịu đầu hàng ai cả.

- Thôi! - Nó nhăn mặt, dừng cuộc ẩu đả lại.

- Hai người dừng lại được rồi đó! - Hắn cũng lên tiếng - Trao đổi thì trao đổi nhanh lên!

- Biết rồi! - Cả hai người kia cùng đồng thanh, xong lườm nhau cháy da mặt.

Bốn người đọc số điện thoại cho nhau. Kevil vui vẻ đặt trong điện thoại mình cho số của nó ba chữ "Người Tôi Yêu", số của Asa lại là "Con Quỷ Mắt Đỏ" và hắn là "Cái Gai Trong Mắt".

- Con quỷ mắt đỏ hả? - Asa đứng đàng sao Kevil tự bao giờ, làm cậu giật mình. Em điện thoại cũng theo chủ mà tuột ra khỏi tay rất tự nhiên. Hắn và nó vẫn mãi mê bám bám gì đó nên không chú ý đến hai người kia.

Bộp!

Một bàn tay cầm lại chiếc điện thoại của cậu, không phải đoán thì đó không có ai ngoại trừ Asa. Cô lắc đầu chán chường, đặt chiếc điện thoại xuống trước mặt của Kevil.

- O... - Cậu không biết phải nói gì, Kevil nhìn Asa.

Keng, keng!!!

- Ba Hoàng Thái ơi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Cô bé thiên thần nhỏ

- Ba Hoàng Thái ơi! - Bóng hình nhỏ nhắn ấy lao nhẹ vào lòng hắn. Nụ cười khê khàng nở trên môi hắn nhưng không kém phần ngạc nhiên.

-Cái gì? - Cả ba người còn lại cùng hét lên đầy sửng sốt - Ba sao?

Hắn tròn mắt rồi ôm bụng cười.

"Tên này... điên hả?"

Mặt nó nhăn lại như ăn phải ớt cay, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy lo sợ.

-Đừng đùa thế chứ! - Sau một hồi cười vỡ bụng thì hắn lắc đầu - Tôi mới 17 tuổi mà lấy đầu ra con!

-Thế đây là ai? - Kevil chỉ tay vào bóng dáng nhỏ nhắn trong lòng hắn, hỏi.

-Cháu tôi! - Hắn thân nhiên trả lời, xoa đầu đứa bé.

-Ba ơi, các anh chị này là ai vậy ạ? - Đứa bé với hai bím tóc đôi sam hời, đôi mắt long lanh.

-Bạn của ba! - Mím cười hiền, hắn nhìn đứa bé đầy âu yếm.

-Ê! - Nó lên tiếng - Bảo là cháu, sao mà... mà gọi ba lăm thế?

-Tại ở lớp, bạn nó ai gọi cô hoặc chú, bằng ba hay là mẹ nên nó cũng muốn như vậy! - Hắn giải thích cho tất cả nghe. Nhưng không khỏi phì cười trước mấy bản mặt trông rất ngố.

Nó nhìn khuôn mặt tròn tròn kia mà tâm trạng vui vẻ lại gần hỏi:

-Em tên là gì?

-Em... em là Thiên Nga! - Đứa bé trả lời, đôi môi chúm chím nở nụ cười tươi rói, rạng ngời như ánh mai.

-Ừ! - Nó đáp lại, cười cười một lúc rồi tiếp tục hỏi - Thế em bao nhiêu tuổi rồi?

-Dạ, em 7 tuổi! - Thiên Nga vui vẻ trả lời.

Bỗng, Thiên Nga kéo kéo tay áo hắn, tay chỉ về hướng nào đó, tròn mắt hỏi.

-Ba ơi, con thích chị này, ba lấy chị ấy làm mẹ con nha?

Hắn nhìn theo hướng tay của cô bé, bất ngờ mặt tươi hân lên. Không sai, người mà Thiên Nga chỉ chính là... nó.

-Em... em nói gì cơ Thiên Nga? - Mặt nó trở ra, lồi như mắt cá mà nhìn cô bé có khuôn mặt dễ thương trước mặt mình chẳng khác nào một thiên thần nhỏ.

-Em muốn chị làm mẹ nuôi của em! - Thiên Nga nghiêng đầu, hai bím tóc cũng rung rung theo trông rất ngộ.

-Nhưng mà... chị... - Nó ấp úng, mặt nhăn lại nhìn hắn cầu cứu.

"Xin anh đó, đừng đồng ý mà! Bây giờ tôi ghét anh cực kì!"

Hắn như hắn cũng hiểu những gì ánh mắt nó muốn "nói", nhưng đâu ai đoán trước được điều gì.

"Cung mơ hay sao mà anh lại tha cho cung dễ dàng như vậy được?"

-Con muốn chị này hả?

-Vâng ạ! - Nở nụ cười rạng rỡ, Thiên Nga gật gật đầu.

-Được thôi! - Hắn nháy mắt với cô bé, rồi quay qua nhìn nó bằng ánh mắt gian xảo.

-Thiên Nga à, chị... - Nó không thể làm như vậy được, phải đấu tranh vì quyền tự do độc lập của bản thân thôi.

-Làm sao ạ? - Quay lại nhìn nó, Thiên Nga vui ra mặt.

-Chị không làm được đâu mà! - Cúi đầu, nó lí nhí trả lời.

-Tại sao ạ? - Tiếp tục hỏi, khuôn mặt của Thiên Nga vẫn vậy.

-Chị... không thích Hoàng Thái! - Có thể nói rằng nó đang nói "Lời thú tội ngọt ngào" thì phải.

Trên mặt hấn không có gì thay đổi, khẽ cúi người nói với Thiên Nga điều gì đó rồi tự nhiên cô bé cười khúc khích làm nó phát tò mò vô cùng.

-Chị à, chị không làm mẹ em thì em không chơi với chị nữa! - Thiên Nga đưa ra quyết định rất thẳng thắn làm nó trợn mắt, chết đứng.

-Nhưng... - Nó á khẩu, nhưng bỗng nói lớn như vừa nghĩ ra kế gì đó - Còn Yến Như mà!

Hấn nhần mặt rồi kéo tay Thiên Nga.

-Nhưng chị Yến Như không cho em động vào người ba Hoàng Thái! - Thiên Nga tỏ ra phụng phịu, cô bé nhìn nó - Em muốn chị cơ!

-Chị... - Nó cảm thấy mình như bị khua trước cô bé này một cách quá dễ dàng.

-Không em giận chị luôn! - Quay mặt đi, Thiên Nga khoanh tay trước ngực.

-Thôi mà! - Chạy lại gần cô bé, nó hốt hoảng - Chị làm, chị làm!

-Vậy chứ! - Cô bé cười, nụ cười gian của hấn - Mai cả nhà chúng ta đi chơi nha mẹ...! Mẹ tên là gì nhỉ?

-Chị à nhầm mẹ... là Thúy Quỳnh! - Nó cười trong đau khổ.

-Vâng ạ! - Thiên Nga gật đầu.

-Mai con muốn đi đâu đây? - Hấn bế Thiên Nga lên, hỏi.

-Công viên với cửa hàng thú nuôi ạ! - Thiên Nga hét lớn, khuôn mặt cô bé trông có vẻ rất sung sướng rồi nhìn hai con người đang ngồi kia - À... Hai anh chị cũng đi luôn nhé!

-Hà? - Kevil và Asa đồng thanh.

-Hai người đi cùng cho vui! - Nó nhanh nhẩu, dù gì đi nhiều vẫn an toàn hơn cho nó khi ở cạnh tên biến thái kia.

-Vậy cũng được thôi! -Asa không quan tâm lắm, trả lời.

-Được rồi! - Dù trong lòng Kevil thấy bức bối lắm nhưng không để lộ ra ngoài, mà trả lời như không có chuyện gì xảy ra hết.

-Mai 7 giờ sáng gặp ở nhà tôi! - Hấn để lại tờ giấy ghi địa chỉ nhà rồi hỏi Thiên Nga đầy thắc mắc - Nhưng làm sao con lại ở đây?

-Hi! - Cô bé cười - Bác quân gia đưa con đến đây đó!

-Sao biết ba vào đây mà tìm? - Hấn tiếp tục dò hỏi.

-Con hỏi chị Asa! - Thiên Nga chỉ tay về Asa.

Asa nhìn hấn, thờ dãi trả lời.

-Hồi trước có một lần tôi trông Thiên Nga hộ người nhà anh nên tôi với cô bé vẫn giữ liên lạc với nhau!

-Vậy sao? - Hấn như hiểu ra.

-Chuyện gì con cũng kể cho Asa hả? - Nó chen chân vào mà hỏi.

-Vâng ạ! - Thiên Nga gật đầu mà vui vẻ trả lời.

-Thế nào mà Asa chẳng nói gì là đúng rồi! - Nhìn Asa, nó nói đầy tâm phục.

-Thôi, mai gặp lại nha! - Nói rồi, một tay hấn bế Thiên Nga, một tay kéo nó đi ra khỏi quán, bỏ lại hai con người kia

"Giờ mình mới biết rằng chị họ mình thật thâm thúy quá trời!

Lại còn cái tên Hoàng Thái này nữa chứ, cứ thích đầu độc đầu óc trẻ em những cái thứ biến thái như hấn!

Hãy chờ đấy! Tôi không để yên cho anh vì đầu độc Thiên Nga đâu Hoàng Thái!"

-Bây giờ con muốn đi đâu hả Thiên Nga? - Hấn vừa đi, vừa nói với cô bé đang ngồi trong vòng tay mình.

-Con muốn về nhà bà Xuân Huyền chơi! - Nghe hấn hỏi, Thiên Nga trả lời, đôi mắt cô bé long lanh như tỏ rõ niềm vui sướng.

-Bây giờ ba cũng ở cùng bà mà, thế nghĩa là con muốn về nhà ba mới đúng! - Mặt hấn cau lại, cố làm trò vui.

Nó nghe hấn nói xong thì lẩm bẩm:

-Như nào mà chẳng đúng, bày đặt...

-Thế theo cung, nói như thế nào mới là đúng vậy hả? - Thật không may cho nó, những lời "vàng ngọc" ấy đã chẳng nói chẳng rằng mà lọt ngay vào tay hấn.

-Hả? - Giật mình, nó tròn mắt nhìn hấn.

"Trời ơi, tai tên này thính vậy???"

-Anh hỏi là thế theo cung, nói như thế nào mới là đúng đây? - Cái giọng nói của hấn mang tính chất đầy đe dọa, dù trả lời hay không trả lời thì cũng chịu một lực sát thương nằm trên đầu ngón tay.

-Tôi không nói gì nữa! Anh nói cái gì cũng đúng cả! - Đầu nó lắc lắc, tay thì xua xua - Không sai một từ nào hết! Được chưa?

-Ax...! - Hấn thở dài ngán ngẩm, tưởng có được cơ hội trêu nó chứ. Ai dè đâu..

-Thì ba nói cũng đúng mà mẹ nói cũng đúng! - Thiên Nga xen giữa, khuôn mặt bầu bĩnh ấy làm nó chỉ muốn cắn cho một cái thôi.

-Ừ! Ừ! - Nó gật gật đầu tỏ ý đồng tình - Thiên Nga nè!

-Dạ, mẹ gọi con có chuyện gì ạ? - Thiên Nga hỏi nó.

-Mẹ... đôi! - Mặt nó bắt đầu nhăn lại, trông chẳng khác gì quả táo tàu.

-Mẹ đôi thì nói với ba con chứ! Nói với con làm gì??? - Thiên Nga bĩu môi - Mẹ làm con tưởng sắp được kẹo hay bánh! Ai ngờ đâu... Mẹ làm con sập hết cả nguồn cảm xúc!!!!

Mắt nó tròn tròn.

"Cái gì vậy hả? Một đứa trẻ con mà cách nói chuyện sao cứ như bà cụ vậy con???"

-Ồ thì mẹ.... - Nó gãi đầu.

-Thế giờ muốn ăn cái gì đây hả? - Hấn hỏi, đồng thời gõ nhẹ một cái vào đầu nó.

-A! Sao đánh tôi??? - Nó ôm đầu, hét toáng lên.

-Thích! - Trả lời như đúng rồi, mặt hấn vẫn chẳng có biểu cảm gì.

-Cái đồ... - Nó đang định phản bác lại thì bị Thiên Nga lấy tay bịt miệng lại, không cho nói.

-Ba với mẹ thích đánh nhau lắm à? - Thiên Nga hỏi.

-Không thích! - Hấn vẫn thế.

-Thế thì đừng cãi nhau nữa mà ba! - Thiên Nga nhìn hấn.

-Nhưng ba thích trêu mẹ con thôi à! - Trả lời rất thân thiện, hấn bắt đầu cười.

-Hả? - Cả Thiên Nga và nó đồng thanh kêu lên. Cô bé cũng không bịt miệng nó nữa.

-Thật đấy! - Hấn vẫn cười.

Thiên Nga vớ tay lên, chạm vào trán hấn. Xong, tự chạm vào trán của chính mình, nói:

-Ba ơi, thả con xuống!

Rời khỏi vòng tay của hấn, Thiên Nga chạy ngay đến chỗ nó.

-Mẹ ơi mẹ! - Cô bé nhảy nhảy lên, gọi nó.

-Sao... sao hả con? - Nó hơi cúi xuống.

Thiên Nga nói thầm vào tai nó:

-Mẹ ơi, trán ba nóng lắm!?

-Thì làm sao đâu mà con! - Nó khề nhăn mặt, vẻ khó hiểu.

-Con nghĩ ba bị... điên!

-Hả??? - Nó sốc mất thôi.

-Đây nhé! Ba rất ít khi trêu ai, ba có bao giờ trêu con đâu nè! - Thiên Nga bắt đầu giải thích - Giờ lại có tính hay trêu người người khác, xong lại còn hay cười nữa chứ! Thế nên con suy luận rằng ba bị điên!

-Thế... nữa... nữa... à! - Nó lắp bắp không ra lời.

-Vâng ạ! - Cô bé gật đầu cái rụp.

Cả hai bắt đầu nhìn hần bằng ánh mắt kì lạ.

-Sao hai người nhìn lạ thế hả? - Hần ngừng cười, thấy lạnh sống lưng và quay ra thì thấy hai con người kia đang nhìn mình bằng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh.

-Không, không có gì đâu! - Cả hai cùng cười xuề xòa.

-Nói xấu gì ba phải không hả Thiên Nga!? - Hần thấy không ổn, chắc chắn hai người này đang giấu chuyện gì đó.

-Dạ! Không có gì mà ba! - Thiên Nga liên tục lắc lắc lắc đầu.

-Thật không? - Hần vẫn hỏi, vẻ nghi ngờ.

-Thật! Thật ạ!

-Nói thật đi! Không nói thật ba không cho ăn bánh nữa! - Miệng hần khề nhếch lên một nụ cười đều.

-Con nghĩ ba bị điên! - Thiên Nga thẳng thắn nói luôn.

"Hả? Anh ta làm con bé nói luôn được sao? Mà sao nó nói thẳng luôn vậy nè!?"

Mặt nó méo xẹo, không có câu nói nào diễn tả nổi.

-Tại sao lại nghĩ thế? - Hần hỏi tiếp.

-Vì ba cười nhiều hơn và hay trêu người! - Thiên Nga trả lời.

-Ba không bị điên đâu mà nói! - Hần nói.

-Triệu chứng của người điên là lúc nào cũng nói mình không điên! - Nó bắt đầu gật gù nói.

-Đúng vậy! - Gật gật đầu, Thiên Nga đồng ý với nó.

-Hai người nói nữa là hôm nay nhịn đói đi nha! - Lời nói tựa gió của hần mà làm nó và Thiên Nga á khẩu vì cả hai đều đang rất đói - Không nói nữa à??

"Ai ngu đâu mà nói?"

Nó nghĩ thầm.

-Đi ăn không? - Hần hỏi.

-Có ạ!? - Cả hai đồng thanh, bao tử đang đấu tranh quyết liệt trong bụng.

Hần không nói gì, quay gót đi trước.

-Mẹ ơi, về nhà chắc phải cho ba đi kiểm tra thôi! - Thiên Nga nói nhỏ vào tai nó.

-Mẹ cũng nghĩ như con đó! - Nó gật gật đầu, không cho đi kiểm tra chắc là nó phải sống với người điên suốt quá. Với lại phải làm sao cho không phải làm vợ hần nữa thì mới được.

"Cố lên! Thúy Quỳnh cố lên, nhất định phải làm sao ra khỏi phải làm vợ của cái tên kia! Phải làm hần ta ghét mình mới được!!!"

-Hai người không đi ăn thì nhịn đói đi nhé! - Hần đã đi khá xa, nói lớn.

-Chờ chút! - Nó nói với theo, kéo tay Thiên Nga cùng chạy theo hần.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Thường thức xong bữa trưa tại một hàng ăn bình dân, hần gọi điện cho quản gia để đưa Thiên Nga về.

-Phiền chú đưa Thiên Nga về nhà giúp cháu nhé! - Hần bế đứa bé trên tay rồi trao cho quản gia - Chắc tại nó mệt quá nên ngủ thiếp đi mất rồi.

-Được rồi, cậu cứ yên tâm! - Quản gia cười, đỡ lấy đứa bé. Rồi ông đặt Thiên Nga nằm ở phía băng ghế sau.

Trước khi quản gia lái xe đi, hần dặn dò thêm

-Nhờ chú mang luôn cặp sách của cháu và Quỳnh đến trường luôn! Cảm ơn chú!

Quản gia gật đầu, lái xe chậm chậm về nhà để không đánh thức Thiên Nga dậy.

Sau khi bóng chiếc xe đã khuất hần khỏi tầm nhìn, nó và hần đi dạo trên vỉa hè của con đường vắng. Bỗng nhiên, đôi chân nó dừng lại ở một hiệu sách quen thuộc.

-Vào đây! - Nó kéo tay hần vào trong hiệu sách đó.

Đây là một cửa tiệm được bày trí không quá sang trọng, nó nhỏ thôi. Gian chính kê ba, bốn kệ sách đã được người bán phân loại rõ ràng mục nào ra mục đó với các tấm biển Truyện tình yêu, Tiểu thuyết, Sách giáo khoa, Từ Điển,...v ...v. Trên tường được trang trí bằng những bức tranh nói về Lịch Sử hay thậm chí là những nét vẽ kì lạ, non nớt của những em nhỏ đam mê hội họa ở Cung văn hóa Thiếu nhi. Ngoài cửa chính là quầy tính tiền cùng rất nhiều cuốn tạp trí Thời trang dành cho các bạn trẻ thời nay.

-Oh! Quỳnh đó hả cháu! - Bà chủ hiệu sách kêu lên rất ngạc nhiên - Cháu lớn nhanh quá!

-Dạ! - Nó gãi đầu - Cũng có cao được thêm vài mi-li-mét nữa thôi chứ đâu có nhiều ạ!

-Ừa? Ai đây cháu? - Thốt lên từng lời, bà chủ trở mắt.

-Bạn cháu ạ! - Hần đang định trả lời thì nó nhanh nhẩu bíp miệng hần lại, không cho nói một câu. Làm hần bức tức vô cùng.

“Bạn cái gì mà bạn? Chồng thế này mà bảo là bạn à!”

-Ừ! Trông đẹp trai thế! - Bà chủ xuýt xoa, mắt bắt đầu lóe lên những tia lấp lánh - Giới thiệu cho con nhỏ nhà cô đi!

-Dạ? - Mắt nó nhìn bà chủ không khác gì mắt ốc nhồi - Cháu cho luôn đấy! Thôi, để cháu đi xem vài cuốn truyện đả nhạ cô!

Nó chạy vút đi, để mặc lại hần bị bà chủ hiệu sách hỏi han này nọ, xem tiêu chuẩn mẫu con gái như nào, có người yêu chưa,...v ...v.

Ngón tay thon nhỏ của nó khẽ lướt trên từng quyển truyện dày cộp.

-Bạn cũng thích truyện ma à? - Một cô bé khoảng tám tuổi nó hỏi.

-Ừ! Bạn đọc truyện “Báo Mộng” của Người Khăn Trắng rồi chứ? Kê thủ ác khá tinh vi trong việc giấu xác bằng cách bọc lớp thạch cao và biến nó thành những bức tượng tuyệt mỹ! Khá hay đó! - Nó nói một hồi về một cuốn truyện kinh dị ngắn.

Có lẽ mọi người không biết chứ thực ra thì truyện ma và kinh dị là sở thích của nó. Nó thích cái cảm giác rùng rợn đó, tuyệt vời. Có thể nói như thế nào nhỉ? Nó hay về với những thứ liên quan đến máu me, xác chết.

Nó - Đam mê xác chết và máu.

-Bạn có về thích máu me nhỉ? - Cô bạn kia hỏi nó, chất giọng có xen lẫn phần tò mò.

-Có lẽ! - Nó trả lời ngắn gọn, mân mê một cuốn truyện kinh dị trong tay.

Đi về phía cuối chiếc kệ đặt những cuốn Truyện kinh dị là một khoảng không gian khá rộng. Ngoài ra còn có một số băng đĩa hoạt hình, phim dài tập...v...v. Cũng như sách, nó lại tìm đến những đĩa phim kinh dị, phim ma với cảm giác hứng thú vô cùng.

-3 giờ sáng sao? - Nó đọc thành tiếng nhan đề của một chiếc đĩa DVD - Nghe cũng ổn đó chứ! Hình lại nhiều máu và ma với quỷ! Được rồi, mình sẽ chọn chiếc đĩa này!

Từ ngoài cửa của hiệu sách, một đám du côn gồm cả gái lẫn trai tổng thể là năm người bức vào và đi thẳng đến chỗ kệ băng đĩa. Thấy nó đang cầm chiếc đĩa DVD mà mình muốn chọn, một con bé khá kênh kiệu lên tiếng.

-Ê này, đưa tao cái đĩa DVD đó!

-Sao tôi phải đưa cho cô chứ? - Nó cười khẩy một cái, đưa ánh mắt sắc sảo nhìn cả đám du côn. Nhất là con nhỏ mà nó không bao giờ quên mặt khi đã đánh nó.

Nhận ra nó chính là con nhỏ mà hôm nọ bị Yến Như đánh, con bé nhếch mép và lướt qua nhìn bộ đồ của nó, gồm váy trắng và đôi giày hồng trong khá hiền lành.

-Thì ra là mày sao? Ăn mặc như này mà cũng đòi... Đưa tao cái đĩa mau! - Con bé kia tròn mắt, giọng nói thì như chỉ trực muốn hét lên - Mày thích ăn đòn hả? Nếu lần đó không có con bé Asa gì đó thì mày đã không còn giữ lại cái nhan sắc xấu xí này rồi!

Nó cười lớn, khinh bỉ con nhỏ:

-Thôi đi, đừng làm trò cười cho thiên hạ chứ!

-Mày! - Cứng họng, con nhỏ chỉ thẳng tay vào mặt nó, gân xanh đã nổi hết trên trán tỏ rõ vẻ tức giận.

Đôi mắt nó nhìn qua cô bạn cùng tuổi vừa xã giao, mỉm cười hiền:

-Bạn nên thanh toán những cuốn cần mua và tránh xa chỗ này ra nhé! Sẽ không hay nếu như bạn có bị làm sao đâu!

Nãy giờ nép vào một góc nhìn bọn du côn với ánh mắt sợ sệt khiếp đảm bởi những hình xăm, những vết sẹo còn lại trên cánh tay, cô bạn hiểu lời và chạy ra quầy thanh toán.

-Giờ mày muốn đánh nhau phải không? - Một đứa con trai lên tiếng - Đồ rác rưởi!

Nó lắc đầu trong sự bình thản:

-Có lẽ là không đâu! Trừ trường hợp bắt buộc thôi!

Một thằng khác tiến lên và cầm lấy bàn tay nó, nắm chặt như muốn bóp nát. Với một cú lên gối nhanh như chớp mà nó làm thằng đó chảy máu mũi như vừa nhận lấy một cú đánh của một thằng con trai chứ không phải con gái.

-Không gian ở đây rất rộng lại thoáng! - Nhìn bốn đứa còn lại, nó đưa tay lên bẻ nghe rắc rắc - Lên hết đi chứ!

Bình!

Bốp!

Một loạt những tiếng động xảy ra liên tiếp, hấn đứng đó mà chứng kiến hết. Đầu tiên định xuống bảo vệ cho nó nhưng bị bà chủ hiệu sách ngăn lại và nói:

-Nó biết phải làm gì mà!

Mấy đứa du côn đã bị nó hạ rất gọn, nhưng nó bị xước một vết ở cánh tay phải khi bị một đứa rút dao đâm lên nhưng may mắn nên nó đã tránh được kịp thời. Cả lũ cuống cuồng kéo nhau chạy khỏi cửa hàng sách đó, không dám quay đầu lại.

“Đồ rác rưởi sao? Cần xem lại!”

-Woa!

Tiếng hấn thốt lên có vẻ rất ngạc nhiên.

-Làm sao? - Nó thấy tự tin lắm vì thế nào mà hấn chẳng khen tài đánh nhau của nó.

-Sao cứng giỏi thế? - Hấn tiếp tục há hốc mồm.

-Hồ hồ! - Cười mãi nguyên, nó xua tay - Có gì đâu mà!

Hắn nghiêng đầu, nói rõ:

-Cung giỏi quá trời luôn! Mặc váy đánh nhau mà không bị tóc váy!

OMG!

Mặt nó cứng đờ, trên môi là một nụ cười méo mó khó tả.

Bốp!

Giáng một cú thật đau vào đầu hắn mà nó thấy vẫn rất là tức. Hắn thì ôm đầu kêu oai oái.

-Á! Đau quá! Sao cũng đánh anh hả?

-Cái đồ dâm dê, dê tiên! Cái đồ biến thái! Mấy ngày qua ở cùng nhà với anh là tôi còn bỏ qua đó! Đừng nghĩ tôi dễ dãi mà nói gì cũng được à nha! - Phun ra một tràng rất lưu loát, nó dường như đang trút giận lên hắn.

Vẫn trong tình trạng ôm cái đầu như bị búa bổ, hắn hỏi:

-Sao đánh nhau siêu thế?

-Hồi Trung học tôi cũng từng là đầu gấu, bây giờ thì vẫn là giang hồ nhưng đang trong tình trạng Rủ Tay Gác Kiếm để học đã! - Nó trả lời, với lấy chiếc hộp cứu thương trên kệ, mang ra chiếc băng cá nhân để băng vết thương lại.

-Anh cứ nghĩ là cung hiền lắm cơ! - Hắn chu mỏ nói.

-Còn nhiều thứ anh không hiểu được đâu! - Nó vừa băng xong, nói nhẹ.

Sau khi ra khỏi tiệm sách, nó đã mua một đĩa DVD phim kinh dị và một số những bức tranh máu me về ma.

-Sao toàn mua đồ kinh tởm thế? - Khẽ cau mặt lại, hắn chỉ chỉ vào đồng hồ trên tay nó.

-Kệ tôi! - Nó bĩu môi, không quan tâm.

Hắn cũng không nói gì nữa mà cả hai cứ lặng lẽ bước đi trong cái nắng oi của buổi trưa hè.

Còn nhiều thứ anh không hiểu được đâu...

Câu nói của nó lại làm hắn phải suy nghĩ. Rốt cuộc, nó là con người như thế nào? Chương 10

(10.2)

...

Nó và hắn đến cổng trường, chợt thấy hình dạng nhỏ nhỏ khá quen thuộc. Là Kevil...

-Ê! - Nó hét lên, vẫy vẫy tay.

Nghe thấy tiếng gọi của ai đó, Kevil quay người lại. Nhận ra nó, cậu cười tươi mà vẫy tay đáp lại, mặc cho cái ánh mắt của người bên cạnh nó vẫn cứ bức tức nhìn cậu.

Khi nó và hắn đã đến gần, Kevil mới lên tiếng:

-Chào Quỳnh!

-Ừ! - Nó đáp lại - Chào Kevil! Bạn học ở trường này sao?

Kevil khẽ gật đầu:

-Ừ! Tôi biết Quỳnh học trường này nên mới chuyển vào đây mà!

Bất ngờ thật, nó không nói nổi câu nào nữa. Hai gò má trắng nõn bỗng nhiên ửng hồng, trông đáng yêu đến kì lạ. Không hiểu lí do tại sao mà Kevil lại hôn lên má nó một cái thật nhẹ nhàng. Hắn vừa nhìn thấy cái cảnh nó đỏ mặt là đã sôi máu lắm rồi mà cái tên nhóc con kia còn dám hôn lên má nó nữa thì quả là không biết trời đất đâu.

-Nhóc con! Làm cái gì thế? - Mắt hắn trợn lên, đỏ ngầu như một con dã thú.

-Thì sao? - Kevil làm như không có chuyện gì xảy ra - Tôi hôn má người tôi yêu không được hay sao?

-Ai nói là được phép? - Hấn tiếp tục, giọng nói khàn đặc đến đáng sợ.

-Tôi chỉ cần biết là bây giờ, Thúy Quỳnh không thuộc quyền sở hữu của ai cả! - Tiếp diễn cái vẻ mặt như thế, Kevil cầm tay nó - Thế nên, tôi làm gì là quyền của tôi!

-Thế sao? - Nhếch mép, hấn kéo tay nó ra khỏi bàn tay của Kevil và hỏi - Cùng nói đi, rốt cuộc thì cùng yêu ai?

Nó luống cuống, không biết nên trả lời ra làm sao, vì thực sự bây giờ nó cảm thấy mình có chút tình cảm với cả hai nhưng cứ nhắc nhở với bản thân là mình không thích ai hết.

Nó không thể yêu Hoàng Thái...

Lại càng không thể yêu Kevil...

Phải làm gì đây? Đầu óc nó quay cuồng trong mớ suy nghĩ hỗn độn về hấn và Kevil.

Cộp!

Cộp!

Cộp!

-Hai người lại tính làm khổ em tôi đến bao giờ nữa hả? Bớt nó suy nghĩ đến đầu óc sắp rối tung như tổ quạ rồi kia kia! - Cái giọng lạnh đó đã vang lên, để cứu nó.

-Asa! - Cả ba người nói cùng một lúc.

-Sao? Đừng nhìn tôi với cái ánh mắt của người nhìn sinh vật lạ vừa lạc xuống Trái Đất như thế chứ! - Cái giọng của Asa, nó vẫn lạnh như vậy nhưng hình như là nó đã mang một chút gì đó, chút gì đó luyến luyến có vấn đề chứ không ngang ngang nữa.

Hấn nhìn Kevil, nói:

-Lần sau còn làm như thế nữa thì đừng trách tôi cho nhóc con ăn đòn!

-Hai người đừng cãi nhau nữa mà! - Nó nhăn mặt khó chịu, quay sang Asa mà nháy mắt như tỏ vẻ cảm ơn. Asa cũng gật đầu đáp lại.

Asa ném lại túi đồ cho hấn, nhắc nhở rồi kéo tay nó đi:

-Trong đó là đồng phục của anh, quần gia nhò tôi đưa hộ! Còn em thì đi theo chị, đồ của em chị đang giữ!

Bỏ lại hai thằng con trai vẫn trông theo bóng câu hai người cứ khuất xa dần.

-Chị định đưa em đi đâu vậy Asa? - Nó tròn xoe mắt, không hiểu nơi này là đâu.

Asa đành lắc đầu ngán ngẩm với con em bị bệnh mù đường này thôi:

-Em thực sự không biết đây là đâu hay sao?

Nó cố gắng nhìn xung quanh căn phòng khá rộng màu trắng, có một chiếc gương to với những phòng khá nhỏ được ngăn cách nhau. Nói thực ra thì nó bị bệnh mù đường thì làm sao đi ra ngoài đường và biết đến mấy cái chỗ kì lạ này được chứ?

Đầu nó lắc qua lắc lại, nhìn Asa chờ đợi câu trả lời.

-Đây là phòng thay đồ nữ của trường đó! - Asa cho nó quay người lại và nhìn lên cái biển báo màu xanh được treo trên cửa ra vào - Bộ em chưa vào đây bao giờ sao?

-Dạ! - Nó cúi đầu, có lẽ là thấy thương cho chính bản thân mình - Vì em bị bệnh mù đường nên từ khi chị đi đâu biệt tăm mắt tích nên em cũng không còn ai giúp đỡ ngoài ba và mẹ, nhưng ba và mẹ thì chỉ có thể giúp em ở nhà thôi! Em không muốn làm phiền lòng hai người nên không cần ba mẹ giúp khi ở trường! Mỗi ngày thấy các bạn rủ nhau đi đâu thì em lại thấy buồn lắm! Tại sao ông trời lại cho em căn bệnh này vậy chị?

Nước mắt nó lăn chã rơi, làm ướt nhèm cả khuôn mặt.

-Em đừng như thế! - Nhẹ lau những giọt nước mắt kia, Asa an ủi em, cô biết là em cô khổ lắm chứ - Chị biết là chị bỏ đi là không tốt nhưng vì hoàn cảnh gia đình chị thôi em à! Chị biết bỏ đi là tội nghiệp cho em! Chị biết em sẽ cảm thấy tự ti khi không có ai bên cạnh để giúp đỡ em!

-Chỉ có biết rằng... - Nó khóc to hơn, nước mắt cũng rơi nhiều hơn - Bọn nhà giàu cùng trường thường hay bắt nạt em, họ khinh bỉ em vì không phân biệt được phương hướng! Những lần ra chơi, họ túm lấy cổ áo em nhào lộn ra bãi đất sau trường để ném đá vào em như một trò chơi, để đánh đập như trút nỗi tức giận của những chuyện khác! Đau lắm chị ạ! Lúc đó, dường như em không thể chịu đựng được nữa! Cho dù em có ngã đi nhưng họ vẫn đánh em! Em vẫn coi họ là những người bạn, vậy họ coi em là gì chứ?

-Đồ rác rưởi!

-Mày sinh ra đã bị bệnh mù đường vậy sống làm gì!

-Mày chỉ đáng làm đồ chơi cho tụi tao thôi!

-Đánh chết con nhò đó đi mày!

-Ha ha...!

Những câu nói của đám bạn cùng trang lứa bỗng hiện lên trong đầu nó. Rõ ràng từng câu một, không thể nào sai lệch vào đâu. Hình ảnh của đám bạn đó cũng hiện ra...

Asa im lặng không nói gì, chỉ nghe nó nói. Đôi khi muốn cảm nhận nỗi đau của người khác không nhất thiết là qua lời nói mà đơn giản là qua cảm xúc và trái tim. Trong cô thì có vẻ là kém tuổi nó nhưng cô lại người lớn hơn nó nhiều, rất ra dáng là một người chị đích thực.

-Gekkanbijin! - Một lúc sau, thấy nó không nói gì nữa, cô mới lên tiếng - Đó là lý do tại sao em trở thành đầu gấu thời Trung học?

-Dạ! - Nước mắt nó vẫn rơi, nó gật đầu - Em chỉ không muốn bị bắt nạt nữa thôi! Em không có đánh các bạn ấy như bọn đầu gấu khác trong trường hay làm đầu chị!

Mim cười hài lòng, cô quay người, lấy chiếc túi to đang treo trên mắc áo, lấy ra bộ đồng phục cho nó, cô dặn dò:

-Em cao thượng hơn chúng nó đó, Gekkanbijin! Chị rất tự hào về em! Còn bây giờ thì em vào trong phòng kia và thay đồng phục đi, chị đợi! Đừng khóc nữa em nhé!

-Dạ! - Nó lấy tay lau nước mắt, hết như một đứa trẻ. Khi chuẩn bị bước vào trong phòng thay đồ, nó cười lớn - Chị Asa à, chị vừa cười đó!

Giật bản mình, Asa bíp miệng lại. Lâu lắm rồi, cô không cười thì phải? Đừng dựa vào bức tường ốp gạch men sáng bóng, cô nói vọng vào cho nó nghe, chất giọng như vừa nói mà vừa cười:

-Cười với em thì không làm sao đâu!

-Thế sao trước mặt Hoàng Thái với Kvil chị không cười bao giờ thế ạ? - Nó hỏi, cùng lúc bước ra khỏi phòng thay đồ.

-Không thích thôi em! - Cô thu dọn bộ váy trắng lại cho nó và cất vào trong chiếc túi to lúc nãy - Vào lớp đi nào! Chị đưa em đi!

Cô cầm tay nó bước ra khỏi phòng, nó lon ton đi sau. Hai người nói chuyện một lúc lâu, dường như hai người đã xa nhau quá lâu rồi...

“Gekkanbijin, chị sẽ không bỏ lại em một lần nữa đâu! Đừng lo em nhé! Những kẻ làm em tổn thương thì chị sẽ cho chúng nó sống không yên đâu! Kể cả cô là Hoàng Thái hay con nhò Yên Như đó!”

-Học xong gọi điện cho chị và ngồi yên trên lớp đợi chị nhé! - Trước khi trở về lớp mình, Asa nói với nó.

-Để làm gì thế ạ? - Mặt nó ngẩn tò te, bình thường Asa đâu có rảnh rỗi thế này đâu nhỉ?

-Cứ làm đi! - Asa bước đi, bỏ lại mỗi câu nói ngắn gọn...

“Rốt cuộc thì chị ấy định làm gì thế nhỉ? Càng ngày hình như chị ấy càng khó hiểu quá!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

-Cung vừa đi đâu vậy? - Cái giọng nói quen thuộc ấy vang lên đằng sau nó.

Nó quay lưng lại, chep miệng:

-Đi đâu kệ tôi, mắc mớ gì đến anh?

Chân nó di chuyển đến chỗ của mình, hai cái cặp sách của nó và hần đã được để ngay ngắn trên bàn.

“Woa~ Anh ta sướng thật! Đúng là con nhà giàu có khác, nói với quản gia một cái là người ta thực hiện ngay!”

-Dám ăn nói với anh như vậy hả? - Hần đã đến gần chỗ nó hơn, cúi thấp người, dí sát mặt hần vào gần mặt nó.

-Tại... tại sao không? - Thái độ của nó hơi lúng túng khi hần làm như vậy.

“Cái tên điên này! Làm cái gì thế không biết? Dù gì đây cũng là lớp học mà!”

Cố tình dí sát mặt mình vào mặt nó, hần cười cợt:

-Thái độ lúng túng như thế là sao?

“OMG! Hần bắt thóp mình sao? Quả này chết chắc thôi!”

Nó không biết trả lời ra sao, dù gì trả lời hay không thì vẫn thế cả mà thôi.

-Sao không trả lời? - Vẫn cái điệu ấy, hần tiếp tục công việc “mặt đối mặt”.

-Ke... Kevil đâu rồi? - Nhắm mắt nhắm mũi vào, nó hét lớn.

Mặt hần tối sầm lại, ánh mắt sắc lạnh lóe lên những tia chết người. Giờ đây trông hần như một con mãnh thú, hần đứng thẳng người dậy và bắt đầu bỏ đi.

“Chết! Mình lỡ nói nhầm câu rồi? Ax, sao mà ngu quá đi!”

Đám con gái lại gần hần, kéo tay áo hần lại và hỏi:

-Bạn có muốn đi ăn với tụi này không, Hoàng Thái?

-Bây giờ thì không được, tối nay ở nhà tôi thì được! - Hần bỏ lại câu nói, bước ra khỏi phòng học, ánh mắt không quên liếc qua con nhỏ đang ngăn người nhìn đám con gái kia.

Bây giờ thì không được, tối nay ở nhà tôi thì được!

Câu nói của hần cứ thế mà văng vẳng trong đầu óc nó. À, nó đâu có là gì của hần đâu mà phải suy nghĩ nhiều làm gì nhỉ?

Reng! Reng!

Tiếng chuông báo hiệu vào lớp đã vang lên mà nó vẫn không thấy hần đâu cả nên cứ lóng ngóng nhìn xung quang như thợ vụng mắt kim. Đến khi cô giáo đã bước vào lớp rồi thì nó vẫn không sao mà nhìn lên bực giảng được.

-Ê! Tụi mày ơi, kia là con gái hay con trai vậy?

Tiếng một con nhỏ rú lên làm nó không thể không chú ý. Nó từ từ quay mặt lại, trước mắt nó là hình ảnh rất rất rất quen thuộc của một đứa con trai mà giống con gái.

-Các em có trật tự không? - Cô giáo thấy cả lớp rì rầm bàn tán về học sinh mới thì quát lớn. Không khí im ắng đã bao trùm lên lớp học, cô giáo mới nhẹ nhàng nói tiếp - Đây là Kevil, học sinh mới của lớp ta!

Kevil cúi đầu, tay đặt chéo lên vai:

-Xin chào các bạn!

-Woa! Các chào của bạn ấy giống quý tộc quá! - Nữ sinh thứ nhất ôm mặt ngượng nghịu.

-Kevil thì chắc chắn là tên của con trai rồi! Ah! Trông bạn dễ thương thật đó! - Tiếp đến nữ sinh hai đập bàn quả quyết.

Nó đứng dậy, cười rồi nói:

-Ủa? Kevil học lớp mình à? Hi!

-Quỳnh học ở lớp này sao? - Mắt Kevil sáng như sao, cậu nói - Vậy thì vui quá!

Cả lớp ồ lên theo nhịp đồng thanh rất ấn ý:

-Hai người quen nhau à?

-Đúng rồi! Tụi mình là bạn từ Trung học mà! - Nở một nụ cười thật tươi, Kevil trả lời.

Kevil đi xuống cạnh nó, ghé tai nói thật nhỏ:

-Hoàng Thái ngồi cạnh Quỳnh đúng không?

Nó gật đầu.

“Mình đoán không sai mà!”

Thầm nghĩ trong chán nản, Kevil vẫn cố cười rồi hôn vào má nó một cái.

-Ke... Kevil bạn... bạn làm gì... gì thế? - Mắt nó tròn tròn, đây là cái hôn vào má thứ hai trong ngày rồi, không biết alf Kevil có ý gì đây.

-Không có gì đâu mà! - Nhìn khuôn mặt của nó trông rất ngộ làm Kevil rạo rức trong lòng.

Đám con gái trong lớp bắt đầu kéo nhau lại mà bàn tán:

-Con nhỏ này ghê thật! Đầu tiên là Hoàng Thái, giờ lại đến Kevil!

-Con này giống hồ ly tinh quá tụi mày ạ!

-Tao ghét nó lắm rồi đấy!

-Phải tìm cách hạ nó thôi không thế này thì chết hết cả hotboy mất!

-Cứ quyết định như thế đi!

Nhưng đám con gái này đâu ngờ được có người đã nghe hết cuộc nói chuyện này qua một chiếc máy khá nhỏ được gắn ở ngăn của mỗi chiếc bàn trong lớp học này, nhằm theo dõi những thứ làm hại đến em họ của cô bé lớp 10 mang tên Asa.

Hắn bỏ ra khỏi lớp, đi một mạch lên sân thượng của trường.

“Đồ vạ đáng ghét!”

Chung quanh là cả một khoảng trời bao la rộng lớn, từ chỗ này ngược lên là thấy được rõ hết vẻ đẹp của bầu trời xanh với những đám mây hình thù quái lạ lượn lờ trôi đi chậm chậm. Hắn thở ra một hơi thật dài, tưởng chừng như muốn trút bỏ hết sự phiền muộn, u sầu trong tâm trí lúc bấy giờ.

“Chẳng lẽ trong tim của cung không có vị trí nào dành cho anh sao? Chẳng lẽ anh không bằng tên nửa gái nửa trai Kevil đó sao?”

Típ! Típ!

Điện thoại của hắn bỗng reo lên inh ỏi, làm hắn như bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ. Lấy điện thoại từ trong túi quần ra, hắn trả lời:

-Alô! Hoàng Thái nghe!

-Anh à! - Giọng người con gái đánh đánh vang lên bên đầu dây bên kia.

-Ra là chị hả? - Hắn cảm thấy có đôi phần hụt hẫng một chút.

Đầu dây bên kia tiếp tục nói:

-Hôm nay ra công trường gặp em nha! Cuối giờ học đó!

-Ừ! - Hắn cúp máy, không biết tại sao mà mình lại trả lời như thế nữa nhưng dù sao thì cũng mặc kệ.

Cả buổi học nó không để được một chữ nào lọt vào trong đầu mình, Kevil ngồi bên cạnh tìm cách bắt chuyện với nó suốt mà nó chỉ trả lời âm ừ cho qua. Dù biết nó có vẻ không vui, nhưng Kevil vẫn cố bắt chuyện và nhận thấy không hiệu quả. Kevil biết thừa là chuyện gì vì cậu đã nhìn thấy cũng như nghe thấy những gì nó và hắn nói với nhau, cái hành động của hắn với nó khiến cậu khó chịu vô cùng. Cho dù có cố gắng bao nhiêu thì cậu cũng không thể xóa nhòa cái hình ảnh ấy. Hình như nó không thấy cảm tình gì sau những ngày tháng Trung học theo đuổi nó sao? Cậu đã tốn công vô ích rồi sao? Không thể nào! Nó nhất định phải thuộc về cậu và riêng cậu mà thôi!

Reeng! Reeng!

- Quỳnh có muốn xuống ăn gì không? - Kevil vẫy vẫy tay trước khuôn mặt đờ đẫn của nó.

- Nhưng bây giờ đã ra chơi đâu? - Mặt nó ngơ ngác nhìn Kevil.

- Ôi trời ơi! - Bó tay với con nhỏ này luôn, Kevil kéo tay nó dậy - Chuông báo suốt từ nãy đến giờ rồi đó! Tại Quỳnh cứ như người từ trên mây rơi xuống nên mới không để ý đó thôi!

- Vậy... vậy sao? - Nó nhận ra mình quá khác lạ so với ngày thường, trong nó như có cái gì đó nặng trĩu khó tả nổi.

- Ủ! - Kevil bắt đầu kéo nó đi, cười thật tươi - Chúng mình xuống giữa xem có gì không rồi mang lên lớp ăn chung nha!

- Ok! - Nở nụ cười híp mí rất dễ thương, nó gật gật đầu như một đứa trẻ.

Cả hai cùng nhau đi xuống dưới sân trường, những ánh mắt kì lạ bắt đầu dò xét trên người nó, tiếng rì rầm lại bắt đầu rộ lên ngày một to như muốn chế nhạo nó:

- Thấy con nhỏ đó chưa! Giờ lại đi với thằng khác đó!

- Đúng là con hồ ly tinh không sai vào đâu được mà!

Nó không thể nói gì hơn, cúi gằm mặt xuống đất mà đi, nhưng ánh mắt vẫn không thể kiểm soát được mà cuống lên như kiếm tìm một hình dáng cao lớn của ai đó, người nào đó đã che chở cho nó khi họ nói những lời đó.

- Này, các bạn có biết tôn trọng người khác không vậy? - Cái chất giọng dịu ngọt của Kevil vang lên nhưng ẩn chứa trong đó là sự tức tối như những mũi kim đâm vào họng mấy con người kia- Tôn trọng chúng tôi ấy thì tránh ra một bên đi! Không thì cứ xác định là hôm nay cuộc đời các bạn sẽ nằm ở đâu!

“Kevil... Bạn ấy bảo vệ mình sao?”

Cả sân trường im lặng mà nhìn Kevil, cậu ta thực sự không giống với cái vẻ yếu ớt như con gái ở bên ngoài.

- Đừng đứng đờ ở đó nữa! Đi thôi! - Cậu kéo kéo nó như muốn ra hiệu - Ở lại đây lâu lại có người soi mói chúng ta đó!

Hiểu ý của Kevil muốn ám chỉ ai, nó lặng lẽ đi theo cậu.

Xoẹt!

Có con gió nhẹ vừa thoáng qua, giờ thì nó đang bị người nào đó dí con dao kè vào cổ. Khẽ quay đầu lại, nó mới vô tình phát hiện ra là... Asa. Nó run run, hỏi:

- Chị à! Chị làm gì thế?

- Sao em đi với cô bé này? - Asa bắt đầu tra vấn nó, cái giọng ấy thì vẫn lạnh lùng chứ không nữa cười như hồi trưa nữa - Tên Hoàng Thái kìa đâu?

- Hoàng Thái đi đâu rồi nên tôi đưa Quỳnh đi ăn nhẹ và làm ơn đừng bao giờ gọi tôi là cô bé nữa, ok? - Kevil có vẻ gần giọng rất tức giận - Bỏ con dao kia ra khỏi cổ Quỳnh đi! Em cô mà lại dí dao vào cổ Quỳnh thế à?

Biết được lí do mình cần xong thì cô buông nó ra. Đưa con dao lên miệng rồi... ăn rất ngon lành.

- Cái... cái gì thế này? - CẢ nó lẫn Kevil đều trợn thật to mắt để nhìn Asa - Ăn dao ấy hả?

- Làm sao đâu! - Cô vẫn giữ vẻ thản nhiên ấy - Đây là kẹo sữa mà!

OMG!

Bị lừa rồi!

- Chị làm em hết hồn đó Asa! - Nó thò phào nhẹ nhõm.

- Cuối giờ đợi chị ở trên lớp, chị đưa em về! - Quay lưng bỏ đi, Asa không quên nói - Cảm ơn cô bé vì đã giúp đỡ em tôi!

Rất tức giận, Kevil hét thật to trước khi bóng Asa kịp khuất dần:

- Đừng gọi tôi là cô bé nữa, đồ đàn ông!

Sau khi ăn uống cùng Kevil xong, nó học nốt mấy tiết cuối rồi được Asa đưa về. Nhưng khi cả hai ra đến cổng trường thì thấy bóng dáng của một tên

con trai đang môi kề môi với một cô gái. Lòng nó như có ai bóp nghẹt lại..

-Em nhìn gì vậy? - Asa khề hời - Người ta hôn nhau thì có gì lạ đâu!

-Đó là... là Hoàng... Hoàng Thái! Chương 11

(11.1)

Asa cố nheo mắt, cô muốn chứng minh rõ ràng xem rốt cuộc đó có phải là hân như lời nó nói hay không. Đúng là hân, không thể nhầm lẫn vào ai được, cái dáng dong dong cao ấy đang ép sát một đứa con gái vào tường, hai đôi môi ấy như quện lại với nhau trước hàng trăm con mắt của bao người.

-Em quen con bé đó không? - Sau khi xem xét lại mọi việc, Asa lạnh giọng hỏi nó. Cái vẻ bình tĩnh của cô thực sự là một kì tích lúc bấy giờ.

Câu nói của Asa làm nó bừng tỉnh khỏi sự ngu ngơ, nó lục lại những kí ức trong khi lòng đau nhói đến tận xương tủy, dù không biết cái cảm giác này có phải là nó đã yêu hân thực sự rồi hay không? Tâm trí nó dấy lên một cảm xúc khó tả, hụt hẫng, khó chịu...

-Chị à... - Giọng nó có hơi ngập ngừng - Em... em biết chị ấy!

-Là ai? - Asa tiếp tục giữ vững cái vẻ bình tĩnh ấy.

-Hôm em... em mới vào trường thì chị ấy sút ném một chiếc ghế nhựa vào mặt em... - Một kỉ niệm ngày đầu vào trường khó quên đối với nó.

Bốp!

Bốp!

Có lẽ Asa rất hay vỗ tay thì phải, nhưng lần này, những tiếp vỗ tay rõ ràng và ẩn chứa một điều gì đó bí hiểm. Hàng trăm con người di chuyển ánh mắt nhìn sang phía cô, bất chợt thì nó cũng trở thành tâm điểm bị chú ý vì đứng gần Asa. Nghe thấy tiếng vỗ tay vang lên ở đó không xa thì cả hân và cô gái kia đều dừng ngay việc “mặn nồng” kia lại. Hân thấy nó, cái dáng nhỏ nhắn ấy run run, đôi mắt dường như sắp trào lệ làm hân đau quặn. Hân muốn giải thích nhưng Asa đã chặn họng hân lại:

-Hai người có cần phải hôn nhau ngay chốn học đường như thế này không?

-Liên quan đến mày sao, ranh con? - Cô gái kai lên tiếng, vênh mặt kiêu hãnh.

-Ranh con? Xem lại xem ai mới là ranh con! - Mặt Asa lạnh lùng, phần tóc mái rũ xuống che đi bên mắt đỏ kị lạ - Biết tôi là ai không mà mở miệng ra phát ngôn từ ranh con?

Nó kéo tay áo Asa, không muốn cô nói thêm gì nữa, nó không muốn gây sự với hai người đó, nhất là hân.

Cốp!

Cốp!

Cốp!

-Chị Asa à... chị đừng... um...

Nó đang định nói rõ cho Asa hiểu thì đã bị một đôi môi dịu ngọt như kẹo bông khóa chặt miệng lại, tay người đó đặt vào gáy nó, một nụ hôn quá bất ngờ, nó không kịp làm được gì, tay chân cũng uể oải đi hân. Tim nó bắt đầu đập mạnh, rất mạnh, như chỉ muốn phá tung lồng ngực nó mà bay ra ngoài.

-Kevil! - Người đó dùng nụ hôn kia lại dù có lưu luyến đến đâu đi chăng nữa, nó mới có thể mở miệng - Bạn... bạn làm... gì... gì thế?

Ánh mắt hân mở to hết cỡ trước sự bất ngờ của nụ hôn kia. Hân cảm thấy vô cùng tức giận... giận gì chứ, trong khi hân cũng là người sai và là người gây ra đầu tiên. Nhưng làm sao mà hân có thể chấp nhận được khi thấy khuôn mặt nó, đôi má đã ửng đỏ lên rõ rệt.

-Có làm sao đâu mà! - Mặt Kevil không đỏ ửng lên, có lẽ cậu đã chuẩn bị sẵn từ lâu rồi - Tớ tình cờ đi ngang qua thấy đông người nên vào, thì thấy cảnh này! Họ hôn nhau được chẳng lẽ chúng ta lại không hay sao? Hôn nữa tớ lại thích Quỳnh nên tớ hôn Quỳnh thì có gì là sai đâu nào?

Trăm con mắt kia nhìn nhau, rồi nhìn hân, nhìn nó, lại tiếp tục bàn tán.

-Con nhỏ Quỳnh kia hình như là bị Hoàng Thái bỏ rồi hay sao ấy tui mày ạ!

-Quá đúng ấy chứ lại, hôn cái chị kia thì là chứng minh bỏ con nhỏ kia thật rồi! Chẹp, đáng đời cái con hồ ly tinh!

-Thế là chúng ta không cần phải tìm cách diệt nó nữa! Chị kia thì có lẽ là đập đổ dễ hơn đó bọn mày ạ!

Asa đến bên cạnh đám con gái cùng lớp nó, nhếch mép đầy khinh miệt:

-Các bạn gọi em họ tôi là hồ ly tinh! Bàn cách đánh em tôi đúng không? Lúc đó là trong phòng học và ngay chỗ bàn của bạn này!

-Làm sao... làm sao... mà... mày biết... biết được? - Đám con gái kia kinh sợ, nghi ngờ Asa, chẳng lẽ cô... cô là ma?

Cô nhẹ vén phần mái tóc lên, để lộ ra con mắt đỏ kì lạ kia, làm cho đám con gái lắp bắp không ra lời:

-Asa... Asa sao?

-Muốn còn có cơ hội về gặp ba với mẹ ấy thì đừng có làm chuyện gì ngu ngốc động vào em họ tôi! - Cô quay lưng định bước đi nhưng lại tiến về phía nó và Kevil. Đám con gái chân run bần bật không nói lên lời - Cô bé, có phải muốn đưa em tôi đi đâu phải không?

Kevil khẽ gật đầu, kéo tay nó đi. Ánh mắt nó vô tình liếc qua hắn, khuôn mặt kia đã trở nên vô cảm. Asa không nói gì thêm, cô đi về phía bãi gửi xe...

-Anh yêu em phải không? - Cô gái kia bám lấy tay hắn, nũng nịu.

-Không! - Giọng hắn vô cảm xúc mà nhìn theo bóng nó cứ khuất dần.

Cô gái bắt đầu tức giận, nói lớn:

-Thế tại sao hôn em?

-Đề biết vị môi cô như thế nào, vậy thôi! - Câu nói của hắn bỏ lại lửng lơ, khuôn mặt vô cảm, chân hắn vô thức bước đi, trên môi khẽ nhẹ cười, nụ cười đau khổ đến tận cùng, đau buốt xương tủy. Chương 11

(11.2)

-Kevil... Kevil...! - Nó bị Kevil lôi xềnh xệch đi, không biết là mình đang ở đâu nên nó kéo tay Kevil như muốn dừng lại để hỏi cho rõ ràng.

-Cứ đi theo tớ! - Kevil dường như biết nó đang nghĩ gì, cậu tiếp - Xe của tớ ở gần trường mà!

Nghe lời Kevil, nó cứ thế lẳng lặng đi theo sau Kevil, không một lời phản nản gì. Đến chỗ một gara khá rộng, Kevil nói nó đứng đợi ở ngoài và vào lấy xe. Chân nó có hơi run run, tại nhìn xung quanh khá xa lạ với mình.

-Đây em gái!

Cái giọng có đôi chút mùi tanh tanh của bọn sở khanh vang lên đằng sau nó. Nó chẳng sợ sệt gì, cứ bỏ ngoài tay những lời “mật ngọt chết ruồi” của gã.

Xoạt!

Gã cảm hai vai nó mà quay người lại về phía mình, rồi đưa bàn tay lên chạm nhẹ vào má nó. Cúi người xuống định hôn vào môi nó thì...

Bốp!

-Á! - Gã quỵ xuống, hét lớn - Con ranh con!

-Động vào bốn cô nương đây là xui cho nhà người rồi nha! Định giờ trò sàm sỡ người khác hả? Mơ đi em! - Nó vui vẻ, nói - Lần sau mà còn như thế này thì chuẩn bị mất cơ hội làm ba đi nhé! Haha...

Bạn có tò mò nó đã làm gì với gã sở khanh kia không? Thực ra thì nhẹ nhàng lắm, chỉ là đập ngay vào trung tâm và làm rung động thành phố, gây ra chấn thương không nặng nề lắm, không đến nỗi là trung tâm mất hết.

Kevil đã chạy xe ra đến nơi, nhìn thấy gã nhăn nhó khó chịu thì gắng hỏi:

-Anh gì ơi, anh có làm sao không?

-Mày là ai mà hỏi tao? - Mặt gã không có gì thay đổi, vẫn vậy - Mày là bạn của con ranh con này hả?

Bước ra khỏi xe, Kevil nhìn nó, mỉm cười đầy ẩn ý, xua tay:

-Không phải đâu! Em là người yêu của bạn ấy!

-Bọn mày là Les à? - Mặt gã tròn lên, hết nhìn nó lại nhìn Kevil - Hai đứa con gái lại làm người yêu của nhau?

Kevil mặt mũi tối sầm lại, tức giận gào lớn:

-Sao ai cũng nhầm tôi là con gái hết thế? Có cần tôi phải chứng minh không hả?

-Bình tĩnh nào Kevil! Hạ hỏa đi! - Thấy tình hình khá căng go, nó cố tìm cách “đập lửa”.

Gã kia như được đà, vênh mặt, giọng vẫn đậm cái chất sỡ khanh như ban nãy:

-Tao không tin mày là con trai đấy! Mày chứng minh đi!

Không cần nói gì, Kevil cởi từng cúc áo đồng phục nam sinh.

Cúc đầu tiên!

Cúc thứ hai!

Cúc thứ ba!

Cúc thứ tư!

Cúc thứ năm!

Cuối cùng Kevil cởi bỏ hẳn chiếc áo ra. Nó quá bất ngờ nên che mặt lại không dám nhìn nhưng thực chất là nhìn lên qua kẽ bàn tay. Woa~ Không thể ngờ được cái nước da trắng bóc của Kevil lại cuốn hút đến thế, thân người cậu cũng sáu múi đầy đặn rất hấp dẫn. Nó xem mấy cái Anime của Nhật rất nhiều rồi, và thấy rất nhiều anh chàng đẹp trai, thân hình chuẩn men nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên nó thấy một thằng con trai không mặc áo.

“Chết! Xịt máu mũi ở đây thì có mà chết à?”

Dù nó không phải loại hám trai nhưng thách đũa con gái nào đứng trước cảnh này mà mặt vẫn tro tro ra đó.

-Mày... mày là con trai thật à? - Lấp ba lấp bắp, gã không nói lên lời, tưởng đâu rằng đây là một đứa con gái chứ đâu ngờ lại là con trai - Mà mày về dạy lại con người yêu ranh con của mày đi! Lần này tao tha chứ lần sau mà còn gặp lại thì bọn mày chết chắc rồi!

Nói rồi, lão đứng dậy và bỏ đi, xem chừng dáng đi vẫn còn khó nhọc lắm. Nó bỏ tay ra không che mặt nữa, cười khanh khách mà nhìn gã. Kevil mặc lại chiếc áo đồng phục, cậu không cài cúc áo nữa, dù chỉ là một cái.

-Kìa! Kevil, sao bạn không cài cúc áo lại! - Mặt nó cứng đờ, miệng nấp mấp.

-Bây giờ đang là mùa hè mà! Có sao đâu! - Hình như là Kevil không nhận ra cái vẻ khỗ sỡ của nó, cậu vẫn vô tư nói - Quỳnh lên xe đi, tớ đưa Quỳnh đến một nơi!

Nó gật đầu lia lịa, bước vào trong xe mà cố kiềm chế bản thân không nhìn vào người Kevil.

“Bình tĩnh! Bình tĩnh! Mày xem Hentai mà còn bình tĩnh được mà! Cố lên! Bình Tĩnh!Không được nhìn!”

Tất nhiên là nó không nhìn Kevil nhưng cái hình ảnh lúc cậu mới bỏ áo ra vẫn không thể nào ngừng việc xâm chiếm đầu óc nó. Kevil thấy nó không ổn nên gắng hỏi:

-Quỳnh bị sao thế? Mặt đỏ hết lên rồi kìa!

-Ế! - Tay Jevil định chạm vào mặt nó thì nó hét lên, xua xua tay rồi cười cợt - Đừng chạm vào mặt Quỳnh, Quỳnh không sao đâu!

Mặc dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng Kevil không nói gì nữa, cậu bắt đầu lái xe đi. Nó nhìn qua cửa sổ ngắm cảnh vật để hình ảnh “đen tối” kia bị xóa nhòa. Kevil đang đưa nó đi đến gần một cánh đồng cỏ bao la. Bây giờ đã là hoàng hôn, cái màu đỏ xen lẫn màu vàng vàng kì bí đó buồn lơ trên bầu trời kia. Xung quanh, nắng chưa tắt hẳn, chúng như còn vương điều gì đó ở nơi mặt đất này. Phía trước của cánh đồng là một cái hồ rất lớn, nó hớn hờ chạy lại gần, soi bóng mình xuống mặt hồ rồi cười thích thú.

-Quỳnh thích nơi đây không? -Thấy nó cười, Kevil rất vui, hỏi nó.

-Quỳnh... - Nó quay người lại nhìn Kevil, cái hình ảnh kia lại vô tình đập vào mắt nên nó vội vàng nhìn lên trời - Rất thích nơi này!

-Quỳnh, sao không nhìn tớ vậy? Bộ bầu trời đẹp hơn cả tớ nữa à? - Kevil chu mỏ như đứa trẻ con giận dỗi.

Nó liên tục lắc đầu, miệng nói lấp lửng:

-Không! Không phải đâu mà! Tại... tại... Kevil không cài cúc áo vào làm Quỳnh... ngại!

Mắt Kevil mở to hết cỡ, nhìn nó một lúc thật lâu rồi ôm bụng cười. Thấy Kevil cười mình làm nó lại càng ngại hơn nữa, đầu cúi gằm không dám nhìn lên nữa. Trong đầu không ngừng nói thầm.

“Trời ơi! Nhục nhả quá!”

Kevil ngừng cười vì nhận được tin nhắn của... Asa. Cậu mở ra xem..

‘Đưa nó đi đâu thì lúc 7 giờ tối đưa nó về số nhà X đường Y phố Z!’

“Xi! Cô tính ra lệnh cho tôi sao con quỷ mắt đỏ? Nhưng thôi dù gì cũng phải làm thôi! Bây giờ đã là 6 giờ 30 phút rồi cơ à? Nhanh quá!”

-A...! - Nó đứng trước hồ, dang tay ra và hét thật to để rũ bỏ mọi muộn phiền, những hình ảnh của hắn vào buổi chiều, cái cảnh mặn nồng của hắn với chị ta.

-Chúng ta về thôi! - Kevil kéo tay nó lôi đi lần hai.

-Nhưng tớ chưa muốn về đâu! - Nó sợ về đó, về cái căn nhà ấy. Nó sợ đối mặt với hắn, sợ lắm.

-Nhưng Asa nhắn tin cho tớ là đưa Quỳnh về rồi! Còn đưa cả số nhà nữa nè! Đi thôi! - Dù biết nó không muốn nhưng Kevil vẫn cố tình kéo cái con nhỏ cứng đầu này về nhà bằng được.

Khi lên xe thì Kevil đã biết ý mà đóng hai cúc áo bên dưới cùng lại, còn lại thì để phanh ba cúc đầu, trong vẫn rất quyến rũ. Nó đành khóc thầm trong lòng.

“Sặc! Kevil ơi... khổ tớ quá à! BẠN làm như vậy thì thà... đừng đóng vào làm gì cho rồi!”

Trên đường về nhà, nó và Kevil vẫn trò chuyện rất vui vẻ, không những thế mà còn trêu đùa nhau khiến chiếc xe suýt nữa thì đâm vào cột điện. Hai người cười xuề xòa an ủi nhau vì cái tội trêu đùa nên suýt hỏng xe.

-Đến nơi rồi đó! - Kevil nói, cậu xuống xe, mở cửa cho nó.

Nó cười, cảm ơn Kevil rồi vội bước xuống.

-Bye bye nha! - Nó định đi vào nhà thì Kevil nắm lấy tay nó, kéo nó về sát người cậu, đặt một nụ hôn nhẹ lên mái tóc nó rồi mới cho nó vào. Mặt nó nóng ran nhưng cũng cố bước nhanh về phía cửa.

Cạch!

Sau cánh cửa kia là hắn- Hoàng Thái cùng những cô em ăn mặc hở hang, như ngày đầu tiên nó đến đây thì con người hắn trong tâm trí nó giờ chỉ có một, đó chính là con người lúc bấy giờ.

-Ai vậy anh? - Một cô gái hỏi. Nó nhận ra rằng đó chính là cô bạn cùng lớp. - À, ra là Thúy Quỳnh sao?

Trên tay hắn vẫn cầm ly rượu vang đỏ, nhếch miệng:

-Kệ đi! Lại đây!

Hắn gọi một con nhỏ khác lại gần, đặt lên môi con nhỏ đó một nụ hôn cháy bỏng ngay trước mặt nó. Mắt nó lại cay xè đi, hai chân nó run rẩy yếu ớt.

-Còn không mau đi đi sao? - Hắn quát nó, thực sự nó cảm thấy đau đớn lắm. Chân nó chạy về cái góc tối kia là nơi dẫn vào phòng của nó và hắn.

Chân nó loạng choạng trong một màu tối đen như mực, làm sao mà nó có thể biết được đâu là nơi nó cần phải đến. Chỉ thấy cảm giác đau đớn xâm chiếm toàn bộ cơ thể...

“Mình làm sao thế này? Mình...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Ở phía con phố vắng vẻ, một cô bé chừng 13 tuổi đang trượt ván trên lòng đường gần với mép vỉa hè. Cô chọn nơi đó để trượt vì nó không gặp nghẽn như vỉa hè được lát bằng gạch đá hoa văn rất đẹp, nhưng nó cũng không vướng bận đến chuyện xe cộ thỉnh thoảng lại lao nhanh trên đường. Phong cách ăn mặc của cô bé cũng rất lạ, một chiếc quần jeans rách rưới, chiếc áo phông màu đen có phun hình đầu lâu xương chéo kết hợp với cái áo gi-lê màu bò quái đàng. Mái tóc được cô tóm gọn lại bằng một sợi dây thun đen. Phần mái phía trước che đi một bên mắt như thể muốn che dấu điều gì đó.

Xoạt!

Cạch!

Cạch!

Tiếng bánh xe của chiếc ván trượt đập nhanh xuống đất tạo ra những tiếng động đều. Những cú lướt ván trên thành cầu thang cũng làm cô bé ngã nhiều, chân tay xước xác hết chỗ này đến chỗ kia nhưng lạ thay, cô không hề khóc lóc như bao đứa trẻ tuổi khác. Với cô thì những đứa khóc chỉ là Tiểu Thụ con nhà giàu, không biết tự vượt qua khó khăn, lúc nào cũng phải dựa dẫm vào người khác. Bù lại thì cô có những cú nhảy ván thật đẹp, không đến nỗi là điều luyện nhưng thế cũng là tốt lắm rồi, nhất là với một đứa con gái 13 tuổi.

Cạch!

Xoạt!

Một loạt tiếng động ấy lại vang lên, nhưng không phải là do cô gây ra. Dừng chân lại bên một bức tường màu trắng lớn, cô bé quát nạt:

-Này! Làm cái quái gì thế hả?

-Tôi làm gì kệ tôi! Đâu có liên quan đến bạn! – Nhìn từ sau lưng thì có thể nhận thấy người kia là một tên con trai.

Cô đâu có chịu thua, nhất là với một đứa con trai, tiếp tục quát nạt:

-Tôi sẽ đi mách bác Tổ trưởng Dân phố ì tội bạn làm hỏng hết bức tường ấy!

Người kia quay lại, xua xua tay, miệng cười hề hề:

-Thôi! Đừng mách mà!

-Ai bảo bạn vẽ Grafiti lên bức tường trắng tinh đó làm gì? Thế nào mà chẳng bị phát hiện, đâu cần tôi phải mách!

Gãi đầu, gãi tai, người kia quyết định dằn lòng mình ra mà nói lớn:

-Được rồi! Mai tôi quay lại đây sơn bức tường trở về màu trắng là được chứ gì?

-Nhớ miệng bạn nói đó! – Nói rồi, cô bé cũng chẳng bận tâm gì nữa mà lẳng alwngj trượt ván đi.

Hôm sau...

Cô bé vẫn tiếp tục đi trượt ván như mọi ngày,. Vì đang là hè nên cô cũng chẳng phải quan tâm gì nhiều đến việc học hành. Như thường lệ thì cô đi trượt ở chỗ khu phố vắng quen thuộc. Cô lại đi qua bức tường trắng hôm qua thì thấy có người đang sơn lại bức tường ấy để xóa đi hình vẽ Grafiti hôm qua.

-Ê! – Cô bé hát hăm – Ai thế?

-Tôi nè! – Người kia quay lại, thì ra là tên vẽ bậy trên tường hôm qua, nhưng khác một chỗ đó là mái của cậu ta đã được túm gọn bằng dây thun. Giờ thì cậu ta có một chòm vành lên trông rất ngộ nghĩnh. Cậu vẫn mặc bộ đồ hôm qua, áo ba lỗ với chiếc quần bò.

-Không ngờ những người như bạn mà cũng biết giữ lời hứa đó! – Cầm chiếc ván trượt trên tay, cô đi đến gần cậu hơn để xem cho rõ bức tường, nói – Cậu thấp hơn tôi tưởng đó!

Cốp!

Cậu ta đánh lên đầu cô một cái đau điếng người, cô không chịu thua mà nên nhéo lại một cái bên hông cậu làm cậu la toáng lên như cháy nhà. Từ đâu mà bác Tổ trưởng Dân phố chạy ra, tưởng cháy nhà thật. Đến nơi thì thấy cái mớ hỗn độn trên tường đang được quét sơn màu trắng lại, bác cảm thấy rất tức giận:

-Hai đứa kia, tụi ba đang làm gì với bức tường thế hả?

-Dạ! Tụi cháu đang cố sửa lại mà! – Bình tĩnh trước cái vẻ tức giận của bác, cô bé vẫn thản nhiên đáp.

-Dạ... Đúng... Đúng rồi ạ! – Trái lại với cô thì cậu lại tỏ ra vẻ lo lắng, sợ hãi.

“Thế nào nhỏ ấy cũng nói là mình làm cho mà xem!”

-Thế đứa nào gây ra cái việc này? – Máu bác Tổ trưởng Dân phố sôi sùng sục, gân xanh gân tím nổi hết lên trên trán.

“Chết mình rồi!”

Cậu ta ôm mặt, khóc than cho số phận “nghiệt ngã” của mình...

-Dạ, cháu đâu biết! Tại thấy hình vẽ làm xấu màu trắng của bức tường nên cháu với bạn ấy sửa lại! – Cô giải thích rất chi là gian thế mà bác ấy vẫn tin và cho cả hai làm tiếp lại còn khen là ngoan nữa chứ.

Sau khi bác Tổ trưởng Dân phố đã đi xa, cậu mới mon men lại gần nó và hỏi:

-Sao bạn không nói là do tôi làm?

-Tôi không thích thôi! – Lấy một chiếc chổi sơn, cô quét từng lớp sơn trắng trên tường – Và lại thì tôi cũng không thích làm chim lợn bao giờ cả!

“Woa~ Không thể tin được nhờ ta nữa rồi! Không ngờ nhờ tốt vậy!”

-Trông mặt tôi có gì à? – Cậu ta đang nghĩ thầm thì thấy cô bé nhìn mình dữ lắm.

Xoạt!

Cô quét lên mặt cậu một lớp sơn trắng, trên người rồi nói:

-Lêu lêu, bắt tôi đi nè!

Cậu ta tức lắm, chạy theo cô bé để trả thù, không ngừng hét lớn:

-Con nhỏ đáng ghét kia! Bạn đứng lại cho tôi!

Hai đứa trẻ đuổi nhau trên vỉa hè, tiếng la hét vang lên không ngớt...

Asa bất chợt tỉnh dậy, thấy Kevil đang ngồi trước mặt mình, cô chẳng nói gì mà chỉ chìm trong sự suy nghĩ miên man...

“Tại sao mình lại mơ về cái hồi ức đó nhỉ? Tại sao mình tự nhiên lại nhớ về cậu ta? A... Đau đầu quá!” Chương 12

(12.1)

...

“Cái gì? Kevil đang ở đây? Con nhỏ đó...”

Giờ thì Asa mới giật thót tim vì thấy Kevil, đôi mắt lạnh lùng của cô khẽ lia qua cậu:

-Sao ở đây?

-Tôi vô tình đi qua quán của cô thôi! Thấy đèn sáng nên vào và thấy cô... - Kevil thần nhiên giải thích, rồi cười cợt rất nguy hiểm - Cô mơ cái gì mà mặt đỏ lên thế hả?

Thì ra, hồi chiều cô đã về quán Mưa Buồn, dọn dẹp một lúc thì cũng muộn nên nhắn tin dặn dò Kevil đưa nó về. Xong mệt quá nên thiết đi lúc nào cũng không hay nữa. Nhìn lên đồng hồ, cô thấy đã 7 giờ 30 phút rồi, cô chán nản đứng dậy rồi nói:

-Về đi!

-Này! Cô còn chưa trả lời câu hỏi của tôi mà đã đuổi tôi về rồi là sao? - Úc chế quá, Kevil hét toáng lên, tưởng chừng như cô vừa làm điều gì đó sai trái với cậu vậy đó.

-Tôi nói là về đi! Tôi không tiếp cô bé nghe rõ chưa? - Asa có vẻ như đang rất vội, cô đi vào trong phòng để chuẩn bị gì đó thì phải - Còn không về đi? Đứng đấy nữa là ăn đòn đấy!

Kevil quá cứng đầu, cậu quyết định đứng dậy và đi theo cô vào phòng, thấy cô đang bắt chéo tay cầm vào mép áo, cậu vội vàng quay mặt ra phía ngoài. Mặt cậu đỏ ửng như ăn ớt cay, ngại ngùng hỏi:

-Cô định đi đâu sao? Sao phải thay đồ? Cô đã mơ về ai thế hả?

-Tôi đi đâu kệ tôi! Mà cô bé vào đây làm cái gì? Tôi đang thay đồ mà vẫn đứng đấy được à? - Có vẻ như Asa thay đồ nhưng chẳng mấy bận tâm gì về Kevil đang đứng gần đó. Tất nhiên rồi vì cô đã đi vào trong phòng tắm ngay lúc mà cậu quay mặt đi - Quay mặt lại đi! Tôi vào phòng tắm rồi!

Quay lại, Kevil giờ mới để ý rõ cái phòng này của Asa, nó không quá đẹp đâu. Chỉ là những màu lạnh đơn giản được phối với đồ trang trí rất kì quái, nhìn cái đầu lâu xương chéo to tướng trên phía cánh cửa mà cậu khẽ rùng mình. Những vật máu me trong phòng của Asa quá giống thật, ngay cả những con mắt nhựa được bôi một lớp sơn đỏ lên lại càng sống động hơn cả. Phía góc phòng chỉ là cái giường được trải một tấm ga đơn điệu. Ngoài ra còn có

kệ sách, ti vi và một số thứ cần thiết khác nữa mà cậu không thể kể hết được.

-Cô có phải con gái không thế? Sao toàn dùng đồ kì dị không vậy? - Mặt cậu nhăn nhó, cái cảm giác lạnh sống lưng khi Asa đứng đằng sau đã xuất hiện.

-Quan tâm làm gì hà cô bé? - Asa dướn người lên, tay cô không thể nào với được tới chiếc ván trượt trên nóc tủ. Nếu bây giờ mà trèo lên thì thể nào cũng ngã cho mà xem - Về đi!

-Cô dùng có mà... - Kevil không thể tưởng tượng nổi, Asa đang mặc đồ con trai, mái tóc thì cô cho hết vào trong chiếc mũ hip hop, kết hợp với quần hộp và áo phong ngắn tay. Cậu đứng ngây người ra một lúc rồi mới nói hết được câu - ... gọi tôi là cô bé!

“Ồi chúa ơi! Cái con bé này? Ai sinh ra nó vậy trời? Mà nó đang làm cái gì thế nhỉ?”

Nhận ra cái vẻ khó nhọc khi với lấy cái vật gì đó trên nóc tủ của Asa, Kevil suýt bật cười vì cái bản mặt không thể nào tả nổi. Miệng cô lẩm bẩm rửa thầm, thấy Kevil như đang sắp cười, cô quát:

-Cười cái gì mà cười?

“Á! Thăng thiên này làm gì thế?”

Kevil không nói không rằng mà bé Asa lên gần chỗ nóc tủ hơn, cô cũng dễ dàng lấy chiếc ván trượt xuống hơn. Dù lấy xong rồi nhưng cậu vẫn chưa thả cô xuống, Asa đẩy dựa:

-Thả tôi xuống!

-Tôi không thả! - Được đã, Kevil liền trêu ngươi ngay Asa.

Bốp!

Nói thật ra thì Asa cực kì ghét bị thằng con trai bé, trêu người đó. Cô không ngại ngần gì mà tát một nhát vào mặt Kevil chẳng thương tiếc, trên tay cô đang đeo một chiếc nhẫn nên làm xước một vết nhỏ trên má cậu. Vết thương nhỏ ấy hơi rớm máu ra một chút. Cậu thả cô ra, nhìn vào trong gương thấy mặt mình như vậy thì hét lên:

-Trời ơi! Con quỷ mắt đỏ kia! Cô làm cái quái gì thế hả?

-Không ai được phép bé tôi hết! Trừ bạn ấy! - Cô cầm lấy cái ván trượt rồi đi ra ngoài quán ngòi.

Vẫn đi theo cô ra ngoài, Kevil phản nản nhưng rồi hỏi rất nhẹ nhàng:

-Cô là cái đồ điên! Tát tôi đến chảy máu như vậy mà không có xin lỗi gì hay sao? Tôi nói cho cô biết nhé, đáng ra là cô phải gọi tôi là anh rồi đấy, may là tôi... Ủa! Mà người mà cô nói là ai thế?

-Là người bạn của tôi! - Cô đứng lên một lúc rồi chạy lại kéo Kevil ra khỏi quán, không quên tắt điện và cầm theo ván trượt - Bây giờ đi về đi! Tôi không tiễn.

“Cô ta mà cũng có người để ý sao??? Lạ à ghen!”

Bị đuổi về, nhưng dù tức đến mấy cũng không làm gì được. Cậu hậm hực dậm chân đi về phía xe của mình.

-Khoan đã! - Asa gọi, cô lấy trong túi quần ra một chiếc băng cá nhân. Cô chạy ra đến trước mặt cậu, rồi băng lên vết thương. Chiếc băng cá nhân ấy rất dễ thương, hình của Keroppi. Dán xong cho cậu, cô cúi đầu xin lỗi rồi cô nói một câu chạy đi mất - Lần sau đóng hết cúc áo vào! Thân hình có đẹp cũng không ai ngắm đâu!

Đứng chờ người ra một lúc, đầu của Kevil hơi choáng. Cậu đang nhớ ra cái gì đó nhưng nó cũng nhanh chóng bị xóa bỏ. Đi nhanh lên xe, cậu nhếch mép cười nham hiểm.

“Để xem cô ta đi đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Gửi tạm xe ở một gara nhỏ trong đêm, Kevil không đi về nhà, cậu bí mật đi đằng sau Asa suốt quãng đường cô đi. Cô quẹo trái cậu cũng quẹo trái, cô đi thẳng cậu cũng đi thẳng, cô quẹo phải cậu cũng quẹo phải. Mỗi lần cô chuẩn bị quay lại thì cậu đều chạy lại một góc khuất nào đó để trốn. Lúc đó là hơn 8 giờ tối nên những quãng đường Asa đi qua rất tấp nập người qua lại, chỉ cần không chú ý một chút thôi là cậu sẽ bị mất dấu của cô ngay. Nhưng dấu dễ dàng như cậu nghĩ. Cậu đi đến đâu cũng bị mấy thằng cùng nòi giống nhầm tưởng là người khác giới, giờ giọng dụ dỗ “con gái nhà lành”:

-Này em gái! Đi chơi với tụi anh không?

-Hey! - Mất Kevil trốn ngược, cậu chu mỏ tức giận - Tôi đâu phải con gái?

-Mặt trông cute thế này thì là con gái chắc rồi! Cùng lắm lại theo phong cách Tomboy là đúng ấy gì? - Một tên phân bua, thực chất ra Kevil chẳng hiểu cái gì hết. Lần thứ hai nghe đến từ Tomboy này mà vẫn chẳng hiểu nó là gì.

Kevil vẫn cứ lắc đầu nguầy nguậy mà phủ nhận, cũng đúng thôi vì cậu chẳng phải Tomboy hay Tôm khô gì gì đó. Mà cậu là con trai, một thằng giống đực đấy. Mặt cậu tỏ rõ những gì cậu muốn nói, quát:

-Tôi nói cho các người biết! Cần thì tôi đây chứng minh cho mà xem! Đừng có thấy đứa con trai giống con gái mà lại tưởng là con gái thực sự, xong đi trêu chọc người khác quá đáng à nha!

-Con này hay đấy bọn mày! - Mấy tên con trai cười gian xảo - Lôi nó vào khách sạn hơi được đấy!

“Nói thật ra thì có ai quá đáng như mấy tên con trai này không nữa, cả lũ lôi một thằng cùng giống vào khách sạn sao? Oh no!”

Roẹt!

Không thèm nghĩ ngợi gì thêm nữa, Kevil liền xé toạc chiếc áo đang mặc trên người ra, Chiếc áo rách ra làm lộ rõ những đường nét nóng bỏng trên cơ thể Kevil. Mấy tên kia thấy thế thì vừa nhục nhĩ vì nhầm nhọt nhưng lại vừa ghen tị với cái thân hình kia.

“Chết tiệt! Mất dấu con nhỏ mắt đỏ kia rồi!”

-Em có thể cho tôi hỏi chút được không? - Khi bọn kia đã đi hết, Kevil mới hỏi đại một con bé trên đường. Cậu đang trong tình trạng quần jeans dài với thân trần nên làm cô bé kia ái ngại đỏ mặt.

-Dạ... - Cô bé kia khẽ ngập ngừng cuối đầu - Anh cứ hỏi... đi ạ!

-Em có thấy một đứa con gái mặc quần hộp, áo phông với mũ hip hop vừa đi gần đây không? - Cuồng cuồng hỏi thật nhanh, Kevil nhìn ngó xung quang để xem chừng.

-Ồ... Đó là con trai mà anh! - Mặt cô bé ngơ ngác không hiểu gì, rồi hướng tay về phía chiếc ngõ nhỏ - Anh ấy đi về phía đó anh ạ!

Kevil không kịp cảm ơn cô bé mà vội chạy lẹ đi luôn, len lách qua bao nhiêu đám đông, cậu mới có thể nhảy vào được cái góc ngách tối tăm đó.

Xoẹt!

Cạch!

Cạch!

Một loạt những tiếng động vang lên khi cậu bước vào. Cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt là hình ảnh một đứa con gái giả trai đang trượt ván trên con đường phẳng lì, những cú nhào lộn khá điêu luyện làm cậu không thể dời mắt. Cô gái kia dừng lại khi nhìn thấy cái ánh mắt của người nào đó cứ chĩa vào mình.

“Tên nào lấp ló thế kia? Chẳng lẽ...”

-Kevil? - Cô không thể ngờ được là Kevil lại đi đi theo cô đến tận đây.

-Ừ! - Kevil bước ra khỏi góc tối đó khi đã bị phát hiện, lúc này cậu mới nhìn rõ toàn bộ nơi này. Đây là một sân trượt ván, hầu như xung quanh đây chỉ có mỗi cậu và Asa, cảm giác gì đó hiu quạnh và trống vắng vô cùng. Nhưng dù gì thì cậu cũng thấy ngượng ngịu vì đi theo rình lén Asa, không bị thấy thì không làm sao chứ đằng này thì...

-Đi theo tôi sao? - Mắt của Asa nhìn thẳng vào cậu, nếu như sau này có ước mơ thì Kevil mong rằng cô sẽ làm cảnh sát. Cái ánh mắt của cô đủ giết chết tội phạm rồi chứ chẳng cần phải tra khảo nữa làm gì cho mất thời gian.

Giọng Kevil ngập ngừng tưởng chừng như phủ nhận:

-Thực ra... tôi...

-Khỏi nói nữa! - Asa luôn thích chặn họng người khác một cách vô điều kiện. Cô hát hăm về phía chiếc ghế băng gần đó - Lại đó ngồi đi! Rồi muốn nói gì thì nói!

Ngoan như một đứa trẻ, Kevil đi gần chiếc ghế rồi ngồi xuống. Nhìn từ trên xuống dưới của cậu làm Asa khẽ cau mặt lại, cô nhìn cậu như đợi câu giải thích vì cái bộ dạng bây giờ.

-À... - Như hiểu ý của Asa, Kevil trách móc cô - Đó là tại cô nha, ai nói cô đi nhanh thế làm gì? Làm tôi đã mất dấu của cô xong còn bị bọn mấy thằng điên khủng kia tưởng là con gái đấy! Suýt nữa thì bị bọn nó lôi vào khách sạn đó! Cô biết không hả?

-Tự thú tội luôn? - Asa lục trong túi đồ của ỉnh ra một chiếc áo sơ mi rồi đưa cho Kevil mặc - Mặc vào đi! Tôi không thích nói chuyện với ai mà thả rông đầu!

“Oh my! Con nhỏ này lắm đồ của con trai thế không biết? Nhưng dù gì cũng tội cho cái áo đắt tiền của mình! Không biết mình nghĩ gì mà lại xé nó đi nhỉ? Đúng là điên thật rồi!”

-Cái áo này bao nhiêu thế? - Kevil gắng hỏi số tiền, bởi lẽ cậu thấy cái áo này có vẻ đẹp hơn rất nhiều so với áo của cậu.

-Tiền nong gì ở đây? Cái đó là tôi tự làm! - Ngồi xuống cạnh Kevil, Asa lấy chai nước lọc ra tu ừng ực, mồ hôi nhễ nhãi chảy đầm đìa trên khuôn mặt.

Mất Kevil hết nhìn chiếc áo, xong lại nhìn đến Asa với vẻ “ngạc nhiên chưa”, thực sự thì nếu tin được truyện này thì mai cậu sẽ lên mục đầu tiên của chương trình Chuyện lạ Việt Nam.

-Haha... - Không hiểu tại sao mà Asa lại bật cười, cô cười rất sảng khoái, dường như rất lâu rồi cô chẳng được cười vậy đó - Trông cái mặt ngộ quá! Tôi đùa đó!

“Cô ta...”

-Cô vừa... cười? - Ôi trời, lại thêm một Chuyện lạ Việt Nam nữa. Asa cười là rất hiếm khi gặp, cô bắt đầu làm Kevil sợ rồi - Tại sao bây giờ cô mới cười?

“Ax, mình vừa làm gì thế này? Chắc đâu có bom quá!”

Cô cố lảng tránh câu hỏi đó của Kevil, mặt cô khẽ quay đi. Không, cô không muốn nhắc lại về cậu ấy, không muốn nhắc lại về những thứ đã làm cho cô ngừng cười, cô không muốn.

-Đừng hỏi tôi nữa! - Asa tức giận, cô xách túi đồ và cầm ván trượt bỏ chạy khỏi Kevil. Cô cứ chạy như thế, cho dù Kevil có gào đến khản cổ nhưng tốc độ chạy của cô cứ nhanh dần, nhanh dần.

Cậu đứng lại, nhìn bóng cô chạy xa dần, lần khuất trong đám đông kia. Thoáng qua, cậu thấy cô quay đầu lại, mặt cô ửng đỏ, nước mắt cô chảy dài trên hai gò má kia, những giọt nước mắt ấy trở nên lạnh giá trong cái mùa hè nóng bức này.

“Tại sao cô lại khóc hả... Asa?”

Kevil đành đi dạo quanh mấy khu phố nhỏ rồi về gara gần quán Mưa Buồn lấy xe sau. Bước đi của cậu chậm chạp trên những con đường đã thừa thót người qua lại. Khẽ thở dài, cậu không biết mình nên đi dạo ở đâu bây giờ nữa, mùi nước hoa của Victoria’s Secret phảng phất trên chiếc áo của Asa đưa cho cậu mặc khá dễ chịu.

“Con nhỏ này cũng lắm tiền ra phết! Dùng cả nước hoa của Victoria’s Secret nữa sao?”

Tách!

Tách!

Mưa đã bắt đầu rơi rơi, mưa bao trùm lên mọi vật là cả một màu trắng xóa, mưa mang lại là cả một nỗi buồn bã cho không khí nơi đây. Những người còn lại đi tìm chỗ trú mưa còn Kevil thì lại quầy tạt hóa mà mưa lấy một chiếc ô. Một mình cậu vẫn tiếp tục bước trên đường, có những ánh mắt lạ lùng nhìn cái vẻ thư thái của cậu mà khó hiểu. Cậu đang đi về ddaau đó sao? Không hẳn, cậu dối lừa bản thân là đi dạo nhưng thực chất là kiếm tìm một bóng dáng nào đó. Liệu cái bóng dáng đó có bị ướt mưa hay không? Đi qua một công viên vắng vẻ, đôi mắt cậu vô tình nhìn vào trong thì thấy một cô gái nhỏ, mái tóc ướt sũng toàn nước mưa, nhưng có vẻ như cô vẫn bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Cô ngồi trên ghế đá, cầm đề trên hai đầu gối, cô khẽ rùng mình rồi vẫn tiếp tục nhìn vào đám hoa lạ trước mặt.

-Asa! - Kevil chạy đến cạnh cô, để chiếc ô lại gần cô cho khỏi mưa.

Ánh mắt Asa ngược lên nhìn cậu, khóe mắt cô đỏ hoe. Cậu đã đoán đúng, cô đã khóc. Dường như nước mắt của cô đã rơi rất nhiều... Kevil ngồi xuống cạnh cô, nói:

-Cô khóc à?

-Không! - Thắng thản trả lời, cô vẫn mặc kệ cho cái sự tồn tại của Kevil ngay cạnh cô.

-Vậy tại sao mắt cô lại đỏ hoe lên thế kia? - Vẫn không chịu bỏ cuộc, cậu hỏi tiếp. Mắt cậu cũng hướng về mấy bông hoa lạ kia do sự tò mò.

Cô không trả lời, có lẽ im lặng vì không thể nói gì hơn.

Cậu đứng dậy, cầm lấy cánh tay cô mà kéo lên. Khuôn mặt cô hơi nhăn lại, cô không thích. Nhưng Kevil vẫn cứ kéo cô lên cho bằng được, cuối cùng thì cô vẫn phải đứng lên, thân hình nhỏ bé của cô làm sao mà chọi lại được thân hình to lớn của cậu cơ chứ? Giọng nói của Kevil bây giờ đã dịu dàng hơn, không còn cái vẻ khó chịu với Asa nữa:

-Về thôi!

Lộp bộp!

Lộp bộp!

Càng ngày thì mưa lại càng to hơn, dường như vẫn không làm sao động đến hai con người đang đi chung ô kia. Kevil rất muốn bắt chuyện với Asa nhưng không thể, nếu càng nói thì khoảng cách của hai người sẽ ngày một gần hơn, nhưng người mà cậu yêu là nó chứ đâu phải là Asa. Trong đầu cậu luôn nói như vậy, luôn tâm niệm một điều như vậy. Cậu và cô cùng nhau đi về tiệm cà phê Mưa Buồn.

Cạch!

Asa mở cửa, cô uể oải bước vào trong bếp. Pha sẵn sàng ra hai cốc cà cao nóng hổi, cô bê ra ngoài và đặt xuống bàn, hất mặt về Kevil và nói như ra lệnh:

-Uống đi!

Rồi cô đi vào lấy ô và bước ra khỏi quán, Kevil thấy mình bị bỏ lại thì hét toáng lên:

-Ê! Cô đi đâu thế hả? Tính bỏ tôi lại đây à?

-Đừng có trẻ con như thế! Tôi đi mua chút đồ! Phiên anh trông giúp quán hộ tôi! Tôi sẽ quay lại ngay! - Nói xong thì bóng dáng của Asa đã chìm hẳn vào màu trắng xóa của cơn mưa.

-Haiz... - Cậu thờ dài, nhìn ngó xung quanh một hồi rồi nói - Chán thật!

“Hey... Khoan đã... Asa không có ở quán! Mình có thể vào phòng cô ta xem có cái gì hay không! Làm sao mà cô ta biết được!”

Cậu lên vào trong căn phòng hồi nãy, tìm thử trong các quyển sách, ngăn kéo nhưng hầu như là... trống rỗng. Cậu lục lọi hết chỗ này đến chỗ kia, không thể ngờ được rằng cậu hết rình lén giờ lại đến cái việc lục đồ của người khác mà không xin phép này nữa đây! Không hiểu cậu nghĩ sao nữa!

Bộp!

-Á! - Kevil hét lên nhưng vội bịt miệng lại vì sợ bị phát hiện. Có cái gì đó rơi xuống chân cậu, vật đó rất nặng là chẳng khác - Quý tha mà bắt mày đi!

“Album ảnh à?”

Cái sự tò mò trong cậu đã nổi lên, cậu mở cuốn Album ra, toàn những bức về cây cỏ và hoa lá... chán ngắt. Nhưng rồi một thứ cũng làm cậu chết đứng, cậu lúi húi tấm ảnh ra khỏi Album và nhìn thật kĩ. Trong hình ảnh ấy là một cô bé chừng 13 tuổi đang hôn vào má của đứa con trai bên cạnh, không thể nhìn rõ mặt của cô bé vì phần mái đã che đi một bên mắt nên khó nhận dạng.

Còn cậu bé này thì chắc chắn là Kevil bởi cậu cũng có một tấm ảnh này ở nhà nhưng khác lạ ở một chỗ đó chính là tấm ảnh đó không toàn vẹn, bởi nó bị cháy xém đi phần của cô bé

“Rốt cuộc là sao? Trong những giấc mơ hàng đêm, mình đã thấy lửa... lửa rất to! Không được rồi, ra ngoài thôi, không thì cô ta về mất!”

Kevil chạy vội ra ngoài và ngồi xuống chỗ cũ. Vừa nhâm nhi cốc cà cao hân còn nóng cậu vừa suy nghĩ về tấm ảnh trước mặt lúc bấy giờ.

Cạch!

Thấy Asa về nên cậu cho ngay tấm ảnh vào túi quần và làm như không có chuyện gì xảy ra.

Bịch!

-Oái! - Suýt nữa thì cậu ngã ngửa vì cái đồng hồ trước mặt, cơ mặt cậu co giật - Cô... cô mua lắm... đồ ăn thế?

Cô chẳng nói gì, khuôn mặt vẫn cái vẻ vô cảm xúc ấy mà lúi ra chai rượu vang uống ừng ực, gạt cái cốc cà cao qua một bên. Cứ như vậy cô ăn rất nhiều, nào là bánh bao xong lại đến sandwich, dường như cô ăn để bỏ đi cái nỗi buồn trong lòng, cái nỗi buồn mà cô chưa từng chia sẻ cho ai. Kevil nhìn

cô lúc này cũng thấy lòng mình có gì đó đau đau, chặn cô lại khi cô đang định uống rượu tiếp, cậu quả quyết:

-Cô muốn uống rượu phải không? Tôi uống cùng cô!

Mắt cô mở to hết cỡ nhưng rồi cũng lấy ra hai cái ly mà rót rượu ra. Cả hai người cứ như thế mà uống, rồi thì cả hai cũng say dần và lịm đi dần trên bàn. Trước khi chìm trong giấc ngủ, Kevil nói nhỏ như gió thoảng qua tai:

-Cô cười đẹp lắm!

Asa thoáng mỉm cười rồi cả hai người ngủ gục. Mỗi người lại mơ về những thứ khác nha, về lửa, về nỗi đau, về kỉ niệm, về kí ức...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Sau khi mấy cô nàng chìm trong những nụ hôn cuồng bạo của hắn thì cũng tấp tểnh trong cơn mê mà ra về. Hắn uể oải bước vào phòng, mấy chai bia Heineken cũng không làm hắn quên đi nỗi buồn hay chìm trong cơn say, bước chân hắn không vững khi đi. Ở chỗ này rất tối vì bóng đèn vừa bị cháy chưa lâu, người sửa thì bận nên phải ngày mai mới lắp lại được. Chợt... hắn vấp phải thứ gì đó mềm mềm làm hắn ngã nhoài ra đất. Trong đêm tối bàn tay hắn lần mò để tìm cái vật đó, lấy cả điện thoại ra để soi cho rõ. Hắn giật mình khi thấy một con người đang nằm gần phía tường, thì ra vừa nãy hắn vấp phải tay của người này đây. Có thể nói chính xác hơn nữa thì đó là một cô gái.

“Không hiểu được? Ai mà lại ở trong nhà mình thế này?”

-Kệ đi! Lại đây!

-Còn không mau đi sao?

Thoạt nhiên, đầu hắn lại văng vẳng những câu nói lúc ban nãy với nó.

“Không lẽ... đây là...”

Hắn hoảng hốt nghiêng đầu cô gái về phía mình, hắn đoán không sai, đó chính là nó. Chỉ vì những giận hờn, những cái hôn mạnh bạo với những đứa con gái kia đã làm hắn quên đi căn bệnh mù đường của nó. Chính hắn là người đã làm nó ra nông nổi này. Dường như điều gì đó tiếp thêm cho hắn sức lực, hắn bế xốc nó lên và đi về phòng. Đặt nó lên giường, hắn lặng im ngồi bên cạnh nó, thở dài ngao ngán. Cái tội lỗi của hắn chắc chắn rằng sẽ không bao giờ được tha thứ. Nó nằm trên giường, nhịp thở đều đều trong lồng ngực, có lẽ nó mệt quá ấy mà. Khuôn mặt nó dịu dàng đến kì lạ, đối với hắn ngày đầu gặp nó thì lúc nào cũng nghĩ nó là một bông hoa quỳnh trắng muốt. Nếu như hắn không giữ lấy bông hoa quỳnh ấy thì nó sẽ tàn lụi và không còn ở bên hắn nữa, hắn sợ lắm, rất sợ điều đó xảy ra. Ánh mắt hắn lướt qua người nó, thấy nó vẫn mặc đồng phục của trường trên người.

“Nhìn cưng ngủ thì đẹp thật đó! Nhưng... hình như bộ đồng phục này hơi khó chịu thì phải? Mình có nên... Không, không được! Làm thế quá biến thái, mà mình vốn biến thái rồi cơ mà nhỉ? A...”

Nhìn nó như vậy mà hắn chỉ muốn thay giúp đồ thôi nhưng mà khó quá, giờ chẳng lẽ là lột đồ nó ra à? Thôi kệ đi! Sau một hồi đấu tranh tư tưởng thì hắn cũng chọn cho mình cách... thay đồ “giúp” nó.

-Xin lỗi cưng nha! Anh chỉ muốn giúp thôi mà! - Vừa nói thì hắn vừa hí hửng cầm lấy hai mép áo nó mà kéo dần dần lên. Dù gì thì hắn cũng nhìn vòng một của nó ngay từ lúc nó mới bước vào nhà rồi nên không có gì phải... ngại ngùng. Phần bụng trắng nõn của nó từ từ lộ dần ra, và cứ thế chiếc áo được kéo lên dần dần...

-A... - Bỗng dưng nó mở mắt một cách bất thành linh, thấy bị hắn làm như vậy thì hét toáng lên. Hắn phải bịt miệng nó lại mới ngưng được tiếng hét chói tai như vậy, bù lại thì cái ánh mắt tức giận đến bốc lửa của nó nhìn thẳng vào hắn như muốn thiêu sống hắn luôn - Anh... anh đang làm... làm gì... tôi... tôi thế hả?

-Thay... thay... đồ hộ cưng thôi... - Cái giọng hắn có hơi lắp lửng ở đầu câu nhưng về sau lại nói rất lưu loát.

Nó ngồi hẳn dậy, tay thì nắm vào cổ áo hắn mà lắc mạnh, mắt mũi thì nhắm tịt lại, không cần biết trời đâu, đất đâu nữa:

-Ai cho anh tự ý thay đồ cho tôi hả? Tôi cho phép anh sao? Tại sao anh lại biến thái như vậy hả? Hồi mới vào nhà chưa được đến một tiếng đồng hồ mà anh đã nhìn hết vòng một của tôi rồi là sao hả? Anh quá đáng thế! Tôi đâu phải con bù nhìn rom cho anh tự động muốn làm gì thì làm chứ? Tôi cũng

chẳng phải mấy đứa con gái mắt xanh mũi đỏ kia của anh! Muốn thay đồ giúp thì ra mà nói với bọn nó ấy! Đừng có bao giờ động đến tôi nghe chưa hả tên đê tiện này? Nhớ đó, đừng bao giờ!

-Bắn hết mưa xuân vào mặt anh rồi cưng à! -Sau một hồi lãnh thưởng “mưa xuân miễn phí” thì hấn cũng cười cười rất chi là đều giả.

-Cái gì chứ? - Nó trừng mắt, rồi mặt nó quay về cái trạng thái vô cảm vì nhớ ra chuyện gì đó - Tôi không muốn nhìn mặt anh nữa! Đối với tôi thế là quá đủ rồi!

Cảm nhận được trái tim nó muốn nói gì, hấn im lặng một lúc lâu. Trong lòng hấn giờ là một mớ hỗn độn tự dằn vặt bản thân mình, hấn thật là quá đáng khi làm nó phải ngắt đi, hấn thực sự không còn một điểm nào trong mắt nó nữa rồi. Chẳng lẽ nó sẽ ghét hấn từ giờ cho đến về sau sao? Nó sẽ trở về bên Kevil sao? Nó sẽ vụt mất khỏi tầm tay của hấn sao? Không, không, hấn không muốn như vậy! Hấn phải làm gì đó, làm một cái gì đó để giữ chặt nó lại, để nó không thể tự do đi lại bên cạnh một thằng con trai nào khác nữa.

“Phải làm sao? Làm sao để lấy lại tình cảm đó đây? A, có cách rồi...”

-Cung à! Anh yêu cung nhiều lắm! Mong cung tha lỗi cho anh! - Miệng hấn khẽ cười nhẹ, tay thì đẩy nó nằm xuống giường thật nhanh... -A! - Ánh mắt nó đụng độ với thân thể hấn, chiếc áo đồng phục thì không đóng cúc, thân thể thì khỏi phải nói vì hấn chăm tập thể thao lắm nên đôi lại đó là một body chuẩn hơn cả Kevil nữa chứ. Dù là từ hồi chiều nó rất giận hấn nhưng giờ rơi vào hoàn cảnh như thế này thì có phải là giết người không cơ chứ, nó đành lòng quay mặt đi. Thực ra là muốn nhìn lắm đó chứ - Bác Xuân Huyền ơi, cứu cháu!

“Không hiểu lí do tại sao mà hấn vẫn có thể cười nham hiểm đến thế khi mà mình gọi mẹ hấn được nhỉ? Thật là kì lạ quá!”

-Cung à, mẹ anh có công chuyện nên đi từ chiều rồi cưng ơi! - Mắt hấn nhắm tịt lại trong nỗi vui sướng tột độ - Và giờ thì... chỉ có anh và cung mà thôi!

Tay hấn đưa lên, di chuyển quang mắt, mũi và hấn dừng lại ở đôi môi của nó. Đôi môi ấy đỏ mọng như trái dâu rừng, hấn nhìn mà chỉ muốn cắn cho một cái. Riêng nó thì cứ nằm yên như trời trồng, mắt không dám hướng về hấn vì sợ sẽ lại đụng mắt phải cái thân hình đẹp tuyệt vời ông mặt trời kia. Hấn từ từ cúi xuống, bờ môi tội lỗi kia đang từ từ cảm nhận hương vị ngọt ngào trên môi nó, cái hôn của hấn không có vẻ gì là cuồng bạo. Từ tốn cảm nhận, hấn muốn xóa nhòa đi cái dấu vết mà Kevil đã để lại trên môi nó cũng như xóa đi những cái hôn tội lỗi của hấn với những đứa con gái khác không phải là nó. Vẫn cái vẻ bình tĩnh ấy, hấn đưa lưỡi vào miệng nó, tách đôi môi kia ra thật nhẹ nhàng nhưng hình như là nó chống cự, không chịu mở miệng ra. Môi nó bị hấn cắn vì chống cự nên hơi buốt, nó bắt buộc phải mở miệng ra để hấn muốn làm gì thì làm. Lưỡi hấn quấn lấy lưỡi nó một cách điêu luyện, làm sao có thể tin được cơ chứ. Nó không dám đáp trả lại nụ hôn ấy, bởi nó sợ, sợ phải thích ahwns một lần nữa, ừ thì cứ cho là hồi chiều nó ghen đi nhưng dù gì thì hiện tại nó vẫn “bị” coi là vợ của hấn mà nên có quyền ghen chứ. Chân tay nó của loạn xạ phản kháng lại hấn, hấn vừa hôn nó vừa mắng:

-Nằm yên đi nếu không là anh “ăn” cung thật đó!

-Tha cho tôi đi! Tôi khó thở lắm rồi đó! - Nó một mực mặc kệ, vẫn dẩy dụa. Bắt buộc, hấn phải dời xa đôi môi kia trong luyến tiếc vô cùng. Được giải thoát ra khỏi cái trôn “địa ngục” kia, nó thở mạnh để lấy lại ô-xi. Có thể nói là nó đã làm hấn tụt hết cả hứng rồi, hấn mạnh bạo bẻ nó ra khỏi chiếc giường và đi về phía... phòng tắm.

Rầm!

Hấn đóng cửa rất mạnh như tỏ rõ cái thái độ tức giận với nó. Thả nó xuống bồn tắm, hấn bắt nó phải ngồi yên trong đó. Cả thân người nó run run trong sự sợ sệt, đôi môi nó vẫn còn dư vị môi của hấn, đậm mùi bia. Nó kéo áo hấn khi hấn chưa kịp đi xa, hồi nhỏ:

-Anh tính... tính làm gì tôi thế?

-Tắm chung! - Hấn đáp ngắn gọn rồi mở cửa ra khỏi phòng tắm để lấy quần áo của nó và hấn. Ngay cả đồ lót của nó thì hấn cũng lấy luôn hộ, không ngại gì hết. Căn bản là bây giờ hấn đang giận nó vì không để yên cho hấn hôn nó.

-Sao? Anh lấy luôn cả đồ... kia cho tôi? - Không hiểu sao mà nó ngại lắm, mặt đỏ bừng như trái gấc chín.

“Cái tên này đúng là biến thái mà! Lấy đồ... kia cho mình mà mặt vẫn tỉnh bơ như ruồi là sao?”

-Lần sau đừng mặc mấy đồ này nữa, chẳng sexy chút nào đâu! Mai theo anh đi mua mấy bộ của Victoria's Secret! - Không thèm bận tâm đến khuôn mặt méo xẹo của nó, hấn vẫn chỉ nhắc đến mấy bộ đồ lót thôi, nhưng rồi hấn cười, nụ cười nguy hiểm nhất từ trước đến giờ - Không coi đồ ra thì tắm kiểu gì!

-A! Tôi xin anh luôn đó! Đừng tắm chung mà - Nó cầu xin hấn, nó không dám làm cái chuyện động trời này đâu, mười bảy năm giữ gìn của nó chứ đâu có ít gì. Mặt nó đã hơi cay, nó sợ nhất là cái cảnh tắm chung này trong mấy Anime Hentai đó.

Cái ánh mắt của nó như chú thỏ con đang cầu xin một con đã thú vậy, hấn thấy mình cũng hơi quá đáng nên dừng lại, hai tay chống vào bồn tắm, dí sát mặt lại gần nó hơn:

-Ra ngoài coi đồ để anh pha nước cho cung! Anh chỉ đùa thôi mà!

Nó ngoan ngoãn nghe lời, ra ngoài coi bộ đồng phục khó chịu ra, đành quần chiếc khăn tắm trên người thôi. Hấn pha nước cho nó xong thì kéo nó vào, quay mặt đi để nó ngồi yên vị trong bồn tắm rồi mới quay mặt lại. Lấy một chiếc ghế đặt bên cạnh bồn tắm, hấn vui vẻ chống tay để xem nó... tắm. Dù gì thì hấn cũng đâu nhìn thấy gì, vì trong nước còn có sữa tắm nên nó nổi bọt lênh láng một màu trắng trên bề mặt nước. Nó vẫn thấy ngại nên cứ ngâm

mình trong nước ấm, không dám nói một câu gì. Thấy nó như vậy thì hắn chỉ muốn cười thôi nhưng phải kiềm chế lắm, hắn nói:

-Tắm xong thì chờ anh ở ngoài nha, anh tắm xong thì chúng mình đi chợ đêm! Đưa tay đây!

Nó đưa tay lên, hắn khẽ cúi xuống và hôn vào bàn tay nhỏ bé ấy, hắn đứng dậy và bước ra ngoài để cho nó không thấy ngại nữa mà tắm tấp cho sạch sẽ.

“Chợ đêm hả? Không biết như thế nào nhỉ? Mình chưa đi bao giờ!”

-Chị hai, chúng em đã bắt được mấy con nhò ở nhà anh Hoàng Thái đi ra rồi! - Một thằng con trai nói với một cô bé có khuôn mặt dễ thương như thiên thần, nhưng không, sau lớp vỏ đó là một con hồ ly không ai có thể tưởng tượng được nó kinh tởm đến như thế nào.

Cô bé ấy chẳng nói chẳng rằng mà đến nâng mặt người con gái trước mặt. Khắp mình mẩy của người con gái ấy đã rớm đầy máu. Cô bé cười một cách man rợ rồi khinh miệt nói:

-Mày cũng đáng đời lắm! Ai nói mày hôn anh Hoàng Thái của Yến Như này trước cổng trường chứ! Tao nhất quyết phải xử từng con một, nhất là con Thúy Quỳnh! Thúy Quỳnh à, nếu mày không có Asa bên cạnh thì để xem mày chống cự được bao lâu! Haha...

Những đứa con gái cùng lớp với hắn vì lời xông xộc vào. Cô bé mang tên Yến Như kia lại tiếp tục lấy chân đạp vào bụng của những người đó một cách tàn bạo... Đó chỉ là những hậu quả mà những đứa con gái phải gánh chịu vì động chạm vào Hoàng Thái mà thôi...

Bàn tay của cô bé mang khuôn mặt của một thiên thần kia đã nhuộm đầy máu đỏ...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Sau khi tắm tấp sạch sẽ xong, nó đi ra ngoài, trên người vẫn khoác độc có chiếc khăn tắm. Làn da nó trắng muốt, cả thân người vẫn phập phồng hơi nóng của nước. Đồ của nó thì đã bị hắn mang ra ngoài từ lúc nãy rồi, hình như hắn tính trên người nó hay sao không biết nữa. Hắn ngồi trên giường chơi điện thoại đi động, thấy nó ra thì đứng hình vì cái vẻ trong sáng của nó, như một thiên thần chẳng may lạc vào chốn trần gian nơi đây, có lẽ nào...

-Ê! - Thấy hắn ngồi im như tượng mà chăm chăm nhìn mình, nó lại gần và vẫy vẫy tay trước mắt hắn. Hình như chẳng có chuyển biến gì nên nó nói tiếp để thu hút sự chú ý - Quần áo của tôi đâu rồi!

-Đây! - Hắn lắc đầu, trở lại với cái hiện thực đang có của mình, tiện tay nên giờ đồ lên nhưng ai dè đâu lại vớ ngay phải cái... áo ngực của nó.

“What?”

Nó giật lại cái áo ngực, mắt tức tối nhìn hắn, khuôn mặt thì đỏ ửng lên như ăn phải ớt cay:

-Đồ biến thái!

“Anh cầm nhầm thôi mà, cung có cần phải nói... đúng quá vậy không?”

Hắn lại lục trong tủ đồ để lấy quần áo và đi vào phòng tắm, để nó lại một mình. Miệng nó lẩm bẩm rửa thậm hắn, tay chân thì luống ca luống cuống mặc quần áo thật nhanh.

-Hắt xì! - Trong phòng tắm bỗng phát ra một thứ tiếng không hay cho lắm, hắn quệt quệt mũi, nằng nó - Cung nói xấu gì anh phải không? Hắt xì quá trời luôn rồi này!

“Cho chết, cái đồ biến thái!”

Nó không trả lời mà chỉ thầm cười trong lòng, trong sự vui sướng. Nhưng dù gì thì nghĩ lại cái cảnh hắn với mấy cô bạn cùng lớp kia thì nó lại thấy tức không thể chịu được, còn... cái nụ hôn với Kevil ấy. Bất chợt, nó nghĩ đến Kevil, cái hương vị trên bờ môi ngọt ngào ấy làm cho tim nó đập nhanh hơn, tưởng chừng như chỉ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cái cảm giác ấy rất lạ...

Cạch!

Hắn bước ra từ nhà tắm, mái tóc ướt đầm nước, nhỏ từng giọt xuống sàn nhà. Trên người hắn bây giờ là chiếc áo phông kết hợp với quần jeans cá tính, nói chung là hắn ăn mặc rất đẹp, càng làm tôn lên vẻ đẹp vốn có của một chàng con trai. Nhưng còn nó thì hắn lại chọn cho một bộ váy màu đen tuyền, ngược lại với ý nghĩ của nó rằng những đồ của hắn chọn chắc chắn sẽ rất sexy nhưng không, bộ váy ấy kín đáo vô cùng nhưng vẫn làm tôn lên vẻ đẹp cơ thể của đứa con gái bởi vẻ bó sát của chất vải bó sát.

-Tưởng anh sẽ lấy cho tôi cái bộ nào đó sexy chứ! - Nhìn một vòng cái bộ đồ mình đang mặc, nó thật không ngờ đến chuyện này đâu.

-Cũng đơn giản thôi! Vì anh không thích cung sexy trước mặt những chàng con trai khác nhưng đối với anh thì bắt buộc là không bao giờ được... kín đáo! - Tiến gần lại chiếc gương, hắn làm mái tóc mình về đúng vị trí của nó rồi nói với nó - Ngoài trời đang mưa to! Thế cung có đi được không?

-Đi được! - Trong lòng nó ra rất háo hức, bởi lẽ nó chưa được một lần bước chân vào chợ đêm, nó quyết tâm lần này dù có phải chết cũng phải đi xem cho bằng được.

-Ừ thì đi! - Dù gì đi nữa thì hắn vẫn nghe theo nó nên cả hai cùng đi đến chợ đêm. Hắn lấy ra một chiếc ô to, trên đó còn ghi rõ chữ Hoàng Thái to tướng ra. Cả hai cùng bước đi trên con đường, nó thì đưa tay ra hứng lấy những giọt nước mưa đầy thích thú, nó cười khanh khách như một đứa trẻ con.

Rầm!

Tiếng sét rạch ngay giữa bầu trời, nó nhảy căng lên mà ôm chặt lấy hắn, không dám mở mắt ra nhìn. Riêng hắn thì bị nó làm cho một phen hú hồn nên mặt mày tối sầm lại, cơ mặt bắt đầu trạng thái co giật khi nhìn “cô vợ” này đây:

-Cung làm sao thế hả?

-Tôi... tôi sợ sấm sét lắm! - Tiếng nó rụt rè nói, tay thì bám vào hắn nhưng vẫn run cầm cập - Cho tôi nhờ một chút thôi!

-Đây, cầm lấy! - Hắn đưa nó cái ô và ngồi xụp xuống, nói mà như ra lệnh - Lên đi!

Bây giờ, nó sợ lắm rồi nên đành nhảy lên lưng hắn. Hắn cống nó để đi đến chợ đêm, cái cảm giác ầm ập từ hắn tràn vào trong lòng nó, tấm lưng hắn to lớn lắm, che chở cho nó như thế đó. Nó thì cầm ô để che cho cả hai cùng không bị ướt. Những chiếc xe lao nhanh trên đường, nhưng không hiểu vì sao mà hai người vẫn chậm chậm đi, con đường đến đó khá xa. Đối với hắn thì công nó là việc nhỏ thôi, nó nhẹ cân nên chỉ như công một chú gấu bông.

-Đến nơi rồi! - Thả nó xuống, hắn cầm lại ô giúp nó.

Woa~ đây là lần đầu nó tới nơi này - chợ đêm. Có những gian hàng xếp liên tiếp nhau. Nào là hàng trang sức rồi lại đến quần áo thì đều làm cho nó thích thú vô cùng. Nó chạy nhảy khắp gian hàng này rồi lại đến gian hàng kia, ngắm ngó đủ thứ như một con ngó.

“Trông mình chắc giống nhà quê lên tỉnh lắm đây!”

Trong lòng nó nghĩ thế thôi chứ nó mặc kệ tất cả có nhìn nó với cái ánh mắt nào đi chăng nữa. Là như vậy đó, nó hồn nhiên và lạc quan vô cùng. Hắn đi đến một gian hàng bán đồ trang sức trong khi nó không để ý, chọn mua một chiếc vòng kèm theo một chiếc ống nhỏ dùng để đựng thư từ tình yêu. Đó là chiếc vòng đầu tiên cũng như là cuối cùng của tiệm hàng này. Trên chiếc vòng có khắc họa, trạm trổ những đường nét hoa văn rất công phu, hắn mua về nhưng không tặng cho nó vội mà cất đi đợi tới dịp đặc biệt mới tặng. Rồi hắn quay lại nhìn nó ngay, nghĩ thầm, hắn vừa cười.

“Bị bệnh mù đường mà cứ rong chơi kiểu này thì có ngày lạc chết!”

-Quỳnh, cung đi ăn không? - Gọi nó lại, hắn hỏi. Mắt nó thì đã sáng như sao sa, hét lớn:

-Có! Tôi đói muốn chết rồi đây!

Thế là nó và hắn cùng nhau đi đến một tiệm mì trong chợ đêm mà hắn quen biết...

-Cho cháu hai bát mì vằn thắn nha di Ba! - Hắn kéo nó ngồi xuống ghế rồi lớn tiếng gọi.

Từ trong phía cửa hàng, một người phụ nữ khoảng tầm bốn mươi bước ra. Trên môi bà còn hiện rõ một nụ cười niềm nở, một người phụ nữa phúc hậu. Khuôn mặt bà đã có những nếp nhăn xô lại với nhau, dường như bà đã làm việc rất nhiều hay thức đêm nên dưới đôi mắt bà cuồn cuộn thâm lại thấy rõ. Giọng nói của bà dịu dàng vô cùng, bà hỏi:

-Sao hôm nay lại đến đây thế này? Ta có bao giờ thấy cháu đi với con gái đâu! Đây chẳng lẽ là...

-Dạ, vợ cháu đây! - Mặt hắn hớn hờ, lại tiếp tục cái màn giới thiệu chán ngắt ấy, mà nói thì có đúng sự thật bao giờ đâu.

-Không phải đâu ạ! Chỉ là mẹ bạn ấy với ba mẹ cháu có hôn ước gì gì đó thôi chứ chưa chắc là thật đâu ạ! Sau này còn thay đổi! - Vợ vàng biện hộ ngay lập tức, nếu cứ để hắn leo lên đầu gối như thế này thì nó chết không kịp ngáp mắt.

-Cái gì? Bạn bao giờ? - Mặt mũi hắn tối sầm lại, nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống.

-Thôi! Hai đứa không cãi nhau nữa! - Ở nhà hắn thì có bà Xuân Huyền nhắc nhở, ở đây thì có di Ba nữa - Để ta đi làm mì cho mà ăn!

Sau khi đi Ba đã đi vào bếp, hấn với nó ngồi nhìn nhau, con mắt của ai cũng rực lửa căm thù. Bỗng nhiên có một sự thúc đẩy nào đó mà nó giờ tay... đập bốp một phát vào đầu hấn, quay mặt đi và nói:

-Tôi đâu phải vợ của anh! Nói linh tinh!

-Dám đánh anh nữa hả? Không phải vợ thì là cái gì? - Miệng hấn lẩm bẩm, trong lòng thì tức lắm. Đưa tay về eo nó, hấn cù nó làm nó cười khanh khách mà lại vừa buồn ở bụng.

-Bỏ tay ra... haha... bỏ ra nhanh lên! - Nó cứ trong cái tình trạng vừa cười vừa quát hấn, nước mắt sắp chảy ra đến nơi rồi.

-Cù cho cứng chết luôn! - Hấn vẫn nặc kệ, thích thú với cái việc trêu đùa nó như thế này cũng quá là quen rồi, chẳng có gì phải dừng hết.

Cạch!

Đi Ba đã làm xong hai bát mì vẫn thần nóng hổi và đặt lên bàn, thấy hấn làm vậy với nói thì nhéo tai hấn, mắng:

-Bạn mà cháu làm như thú bông ấy nhỉ? Cù như thế khổ thân nó ra!

Được đi Ba giải cứu, nó thầm cảm ơn đi. Đồng thời thì mỗi lời đi nói thì nó đều gật đầu đồng ý, miệng thì cười cợt trong sung sướng vô cùng. Còn hấn thì la oai oái, liên tục kêu đau. Trong cả dòng họ thì hấn sợ nhất là cái cách véo tai này của đi Ba đó, dù biết là chỉ đùa thôi nhưng hấn vẫn rất là sợ, hấn liên tục nói:

-Cháu xin lỗi đi mà, lần sau cháu không bao giờ như thế nữa! Cáo hứa! Á! Đi buông tha cho cháu đi mà! Cháu xin đi đó!

-Ăn đi! Không nó nguội mất thì phí công ta! - Cuối cùng thì đi Ba cũng buông tha cho hấn, để cho hai đứa ăn tự nhiên thì đi lại đi vào trong.

-Dì ơi, sao dì không ăn cùng tụi con cho vui ạ? - Nó với theo hỏi, không phải vì sợ hấn trêu nó mà trong nó đã có một bản tính đó là rất lịch sự với những người lớn tuổi hơn mình rồi.

Đi chỉ lắc đầu nhẹ, mỉm cười với nó:

-Ta ăn rồi, cháu cứ thoải mái đi! Thằng Thái nó làm gì cháu thì ta ra ngay!

-Cháu không có ý đó đâu ạ! - Nó lắc đầu nguầy nguậy - Cháu muốn mời đi ăn thôi ạ chứ cháu không có sợ bạn ấy đâu!

-Ồ! - Vỡ lẽ ra, đi Ba vẫn đi vào trong nhưng không quên nói - Ta cảm ơn nhé! Cháu ngoan hơn con Yến Như đó!

Không nói gì thêm, nó đành phải ngồi ăn với hấn. Trong hai bát mì ấy là những thứ như sủi cảo, xá xíu hay những lá rau cải xanh ngắt. Cả hai bát mì ấy trông rất hấp dẫn mắt với cách bày trí hợp lí. Nó không thể đợi thêm một giây phút nào nữa mà cầm đũa ăn thật nhanh như thể sợ bát mì... chạy mất. Thấy nó ăn nhanh quá, tốt đó có thể nói là gần “chóng mặt” nên hấn nhắc nhở:

-Ăn chậm thôi không nghẹn chết giờ! Nước này, cẩn thận chút đi!

Không nằm ngoài dự đoán, hấn vừa nói xong thì nó ho sặc sụa. Vừa uống nước hấn đưa thì nó vừa xoa xoa lồng ngực cho xuôi. Mặt nó méo xèo xẹo, hỏi hấn trong sự kìm nén:

-Sao anh nói xui thế hả?

-Ai biết được! - Hấn vẫn cái vẻ ăn từ tốn ấy thì biết thế nào nó chẳng nổi trận lôi đình, hấn mà làm gì thì lại ăn đòn của đi Ba cho mà xem nên mới đánh trống lảng - Ăn đi, nguội hết giờ!

Nói thực ra thì nó cũng chỉ quan tâm đến bát mì yêu quý của nó thôi nên không nói gì nữa mà lại tiếp tục ăn. Nhưng thoát nhiên nó dừng lại, đặt đũa xuống, khuôn mặt có hơi buồn rầu:

-Tôi nhớ ba mẹ quá! Dù có ba ngày nhưng chắc chắn ba mẹ sẽ rất lo vì bệnh mù đường của tôi!

-Mai đi chơi với Thiên Nga xong thì chúng ta qua đó! - Thấy nó buồn chẳng lẽ hấn lại vui chác? Không thể nào, hấn muốn nó cười hơn là khóc, nước mắt nó rơi là điều hấn hoàn toàn không thích.

-Cảm ơn! - Lòng nó như được xoa dịu, quyết định không nghĩ ngợi gì nữa thì nó lại tiếp tục... ăn.

Sau khi ăn xong thì nó và hấn lại tiếp tục đi xung quanh các gian hàng tiếp theo, nhìn xung quanh thì nó thấy một cửa tiệm bán Kimono rất đẹp bèn chạy lại gần, hét lên đầy vui vẻ:

-Đẹp quá! Chất liệu lại mềm nữa chứ! Mỗi tội là có hơi giống sườn xám!

Trước mắt nó bây giờ là bộ Kimono tuyệt đẹp của Nhật Bản nhưng nó lại pha trộn phần váy dài hơi xê lên đến phía đùi rất sexy. Cả bộ đó được làm bằng vải màu đen quần bên ngoài cùng nhưng một bộ Kimono bình thường của Nhật thường có đến mười hai lớp áo, tay áo, cổ áo đều theo một kiểu

riêng biệt. Còn cái này chắc không đến nỗi nhiều như thế đâu. Nhưng trái lại thì Kimono không quá cầu kì, ngược lại chỉ là sự nhẹ nhàng và tinh gọn hơn rất nhiều. Nó đã thực sự bị bộ Kimono này thu hút, hần nhìn cái ánh âm mong ước đầy sao của nó thì nói với chủ cửa hàng:

-Cho cháu lấy bộ này nhé chú!

-Có ngay! - Ông chủ lấy bộ Kimono ra khỏi móc treo rồi đem cất vào túi và đưa cho nó, hần thì trả tiền.

-Sao anh lại mua? - Quá bất ngờ, nó hỏi hần.

-Cho cung đó, có sao đâu! - Miệng hần từng tì cười, đằng sau nụ cười đó là gì thì không ai biết - Thôi về đi nhanh lên không kéo lại mưa đó!

Nó gật đầu. Cả hai cùng lấy ô và đi về nhà.

“Một phần vì cung thích thì anh mới mua, còn một phần nữa là vì nó sexy thôi cung ạ! Quà này anh sẽ trả thù cung vụ hồi nãy làm anh bị đi Ba nhéo tai! Hãy chờ đó!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Tỉ tách!

Mưa cũng đã ngớt dần, lúc này thì cũng đã hơn 11 giờ rồi. Tiếng những hạt mưa bé tẹo còn sọt lại róc rách trên nhưng mái nhà ở hai bên đường, cái âm thanh ấy nghe mới vui tai làm sao! Nó lại tiếp tục cái thú vui là đưa tấy hứng những giọt nước mưa rỏ xuống từ chiếc ô. Chợt, nó thấy một bà lão run rẩy ngồi trước mái hiên của ngôi nhà lớn, trên người bà chỉ là bộ quần áo rách rưới được chắt vá khắp nơi. Hiện tại trong người nó cũng đang mang theo tiền nên muốn biếu lại cho bà ăn cái gì cho đỡ đói, nghĩ vậy thôi thì nó chạy một mạch ra khỏi chiếc ô, mặc cho mưa có rơi vào người. Nó nhìn khuôn mặt bà lão một lúc rồi khẽ lay lay người gọi bà:

-Bà ơi! Bà!

Được mấy giây sau thì bà lão cũng mở mắt ra, nhìn thấy nó trước mặt, bà mỉm cười và hỏi nó, giọng bà run run từng hồi theo nhịp thở:

-Cô... cô có... có phải là... thiên... thiên thần... không?

-Dạ không ạ! Cháu là người, bà vẫn sống mà! Hơn nữa cháu mặc đồ đen! - Liên tục lắc lắc đầu, nói thực ra thì bà lão làm nó nhớ đến bà của nó - Để cháu đưa bà đi bệnh viện nhé!

-Nhưng... nhưng... tôi không... không có... tiền.... tiền để trả.... cho cô... cô đâu! - Giọng của bà vẫn thế, vẫn run rẩy trong sự mơ màng, mắt bà dường như sắp nhắm nghiền lại...

-Bà... bà đừng ngủ mà! Cháu không có lấy tiền đâu! - Dường như nó bị cái cảm xúc trong lòng thúc đẩy, nước mắt nó dường như sắp trào ra - Cháu sẽ đưa bà đi bệnh viện mà!

Hần cũng chạy lại gần, thấy nó khóc như vậy thì hần đưa cái ô cho nó và bế xốc bà lão dậy. Cả hai cùng chạy thật nhanh để đưa bà đến bệnh viện gần nhất.

Cạch!

Bà lão được bác sĩ đưa vào trong phòng cấp cứu, hần đi lại xung quanh và nhìn nó. Khuôn mặt nó xanh xao thấy rõ, sự lo lắng đang ngập tràn trong cái tâm hồn kia, hần không thể im lặng thêm nữa, hỏi:

-Tại sao cung lại như thế kia?

-Bà lão ấy làm tôi nhớ về bà của tôi! - Câu nói của nó phát ra, cũng là lúc nước mắt lại rơi đầm đìa trên hai gò má.

-Bà của cung bị sao vậy? - Tiếp tục gắng hỏi, hần ngồi xuống cạnh nó, tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang run lên theo từng tiếng khóc kia.

-Có phải tại tôi nên bà mới ra đi như vậy không? Tại tôi không tốt nên bà mới bỏ tôi mà đi về thế giới bên kia không? Phải không? - Những tiếng nấc vang lên, nước mắt của nó mặn chát vô cùng, nó rất nhớ bà, nhớ lắm. Đôi lần trong giấc mơ mộng mị nó cũng nhìn thấy bà. Nó muốn chạy đến mà ôm chầm lấy bà nhưng dường như điều ấy là quá xa vời đối với nó. Ông trời chẳng phải quá bất công hay sao? Ngay khi nó chạy đến thì bà thả nhắm mắt lại,

trên môi còn giữa nguyên nụ cười thanh thản nhưng nó không muồn như vậy! Tại sao bà có thể bỏ nó? Tại sao bà lại nhắm mắt mà không bao giờ mở ra để nhìn nó nữa chứ? Bà ghét nó hay sao? Nó đã liên tục gào lên cầu xin bà đừng ngủ, bà hãy cố gắng lên nhưng dường như đó chỉ là những thứ trong vô vọng...

-Không phải, không phải đâu! Cưng đừng từ dần vất mình nữa! - Nhìn nó tự đổ hết lỗi cho bản thân mình mà hấn cảm thấy trong lòng đau quặn vô cùng, liền giải thích cho nó hiểu - Khi về già thì ai cũng phải nhắm mắt xuôi tay, anh đoán là bà của cưng đâu có muồn như thế đâu! Ai mà chẳng muồn khi về già quây quần bên con cháu, cái sự ảm áp đấy thì ai cũng muồn hết! Nhưng dù là ai đi chăng nữa thì cũng không thể tránh được khỏi lưỡi hái Tử Thần cơ chứ!

-Nhưng mà... - Nó vẫn nức nở, khóc rất nhiều, hấn đưa tay lên bịt miệng nó lại không cho nói tiếp rồi mỉm cười để trấn an nó. Cái nụ cười ấy bỗng nhiên nở hoa trong lòng nó, hấn nói tiếp:

-Nếu ở nơi tuổi vàng kia bà có nhìn thấy cưng như thế này thì bà có vui không? Ai cũng vậy thôi, đều muồn nhìn thấy nụ cười của người mình yêu quý! Nên đừng có khóc như thế nữa, bà chắc hấn sẽ rất buồn đó!

Cạch!

Tiếng cửa phòng cấp cứu mở ra, một bác sĩ đẩy xe, một người thì cầm bình truyền nước chạy theo. Cô y tá trông khoảng ngoài hai mươi, hỏi nó:

-Cô có phải người nhà bệnh nhân không?

-Dạ! - Vội lau nhanh nước mắt, nó gật đầu - Đúng rồi ạ!

-Bà lão hiện giờ không có gì nguy hiểm, chỉ cần bồi bổ thêm thức ăn là được rồi! Lần sau đừng để bà bị ngất nước như thế nữa! - Vừa nói thì cô y tá vừa ghi ghi chép chép vào một cuốn sổ - Giờ cô đi theo tôi để làm thủ tục nhập viện!

-Tôi sẽ làm hộ cô ấy! - Bỗng dưng hấn lại lên tiếng, nói thật thì hấn rất tự hào khi có một cô vợ có lòng tốt như nó.

-Anh... - Đang định mở miệng nói thì cô y tá chết ngất trước cái vẻ đẹp của hấn, trông cô thẹn thùng như thiếu nữ mới tuổi mười tám vậy đó - Mối... anh đi!

Hai người thì đi vào làm thủ tục, mỗi nó là ngồi ngoài đợi, bởi lẽ không phân biệt được phân hướng thì làm sao tìm được bà lão chứ.

5 phút sau...

Cạch!

Choang!

Một loạt những thứ tiếng chói tai vang ra từ trong phòng hấn và cô y tá vừa vào...

“Họ đang... đang làm gì vậy chứ?”

Tự nhiên thấy hấn chạy ra ngoài, mặt méo xệch trông như vừa gặp thú dữ, kéo nó chạy đến phòng của bà lão đã ghi trong giấy nhập thủ tục. Đằng sau thì cô y tá đuổi theo rất khốc liệt, may mà có hai bảo vệ ngăn lại chứ không chắc giờ không biết có chuyện gì xảy ra nữa. Cô y tá trẻ tuổi bị giữ lại thì gào thét thảm thiết:

-Thả tôi ra! Tôi phải đi cùng với anh ấy!

Trong phòng bệnh...

-Sao trên cổ anh có vết son đỏ choét thế kia? Gái nó cắn à? - Miệng nó tùm tùm cười, nó quay ra nhìn bà lão vẫn đang nằm trên giường.

Ưc chế, hấn vừa lấy khăn giấy lau phần son trên cổ thì vừa lăm bắm trong bực tức:

“Bà chị y tá đáng ghét! Khiếp quá, đánh lớp son dày thế! Hết mắt cơ hội nhìn cưng mặc Sexy Kimono rồi, buồn thế không biết!” Bà lão ấy đã tỉnh, nhìn thấy khuôn mặt của nó liền hỏi:

-Cháu là cô bé thiên thần đó à?

-Trời ơi! Bà à, cháu đã nói là cháu không phải thiên thần rồi mà, bà chưa có chết đâu! - Không thể ngờ rằng bà vẫn nghĩ là mình đã nhắm mắt lại nơi tuổi vàng, nó vẫn nắm chặt lấy bàn tay gầy guộc, sần sùi của bà mà nói - Dù cho thế nào cháu cũng không thể để bà chết được đâu!

-Cháu chắc là con nhà giàu nhỉ? Ta nói thế này cháu đừng để ý nhé! - Tiếng bà lão vẫn hỏn hển trong một nhọc, bà thầm cười - Ta cứ tưởng rằng lũ con cháu nhà giàu hay bỏ bê những người ăn xin như ta lắm chứ! Không ngờ vẫn còn có những người tốt như cháu và bạn kia!

Rầm!

Rầm!

-Hoàng Thái! Anh lo mà giữ cửa cho cẩn thận đi chứ! - Đang yên đang lành thì bỗng dung những tiếng đập cửa kinh hồn vang lên, nó tức tối quát hấn - Để chị ta xông vào đây là chỉ có anh chết thôi đấy!

-Cung không biết thông cảm cho anh à! - Hấn thì đang trong tình trạng ôm cửa rất thấm thiết, có lẽ bà chị y tá vẫn không chịu buông tha, liên tục đập cửa, không màng đến nơi này là đâu. Cứ thế này thì hấn cũng chết mất thôi, đẹp trai cũng là một cái tội hay sao?

-Có chuyện gì thế cháu? - Thấy có chuyện gì đó không ổn, bà nhòm đây một chút để xem

-Bà cứ nằm xuống đi ạ! - Nó trừng mắt nhìn hấn rồi đỡ bà, không muốn bà phải quan tâm làm gì, nó muốn bà nghỉ ngơi cho đỡ mệt.

-Cảm ơn cháu! Cháu tốt với ta quá! - Bà lại nằm xuống theo mong muốn của nó, miệng thoáng nở nụ cười hiền hậu.

-Không có gì đâu bà ạ! - Trong lòng nó cảm thấy vui lắm, nhất là khi giúp đỡ một người già.

“Bà ơi!”

Rầm!

Rầm!

-Hoàng Thái! Mở cửa ra! - Tiếng của bà chị y tá từ ngoài vọng vào trong, tay thì vẫn không ngừng đập cửa liên hồi.

Máu nó sôi sùng sục như nước sôi, đứng dậy đi đến rồi đẩy hấn ra. Nó mở cửa ra thì cả cái khuôn mặt tèm nhem mồ hôi của bà chị y tá kia đã hiện ra. Không thể kìm nén được nữa, nên nó mới hét lên:

-Chị là y tá mà không biết tôn trọng bệnh nhân à? Nhất là người già đang nằm kia đây! Không có cái quy tắc gì hết à? Đúng là lúc nào cũng chỉ có chăm chăm chạy theo cái bọn trai đẹp mà không biết bọn nó có coi mình ra cái gì không? Chị nên nhớ rằng công việc là trên hết chứ! Bực hết cả mình!

-Ồ.. Hoàng Thái! Xử lý con em của anh đi kìa! Nó láo quá! - Nói thực ra thì hình như bà chị y tá vẫn không biết đến hai cái từ vô duyên là gì hay sao ấy, vẫn thản nhiên nói với hấn.

“Cái gì? Em?”

-Này chị! Em đâu mà em! Nghe cho kĩ đây này, tôi là vợ của anh ta đấy! Phiền chị đừng làm phiền phòng này nữa! - Không biết mặt bà chị này dày bao nhiêu mét không biết, nó vẫn bộc lộ ra cái sự giận dữ trong lời nói - Để cho bà cụt ngủi chút đi!

-Vợ? Huhu... Hoàng Thái à! Sao anh lại có vợ rồi cơ chứ! ợ anh xấu hoắc à, làm sao bằng em được cơ chứ! - Nhẹ nhàng che mặt lại, bà chị khóc tu tu như đúng rồi - Anh à, sao anh có thể...

Rầm!

Không cho bà chị ấy nói hết, nó đã đóng cửa phòng lại cái rầm. Chỉ qua cái cách đóng cửa ấy cũng biết nó giận đến độ nào. Nhưng... nó đã rất sai lầm khi nói ra cái câu “Nghe cho kĩ này, tôi là vợ của anh ta!”, bỗng nhiên hấn lại vui vẻ đến lạ thường. Hấn kéo tay nó, làm cả thân hình nhỏ nhắn kia đổ vào người mình. Dịu dàng hôn lên mái tóc nó, hấn nói:

-Nè, cung vừa nói là vợ của anh đó nhé!

-Ồ... hay quá ha? Anh nghĩ là thật hả? - Mắt nó đang trong tình trạng cà lả té mắt bé mắt to, hỏi hấn.

-Ừ! - Gật đầu cái rụp, hấn chưa bao giờ cảm thấy vui như bây giờ.

-Tôi nói thế chỉ để cho bà chị kia đi thôi! Bỏ tôi ra đi! - Liên tục dẩy dựa, nó cau mặt lại trông rất... dễ thương.

-Không bỏ đâu! - Hấn vẫn rất quả quyết mà ôm nó, mặc cho những cái dẩy dựa ngày một mạnh hơn.

Không biết làm thế nào mà nó lại nói với hấn một câu rất chi là xanh ròn và hấn liền đồng ý luôn. Cái câu nói ấy không thể nào ngoài:

-Bỏ tôi ra, để tôi nói một câu cuối với bà cụt rồi đi về nhà! Anh muốn làm gì tôi thì làm!

Hình như bà lão không có để ý đến chuyện vừa xảy ra, bà đã ngủ rồi mà. Nó nhìn bà lần cuối rồi kéo hấn đứng dậy đi ra ngoài, không quên kéo theo cái túi đựng Sexy Kimono.

“Cuối cùng thì vẫn chẳng nói được gì với bà lão hết!”

Ra đến chỗ trực của bệnh viện, nó dặn dò bác sĩ một số câu rồi quay ra nói với bà chị y tá hậm hực đứng đó:

-Sáng mai, chị hãy cho bà ấy ăn cháo cho bà khỏe lại! Nếu dám làm gì bà thì đừng trách tôi ác!

Cả hai cùng ra khỏi bệnh viện, nó thì không rời xa bà lão, còn hấn thì... sung sướng vô cùng. Trời đã ngớt hết mưa, hai người vẫn lẳng lặng đi cạnh nhau trên con đường về nhà. Đến nhà hấn, nó mệt mỏi ngồi xuống sàn nhà mát lạnh, hấn lại như thường lệ, thói cũ không bỏ, mà bế nó về phòng, đặt lên giường. Nó không chống cự gì bởi bây giờ quá mệt và buồn ngủ rồi. Miệng hấn lại cười gian xảo:

-Này cưng! Muốn làm gì thì làm đấy nhé!?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cưng...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

-Cưng à, thay bộ Kimono kia cho anh xem đi! - Đưa ra ước nguyện của mình, hấn hớn hớn hờ hờ cười và chờ đợi nhưng đáp lại hấn chỉ là...

-Tôi buồn ngủ lắm! - Nói rồi nó nằm vật xuống giường rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay luôn, bỏ lại hấn trong sự tiếc nuối nhìn bộ Sexy Kimono.

-Ê... không được ngủ! - Đã quá muộn rồi, giờ thì chỉ còn lại mình hấn, biết làm gì đây?

“Muốn làm gì thì làm cơ mà nhĩ? Ngủ cũng không ngoại lệ đâu! Như thế này chắc vui hơn!”

Hấn nhìn đi ngắm lại cái thứ nó đang mặc. Bộ váy mà hấn đã chọn cho nó rất kín đáo, phần trên cổ là những chiếc cúc lấp lánh được đóng lại rất gọn gàng. Hấn tính thú mà dùng... miệng gỡ bỏ từng chiếc cúc áo của nó.

“Mình lại nổi máu biến thái rồi!”

-Bỏ tay ra, tôi đang ngủ mà! - Chợt, hấn mới coi đến cúc thứ hai thì nó đẩy một phát đầu hấn ra. Nó dường như chẳng biết đến trời đâu, đất đâu nữa rồi, cứ thế ngủ thôi.

-Ax, cái con nhò này! Bệnh mộng du lại tái phát rồi! - Bị nó đẩy ra, hấn vò đầu bứt tóc trong trạng thái bức xúc vô cùng - Công nhận là mình biến thái thật chứ nhưng cưng là vợ mình mà sao không chiều mình được thế hả? Chết rồi! Lại sắp tự kỉ đến nơi, nói chuyện một mình nữa nè!

Lại tiếp tục “công việc” của mình, hấn chống ai tay khóa nó vẫn đang mộng du ở giữa, đang định cúi xuống thì...

Bốp!

Một lần nữa, cái bệnh mộng du của nó vẫn tiếp tục hoành hành, nó đưa tay lên và tát một cú đau điếng lên má hấn. Thực sự lúc này thì hấn vô cùng, vô cùng, vô cùng... sừng sốt. Miệng hấn lâm bầm không thành lời.

“Cái gì cơ? Dám tát mình nữa hả? Mộng du thật hay cố tình thế? Đã nói là muốn làm gì thì làm mà!”

Nếu cứ tiếp tục cái kiểu này thì thế nào hấn cũng bị nó đánh cho phù mủ mắt thôi, không khéo mai đi chơi lại nghiêm nhiên trở thành vịt Donal nữa thì khổ thật. Lần này thì hấn rút kinh nghiệm hơn, lấy hai tay mình mà ghì chặt lấy tay nó.

Pập!

Nó lại nhanh hơn hấn một bước nữa, nhưng lần này thì... Hiện trường vụ án hiện tại như sau: nó ôm lấy cổ hấn, ghì chặt lại còn hấn thì mặt méo xẹo xen lẫn cảm giác thích thú nhưng nó ôm chặt đến nỗi làm hấn muốn gộp thờ.

-Này! - Giờ đến lượt hấn đẩy dựa vì cái ôm của nó, cố gắng hỏi - Bỏ anh ra đi, gộp thờ chết thôi!

-Con gấu điên này, nằm im cho tao ngủ xem nào! - Thì ra trong cái tâm trí đang bị mộng du của nó vẫn nghĩ hấn thực chất chỉ là một... con gấu ôm khi đi ngủ mà thôi.

“A... đồ vợ đáng ghét! Sao lại coi chồng mình chỉ là con gấu ôm thôi cơ chứ!”

Dù gì thì hấn cũng có cơ hội làm những việc biến thái mà, mỗi hấn từ từ dịch chuyển xuống phần cổ của nó, khẽ đặt lên cái cổ trắng nõn ấy một nụ hôn nhẹ, phảng phất mùi hương. Thân hình nó rung lên, bỗng bật cười khanh khách như một con bé dở hơi, gào toáng lên trong con mê:

-Nhột quá! Haha...

Đồng thời, nó lại buông hân ra và đập một phát xuống nền đất mát lạnh, hân nằm chổng chơ như một con gấu bông thực sự. Lúc này thì hân không chịu đựng được nữa rồi, tại sao nó có thể đối xử tàn nhẫn với chồng nó như thế cơ chứ? Con bức xúc đã đến đỉnh điểm, hân lao vào nó như một con mãnh thú, hôn nó cuồng nhiệt như... chưa bao giờ được hôn. Nó đáp lại nụ hôn của hân bằng những cái quẹt lưỡi lại với nhau, mộng du là căn bệnh đã làm hại nó, ngay lúc này đây, thật là tai hại. Có bao giờ nó chịu đáp lại nụ hôn của hân đâu, giờ thì vì mộng du mà thế này đây...

Bỗng dưng nó bật dậy, mắt thì vẫn nhắm nghiền, môi hai người tách ra. Nói thật thì nó làm hân hết hồn, cái cách mà nó bật dậy rất chi là giống Cương Thi. Thật may là hân không bị bệnh tim chứ không thì chắc giờ này lên nóc tủ ngồi luôn rồi!

-Làm... làm... sao thế? - Miệng hân lắp bắp, đang hôn mà lại ngừng, mắt hết cả hứng.

Uỳnh!

-Sao sáng kia! - Nói đúng một câu ngắn gọn đó thôi thì nó lại nằm vật ra giường, ngủ luôn. Nhưng cái tiếng động đó có thể thấy là hình như... chiếc giường sắp gãy.

Hân chẳng thể hiểu được cái bệnh mộng du của nó nữa, tự nhiên bật dậy, nói mỗi câu xong lại nằm xuống ngủ tiếp là sao chứ? Liệu nó có ngủ thật hay không? Tính trên hân đó sao? Phải kiểm tra lại xem mới được! Nhẹ cúi xuống nhìn cho rõ cái khuôn mặt “đáng ghét” kia của nó. Vẫn cái cảm giác dịu nhẹ như ngày nào, cái khuôn mặt của nó khi ngủ trông rất xinh, hân luôn cảm thấy thanh thản mỗi lúc nhìn vào nó. Cái cảm giác này...

Bốp!

Tập hai, nó lại lấy chân đập vào mặt hân trong một cái thứ gọi là... sự vô thức, mắt nó thì mờ trùng trùng mà nhìn hân.

-Oạp... Anh đang làm gì thế? Muộn rồi mà không ngủ đi sao? - Nó lấy tay dụi dụi mắt, hỏi hân.

-Cho cái chân vào mặt anh như thế này mà vẫn nhìn được à? - Cơ mặt hân co giật, sắp nổi giận đến nơi rồi.

-Oh my! Xin lỗi nhé! - Nhận ra việc làm vô cùng sai trái của mình thì nó từ từ rút chân lại, đồng thời cũng cười cười nhằm xin lỗi hân vì cái hành động ấy. Khi chân nó đã rút ra khỏi mặt hân thì hân lao vào nó, mắt nó chớp chớp chẳng hiểu gì, đầu khể nghiêng đi.

-Này, thay cái bộ Kimono vừa mua vào đi! - Lúc này thì chắc chắn rằng ước nguyện của hân sắp trở thành hiện thực rồi đây, trong lòng bỗng vui lạ thường - Mà cưng nè, chẳng lẽ ở Nhật chỉ có mỗi kiểu Kimono này thôi à?

-Đâu phải thế! Còn một loại ngắn hơn nhưng nó ngắn hơn đầu gối cơ! Nói chung là ngắn lắm! - Bỏ qua cái chuyện mặc bộ Sexy Kimono kia, nó thao thao bất tuyệt về cái loại Kimono thứ hai.

-Cái gì? Còn loại ngắn hơn sao? - Hân có vẻ thích thú, cũng quên luôn cái “của nợ” kia, hỏi nó tiếp - Thế nó có đẹp không? Ngắn như thế làm có làm bằng vải mỏng không?

-Tất nhiên là có loại như thế nhưng chỉ dành cho mấy người nhà giàu thôi! Tội nghèo như thế này thì làm gì có tiền mà mua mấy cái thứ đấy! - Miệng nó vẫn cứ nói liên hồi nhưng rồi đến lúc cúi xuống nhìn chiếc váy mà mình đang mặc thì mới tá hỏa - Ế! Sao váy của tôi lại bị còi một cục ở phần trên ra thế này hả?

Chẳng nói gì, hân vu vơ nhìn đi chỗ khác, trong thâm tâm thì chỉ dám tùm tùm cười.

“Cưng làm sao mà biết được!”

-Có phải anh làm không hả? - Đầu óc hân biến thái như vậy thì chắc chắn chỉ có hân mới dám làm chuyện này thôi, nó đẩy hân ra mà ngồi bật dậy, ánh mắt tóe lửa nhìn hân.

-Không! Mà nếu là anh làm thì sao? Cưng tính làm gì? - Mặt hân cười cợt nguy hiểm, nụ cười nửa miệng nhìn nó.

-Không... không làm gì cả! Được... chưa! - Dù rằng nó rất muốn đánh cho hân một trận nhưng thế nào chẳng bị nhận lại gấp mười bằng mấy cái trò đại biến thái kia, tốt nhất là theo quan điểm “Bình tĩnh - Tự tin - Đứng cụt cụt > Âm thầm - Chịu đựng - Trả thù sau”. Rồi nó hậm hực ôm mối hận trong lòng mà đi thay đồ ngủ rồi làm vệ sinh cá nhân. Nó làm xong thì đến hân đi vào, trở ra thì nó đã ngủ mất tiêu rồi, hân đành lòng đi ngủ để mai còn đi chơi với bé Thiên Nga nữa chứ và ôm theo là một suy nghĩ khá...

“Biết thế mình vào trong tiệm bán Kimono ấy mua cái loại ngắn kia còn hơn! Haiz... Phải chăng mình để ý hơn một chút thì giờ có khi bộ dài kia lại thành ngắn cũng nên! Càng Sexy càng đẹp chứ...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cưng...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Kính koong!?

Kính koong!?

-6 giờ rưỡi sáng rồi mà hai người kia chưa dậy nữa sao? - Kevil bấm chuông cửa mấy hồi liền mà vẫn không có ai, cậu cầu nài.

-Thôi cầu nài đi! - Đứng đằng sau cậu, Asa lạnh lùng nói, trên tay cô là bé Thiên Nga vẫn còn đang... ngái ngủ.

-Không cầu nài thì sao nữa? - Giờ đến lượt cậu nhăn nhó với cô.

-Muốn ăn đòn hả? - Vẫn chẳng bỏ đi cái thói hay dọa người, cô nạt cậu.

-Này! Hôm qua cô làm cho tôi uống say rồi đó nhé! Vì cô mà tôi ngủ luôn trên bàn chẳng êm ái chút nào hết! - Bắt đầu cái điệu kẻ tội người khác, Kevil lè lưỡi trêu Asa.

Bốp!

Quả thật thì Kevil đã đưa số phận mình đến nơi không hề an toàn một chút nào hết, chỉ vì cái câu “lỡ lời” thôi mà ăn cả một cú của Asa vào đầu. Giờ đây, cậu cảm giác đầu mình đau điếng vô cùng không những thế mà xung quanh còn có rất nhiều sao nữa.

-Đau!

-Tôi đánh anh như thế là còn nhẹ nhàng rồi đấy! - Bàn tay Asa khẽ vuốt nhẹ mái tóc của Thiên Nga, trợn mắt nhìn Kevil.

-Hai người đừng cãi nhau nữa! Cho em ngủ một chút thôi mà! - Thiên Nga nhồm hăn dậy, lấy tay dụi dụi mắt, khuôn miệng nhỏ bé kia nói.

-Trời ơi, Thiên Nga ơi là Thiên Nga! - Kevil kéo bé Thiên Nga về vòng tay mình, chỉ vào nhà của Hoàng Thái mà than thở - Em gọi hai người họ dậy đi, giờ mà vẫn chưa mở mắt nữa kìa! Cứ cái đà này thì chúng ta không được đi chơi công viên với tiệm bán thú nuôi nữa đâu nha!?

Chỉ cần nghe vậy thôi thì Thiên Nga mở to hăn mắt ra, gào thét qua chiếc cổng sắt vẫn đóng im lìm kia:

-Ba! Mẹ! Mở cửa ra!

Trong khi đó thì...

-Hoàng Thái! Ai gọi anh kìa! - Nó vẫn mơ màng chìm trong giấc ngủ, đập đập vào người hăn.

-Gọi cung thì có! Đi mà mở cửa đi! - Không chịu nhường nó, hăn mặc kệ, vẫn cứ... ôm nó mà ngủ tiếp - Ngủ một chút nữa thôi, dậy còn phải cho Thiên Nga đi chơi nữa!

Xoạt!

Nhắc đến hai chữ “Thiên Nga” thì cả hăn và nó bỗng nhiên có “động lực” mà bật dậy, tá hỏa đi làm vệ sinh cá nhân rồi mặc quần áo. Mọi thứ cứ lộn tung phèo lên, chạy đến bên cạnh cửa sổ, nó kéo rèm ra để nhìn cho thật rõ ba thân hình đang “trời trồng” trước cửa nhà.

-Sao anh không gọi tôi dậy hả?

-Cung không gọi anh dậy thì có!

-Anh ấy!

-Cung ấy!

Vâng, tại vì cùng nhau thức đêm, cùng nhau ngủ muộn, và giờ lại đến đồ lỗi cho nhau trong khi đó cả hai đều gây ra. Càng ngày thì hai người này lại càng tâm đầu ý hợp rồi đây! Sau một hồi vật lộn với quần áo, vệ sinh cá nhân và không kể là cãi nhau thì hai người cũng đã xuống được dưới nhà.

Xoạt!

-Xin chào! - Cổ găng nở một nụ cười “tuyệt vời ông mặt trời” nhất, nó giơ hai ngón tay ra chào “ba con ma-no-canh” đang hăm hở nhìn hai người bên trong.

-Biết mấy giờ rồi không hả? - Kevil mặt đầy sát khí, hỏi nó và hăn.

-7 giờ đúng! Quá đúng giờ rồi còn gì nữa! - Vẫn cái vẻ thản nhiên như thường ngày ấy, hăn trả lời rất nhanh.

-Đừng cái gì mà đúng! - Máu cậu sôi sùng sục lên - Hai người có biết là bây giờ đang mùa hè, đứng nắng lâu thì da tôi sẽ đen đi không hả? Da tôi bắt nắng nhanh lắm đấy có biết không? Hai người cũng quá đáng vừa vừa thôi chứ! Quá đáng quá thể thể!

Bốp!

-Tên đàn bà này! - Lần thứ hai, Asa dùng một lực mạnh hơn mà tác động lên đầu của Kevil, cô đưa cho nó một hộp bento và nói - Hai người ăn đi, tôi chuẩn bị sẵn trước rồi đấy!

-Woa~ - Vừa mở hộp bento ra thì nó đã kêu lên, bên trong là những miếng sushi đơn giản nhưng lại được tạo hình rất đẹp, có cả cơm nắm làm thành mấy bé Dango nữa kia.

-Mẹ cho con xin một miếng đi mà! - Thiên Nga mắt đã sáng như sao khi nhìn mấy thứ đó, trẻ con mà, chúng luôn thích những thứ gì lạ lạ mà đáng yêu - Chị Asa hồi trước không làm cho em mấy cái này nha!

Asa chẳng nói gì...

-Há miệng ra mẹ cho ăn nào! - Nó cầm lấy một bé Dango cơm nắm và nói yêu với Thiên Nga, cô bé mở miệng ra đón lấy rồi ăn một cách ngon lành.

-Há miệng ra chồng cho ăn nào! - Đến lượt hấn bắt chước nó, nó cũng mở miệng ra mà đón lấy bé Dango từ hấn. Kevil cảm thấy tức lắm khi nhìn cái cảnh ấy.

Nhưng...

-Á! - Tiếng hét ấy không phải là của ai ngoài... hấn. Nó cắn một cái vào tay hấn tạo ra cảm giác đau đớn chạy dọc những đốt xương.

-Cho chết! Dám bắt chước tôi nha! - Giọng nó coi vẻ rất hả hê, cười khanh khách.

-Được lắm! - Mắt hấn phóng tia la-ze nhìn nó, quát - Để xem cung có yên được không nha!

“Oh my! Mình chơi ngu rồi đây! Tôi nay thể nào cũng “ăn đòn” cho mà xem! Huhu...”

-Đừng cãi nhau nữa! Chúng ta đi thôi, nhanh lên! - Lúc này Asa mới lên tiếng, một câu cô nói thì nhất nhất tất cả đều phải làm theo, không làm theo thì sẵn sàng tinh thần mà được ăn miễn phí, về nhà khỏi phải ăn thêm cơm làm gì cho tốn ra.

-Ok! - Tất cả đồng ý.

Cả năm người cùng nhau đi bộ đến công viên cách đó không xa...

Ring! Ring!

-Alo! - Một cô bé nhắc máy, khẽ hỏi - Ai đó?

-Ba đây con! Yên Như có khỏe không? - Người đàn ông trung niên ở đầu dây bên kia đáp lại, giọng trù mến vô cùng.

-A, ba! Con vẫn khỏe ạ! - Trong cái chất giọng ấy tỏ rõ niềm vui sướng, nhỏ nói.

-Mai ba về rồi, con thông báo với mọi người giúp ba nhé!? Tạm biệt con yêu! - Dường như ông có chuyện gì đó không được vui nên nói rất ngắn gọn rồi cúp máy luôn. Để lại nhỏ với một ý định....

-Mấy người tính đi đâu vậy? - Cái giọng nói lạnh lạnh ấy, chảnh chọe ấy lại vang lên trong một ngõ vắng mà cả năm người vừa đi qua.

-Yên Như? - Hấn hỏi, tất cả cùng dừng lại để chờ đợi, chờ đợi cái hình bóng của một cô bé ma quỷ đội lốt thiên thần kia.

Cộp!

Cộp!

Tiếng bước chân vọng ra ngày một gần và cuối cùng thì cái bóng ấy cũng đã lộ diện, tóc con bé ấy xõa dài, môi đánh son đỏ chót, nạt mũi trắng trẻo nhưng vẫn phải chát thêm vài ki lô phấn phủ và kem nền. Nhỏ hất mặt nhìn Kevil, đôi chút bờ ngỡ đó nhưng rồi cũng lấy lại vẻ tự nhiên:

-Anh Kevil!

Kevil chẳng thèm đáp lại, như một sự khinh bỉ dành cho nhỏ. Trong thâm tâm, Kevil đã ghét nhỏ từ lâu rồi vì cái tính đeo bám người khác mà không biết dơ là gì. Chỉ vì câu nói của nhỏ mà nó không chấp nhận Kevil vậy sao? Lại còn đánh nó, làm nó tổn thương nữa chứ! Không thể tha thứ, không thể chấp

nhận được!

-Anh à, ngày mai ba sẽ về đó! - Thấy cái vẻ khinh miệt của Kevil dành cho mình thì nhỏ tức lắm nhưng cũng vờ như không mà qua sang hấn nhếch mép nói, dường như đầu đó trong tâm hồn đã bị vấy bẩn kia là một mưu đồ đen tối khác, nhằm đoạt lấy người con trai mà cô bé ma quỷ ấy đã yêu.

Chẳng thể nói gì hơn, hấn đã giấu mãi với nó một bí mật, một bí mật về hấn, chỉ có gia đình mới biết được, Nay, ba lại về, liệu tất cả sẽ yên ổn chứ?

-Anh cũng nên bỏ cái tên Hoàng Thái đi! - Tiếp tục cái điệu bộ khinh người của mình, nhỏ đi đến gần hấn, nâng cằm hấn lên và nói - Phải không, anh Thanh Tùng?

-Thanh Tùng? - Cả bốn người còn lại chẳng hiểu gì, ánh mắt chỉ biết ngu ngơ mà nhìn hấn, chờ đợi một lời giải thích.

Hấn hất tay của Yến Như ra, đôi mắt trở nên nâu đục lại, lạnh lùng nói:

-Được lắm, thì ra em đã biết thừa tôi không phải là Hoàng Thái mà là Thanh Tùng rồi sao? Haha... Vậy mà vẫn hiển nhiên diễn cái vở kịch ngu xuẩn ấy!

Cái đôi mắt đục ngầu ấy làm nhỏ hơi hoảng, chính cái đôi mắt ấy mới chính là Thanh Tùng thực sự, một con người vô hồn, vô cảm. Một con người chẳng màng đến sự sống hay chết, chỉ biết làm theo mệnh lệnh như một con dối. Nhưng giờ đây đã khác, con dối ấy đã trả thù lại tất cả những cay đắng mà mình đã phải chịu! Thanh Tùng - Độc ác, tàn bạo.

-Cảm ơn em đã nhắc nhở vì chuyện ba về! Tôi sẽ cân nhắc sau! Còn bây giờ thì đừng có cản trở cuộc vui của chúng tôi, ok?

Dù rằng nhỏ cũng có ý định mặt dày đi theo nhưng hấn đã nói thế thì đành rút lui, nếu nhỏ mà đi theo thì coi như là đã đặt cược số phận mình vào chỗ chết.

-Rốt cuộc thì anh là ai? Hoàng Thái hay Thanh Tùng? - Asa vẫn cái vẻ lạnh vốn có thường ngày, hỏi.

-Thanh Tùng! - Đáp gọn, trạng thái của hấn vẫn không có gì thay đổi, lúc này đúng là thời điểm hai tầng băng gặp nhau mà ngay trong đúng mùa hè.

-Giải thích đi! - Chẳng liên quan gì đến Kevil nhưng trong cậu lại nổi lên cái hứng tò mò vô cùng, phải chăng đằng sau có một ẩn khúc nào đó chăng? Thanh Tùng mới là một ẩn số!

-Tôi có một người anh sinh đôi tên là... Hoàng Thái! - Nhấn mạnh hai chữ “Hoàng Thái”, hấn chỉ muốn thử để ý đến cảm xúc của nó - Nhưng anh ấy đã mất được cách đây khoảng hai, ba năm! Mẹ tôi không biết gì đến chuyện đó, bà luôn luôn nghĩ rằng tôi là Hoàng Thái, còn Thanh Tùng thì đã đi du học bên Úc với ba! Những biểu hiện mà tôi làm không hề giống Hoàng Thái, vậy mà mẹ tôi không nghi ngờ gì nên tôi cứ sống như vậy cho đến nay!

-Vậy ra là... Hoàng Thái thực sự đã chết rồi sao? - Mặt nó vẫn ngu ngơ tiếp nhận từng câu chữ, rồi bỗng mắt mở to hết cỡ, hoảng hốt hỏi - Thế cái hôn nước này là sao?

-Tất nhiên, anh không phải người làm hôn phu của cung! - Tiếp tục trả lời, hấn đang nói ra một bí mật, và một lỗi lo rằng mẹ hấn sẽ biết chuyện đó. Liệu bà sẽ oán trách hấn đến mức nào? Bà sẽ đau khổ đến mức nào.

-Chuyện cũng qua rồi, bây giờ anh là Thanh Tùng thôi, ok? - Áp dụng lại cái cách của hấn nói với nhỏ Yến Như, nó cười rồi hỏi bé Thiên Nga - Giờ chúng ta đi chơi nhé!

Việc này quá đột ngột với bé Thiên Nga, bé chỉ khẽ liếc nhìn Thanh Tùng, sợ sệt, trong cái kí ức nhỏ bé kia đã nhìn thấy cảnh một người học sinh Trung học phổ thông đánh nhau với đám du côn chỉ để cứu lấy bé. Bất chợt, Thiên Nga chạy ra ôm chầm lấy hấn, khóc òa lên:

-Huhu... Hôm đó ba đã cứu con phải không ba Thanh Tùng, không phải ba Hoàng Thái đâu!

Im lặng với hấn bây giờ là cách tốt nhất, xoa lên đầu bé, đôi tay to lớn xiết chặt cô bé vào lòng với một tình cảm chân thành. Nó chạy đến bên hấn, ghé sát tay hỏi:

-Ê! Cái tính biến thái ấy là của Hoàng Thái hay của Thanh Tùng?

-Của... Thanh Tùng! - Biết ý, hấn cũng đáp lại khe khẽ nhưng đủ làm cho tim nó nhảy ra ngoài lồng ngực luôn rồi.

“Ông trời ơi! Chết con rồi! Cái tính biến thái ấy là của Thanh Tùng!”

-Híc, ba mẹ ơi! Đi chơi đi! - Sau một hồi khóc, Thiên Nga dụi dụi mắt rồi nói, miệng cười rất tươi, nụ cười tỏa nắng của một đứa trẻ con hồn nhiên và ngây thơ.

-Ok con! - Hết thật to, nó vui sướng trả lời Thiên Nga.

-Ngoài việc học anh còn làm gì nữa không? - Máu tò mò của Kevil vẫn không thể nào mà bỏ đi được, cậu hỏi.

-Bên Úc tôi làm theo lệnh của ba tôi, sát thủ! - Chẳng ngại ngần gì, vì chỉ có mấy người biết vậy thôi, nên hấn cứ nói thẳng tuột.

-Sát thủ đầu mừng mừng! - Vẫn vô tư nói, nó không biết mình đã động vào ai nữa, lại một lần chơi ngu.

Bốp!

Đánh vào đầu nó, hấn trùng mắt. Thiên Nga thấy tình thế không ổn nên kéo tay hai người kéo đi và gọi luôn cả Asa và Kevil theo:

-Con không muộn muộn đâu! Đi chơi thôi!

“Khô cho mình quá! Huhu... tại tội toàn chơi ngu để giờ đầu ôm khối u to ðùng ðấy!”

Hấn là Thanh Tùng, chẳng phải Hoàng Thái...

Vậy tình cảm với nó là thật hay chỉ là giả tạo cho giống Hoàng Thái thôi....

Kevil tiến lại gần nó, cầu thấy bàn tay ấy dán một miếng băng cá nhân thì vội chụp lấy, hỏi:

-Tay Quỳnh làm sao thế này?

-A! - Nó khê kêu lên vì đau nhưng rồi cười cười trấn an cậu - Tớ không sao đâu, tại hôm qua đánh nhau với bọn đàn em của Yến Như ấy mà!

-Yến Như từng đánh Quỳnh một lần rồi phải không? - Trong lòng cậu càng căm thù Yến Như hơn, tại sao cứ phải gây khó dễ cho nó mới hả hê được hay sao?

-Không phải đâu! Hai lần cơ! Một lần vì bạn và một lần vì Hoàng Thái à quên Thanh Tùng mới phải!/? - lắc lắc đầu, dường như mọi việc lại sắp rồi tùm beng lên hết.

-Trời, đến hai lần sao? - Một lần đã là quá ðủ rồi, ðây lại thêm một lần nữa là hơi quá ðáng rồi, Kevil xuýt xoa - Quỳnh có thấy đau lắm không?

-Cũng bình thường, hơi rất một chút thôi mà, Kevil ðừng có lo! - Nhe răng ra mà cười, nó gãi ðầu nhìn Kevil.

-E hèm! - Chất giọng lạnh lạnh ấy chẳng phải của Asa mà là của hắn, tự nhiên hắn mỉm cười như một thằng ðiên, hỏi nó - Ở ðây có mỗi hai người thôi à?

Biết rằng ẩn sâu trong cái câu nói của hắn là chỉ sự thân thiết của nó với Kevil thì nó vội rút tay lại. Dù gì thì nó mà không làm vậy lấy lòng hắn thì coi như tối nay “ăn ðòn” nhưng cũng vì một phần khác nữa, nó không cảm thấy thoải mái khi nắm lấy bàn tay ai như... hắn. Cảm giác lúc này của Kevil thì có hơi hụt hẫng nhưng rồi cũng tự an ủi mình bằng câu nói “Thua keo này, ta bày keo khác”. Chỉ duy có Asa là chẳng nói gì hết, tâm trí cô lúc này chỉ suy nghĩ mông lung ði ðấy ðó, vậy thôi. Bé Thiên Nga tung tăng chạy trước rồi bỗng hét lên trong niềm vui sướng:

-Công viên kia!

-Thực ra ðây là công viên giải trí ðó chứ Thiên Nga! - Nhìn thật kĩ, Kevil mới nói.

-Thì em gọi là công viên cho nó ngắn gọn có làm sao ðâu nào! - ðây gọi là sự giải thích, bé Thiên Nga chu mỏ.

-Nhưng...

Bốp!

Chưa kịp nói gì thì một lần nữa, Kevil lại bị Asa cho ăn ðòn vì tội chấp trẻ con chỉ bằng 1/2 tuổi mình. Cậu ôm ðầu kêu than thì phải biết, giọng oai oái như ðứng rồi.

-ðừng cãi nhau nữa! - ðang mải quan sát thì thấy ồn ào, mặt nó nhăn lại xong lại tiếp tục... nhìn.

Công viên giải trí này khá lớn, có thủy cung ở gần ðó. Những trò chơi khá phổ biến, hầu như là công viên giải trí nào cũng có như là ðu quay, tàu lượn, ngựa gỗ... Mắt nó bỗng nhiên hơi cay cay một chút, nó nhớ Nhật Bản, nhớ ðến những lễ hội mà hay ðược ba mẹ cho ði, nhất là trò vớt cá bằng vợt làm bằng bẻ mặt giấy mỏng. Những giọt nước nóng hổi từ mắt nó bắt ðầu chảy ra.

-Mẹ Thúy Quỳnh! Mẹ sao vậy! - Thấy nó như vậy thì bé Thiên Nga ngờ ngác hỏi, rồi cũng ra về bà cụ non lắm - mẹ ðừng khóc nữa, chỉ có trẻ hư mới khóc ðè thôi!

Một phần ðược bé an ủi, một phần vì buồn cười cái thái ðộ của Thiên Nga nên nó mới không khóc nữa, thay vào ðó là phá lên cười. Tất nhiên là Asa hiểu lí do tại sao nó khóc, dù cô cũng vậy, cô cũng nhớ quê hương lắm nhưng không thể hiểu ðược nước mắt cô không thể rơi ra ðược giọt nào, dù chỉ một giọt....

-Chúng ta ði chơi trò gì trước ðây? - Kevil hỏi, nhìn xung quanh vì trò nào trông cũng rất hấp ðẫn.

-Thanh Tùng là sát thủ mà, biết bắn súng không? - Chợt nảy ra một ý kiến hay, nó cười với hắn chờ ðợi câu trả lời. Hắn gật ðầu, nó lại quay sang Kevil và Asa - Hai người thì sao?

-Tớ không biết bắn súng, mấy trò này chưa chơi bao giờ!?! - Vừa mới nhắc đến súng thôi mà mặt của Kevil đã tái mét rồi, cậu lắc đầu nguầy nguậy.

-Chỉ Asa chắc cũng không biết nhỉ? - Trong đầu nó luôn nghĩ Asa không phải thuộc dạng người giống đàn ông đâu nên mới nói vậy.

-Tất nhiên là... biết! - Miệng Asa khẽ nhếch lên, lâu lâu cô chưa quay lại với cái môn này rồi nên giờ chắc cũng là lúc đây!

Mắt nó chữ A, miệng thì chữ O mà nhìn vào cô vẻ thán phục và... ngạc nhiên chưa. Cả năm người kéo nhau ra chỗ chơi Bắn Súng vào đồ vật để nhận thưởng. Chỉ có Asa và hần biết bắn súng nên sẽ liệt kê xem ba người còn lại muốn thứ gì để bắn. Thiên Nga muốn con búp bê trên kệ thứ ba, Kevil chẳng muốn gì, nó thì thích mấy cái kẹp tóc ở kệ cao nhất.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Hai ba phát thôi là cả hai đã lấy được những gì họ muốn, ngoài ra Asa còn bắn thêm được một chú gấu bông ôm hình trái tim nhưng nó và hần chẳng ai nhận, Thiên Nga thì chỉ thích búp bê thôi nên cô mới cho Kevil. Không thể ngờ được tình huống là cô sẽ cho mình nên cậu có vẻ rất hoảng vì sợ dây thần kinh của cô bị... chập, nhưng rồi cũng đành lòng mà nhận thôi.

-Cô bắn súng được đó! - Hần nhận xét, trên tay thì nòng súng vẫn còn nóng.

-Quá khen! - Cô khả nghiêng đầu, dù sao thì cô cũng là thành phần máu mặt của gang hồ nên bắn súng không thành vẫn đề.

Trò thứ hai... -Chúng ta đi tàu lượn nha! - Nó nảy ra ý kiến, tay chỉ về phía chỗ đông người nhất, ai ai cũng xếp hàng chờ được đi cái thứ trò chơi cảm giác mạnh ấy.

-Ok! - Cả bốn người còn lại đồng thanh nhất trí. Tất cả cùng nhau đi về phía chỗ tàu lượn...

Chỗ này khá chật chội thì phải, người người chen chúc chờ đến lượt mình mua vé. Mùa hè đã nóng nực thì chớ, nay lại đứng như thế này có mà thành heo quay cả lũ. Mấy người cũng cố len lách vào bên trong, Thiên Nga liên tục bị tuột lại đằng sau vì cái thân hình trẻ con, nhưng may sao mà Asa luôn nắm lấy tay cô bé không rời. Cô kéo Thiên Nga, rồi bé lấy cô bé cho dễ đi. Thấy tình hình này thì có mà sáng mai cũng không được đi nên hần nghĩ ra cái kế rất tinh vi.

Bộp!

-Này em! - Hần dòn một cô gái gần đó vào góc tường, vì đa phần người muốn chơi tàu lượn đều là con gái nên đều đổ ánh amwts vào cô gái “tội nghiệp” kia mà thêm thường mong muốn.

-Dạ... - Giọng cô gái có vẻ yếu ớt đáp lại, chắc là chết đứng trước cái vẻ đẹp “nghiêng nước, nghiêng thành” của hần mất rồi, cái khuôn mặt ấy bỗng đỏ lên lạ thường.

-Em cho anh và các bạn vào trước một chút được không? - Dí sát mặt mình lại mặt cô gái, hần nháy mắt một cái rất điệu nghệ làm tất cả cùng trầm trở lên khen ngợi, mặt ai nấy đỏ như trái cà chua chín mọng nước.

-Tất nhiên là được rồi ạ! - Cả đám con gái cùng lùi ra để cho nó, Kevil, Asa và bé Thiên Nga đi vào như lời của cô gái kia nói. Hần mỉm cười nhẹ rồi cúi xuống, chiếc lưỡi tinh nghịch khẽ “nhảy” trên môi của cô gái thay như một lời cảm ơn. Rồi hần đi vào theo bốn người kia.

“Đồ đáng chết!”

Cái hành động ấy của hần làm cho nó... ghen. Nhưng thực chất không biết có phải như vậy không nữa, chỉ thấy trong lòng khó chịu, buồn bực. Chẳng lẽ cái sự ích kỉ ấy là của tình cảm mà nó dành cho hần hay sao... Chẳng lẽ nó đã....

Hần mua vé xong xuôi thì bắt đầu tìm cách sắp xếp chỗ ngồi, làm sao để được ngồi cạnh nó, nói:

-Tôi ngồi với Quỳnh còn hai người ngồi với nhau được không?

-Thế bé Thiên Nga anh tính vứt sọt rác? - Cái cách Asa hỏi cũng làm cho hần hiểu ra cái sự vô tâm của mình, nhưng bây giờ biết làm sao cơ chứ. Cô nói tiếp - Anh ngồi với Gekkanbijin, còn tôi sẽ ngồi với Thiên Nga, Kevil ngồi một mình!

Dù trong lòng Kevil chẳng muốn chút nào đâu nhưng đành lòng mà nghe theo thôi, khi đã yên vị vào chỗ ngồi thì cậu mới tá hỏa vì ngồi ngay cạnh một... bà béo rất chi là... “đẹp”. Mắt bà ta cứ chớp chớp nhìn cậu, liếc amwts đưa tình rất điêu luyện, cái vẻ đáng yêu của Kevil chắc làm điều đứng bà ta mất rồi, nhưng cậu chỉ biết khóc thầm mà thôi chứ làm gì được bây giờ.

Xoẹt!

Chiếc tàu lao vút đi trên đường ray, ai cũng hét lên vừa vui vừa sợ, riêng Asa thì không, cô chỉ im lặng mà chống tay lên phía thành tàu mà suy nghĩ mông lung, cô nhớ, rất nhớ về kỉ niệm này... Tàu đi vào trong một hang tối, tốc độ cũng giảm lại như cho mọi người xem một thứ gì đó.

-Á! - Những người trên chuyến tàu đó hét lên, xung quanh là những con ma-nơ-canh bị dính dính vào người, chúng được treo trên tường, máu me be bét trong không khí sống động và chân thực. Phía trước mặt thì là mô hình đầu lâu và bộ xương người đang cầm lưỡi hái, chỉ có thể là Từ thần thôi. Ngoài ra là những chú búp bê với nụ cười đến tận mang tai làm ai cũng phà dựng tóc gáy, ghê sợ. Ngoài Asa ra thì còn hai người nữa không sợ, nó và hân. Hân là sát thủ mà nên giết người hay nhìn thấy máu me cũng đã quen rồi, còn nó thì... thích thú nhìn những thứ đó như muốn sợ hãi chúng cho riêng mình, trong cái hang đó thì vẫn có thể thấy rõ được đôi mắt sáng như sao của nó.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Bánh xe chuyển động chậm dần chờ cơ hội để phanh lại...

Kíp!

Chiếc tàu dừng hẳn trước chỗ ra về, chỗ này quá đông nên vừa bước ra thì hân và nó bị đám người đẩy ra một chỗ, Kevil, Asa và Thiên Nga lại bị đẩy ra một chỗ khác kia. Họ lạc nhau. Kevil lấy điện thoại ra tính gọi cho nó, không yên lòng vì nếu nó với hân mà đi với nhau thì thế nào chẳng.. Ax, nói chung là cậu phải gọi cho nó, không thể để cho hân có cơ hội gần gũi với nó được. Nhưng khổ nỗi thì sống ở đây lại yếu quá nên không tài nào mà gọi được.

-Không gọi được đâu! - Vẫn cái vẻ lạnh lùng khó hiểu ấy, Asa bế Thiên Nga và kéo tay Kevil lên ra khỏi đám đông và đi về quán KFC gần đó - Vào đây ăn kem đi đã! Thiên Nga, em nói muốn mua thú nuôi mà, đúng chứ?

-Dạ, mà thôi! Em nuôi nhiều lắm rồi, mẹ cũng chẳng cho mua nữa! - Thiên Nga bĩu môi về mong muốn lắm nhưng đành lòng làm “con ngon trò giỏi”.

-Vậy chúng ta đi ăn kem nhé! - Miệng Asa khẽ nhoen cười làm Thiên Nga cũng ngỡ ngác, chưa bao giờ Thiên Nga thấy cô cười hết. Giờ mới nhận ra là cô rất đẹp, kể cả Kevil cũng vậy.

Bé Thiên Nga định nói là cô vừa cười thì ngay lập tức bị cậu bíp miệng lại, nói thật khế:

-Em mà nói là không còn nhìn thấy chị ấy cười nữa đâu đấy!

Như hiểu ra, Thiên Nga gật gật đầu rồi cả ba cùng đi vào trong quán KFC. Kevil gọi:

-Chị ơi, cho em ba ly kem nhé!

Rồi cô và cậu cùng bé Thiên Nga ngồi ăn rất vui vẻ, bé trêu Kevil bằng cách quệt một thìa kem lên môi cậu, mặt cậu nhăn lại, đùa theo:

-Không biết đâu! Lau cho anh đi!

-Em không lau!

-Lau đi!

-Em không lau đâu, đừng hòng nhé!

Thấy hai người cứ cãi nhau như vậy, Asa không có khoảng không im lặng để suy nghĩ thì cô nói:

-Tôi lau giúp cho Thiên Nga, được chưa?

-Rồi, cô lau đi! - Miệng Kevil dù nhoen nhoét kem nhưng vẫn hớn hờ cười.

Chụt! “Cô ta... vừa... hôn mình?”

Kevil đứng hình, bé Thiên Nga cũng đơ mặt ra mà nhìn. Miệng của Kevil đã không còn kem nữa mà thay vào đó là dính hết lên môi của Asa, cô lấy khăn giấy lau đi những vết kem ấy rồi ngồi im lặng dường như suy nghĩ chuyện gì đó.

-Cô làm... cái gì thế? - Mặt Kevil bỗng nhiên đỏ ửng lên, hét lên tưởng chừng như làm mất cái quý giá nhất đời cậu.

-Tôi lau miệng giúp anh! - Vẫn lạnh lùng như bình thường, cô trả lời.

-Hey, cô lau chứ đâu phải hôn tôi đâu! - Quá bất ngờ trước cái thái độ thản nhiên như không của Asa, cậu cau mày lại, khuôn mặt lại nhăn nhó như hồi sáng.

-Cách lau của tôi khác! Chẳng sao hết! - Cô đưa một thìa kem cho vào miệng.

-Cô đứt dây thần kinh xấu hổ rồi hả? - Tức đến nỗi muốn ứa máu luôn, Kevil nhắm mắt vào mà nói.

Ánh mắt Asa bỗng dưng nặng trĩu, nỗi buồn ảm chứa trong đó khá nhiều, kỉ niệm đẹp, một kỉ niệm mà cô đã giữ trong lòng bấy lâu nay...

-Này, ăn kem đi! - Cậu bé chừng 13 tuổi đưa cây kem socola cho cô bé, cười tươi.

-Cảm ơn! - Cô bé trạc tuổi đón nhận lấy, phần mái vẫn rử xuống như che đi một phần bí mật ảm chứa đằng sau con mắt kì lạ. NRaats nhiều lần cậu bé muốn tìm hiểu xem lí do tại sao cô lại che mắt đi nhưng dường như cảnh giác của cô rất cao.

Ăn hết chiếc kem trên tay thì cậu quay ra nhìn cô, kem nhoen nhoét trên miệng y như một con mèo...

Chụt!

Chẳng thèm suy nghĩ gì, cậu đặt lên môi cô một nụ hôn nhưng thực chất chỉ để lau miệng giúp cô thôi, cậu cũng chẳng hiểu tại sao mình lại làm như thế nữa, thật khó hiểu.

-Bạn làm cái gì vậy? - Mặt cô bé đơ ra, ánh mắt mở to hết cỡ mà nhìn cậu.

-Tớ lau miệng giúp bạn đó! - Cậu cười híp mí với cô bé.

-Bộ cậu đứt dây thần kinh xấu hổ rồi sao? - Cô bé gào lên, tu tu khóc như đúng rồi - Huhu... tôi mới có 13 tuổi thôi mà! Cậu lại cướp luôn nụ hôn đầu đời của tôi rồi sao? Không biết đâu! Đền đi!

-Thôi mà, đừng khóc nữa! - Lay lay người cô bé, cậu cố xin lỗi cô.

Bóp!

-Cái tát đó là không đau đâu nhé! - Miệng cô bé hớn hờ, cô vừa giả vờ để chờ đến cơ hội được... tát cậu.

-Bạn chết với tớ rồi nhé!? - Cô bé đã đứng dậy từ bao giờ, nên cậu hét lên và đuổi theo.

Hai đứa trẻ cứ thế mà rượt nhau trong cái khoảng không của buổi chiều lộng gió. Những tiếng bước chân, những tiếng cười khanh khách hòa vào nhau, thật hồn nhiên và ngây thơ làm sao...

Asa im lặng, giờ đây cô chẳng muốn nói gì nữa, cô chán nản lắm rồi...

Chẳng ai có thể bù đắp lại những khoảng trống tâm hồn đã bị tổn thương ấy...

Không một ai hết...

Thấy cô như vậy, Kevil không đành lòng nhưng câu nói ấy làm đầu cậu hơi choáng. Cậu gục xuống bàn và ngất đi. bé Thiên Nga hét lên:

-Anh à, anh có sao không?

-Đàn bà, dậy đi! - Bỗng nhiên, Asa lay người cậu, trong lòng tỏ rõ vẻ lo lắng. Miệng cô liên tục gọi cậu nhưng dường như vẫn chẳng có phản ứng gì - Tớ đưa cậu đi bệnh viện!

Nói rồi cô đỡ lấy cậu đi ra ngoài, bé Thiên Nga cũng lon ton chạy theo sau. Một tay đỡ Kevil, một tay dắt bé Thiên Nga, bóng dáng ba người họ lẩn dần vào đám đông...

...

-Nè! - Nhìn xung quanh thì hẳn chắc chắn rằng đã bị lạc, nhưng dù sao thì lạc với nó thì cũng là một điều vô cùng may mắn.

Nó biết thừa là đã bị lạc nhưng dù gì thì cũng không thèm nói chuyện với hẳn đâu.

“Cái đồ tham lam, cái đồ đào hoa! Anh đi chết đi!”

-Này! Cùng làm sao thế hả? - Mặt hẳn cau có lại, ghét cái thái độ này thế không biết, dường như nhớ ra về cái chuyện hồi nãy hẳn mới chợt cười gian - Cùng ghen phải không? Chuyện lúc nãy!

-Không cần anh quan tâm! - Mắt nó trợn ngược lên, xoay chân bỏ đi thì...

“A! Chết tiệt!” Chỉ vì tính ghen tuông nên nó quay lưng tính bỏ đi thì xui xẻo thay, vấp ngay phải viên đá dên treo chân luôn. Nó nhăn mặt, kêu lên oai

oái:

-A! Trẹo chân rồi!

-Này, làm sao thế? - Thấy nó tự nhiên ngồi sụp xuống thì hấn tới tấp hỏi.

-Làm sao kê tôi! - Cho dù có trẹo chân không về nổi nhà thì nó cũng không bao giờ thêm nhận sự quan tâm của hấn nữa, đồ đào hoa.

-Ghen thì nói đại là ghen đi, lại còn bày đặt... - Bộ dáng này của nó lúc này làm hấn muốn đánh lăm rồi đó nha, nói là ghen luôn đi, hấn còn biết đường mà... tiếp tục làm chứ.

-Ai nói tôi ghen chứ, tôi nói cho anh.... Á....! - Đang định tuôn một tràng lan đại hải ra thì nó đã bị cái chân đau chặn họng lại rồi, đáng ghét thật.

Xoạt!

Chẳng cần phải suy nghĩ gì nữa, hấn bế xốc nó lên, cũng chẳng cần biết nó trẹo chân có đau hay không, còn nó thì rất muốn hét lên nhưng đành thôi, không đại gì mà chơi ngu thêm một lần nữa đâu.

-Đau lắm phải không? Lần sau đi đứng phải chú ý vào chứ! - Sau một hồi im lặng rất lâu thì hấn mới lên tiếng, mắt hấn cũng đờm buồn một điều gì đó. Nó chẳng nói gì, khuôn mặt khẽ cúi xuống chẳng dám ngẩng lên mà nhìn vào hấn. Thấy nó như vậy thì hấn tiếp tục nói - Cùng biết đánh nhau mà, tại sao lúc bị Yến Như đánh lại không đánh lại chứ?

-Vi... Yến Như... nhỏ hơn tôi, tôi không... thích đánh... trẻ con! - Giọng nó lí nhí nói, tay bâu chặt vào gấu áo.

Hấn không hỏi thêm gì nữa, với hấn, biết như thế là đủ. Bế nó đi trên đường, bao ánh mắt dõi theo như mong muốn rằng mình sẽ là nó. Điểm dừng chân của hấn chính là tiệm thú nuôi. Đặt nó ngồi tạm xuống một chiếc ghế gần đó, hấn lấy điện thoại ra. Chỗ này hình như mới có sóng nên hấn gọi điện cho Asa.

Tút!

Tút!

Tút!

Không có ai nhắc máy, đầu dây bên kia chỉ là tiếng chuông kéo dài rồi bỗng ngừng hẳn. Hấn ngán ngẩm rồi nhìn xung quanh, nơi đây cũng có nhiều cặp đôi khác, họ đang tham gia một trò chơi gì đó thì phải.

-A... Xinh quá! - Nó thích thú nói, tay thì vuốt ve hai chú chó kì lạ với màu lông trắng điểm thêm màu vàng nhạt của nắng.

-Xin lỗi cô nhé! Đây là phần thưởng của trò chơi, nếu cô muốn thì có thể tham gia và hai chú chó hiếm này sẽ thuộc về cô! - Ông chủ tiệm niềm nở nói, tay chỉ về phía chỗ đông người kia, có lẽ vì món phần thưởng này nên mới có nhiều người tham gia như thế.

-Cùng thích nó chứ? - Cúi người xuống gần mặt nó, hấn hỏi. Cái ánh mắt long lanh của chú chó nhìn hấn rồi nhìn sang nó như muốn ám chỉ điều gì đó thì phải. Nó khẽ gật gật đầu - Vậy thì anh sẽ chơi!

Trò chơi cũng không phải khó với hấn - bắn cung. Đa phần những chàng trai chơi trò này đều không thể trúng được lấy một phát nào bởi những tấm biển ấy di chuyển quá nhanh mà còn phải bắn trúng tâm đỏ nữa thì quả là áp lực vô cùng. Nhưng với hấn thì..

-Không trúng được đâu! - Chàng trai thứ nhất nói với người yêu để trấn an nàng, khổ nỗi là nàng chỉ để ý đến cái khuôn mặt mỹ miều kia của hấn thôi.

-Em yên tâm nhé, anh sẽ dành nó về cho em! - Người thứ hai nói, nhưng nàng này cũng mắc bệnh hám trai y như nàng kia mà thôi.

-Cậu chỉ có 5 lượt bắn thôi nhé anh bạn trẻ! - Tiếp tục hướng dẫn cho hấn, ông chủ tiệm cười.

Lần thứ nhất... Trúng

Lần thứ hai... Trúng

Lần thứ ba.... Trượt

Lần thứ tư... Trượt.

Cả đám thanh niên trai tráng ở đó toát mồ hôi nhìn hấn, trong lòng không ngừng cầu mong rằng sẽ trượt nhưng đời đâu có như là mơ. Hấn tập trung vào tấm biển đang di chuyển, thả dây cung...

Phập!

Lần thứ năm... Trúng

-Cậu bạn tài lắm đấy! - Một chàng trai cho dù có chán nản đi chăng nữa thì cũng thăm bái phục trong thâm tâm. Hấn chỉ lặng lẽ gật đầu rồi đi về phía nó, ông chủ tiệm đã lấy ra hai chú chó đưa cho nó. Nhìn nó với hai chú chó đùa giỡn với nhau thì hấn thấy vui vô cùng.

-Đây là loài chó hiếm, chỉ có duy nhất hai con thôi, một đực và một cái đó! Dừng để chúng rời xa nhau, sẽ rất đau đó! - Câu nói của ông chủ tiệm như ám chỉ điều gì đó khá bí ẩn, hấn vẫn chẳng thể hiểu được.

Xoạt!

Bỗng nhiên, nó lao đến ôm hấn, cười khanh khách:

-Cảm ơn anh nhé!

-Nè, cưng đang làm gì có biết không? - Có lẽ do niềm vui sướng quá mức nên nó mới không kiềm chế được bản thân mình lại mà lao như tên lửa như thế. Chợt nhận ra sai lầm trầm trọng của mình thì nó buông hấn ra và ngồi ngay xuống ghế, khuôn mặt đỏ ửng lên vì ngượng và chẳng dám hé răng lấy một lời. Hấn cười cười xong nói - Anh một bé, cưng một bé nhé!?

Đầu nó gật gật, hỏi:

-Đặt tên nhé!

-Đặt là gì bây giờ nhỉ? Tô Tô và Mi Mi nha! - Hấn vẫn phân vân vì từ trước đến giờ chưa nuôi thú cưng bao giờ. Có vẻ như hai chú chó không đồng ý nên chẳng kêu gì.

-Rin và Len nhe! - Chợt nó nghĩ đến hai nhân vật ca sĩ ảo trong hoạt hình Nhật mà nó rất thích, hai chú chó bỗng vẫy đuôi rồi rít. Thế là hấn giữ Len, nó giữ Rin. Cả hai còn được phép đặt vòng cho hai chú chó này nữa. Đó là hai chiếc vòng một đỏ, một xanh, được gắn lên chữ L và R rất đẹp.

Thế là hấn lại bế nó đi trên đường về nhà, không thèm để ý đến chân đau thật, hai chú chó rất khôn, chúng cứ thế chạy theo sau chủ của mình. Tuy nhiên, nó ngớ ra một điều cần hỏi nên nói:

-Người tôi gặp ở cánh đồng chờ hoa quỳnh nở là anh hay Hoàng Thái!

-Là anh! Hoàng Thái không thích đến Nhật bao giờ hết! - Tạm thời cậu ấy đã ổn rồi! Cậu ta bị mất trí nhớ từ trước, có lẽ hành động nào đó đã làm cậu ta nhớ ra thì phải! - Bác sĩ xem lại sổ bệnh của Kevil rồi nói - Cô có thể ở lại chăm sóc cho cậu ta! Cậu ta chỉ bị hôn mê thôi, còn bao giờ tỉnh là tùy thuộc vào cậu ta!

-Cảm ơn! - Asa khẽ cúi đầu, Thiên Nga ngồi bên cạnh giường bệnh của Kevil.

-Anh ấy làm sao thế chị? - Bé Thiên Nga vẫn ngây ngô hỏi, nhìn cậu nằm trên giường với đôi mắt nhắm nghiền. Khuôn mặt cậu có vẻ xanh xao.

-Không sao đâu em, anh ấy chỉ đang ngủ mà thôi! - Trấn an Thiên Nga, cô nói rồi lại hơi cúi gầm mặt, trong lòng có vẻ thấy hơi lo lắng mặc dù chẳng biết lí do tại sao. Cô chỉ biết đi đi, lại lại mà thôi.

“Anh ta bị mất trí nhớ sao?”

Bé ngồi đó, chân đung đưa, thấy Asa như vậy thì bật hỏi như bao đứa trẻ con hồn nhiên vậy thôi:

-Chị Asa thích anh Kevil à?

Đang trầm tư suy nghĩ thì nghe câu hỏi của Thiên Nga, cô hơi giật mình nhưng rồi lắc đầu trả lời, cô hoàn toàn không thích Kevil hơn nữa tại cậu nên nó mới bị đánh, cô chẳng thể bao giờ tha thứ cho cậu được nữa huống hồ gì là thích chứ! Có khúc mắc trong lòng, cô hỏi:

-Tại sao em lại hỏi như thế?

-Bởi vì em thấy mặt chị tỏ rõ vẻ lo lắng, suốt từ lúc nãy đến giờ chị đã nhìn anh ấy rất lâu rồi! - Miệng Thiên Nga khẽ nhoen cười, bé có vẻ rất thích Asa và Kevil đến với nhau thì phải.

-Vậy sao? - Ngẫm đi ngẫm lại những hành động ấy của mình thì Asa mới thở dài và nói - Em đừng hiểu lầm, chị và anh ấy chẳng có gì đâu! Chị cũng không có quý anh ấy nữa là!

Thiên Nga không nói gì nữa, chỉ thầm nghĩ trong lòng.

“Có lẽ tại chị Asa ngại nên mới không dám nói cho mình thôi! Mình dám chắc rằng chị ấy thích anh Kevil! Để hôm nào hỏi anh Kevil xem sao!”

Asa lấy điện thoại ra, thấy có một cuộc gọi nhớ của hấn thì ấn gọi lại để thoát khỏi cái không khí ngột ngạt bao trùm bởi những câu hỏi của Thiên Nga.

Tút!

Tút!

-Alo, chị Asa ạ? - Bên kia đầu dây, người nghe máy là nó chứ không phải hấn.

-Ồ... Gekkanbijin sao? Em đang ở đâu thế? - Thấy người nghe không phải hấn thì cô vội hỏi, chắc chắn rằng đã có chuyện gì đó xảy ra.

-Em đang trên đường về nhà ba mẹ chơi! - Nó vẫn trả lời, đôi lúc thì nghe thấy tiếng nó cười rồi quát tháo - Haha... Đừng có mà... Em xin lỗi, tại Thanh Tùng trêu em!

-Ừ! - Cô trả lời ngắn gọn định cúp máy luôn thì nó lên tiếng.

-Chị đang ở đâu thế ạ? Kevil đâu? Thiên Nga đâu?

-Bệnh viện! Kevil bị ngã xiu nhưng không sao hết, em với Thanh Tùng cứ về nhà ba mẹ đi, có chị ở đây là ổn rồi!

Tút!

Tút!

Asa cúp máy trước, chỉ cần thông báo cho hai người đó như thế là đủ rồi, không nên làm phiền nó như thế nữa. Mặc dù thế nhưng cô vẫn chẳng thấy yên tâm khi nó đi với hấn, đi với trai đẹp là cả một nỗi khổ, chẳng may có mấy em nào đó chạy ra xin chữ kí thì có lẽ nó cũng nằm bẹp dưới gót giày của các chị mất thôi.

-Ax...

-Chị Asa ơi! Anh Kevil tỉnh rồi nè! - Bé Thiên Nga gọi cô, đồng thời lay lay Kevil.

-Thế nào rồi, ổn hơn chứ? - Cô lại gần Kevil vô thức chạm vào bàn tay cậu. Bây giờ đang nằm trên giường bệnh thì cậu cũng cảm thấy được có một dòng điện chạy dọc sống lưng, không thấy cậu nói gì thì cô nói tiếp - Nếu không khỏe thì nghỉ chút đi, Thiên Nga cũng thế nhé! Chị đi có việc, chút nữa quay lại sau!

“Đúng là đồ đứt dây thần kinh xấu hổ mà!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Kính koong!

-Ra liền! - Tiếng mẹ nó vọng từ trong nhà ra, những tiếng giày vang lên gần cửa bắt đầu phát ra.

Xoạt!

-Con chào mẹ! - Thấp thoáng bóng hình của người phụ nữ hiện ra thì nó lao nhanh đến mà ôm chầm lấy mẹ, nụ cười hạnh phúc đã nở trên môi từ lúc nào.

-Ồ... - Mẹ nó có phần hơi bất ngờ nhưng rồi định hình ra được người này là ai thì cũng ôm lấy nó - Quỳnh à! Sao con lại về đây?

-Con nhớ ba mẹ nên con mới về chứ! - Nó buông mẹ ra, cầm lấy đôi tay mẹ mà nắm chặt.

-Tương chị quên luôn bà mẹ này rồi, mà ai đây con? - Tính định trêu nó chút nhưng gạt mình khi có người đứng bên cạnh nó nên mẹ hỏi.

Nó chưa kịp nói gì thì hấn đã nhanh nhẩu “ra mắt ba mẹ vợ” trước, hấn nhovn miệng một nụ cười tỏa nắng chết ruồi để lấy lòng mẹ vợ đầu tiên:

-Con chào cô, con tên là Thanh Tùng ạ!

-Con là... - Nói thực ra thì giới thiệu mỗi tên thôi thì có thách mẹ nó cũng chẳng biết được hấn là ai.

-Dạ... - Hấn bị nó trả thù lại, tại cái tội nhảy vào hòng nó, nó cười - Đây là bạn Thanh Tùng, con của cô Xuân Huyền đó ạ!

-Vậy à? - Mẹ nó gạt đầu rồi nói hai đứa vào nhà để mẹ làm cho cốc nước uống cho mát. Cả hai đi vào, ba nó đang ngồi trên ghế sofa để đọc báo, nó nhìn thấy ba mình thì vui lắm hét toáng lên như có nguy hiểm vậy đó:

-Ba ơi! Con nhớ ba lắm!

Bị con gái ôm chầm lấy thì ba nó cũng tò về bất ngờ, lấp bắp đến không nói ra lời:

-Sao con lại về đây?

-Con về thăm ba mẹ mà, bộ ba không thích sao? - Bắt đầu giờ cía bộ mặt làm nũng với giận dỗi ra, nó rất thích được ba mẹ dỗ dành nhưng tuy nhiên thì tính nó chẳng phải như mấy đứa tiểu thư.

-Ai nói là ba không thích bao giờ! Mà đây là ai thế hả con? - Ba nó cười cười xoa đầu con gái rồi ngó người khi nhìn thấy hấn.

Từ trong bếp, mẹ nó đi ra bê bốn cốc nước chanh, tiện thể thì nói luôn:

-Thanh Tùng, con cô Xuân Huyền!

-Thế cơ à! - Nhìn từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân hấn xong thì ba nó “phán” - Trông đẹp trai ra phết đấy!

-Dạ, cháu cảm ơn bác ạ! Mà cũng không đến độ đẹp như bác khen đâu! - Ngoài miệng thì hấn khiêm tốn vậy thôi chứ trong lòng thì vui không thể nào mà tả hết được.

-Giờ cũng đã gần trưa rồi đó, hai đứa đi chợ giúp mẹ cái nhé, mà con à! Thanh Tùng biết chuyện về bệnh của con chưa? - Định rằng nhờ hai đứa đi, nhưng mẹ nó bỗng nhớ ra điều gì đó nên ghé sát tai để hỏi nó. Nó không nói gì mà chỉ gạt gạt đầu rồi chạy đi lấy cái giỏ đựng đồ với đáng về cả nhấc, sơ đồ nhà nó có khi còn không nhớ nổi nữa là... nhưng tại sao hôm nay lại lạ quá?

Bộp!

Xoẹt!

Thoáng cái mà nó đã kéo hấn ra khỏi nhà, mặt bắt đầu nhăn nhó nhưng rồi cũng tránh đi tầm nhìn của ba mẹ mà kêu ú ớ, cái chân nó đang rất là đau ấy chứ, cổ lăm mõi lê lét được vào trong lấy giỏ đồ luôn. Hấn thấy nó vậy thì biết ý ngồi xuống trước mặt nó, tỏ ý muốn công nó thôi mà nó cũng không thêm để ý luôn. Không thể hiểu được hôm nay đầu óc nó có vấn đề hay sao ấy, có đạn cũng nên đây. Cau mày, hấn trừng mắt nhìn nó, bên cạnh thì hai em cún cũng vẫy vẫy đuôi, dụi dụi cào tay nó như đang đồng tình với hấn:

-Lên đi, anh cũng cung đi!

-Ừ... lên! - Rồi, dù gì thì nó vẫn sợ hấn đến chết mất, lúc nãy gọi điện cho Asa thì bị hấn cù, giờ thì ra nông nổi này đây. Sao hấn toàn bắt nạt nó thế hả trời ơi? - Mà ủa? Hai em cũng tính đi cùng sao Rin, Len?

Không biết tại sao nhưng có vẻ chúng hiểu nó nói, gì, chó hiếm có khác. Chúng vẫy vẫy đuôi rồi chạy theo sau, chúng còn hơi nhỏ thì phải nhưng đáng yêu thật, nó vỗ vỗ vai hấn rồi nhấc:

-Đi chậm thôi, cho hai em nó theo với nào!

-Đi chậm thì chậm! - Tốc độ của hấn đâu có phải nhanh gì đâu mà nó kêu nh? Hai em chó này cũng hay thật, lẻo đẻo đi sau thế này làm sao mà hấn “dành” tình cảm được cho nó đây? “Mình rất thích ăn ốc, cơ mà chắc hôm nay không nên ăn, hay là thịt bò bây giờ? Thôi, cứ hỏi anh ta cho chắc ăn đã.”

-Hôm nay, nhà mình ăn gì bây giờ nh? - Nó nghĩ đi nghĩ lại, rồi đập đập vào vai hấn.

-Ăn gì cũng được, thịt bò thì sao? - Hấn trả lời, nhưng chắc cũng thích ăn thịt bò thì phải.

-Ừ... thôi, không ăn được... cái hàng bán thịt bò ngon nhất chợ ấy có vấn đề! - Dù gì thì nó có một khúc mắc rất lớn nên không bao giờ muốn cho hấn đến đó.

-Tại sao? - Lần đầu tiên nó không cho hấn vào một chỗ nào đó, lạ đấy! Phải hỏi cho rõ mới được.

Im lặng một hồi, nó chỉ về cái nhà to ngay trước chợ khi hai người gần tới rồi nói:

-À... vì... con của bà bán hàng ấy tổng cộng có hơn chục đứa con gái và chỉ mắc đúng một bệnh...

-Bệnh gì? Truyền nhiễm à?

-Không phải! Bệnh... hám trai... hồi trước có một tên con trai trông có vẻ đẹp đó bị cả đám con gái ấy lôi vào trong nhà, không biết bị làm gì mà đi ra mặt mày tái mét... Lần sau hình như không thấy anh ta quay lại chợ này bao giờ nữa!

- Ghê thế cơ à! Nhưng cứ kệ đi, có làm sao đâu! Thử một lần xem sao? - Nghe nó nói cứ như bọn con gái bà bán thịt bò là yêu quái không bằng, nhưng hẳn là sát thủ mà chẳng lẽ lại chỉ vì chuyện đó mà không dám mua nôi... thịt bò háy sao? Thế thì nhục nhả quá cơ, quyết tâm đi, dù chết cũng phải mua được thịt bò về nhà cho mẹ vợ nấu.

- Anh không sợ chết hay sao mà thích đâm đầu vào trong đấy? - Mặt nó bắt đầu nhăn lại, nhìn hắn với vẻ “thằng này điên thật rồi”.

- Có làm sao đâu, dù gì thì mấy đứa đó cũng giống chúng ta, là người cả mà thôi! - Hắn dường như bỏ ngoài tai những lời nói của nó, vẫn cứ thích thực hiện theo ý hắn muốn mà thôi, nhưng rồi hắn nhếch mép cười một cách nham hiểm, hỏi nó - Sao cũng lo cho anh thế cơ à? Làm sao rồi đấy!

Mất nó chớp chớp, cốc cái bóp một phát vào đầu hắn rồi bắt đầu kêu than:

- Đừng có mà nói linh ta linh tinh nhé!? Tôi lo anh chết trong đó thì chút nữa tôi về kiểu gì? Về bằng niềm tin à?

- Đau! Cũng dám đánh vào đầu anh ha? Tôi nay cho ăn đòn! - Quả thật hôm nay đầu nó có đạn hay có bom mà toàn thấy chơi ngu phải biết luôn đây, tôi nay chịu ăn đòn thật thôi.

Cuối cùng thì chuyện gì đến cũng phải đến, cả hai người cùng hai em cún đã dừng chân ở trước cửa hàng thịt bò mà nó đã cảnh báo với hắn rồi. Bên ngoài hình như là không có người trông hàng thì phải, hắn gọi lớn:

- Bác bán hàng ơi!

Rầm!

- Gì thế cháu? Mua thịt bò hả? - Nói thế nào nhỉ? Đứng chủ tiệm bán thịt có khác, thân hình vừa tròn vừa căng chứa đầy mỡ, tròn như quả bóng. Không biết bà ta như thế này thì con bà ta sẽ ra sao đấy? - Trông cháu đẹp trai ra phết đấy!

- Dạ vâng ạ! Cháu cảm ơn! - Miệng hắn khẽ cười, trong lòng cũng hơi sờ sợ, chẳng may con bà ấy lấy thịt đè người cũng đủ chết rồi, hắn quay sang nó thì thấy nó đang lăm bắm cái gì đó nhỏ lắm.

“Bà này hỏi lạ à ghen! Ra hàng thịt bò không mua thì để ngắm à?”

- Cháu mua bao nhiêu cân? - Bà bán hàng tự nhiên nhìn vào trong nhà như ra ám hiệu cho cái gì đó thì phải, hỏi hắn - Định làm món gì? Bao nhiêu người ăn?

- Chắc là tầm 4 người ăn thôi ạ! Còn cháu cũng chưa biết là nên làm món gì? - Cũng để ý được cái cách bà ta ra ám hiệu, hắn nói xong đồng thời nắm chặt lấy nó đang ngồi đằng sau lưng mình, bàn tay hắn đầm mồ hôi.

- Cô bé này làm sao mà cháu phải cống thế? Bỏ xuống đi, trông hơi kì đó! - Nhìn thấy nó đang được hắn cống thì bà xua tay, vừa làm vừa nói.

- Dạ không bỏ xuống được đâu ạ, vợ cháu bị đau chân!

- Cháu bao nhiêu tuổi rồi mà đã có vợ? - Bà bán hàng dường như không tin vào mắt mình, tiếc nuôi vì vẻ đẹp trai của hắn, bà muốn con gái bà được lấy hắn chẳng?

- Đừng tin lời anh ta nói, cháu chỉ là có thể trở thành thối chứ không phải vợ thật đâu! - What? Nó đang muốn hại hắn đó. Cơ hội của nó đến rồi, nhưng mà chút nữa về kiểu gì đây? Thôi kệ đi, cứ phải để hắn vào chỗ chết đã... haha... Mất hắn trọn lên, quay đầu lại nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống luôn vậy.

- Phù, may thật đó nhé! - Bà bán hàng cười tươi như hoa, giọng đàng hoàng - Cháu có thể chọn trong mấy đứa con của bác, vì đứa nào cũng xinh gái lắm cháu ạ!? Nó cũng không bawtrs cháu cống như con bé này đâu!

Ừ thì có phần hơi tức thật, bà ta nói nó như con nhà tiểu thư không bằng nhưng cũng đành gật gật đầu để tống cổ hắn đi thôi, phải nhần nhin... nhần nhin... không kế hoạch phá sản mất thôi. Lúc đầu không muốn hắn lao đầu vào chỗ chết, giờ lại muốn, không thể hiểu được là nó đang nghĩ cái quỷ quái gì nữa.

- Dạ... cháu... - Hắn không muốn đâu, chỉ tại cái con bé điên khùng này muốn hắn chết đấy, miệng vẫn ngáp ngáp ngừng ngừng không thể nói được lên lời...

Không để cho hắn nói hết thì bà bán hàng đã căng sẵn một cái loa phóng thanh, hét to:

- Các con đi xuống đây, có một chàng trai đẹp lắm này, đứa nào muốn lấy làm chồng đi hết xuống đây!

- Dạ! Thưa Mẹ!

- Em muốn!

- Tao cũng muốn!

-Không được, anh ta đẹp thì anh ta là của tao!

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Một loạt những tiếng động và tiếng nói của những cô gái kia phát ra rất chi là rầm rộ... Trước mắt hân lúc này là mười một cô gái với đủ các thân hình “siêu chuẩn” khác nhau: béo có, gầy có, ốm nhor ốm nhắc, phát phì quá mức không thiếu một loại nào trừ thân hình trông được mắt mà thôi. Khuôn mặt ai nấy nhìn hân với ánh mắt hình viên kẹo trà hình viên đạn như muốn đục thủng thân hình đẹp trai kia để kiếm về làm vật sở hữu của mình. Một cô gái trông có vẻ thân hình siêu mỏng hét lên:

-Anh chọn đi, giờ anh muốn lấy ai trong chị em chúng tôi!? Bỏ ngay cái con bé xấu hươu xấu hoắc trên vai anh xuống đi! Bộ nó đẹp hơn tui à?

-Cái gì đấy? - Dù muốn nhìn lắm đấy chứ nhưng cái độ... tự sướng của nó cũng có hạn kiểm chế thôi, nó túm tóc hân để nhô lên rồi quát - Xem lại đi cái đồ thân hình mỏng dính kia!? Xem lại xem cô thể nào mà chê tôi xấu chứ!? Này nhé, cô tính lấy xương đè người hả?

-Cái con nhỏ kia!? Mày tích uy hiếp chị tao à? - Lại thêm một con nhỏ béo núc béo ních nữa đi lên, trợn mắt mà phóng tia lửa điện vào nó - Có ngon thì ra đây đấu với tao này!

Miệng nó thấy chất chất lại thêm vị chua chua như ăn phải chanh hay quất gì đấy, mặt nó nhăn lại, nói vô cùng nhỏ nhẹ:

-Oh no no! Tôi đâu có ngu, nhảy vào đó để chị lấy thịt đè người thì tôi chỉ có nước “đập xương chày, gãy xương hông, chị tổng tấn công thì tôi chết” à?

-Ý mày chê tao xấu áy hả?? Nhìn lại đi em, tao còn xinh gấp mấy vạn lần mày nữa đấy!? Mày nhìn mẹ tao thế kia, đẹp thế kia, mà lại dám đi nói rồi chê tao à? Lần này tao không cho mày như xương mới là chuyện lạ!

-Áy, đừng nóng thế chứ, trong các chị ai cũng “đẹp” hết áy mà! - Nhưng chợt nó nghĩ ra mục tiêu của mình thì mặt bắt đầu biến đổi hoàn toàn 360 độ, cười cười như con dờ hơi - Đây mới là người các chị cần nhé!? Em đây không liên quan!

-Mày biết điều thế là tốt, chị em xông lên, xem đứa nào dành được thì là của đứa áy, ok? - Cô trông già dặn nhất nói, rồi tất cả đưa mắt nham hiểm như một lũ sói hoang đại à không, phải là lũ heo rừng hoang đại cùng mấy con bọ gậy nhìn hân rất chi là thêm thường.

-OK!

Sau tiếng đó thôi thì tất cả cùng lao ra nhưng...

-Stop! - Nó chặn ngay lại bằng tiếng hét dù không bằng loa phóng thanh nhưng thế là to lắm rồi, nhăn nhó - Mấy chị cho tôi xin cái ghế đã chứ, tiếng đè bẹp luôn tôi sao? Xin lỗi nhé, đòi tôi còn đẹp tôi chưa muốn chết!

Mặt mày hầm hờ đi lấy ghế cho nó ngồi, một bà béo ục ịch kéo nó ra khỏi người hân, hân không thể kéo nổi lại bởi cái thân hình tuy vạm vỡ nhưng đảm bảo mấy con heo rừng này đè cho cũng đủ tim, gan, phổi, cật theo nhau đi hết ra ngoài mất thôi. Được ngồi xuống ghế rồi thì nó cướp lấy loa phóng thanh của bà bán thịt bò, miệng nói lớn:

-Nào, bắt đầu đi! Hiệp 1!

“Cái đồ vợ quý quái kia! Tính hại mình chết đây mà, sát thủ thì sát thủ chứ nhìn mấy con bé này cũng đủ ỏi ra máu luôn rồi nói chi là... À, đã thế thì cho cung biết tay, kế hoạch phá sản không thương, không tiếc luôn!”

Thấy mặt nó gian gian lại còn khề cười nữa thì hân đã có một kế hoạch hơn cả sự dự đoán của nó, hôm nay thì hân mất áo sơ - mi màu bạc, quần bò, dây thể thao trông có vẻ rất chi là Menly, đây cũng lại là điểm mạnh của hân trong cái cuộc đấu “sinh tử” này vì thịt bò mua về thôi. Nó thì không biết hân đang làm cái quái gì nữa đây, chỉ thấy hân tự nhiên cởi bỏ từng cúc áo sơ - mi đang mặc, hân bỏ cả chiếc áo xuống, lộ ra thân hình đẹp vô cùng làm mấy cô kia phải đứng im, mắt thì lim dim, con tim thì ngừng đập hay không là quyền của mấy cô áy, nhưng ngay đến cả bà bán thịt bò miệng cũng há hốc ra, thấy thế thì nó chợt nói khề với bà, nó là nó quá tốt luôn rồi đó:

-Bác ơi, ngâm miệng vào đi, ngoài đây là chợ nên chắc cũng lắm ruồi muỗi lắm đó ạ!

Hân lại bỏ tiếp đôi giày thể thao ra để đi vào trong hân nhà bà bán thịt bò, đôi môi kia cong lên một cách gọi cảm, ánh mắt trở nên thu hút đến kì lạ, chỉ cách mấy cô nàng kia đúng 1 mét mà thôi, hân đang làm gì? Không ai biết, mà chỉ có hân mới hiểu được thôi! “Anh ta tính làm cái quái gì đây hả trời ời?”

Mắt nó chăm chú dõi theo từng hành động của hân như chờ đợi, chờ xem hân tính làm cái gì mà sao lại bỏ áo sơ - mi ra làm chi? Bỗng nhiên mặt nó đỏ bừng bừng lên, tình thế không ổn rồi, nhìn cảnh này nó không kiểm chế được rồi. Dù không muốn đâu nhưng nó đành che mắt lại không sợ hân quay ra là biết điểm yếu của nó thì gay to, nói thế thôi chứ nó vẫn nhìn cái cảnh trước mặt mình qua kẽ ngón tay.

Phịch!

-Nhà có rượu vang không? - Hấn rồi xuống cái ghế Sofa trong nhà bà bán thịt, chân bắt chéo, khuỷu tay trái chống vào thành ghế, tay phải thì để hờ hững

-Có... có... - Cả lũ áp a áp ứng rồi chảy tán loạn đi lấy rượu.

“Chờ chút đã... Mình nhớ cái cảnh này!/? Đã nhìn ở đâu đó rồi!”

Nhìn hấn lúc này, nó bỗng nhớ ra cái gì đó, rất quen. Phải rồi, đây chẳng phải là cái hình ảnh cái ngày đầu tiên nó bước chân vào nhà hấn hay sao? Thế này thì có nguy cơ... tình hình không ổn rồi.

Cộp!

Một bà mòng dính đặt chai rượu vang xuống chiếc bàn bên cạnh hấn cộng thêm đủ mười hai cái ly to. Hấn rót ra một ít rồi uống thử, khẽ gật gật đầu:

-Vị đúng là không tệ! Để tôi pha cho mỗi người một ly, được chứ?

Chẳng chờ đến sự đồng ý của mấy cô nàng kia thì hấn đã tự tìm đường mà đi vào trong bếp của nhà đó, đặt mười mấy cái ly kia trên bàn thì hấn cười thầm trong lòng. Rót rượu vào từng ly, hấn cho thêm một số loại rượu khác vào, sát thủ mà nên hấn sống dưới rất nhiều lớp vỏ bọc, người pha chế rượu ở quầy Bar thì hấn cũng đã từng làm rồi nên có lẽ rất thành thực. Làm xong xuôi thì hấn bê ra, nói:

-Này, mỗi người thử một ly đi! Nếu người nào uống vào mà không làm sao ấy thì tôi sẽ lấy người đó, ok chứ?

-Ok!/?

Tất cả các nàng cùng lao vào, tranh nhau lấy một ly rồi uống cạn sạch, hấn cũng mời bà bán thịt bò một ly luôn, bà không ngại ngần gì mà cũng... uống. Thaayscais cánh tuwowngjnayfthifnos chỉ confbieets há hốc mồm rồi chán nản hỏi bà ấy:

-Bác ơi, bác tính tranh chồng với con gái bác luôn hay sao?

-Khụ... khụ... - Đang uống ngon miệng thì chỉ vì cái câu của nó làm bà ho sặc sụa rồi trừng mắt nhìn nó, nói trúng tim đen của bà ấy mất rồi. Quả thật thì, bà ấy cũng muốn đó, chỉ vì hấn quá đẹp trai thôi à. Định luật không hề sai! Đẹp trai là có tội. Cơ mà nó cũng giỏi ra phết ấy.

Đợi cho tất cả cùng uống xong thì hấn đi lại đến gần một cô nàng “heo rừng”, tay nâng cằm cô nàng lên, biết ý thì cô cũng nhắm mắt lại, chu mỏ ra chuẩn bị đón nhận cái nụ hôn mong chờ từ bấy lâu mà không phải ép buộc. Cuối cùng thì giấc mơ ấy cũng sắp thành hiện thực rồi đây.

-COn gái tôi đẹp mà, thế nào thằng bé ấy chả thích!/? - Bà bán thịt nuôi tiếc lắm nhưng vẫn cố cười mà khen, đúng là không biết xấu hổ rồi.

Ợt!

Ợt!

“Cái gì?”

Bỗng nhiên, cả bà bán thịt bò, cả mười mấy cô con gái ôm bụng lao hét vào trong nhà vệ sinh, không biết là có đủ chỗ không nữa đây. Mặt nó dờ ra, mắt to mắt bé mà nhìn cái cảnh tượng trước mặt, nhin cười được mới là chuyện lạ à nha!/? Hấn vội vàng vớ lấy cái áo sơ - mi, đặt tiền trên bàn rồi lấy túi thịt bò bà bán hàng đã để sẵn trên đó. Tiện tay bê luôn nó lên rồi nói lớn:

-Bác ơi, cháu mua thịt bò xong rồi nhá, tiền cháu để trên bàn, không cần trả lại tiền thừa đâu ạ! Chào bác, cháu về!/?

-Thằng quý kia! Quay lại đây!/? - Bụng bà ta khó chịu lắm nhưng không thể để mất con mồi đó được, bà vẫn “gắng gượng” gọi lại.

-Dạ thôi ạ!/? Cháu không ngu! - Nói rồi hấn bê nó chạy sâu vào trong chợ, không dám quay đầu lại nữa.

-Woa~ Anh thoát được cơ à! - Càng ngày càng nhận ra rằng nó giả tạo không thể tưởng tượng được, kế hoạch phá sản một ách nhanh chóng, đau lòng lắm - Kỉ lục Việt Nam à nha!/?

-Lắm mồm, tối nay ăn đòn 10 trận là còn ít đấy, nghe rõ chưa? - Hấn tròn mắt nhìn nó, quát xối xả.

-Được rồi, xin lỗi mà! Ủa, anh làm gì mà mấy bà ấy chạy hết vào phòng vệ sinh vậy? Tôi tưởng anh tình hôn cái bà “heo rừng” kia mà! - Nó hỏi, mặt ngu ngu ngơ ngơ. Mặt vẫn còn cái độ dày của thót luôn đấy.

-À, vừa cho ít thuốc xổ vào mấy cái ly rượu ấy mà, nhìn mặt con “heo rừng” ấy đã muốn ói rồi, đằng này lại chu mỏ ra nữa trông như con quỷ! Tôm quá, nghĩ lại mà nổi da gà! - Trả lời nó rồi hấn bỗng rùng mình một cái khi nghĩ lại cái cảnh mấy em biệt đội siêu mòng, siêu dày kia - Thuốc xổ thì không biết làm sao mà hôm nay anh lại lấy rồi bỏ ngay vào túi quần, may thật!

“Đáng ghét thật, phá sản cả kế hoạch lớn của mình!/?”

Suy nghĩ một hồi, nó bỗng nhảy cẫng lên như đứng rồi:

-Anh cũng quá đáng thật đấy, thuốc xổ thì làm con gái người ta chạy ra chạy vào nhà vệ sinh mà không thấy ngại à?

-Quá đáng cái gì chứ! Không làm thế thì ai mà thoát được?

-Cách khác cũng đâu có chết người?

-Không thích, được chưa!

Rốt cuộc thì hấn và nó cứ vừa đi vừa cãi nhau, mua nốt một ít khoai với cà rốt về nhà mẹ nó làm món bò sốt vang thì tuyệt vời rồi, ngoài ra còn đi mua thêm rượu và ít bánh mì nữa. Dù cãi nhau đó nhưng nó vẫn phải quay đi, hấn đang bế nó mà, làm sao mà không nhìn vào cái thân hình kia được cơ chứ, khó chịu thật. Phát hiện ra cái kiểu ấy của nó thì hấn lại tiếp tục nghĩ ra cách trêu nó, điểm yếu của nó bị phát hiện mất rồi... Kẹt!

-Trời ơi, sao Thanh Tùng phải bế nó làm cái gì hả cháu? - Mẹ nó mở cửa ra, thấy cái cảnh “phản cảm” này thì chột nói, rồi còn thấy hấn đang “lỡ thế” thế này thì không thể nào mà mẹ nó có suy nghĩ trong sáng được.

-Dạ, tại Quỳnh bị trẹo chân thôi ạ! - Hấn cười cười rồi bế nó đặt xuống ghế Sofa.

-Đi đứng kiểu gì mà lại trẹo chân hả cái con quỷ sứ kia? - Đi lại gần, mẹ khẽ ấn đầu nó một cái và mắng xối xả - Làm Thanh Tùng phải bế về mà không ngại gì hả cái con mặt dày như mặt thót kia.

“Con quen luôn rồi mẹ ơi, có gì mà phải ngại đâu?”

Thăm nghĩ xong thì nó chu mỏ lên mà cãi:

-Mẹ kì thật đấy! Con trẹo chân, không thương con thì thôi, giờ lại mắng con à? Huhu... con khóc cho mẹ xem! Huhu... Chân con sưng vù lên rồi đây nè...

-Ồ hay nhỉ, con gái con đùa như mày mà tao thêm thương hả, khóc thì khóc đi, mẹ mày mặc kệ!? - Nói vậy thôi chứ mẹ nó đi vào bếp để tìm đồ băng chân lại cho nó, hấn cũng lảng xảng chạy theo.

Xoẹt!

Xoẹt!

-Bác ơi, cho cháu mượn một cái khăn sạch được không ạ? - Đang tìm tòi cái gì đó, hấn mở tung mấy cái tủ ra, xong thì chẳng thấy thứ mình cần nên mới hỏi mẹ nó. Cứ cái đà này thì hấn phá hết đồ trong nhà nó luôn quá - Với lại cho cháu xin ít đá và một cái chậu là được rồi ạ!

-Của cháu đây? - Mẹ hấn đi vào tủ lạnh lấy đá xong quay vào nhà vệ sinh lấy khăn và chậu rồi đưa tận tay hấn và hỏi - Cháu cần những thứ này để làm gì vậy?

Nở một nụ cười tươi, hấn trả lời:

-Cháu định lấy đá để chườm chân cho Quỳnh thôi ạ, chân sưng thế kia chắc là đau lắm! Mà thịt bò cháu để trên bàn đó ạ!

-Ừ, bác biết rồi!?

Bê đồ dùng ra ngoài, hấn lấy ghế ngồi rồi tỉ mỉ đặt chân nó lên đầu gối mình và bắt đầu chườm đá cho nó. Đá được hấn cho vào trong khăn nên cũng chỉ có cảm giác dần dần lạnh thêm thôi, chắc tại chiếc khăn ấy hơi dày. Nó kêu nhỏ, chỉ là những tiếng ú ớ xuýt xoa, nhìn hấn lúc này, nó có một cảm giác lạ lùng vô cùng.

-Haha...

Bỗng nhiên nó bật cười lớn, không phải tự nhiên đâu nhè mà chỉ tại hấn vừa chườm đá lại vừa... để những ngón tay lên bàn chân nó tạo ra cảm giác nhột không thể nào mà tả được. Dù là nó cười đấy nhưng rồi cứ lườm hấn đến cháy cả da mặt cũng chẳng có ăn thua gì hết.

Bốp!

Chân thì đau thật đấy nhưng nhột vậy làm sao ngồi im được, nó chẳng còn cái suy nghĩ gì nữa mà thẳng chân đạp vào mặt hấn, nếu nó nhớ không nhầm thì cảnh này đã xảy ra vào đêm qua rồi nhỉ? Mặt hấn trợn trừng lên rồi quát nó không tiếc lời:

-Sao cưng đạp chân vào mặt anh? Gan to ha?

-Tại anh chọc tôi thôi! Mà sao trước mặt mẹ tôi không gọi là cưng đi! Sợ cơ à? - Trêu người hấn, nó lè lưỡi.

-Thích ăn đòn à? - Giơ tay lên, tính cốc vào đầu nó một nhát thì chột tiếng mẹ nó gọi hỏi muốn ăn gì để mẹ nó làm nên hấn dường như đã mất hết hoàn toàn cơ hội... đánh nó. Đến lúc mẹ nó đi rồi thì hai người cứ thế mà cãi nhau suốt một tiếng đồng hồ không ngừng nghỉ, đúng là chẳng thương tiếc ca - lo trong miệng mình gì hết.

Cộp!

Cộp!

Ba nó đi từ trên tầng xuống, thấy hai đứa như vậy thì hỏi:

-Hai đứa làm gì mà cãi nhau um xùm vậy?

-Không có gì đâu ạ! - Cả hai cùng đồng thanh nhưng trong khi đó thì vẫn trợn mắt nhìn nhau.

-Ừ, vậy vào ăn cơm đi! Bà nó ơi, cơm được chưa? - Gật đầu, ba nó đi vào trong bếp.

-Được rồi đó, ba người vào ăn cơm đi!

Bữa cơm của nhà nó không quá cao sang nhưng được bày trí rất đẹp mắt, món thịt bò sốt vang được đặt ở chính giữa, ngoài ra còn có cá rán, trứng chiên và thịt kho tàu nữa, nó trông mà phát thèm rồi đây.

Ring!

Ring!

-Xin lỗi cả nhà, con ra ngoài nghe điện thoại! - Tiếng chuông điện thoại của hắn bỗng vang lên, hắn xin phép ra ngoài xong, khoảng năm phút sau quay trở lại thì nói - Cháu xin lỗi, cháu có việc nên phải đi rồi! Mong sẽ có dịp ăn với các bác lần sau ạ! Cháu chào bác.

Chẳng để ai nói một câu gì thì hắn đã bỏ đi biệt tiêu luôn, nó cũng chẳng thêm bận tâm, cố lết cái chân để vào trong phòng ăn. Ba người còn lại đành ngồi ăn vậy thôi.

Sau bữa cơm.

-No quá, con ra xem tivi nha ba mẹ! - Ăn xong trước, nó lại tiếp tục lê lét thân hình ra phòng khách, rót một cốc nước rồi bật đại một kênh nào đó trên tivi lên xem.

Trên tivi bắt đầu phát ra tiếng người nói.

“-Xin giới thiệu với mọi người, đây là cô Yên Như! Sau này sẽ thay ông chủ tịch của chúng ta tiếp quản công ty DCT!?! Còn người bên cạnh cô ấy lúc này đây chính là chồng tương lai của cô ấy... anh Thanh Tùng!

-Anh sẽ yêu cô Yên Như chứ ạ?

-Tất nhiên rồi, điều đó không thể thay đổi khi không ai có thể thay thế cô ấy trong lòng tôi!”

Đang mài móng rút nước thì nó nghe thấy tên Yên Như và hắn, trong đầu liên tục mong muốn là không phải, chỉ là tên người với người giống nhau mà thôi, nhưng việc gì đến cũng phải đến mà thôi... người trên tivi lúc này, chính là hắn.

“Không phải!? Chắc chắn là không phải đâu! Có sự nhầm lẫn ở đây sao? Cái cảnh này là điều mình từng muốn mà... nhưng bây giờ thì không thể nữa rồi! Tim mình đang co thắt lại từng hồi... đau quá... Đừng đối xử với tôi như vậy chứ! Tại sao vậy?”

Choang!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Choang!

-Quỳnh, con làm sao thế? - Ba mẹ nó nghe tiếng đổ vỡ thì hét hải chạy ra. Nó thấy ba mẹ thì vội vàng vớ lấy điều khiển tivi và tắt luôn. Quá bất ngờ, tay nó run run khi đánh rơi cái cốc. Mấy mảnh vỡ của cốc thủy tinh nằm la liệt trên sàn nhà.

-Con không sao đâu ba mẹ ạ! Ba mẹ cứ ăn cơm đi! Con dọn được mà! - Cố gắng để ba mẹ quay lại trong phòng ăn, nó không thể để ba mẹ biết đến

chuyện này được. Dù có muốn ở lại giúp con dọn dẹp nhưng thấy thái độ của nó kiên quyết vậy thì ba mẹ cũng đành thôi.

Cúi người xuống thấp để nhặt mấy mảnh thủy tinh, bất chợt người nó run run lên. Thủy tinh sao? Những mảnh vỡ này giờ đây giống tâm hồn của nó vậy thôi, thủy tinh đó! Mong manh mà dễ vỡ.

-Á! - Kêu lên một tiếng nhẹ, tay nó khẽ rớm máu đỏ, thủy tinh đâm vào tay nó. Với lấy hộp sơ cứu dưới gầm bàn, nó kéo ra một chiếc băng cá nhân rồi băng lại. Người nó vẫn còn ê ẩm vì những vết thương mà Yến Như đánh, cái vết xước ở tay lúc ở hiệu sách vẫn nhói nhói lên. Chẳng lẽ, thấy hắn như vậy chưa đủ hay sao mà vết thương như đồng loạt phát giác lên, cảm giác đau buốt lại xâm chiếm cơ thể nó. Phải chăng ngay cả những cái vết thương này cũng chẳng chịu buông tha cho nó hay sao?

“Không được, đây là cơ hội cuối cùng của mình! Mình làm sao thế này? Phải đi đến công ty ấy và chứng thực rõ ràng mọi chuyện. Mình không muốn! Không muốn bỏ cuộc dễ dàng như vậy được! Anh phải ghét tôi, anh phải để tôi hạ gục anh chứ đừng rời xa tôi như thế!”

Không thể tin được, nó sắp phát điên lên rồi, rút điện thoại ra gọi điện cho Asa, mong sao có người nhắc máy.

Tút!

Tút!

-Alo! - Giọng của Asa đã vang lên rồi.

-Chị có phải trông Kevil nữa không? - Tới tập hời, nó không kiểm chế được bản thân nữa.

-Không, anh ta không muốn ngủ nữa và chị đã nhờ đưa giúp Thiên Nga về rồi! Anh ta vẫn ổn! - Vẫn cái chất bình tĩnh ấy, không thể tin được nữa. Chắc rằng cô không biết chuyện gì đã xảy ra - Có chuyện gì sao?

-Chị đến nhà ba mẹ em nhé! Em cần chị đưa đến một nơi! Trên đường đi em sẽ kể cho chị nghe!

-Được!

5 phút sau...

Tiếng xe mô tô phân phối lớn dừng lại trước cửa nhà, nó vội vàng chạy ra. Trong lúc chờ đợi Asa thì nó đã làm một vài “thí nghiệm” giúp cho chân đỡ đau hơn nên cũng có thể đi lại được rồi, một phần cũng do hắn chườm đá cho thì phải.

Kẹt!

Nói chào ba mẹ xong thì nó nhảy ngay lên trên xe của Asa, giục giã:

-Đi đi chị ơi! Em muốn đến công ty DCT!

-Ok!

Vào!

Chiếc xe phóng nhanh, cô hỏi nó:

-Có chuyện gì? Kệ chị nghe!

-Thanh Tùng... là... chồng tương lai... của Yến... Yến Như! - Áp úng nói từng lời, họng nó như bị ai đó chặn lại. Khá khó khăn để nói rõ ràng.

Chẳng nói gì nữa, thực ra thì cô đã biết rằng thế nào chuyện này cũng xảy ra, cô cũng xem tivi, cũng biết được nó sẽ gọi cô đến để làm rõ. Nhưng quý kẻ của Yến Như vô cùng xảo quyệt, nó địch lại được sao? Không đâu, trừ phi là dùng bạo lực. Thực sự thì lúc này cô rất lo cho nó, liệu cái thứ nó không muốn nghe lại phát ra thì con bé sẽ tổn thương như thế nào đây?

Kít!

Cô phanh gấp, xe dừng lại ngay trước cổng ty DCT. Trước cửa lúc này là đám phóng viên, Yến Như và hắn. Hai người ấy đang... hôn nhau. Con mắt nó như hẹp lại, người run lên từng hồi sợ sệt, có vẻ như hắn đã trông thấy con bé ngu ngốc đang đứng chờ người ra mà nhìn kia. Yến Như nhếch mép, tiến lại gần nó và khinh bỉ:

-Xin lỗi chị nha, người hứa hôn cùng chị là anh Thanh Tùng chứ không phải Hoàng Thái! Còn bây giờ, tôi mới chính thức là vợ tương lai của Thanh Tùng. Một tháng nữa chúng tôi sẽ làm lễ đính hôn, mong chị sẽ tới dự!

-Đừng... nói nữa... Thanh Tùng... Kirai!

Nắm chặt lấy mép áo, chân nó theo lí trí quay đầu bỏ chạy.

-Gekkanbijin, đứng lại! - Asa hét lên, cô trừng mắt sắc lém cắm thù nhìn hắn và nhỏ Yến Như - Nếu như Geknkabijin xảy ra chuyện gì thì tôi tuyệt đối sẽ không tha cho mấy người! Tôi sẽ khiến cho mấy người sống không bằng chết!

Cố chạy theo nó, nhưng cô không thể thấy được. Cái bóng dáng của nó đã vụt mất đi đâu rồi.

“Không được, Gekkanbijin, em đang ở đâu chứ? Mù đường thì có thể đi đâu được?”

Về phần nó thì cứ chạy, nghe thấy Asa gọi cũng cứ chạy mà thôi, nó không muốn... Cái cảnh hắn hôn Yến Như một cách thân thiết cứ ẩn hiện trong đầu nó không sao xóa nhòa được. Nó sợ, sợ lắm. Sợ khi dừng lại sẽ nhìn thấy hai người ấy thân mật trước mặt nó, sợ lắm cái ánh mắt âu yếm hắn dành cho Yến Như. Phải làm sao bây giờ? Nước mắt nó bắt đầu rơi lã chã, mặn chát, cay đắng vô cùng. Đau khổ, suốt mười sáu năm nay, nó chưa bao giờ khổ như thế này... vậy tại sao cơ chứ? Nó thích hắn thật rồi phải không?

Rào!

Rào!

Trời bỗng nhiên tối sầm lại, mưa đổ xuống như trút nước. Nước mắt nó hòa quện cùng nước mưa, tiếng nó thút thít trong cơn mưa rào mùa hè...

-Ông trời ơi... ông biết tôi thích Thanh Tùng thật rồi đúng không? Vậy tại sao? Tại sao ông lại bắt tôi phải chịu những chuyện này? Tại sao bắt anh ấy dời xa tôi chứ? Tôi không muốn, chẳng lẽ ông bắt tôi bỏ đi cái tình cảm này hay sao? Đối xử với tôi như vậy ông có vui không? Cả anh nữa, Thanh Tùng... Anh vui lắm phải chứ? Anh cũng chỉ đùa rồn tôi như mấy đứa con gái khác mà thôi! Tôi hận anh!

Giọng nó như khàn đặc lại, gần đó có một quán Bar thì phải, gạt phăng đi mọi suy nghĩ, nó bức vào trong. Phòng Bar này không ngoằn ngoèo nên nó có thể đi được, dù chẳng biết phương hướng là đâu. Tìm lại gần quầy pha chế rượu, nó ngồi trên ghế, ánh mắt trống rỗng nhìn người phục vụ làm anh ta cũng phải ửng mình bởi người nó thì ướt như chuột lột và cái đôi mắt kia thì... Miệng nó khê mấp máy:

-Cho tôi một chai rượu vang, loại mạnh nhất!

-Dạ thưa cô!

Người pha chế rượu lấy xuống một chai RHUM cho nó, thêm cả một cái ly to nữa. Thường thì uống rượu sẽ chỉ đổ ít một thôi nhưng nó lại đổ đến nửa cái ly to làm người trước mặt cũng ngả ngửa. Biết ý, người pha chế nhắc nhở nó:

-Cô nên uống ít một thôi, loại này rất mạnh, từ lượng yếu có thể sẽ gục ngay đó!

Bỏ ngoài tai những thứ mà người ta nói gì, nó vẫn cứ cầm ly lên và tu một hơi dài đến cạn. Nó muốn ruồng bỏ tất cả, uống rượu với nó thì đây là lần đầu tiên, không ngờ là nó chẳng cảm thấy gì, từ lượng nó cao chăng? Chai rượu cứ thế cạn dần... cạn dần...

30 phút sau...

-Tôi có thể uống cùng cô được không? Thấy có người nói với mình, nó quay ra nhìn người đó... là một tên con trai sao? Dáng dấp anh ta có vẻ cao ráo đó nhưng không thể thấy rõ mặt. Bởi lẽ người con trai ấy đội mũ lưỡi chai che kín, hình như không muốn cho nó biết mình là ai thì phải. Một phần như thế, còn một phần do men say đang ngấm dần vào cơ thể nó, mệt mỏi lắm rồi, nó cũng chẳng có ý từ chối lòng tốt của anh ta làm gì. Gật đầu nhẹ, giọng nó vẫn khàn đặc như vậy:

-Ồ... Ừ...

Anh ta kéo ghế lại gần nó và ngồi xuống, quần áo anh ta chỉ có đúng một màu đen đơn điệu, thấy người nó ướt sũng nước thì hỏi như phép lịch sự thông thường:

-Cô vừa đi mưa?

-Có lẽ! - Chẳng màng đến những câu hỏi ấy, nó lắc nhẹ ly rượu đang uống dở trên tay.

Người con trai ấy hỏi thêm một cái ly và rót đầy rượu vào trong, mắt nó mơ màng nhìn ly rượu đầy kia. Từ lượng của anh ta phải chăng còn tốt hơn cả nó? Chắc chắn là vậy rồi. Thái độ của anh ta chẳng có chút gì xoay chuyển sau khi uống cạn ly rượu mạnh đó hết. Trong trạng thái vật vờ, nó cố gắng hỏi:

-Anh có... có chuyện gì... ực... buồn à?

-Đúng... tôi có chuyện buồn thật! Tôi đánh mất người tôi yêu! - Chống tay trên bàn, anh ta nhìn sang nó thắc mắc vô cùng - Có thì sao? Chuyện gì mà khiến cô phải đắm mưa lại uống rượu thế này?

-Tôi hận anh ta! - Lại uống rượu, mắt nó nhòe đi dần, tưởng chừng một chút nữa thôi thì nước mắt sẽ òa ra bất cứ lúc nào không hay, lắc đầu thật mạnh, nó kiếm cớ nhảy sang chuyện khác - Thôi, đừng nói chuyện đó nữa! Tôi giờ chỉ muốn uống rượu thôi!

-Được! - Vừa nói, anh ta vừa rót thêm rượu ra hai cái ly to, thật đầy - Cạn ly!

-Hết nhé!

-Ok!

Koong!

Tiếng hai chiếc ly chạm vào nhau cứ thế vang lên đều đều, nó và cái anh chàng kì lạ kia cứ thế uống rượu đến quên trời đất, nhưng dường như chỉ có nó là say mềm à. Thấy nó đã nằm dài trên bàn, người pha chế rượu có ý tốt muốn lấy điện thoại của nó ra để gọi cho gia đình đến đón nhưng bị anh ta ngăn lại và lắc đầu, khẽ nói nhỏ:

-Đề tôi gọi cho người nhà của cô ấy! Cứ để cô ấy ngủ ở đây một lát đi, đừng gọi dậy! Một lúc nữa sẽ có cô gái mặc đồ đen đến đây đón cô gái này! Phiên anh trông cô ấy giúp!

-Vâng, thưa quý khách!

Có một điều không thể tin được đó chính là anh ta biết nó để điện thoại ở đâu, nhấn tin đến máy của Asa xong xuôi thì anh ta trả tiền chai rượu và bỏ đi. Trước khi chàng trai kia kịp bước ra khỏi cửa thì người pha chế rượu có hỏi theo:

-Xin hỏi, quý khách là gì của cô gái này ạ?

-Đã từng là người rất quan trọng!

Bỏ lại cái câu nói lập lũng khó hiểu của mình, anh ta biến mất khỏi quán Bar, dù gì thì người pha chế cũng thấy hơi lo lo cho cô gái này. Vừa dầm mưa xong lại uống rượu vào thế này thì bệnh mất.

10 phút sau...

Cộp!

Cộp!

Cộp!

Tiếng bước chân nhanh nhay chạy vào trong, thấy cái dáng ngoài người ra nằm trên bàn của nó thì Asa đến gần, hỏi:

-Cô ấy ngủ lâu chưa? Uống rượu?

-Dạ đúng thưa cô, cô gái này uống loại rượu mạnh nhất đó ạ! - Thật thà trả lời, cái anh pha chế kia loay hoay với vài cái ly màu sắc.

-Được rồi, tôi sẽ trả tiền chai rượu đó! Mà anh lấy máy em tôi nhấn tin sao? - Khẽ lay lay người nó, Asa hỏi rồi diu nó đứng dậy.

-Dạ không, vừa nãy có một anh vào đây uống rượu cùng cô gái này, anh ấy là người nhấn tin và cũng trả tiền chai rượu rồi thưa cô!

Không nói gì, cô đưa nó ra ngoài, bước chân của nó loạng choạng hơn, người thì mềm oặt như sợi bún. Asa thở dài...

Vèo!

Chiếc xe phóng nhanh đi, vì giờ nó đang say nên cô sợ rằng em mình ngồi đằng sau sẽ “bay” khỏi xe. Cô quyết định để hai tay nó vòng qua eo cô vào lấy sợi dây buộc thắt nút lại. Hiệu quả đã được kiểm chứng vì nó ngồi yên vị trí luôn. Giật mình, cô thấy cái gì đó ướt ướt trên vai, thấy từ khoe mắt nó là những giọt lệ đau khổ nhạt nhẽo. Với tốc độ nhanh như vậy mà nước mắt chẳng thể nào khô được, ông trời không thương nó rồi. Miệng nó thì cứ luôn lẩm bầm trong cơn mê:

-Thanh Tùng! Tôi hận anh... tôi hận...

“Gekkanbijin à, đau lắm phải không? Những mũi kim ấy đâm xuyên qua trái tim của em một cách không thương tiếc đúng chứ? Cái cảm giác trong em giờ biến thành hận thù? Chị hiểu mà, chị cũng vậy! Chị đã từng đau như thế đó...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Asa không đưa nó về nhà ba mẹ mà đưa về tiệm cà phê Mưa Buồn của cô, sắp xếp cho nằm gọn gần trên giường trong phòng của mình rồi thì vào trong bếp pha trà gừng giải rượu cho nó.

Píp!

Cô đang pha trà trong bếp thì điện thoại lại có tin nhắn.

‘Tất cả học sinh phải có mặt vào lúc 5 giờ hôm nay để dự chuyến tham quan du lịch trên biển trong một tuần. Đây là thời gian để học sinh trong trường giao lưu với nhau nên không em nào được phép vắng mặt. Nếu không tham gia sẽ chịu hình phạt trước toàn tập thể của trường’

Cơ mặt cô bắt đầu co giật, miệng thì không ngừng lẩm bầm:

-Mấy ông bà này điên hết rồi à? Vắng mặt buổi đi chơi thì có chết ai đâu! Bày đặt giao lưu với chả không giao lưu...

Rầm!

-Á!

Bỗng nhiên lại có tiếng người nào đó hét lên, cô chạy ngay vào trong phòng mà nó đang nằm. Trước mắt cô lúc này là hình ảnh nó nằm trên sàn nhà, miệng dù kêu to như thế nhưng hình như vẫn ngủ rất ngon lành cho dù có rơi từ trên giường xuống thì phải. Asa cảm thấy rất thất vọng khi con bé này cứ vẫn như không có chuyện gì xảy ra, mà cũng đúng thôi, khi hai mí mắt của chúng ta khép lại thì cảm giác ấy bình yên vô cùng, dường như ta có thể rũ bỏ mọi buồn phiền mà nhanh chóng tận hưởng cảm giác đó. Quay lại bếp để bê ly trà gừng ra, cô khẽ lay lay gọi nó dậy.

-O... gì vậy? - Nó vẫn gãi ngủ như trẻ con thế này đây, cô đặt ly trà lên chiếc tủ bên cạnh giường rồi đỡ nó dậy.

-Uống trà gừng đi, làm gì mà uống nhiều rượu thế? - Người nó vẫn mềm nhũn ra, nên phải dựa vào người cô mới có thể vững được. Gắng gượng mà uống hết ly trà gừng Asa làm cho, nó đã cảm thấy khá hơn đôi chút, đúng là công dụng thật. Ly trà gần cạn thì cô mới nói tiếp - 5 giờ chiều nay chúng ta phải tập trung ở trường!

-Làm gì vậy chị! - Cảm thấy hơi mệt, chắc tại nó uống loại rượu mạnh quá nên dù giải rượu nhưng vẫn thấy đầu hơi choáng.

-Trường tổ chức một buổi giao lưu giữa học sinh, đi 1 tuần ở biển! - Cô vừa nói thì vừa lấy điện thoại ra và mở tin nhắn cho nó đọc. Nó gật đầu, rồi đọc hết, mặt nhăn vào như quả táo tàu, rủa thầm.

‘Bộ cái trường này loạn rồi hả, sao không để cho ai học hành mà toàn thấy đầu là đi chơi không vậy? Úc thế nhỉ? Sao cái trường này không sập luôn cho rồi, mình còn phải học tập chứ đầu có rảnh rồi gì mà...’

-Chị ơi, em muốn ở lại đây có được không ạ? - Im lặng một hồi lâu để suy nghĩ thì nó mới lên tiếng, ánh mắt tỏ rõ sự cầu khẩn trong vẻ tuyệt vọng của nó.

-Được, cảm giác của em, chị rất hiểu mà! Em có muốn để lại Tattoo không? - Gật đầu, cô hỏi nó về một thứ gì đó, tưởng chừng như nó sắp quên đến nơi rồi.

-Em nghĩ... chắc là có đó!? Mà lâu rồi em chưa gặp tụi Koewa thì phải? Không biết giờ bọn đó còn đi đánh nhau không chị Asa nhỉ? - Gặng hỏi thăm về bọn đàn em lâu ngày không gặp mặt, thì trong tâm trí nó lại gọi lên những hình ảnh Tattoo.

-Bọn nó vẫn bình thường, chị quản mà, đừng lo! - Đứng dậy, cô kéo từ trên kệ xuống một túi đồ lớn rồi bảo với nó - Giờ chúng ta đến nhà của ba mẹ em lấy đồ rồi qua chỗ bọn Koewa làm lại Tattoo được chứ?

-Dạ!

Vèo!

Vèo!

Hai người lại ngồi trên xe và lao vút đến nhà ba mẹ nó với tốc độ nhanh, hình như là công an đuổi theo đằng sau mà Asa cũng chẳng thèm màng tới hay bất kì hành động sợ sệt nào. Cái này gọi là không tuân thủ luật lệ giao thông đó! Cô biết chứ nhưng đang trên con đường vắng mà nên đi với tốc độ nhanh thì cũng có chết ai đâu.

Kít!

-Ba mẹ ơi, con về lấy đồ! - Lao ngay xuống khỏi xe, nó chạy ngay vào trong nhà, thật may là đồ của nó không mang qua nhà hẳn hết tất cả, chỉ có một nửa mà thôi, nhìn ngó xung quanh như tìm kiếm xong nó mới gọi - Rin, Len ra đây nào!

Ba mẹ nó đang ở trong bếp ăn hoa quả, thấy nó về thì đi ra, mắt mở tròn khi thấy Asa đang đứng trước cửa. Mẹ nó bỗng nói toáng lên:

-Asa, con đi đâu bây giờ mới thấy mặt? Ba mẹ con lo cho con lắm đó!

-Dạ con chỉ đi làm trong thành phố thôi ạ! Cô không phải lo đâu, và lại một mình con cũng..

Cô chưa kịp nói hết câu thì nó đã hét lên hoảng hốt:

-Chết rồi, mất Len rồi!

-À, cái đó thì... - Mẹ nó nhớ ra, câu nói bỗng trở nên lấp lửng như không muốn cho nó biết.

-Mẹ biết Len ở đâu đúng không? Nói cho con đi mà, con xin mẹ đó! - Nhận ra mẹ mình có điều gì đó che giấu, nó quay ra van nài bằng được, nó lo lắng lo cho hai chú chó phải cách xa nhau.

-Nhưng Thanh Tùng dặn mẹ là không được cho con biết! - Buộc miệng nói ra điều bí mật, mẹ nó cảm thấy không khí trở nên nặng nề đi hẳn.

-Là Thanh Tùng lấy? - Nó cúi gầm mặt xuống đất, tay nắm chặt lại, khuôn mặt trở nên tối sầm đi.

Gâu!

Bé Rin chạy từ trong ra, dụi dụi đầu vào chân nó rồi kêu lên trông có vẻ vui sướng lắm, nhìn vào cái ánh mắt tròn to kia của bé thì nó lại càng không thể kiềm chế được bản thân của mình nữa, nhưng trước tiên phải thông báo tình hình cho ba mẹ nó đã:

-Mẹ ơi, con sẽ về nhà của chị Asa ở trong mấy tháng nhé mẹ!

-Ồ... thế con không ở nhà bác Xuân Huyền nữa à? Đã có chuyện gì xảy ra sao? - Nhìn cái túi đồ to nó đã sắp xong hết ở trên tay, mẹ nó có phần hơi bối ngỡ vì chuyện này quá đột ngột.

-Dạ... - Chẳng muốn nói cho ba mẹ biết chuyện của hân và Yến Như, nó mệt mỏi lắm rồi. Hơn nữa thì nó cũng không muốn ba mẹ phải lo lắng làm gì, đây là cuộc sống của nó, nó có quyền quyết định tất cả - Ba với mẹ đừng có lo, chúng con vẫn bình thường ạ!? Chị là lâu ngày rồi nên con muốn sống cùng chị Asa cho thoải mái, khuấy khỏa một chút thôi!

-Ừ, thôi thế cũng được! Nhưng, con nhớ giữ sức khỏe nhé! - Ba nó gật đầu đồng ý, hai người rất hiểu ý nó mà. Bây giờ nó cũng đã 17 tuổi rồi, không còn bé thơ nữa nhưng ba mẹ luôn đề nó tự do đúng lúc, đúng chỗ mà thôi.

-Vậy thì con đi luôn nhé ba mẹ! - Nó mỉm cười, cúi xuống bế bé Rin lên rồi nhanh nhẹn trèo lên xe trước.

Asa ngồi lên đằng trước rồi quay lại nhìn ba mẹ nó và chào:

-Con chào cô chú!

Vèo!

Trước khi chiếc xe kịp phóng đi thì nó quay người lại và vẫy vẫy tay với ba mẹ, bóng ba mẹ nó đã khuất xa dần thì nó mới vỗ vai Asa rồi chỉ về con đường thẳng đằng trước:

-Có phải con đường này đến nhà Thanh Tùng đúng không chị?

-Không đâu, con đường bên cạnh kia cơ! - Lắc đầu, cô chỉ tay sang con đường cạnh bên, dặn dò nó - Chị có một mẹo giúp em phân biệt được phân hướng!

-Thật ạ? Chị nói đi! - Cảm xúc trong nó như vỡ òa, không lẽ có ngày nó sắp được khỏi bệnh rồi sao? Thật không thể tin được.

-Em cầm bút tay nào? Thì sẽ phân biệt được phía tay phải chính là tay cầm bút, phía tay trái là tay còn lại! - Cô giảng giải cho nó một mẹo rất dễ dàng vì hồi trước cô cũng rất hay quên bên nào là phải, bên nào là trái. Thế nên mỗi lần tập nghi thức thì cô thường dùng cách đó, khi nghe được khẩu lệnh thì tự khắc như một phản xạ, tay phải của cô sẽ cử động. Không ngập ngừng để cho nó nghe xong thì cô đã nói tiếp - Phía Đông là tay cầm bút, phía Tây tay còn lại, phía Bắc ở trên cao, phía Nam ở dưới thấp!

-Vậy sao? - Dường như nó cũng chẳng tin được nữa, nhưng nhớ ra điều mình muốn làm thì nó kêu lên - Chị đến nhà Thanh Tùng đi!

Im lặng. Cô biết thế nào nó cũng sẽ lựa chọn cách đó mà. Trên đường đi thì cô liên tục chỉ tường con đường và hỏi nó là phải hay trái! Giúp nó làm quen trước thì cũng sẽ tốt hơn mà! Cô cười thầm, nó học rất tốt, phân biệt được khá nhiều.

Kít!

Chiếc xe phanh gấp lại, nó nhảy xuống xe thật nhanh, đập cửa thật mạnh, hét lớn:

-Thanh Tùng, trả lại Len ngay cho tôi!

-Này, chị làm cái gì mà âm ỉ thế hả? - Điều mà nó không muốn thấy, đó chính là Yến Như bước ra, giọng chảnh chọe vô cùng. Trên người nhỏ lúc này là bộ váy ngủ vô cùng hở hang, dường như nhỏ muốn khoe hết những thứ đẹp đẽ trong mình ra hay sao?

Cùng lúc đó, hần cũng đi ra ngoài, chiếc áo sơ mi trắng trên người lênh lánh rượu, cúc áo thì bị đứt hết ra. Nó đã hiểu, hiểu hai người này vừa làm gì nhau,, tất cả đã quá rõ ràng rồi. Tìm nó bỗng thất lại, tại sao nhỉ? Nó đã dự định rồi mà, sao vẫn không kiềm chế lại được cảm xúc sắp dâng trào ra ngoài cơ chứ? Ánh mắt nó đỏ dần, muốn khóc, muốn trút ra sự tức giận trong lòng, nó bây giờ như núi lửa vậy, nham thạch có thể phun ra bất cứ lúc nào. Nham thạch sẽ tàn phá, thậm chí là hủy diệt mọi thứ cản đường nó...

-Tôi cần anh trả lại Len! - Dương lên cho hai con người kia thấy ánh mắt của sự phẫn nộ, giọng nó gần lại từng chữ một thật rõ ràng.

-Không! - Hần nói gọn gọn một câu, quay lưng bước vào mà chẳng may mắn đến cái thái độ của nó, mặc kệ tất cả.

Yến Như cảm thấy thỏa mãn vô cùng, nhỏ nhếch mép khinh khinh nhìn Asa và nó:

-Các chị hãy về đi! Ở đây không ai đón tiếp hai người đâu... haha...

Bốp!

Lần đầu tiên, nó cảm thấy đến tốt cùng như thế này. Lần đầu tiên, nó giáng một cú tát thật mạnh vào khuôn mặt ma quỷ đội loots thiên thần của Yến Như kia. Cái tát ấy diễn ra quá nhanh, cái tốt độ ấy đã gần bằng với Asa - mệnh danh là ma cà rồng. Đôi mắt của nhỏ lúc này nhìn nó chẳng khác gì cái ánh mắt mà lúc trước đã nhìn cô, nhỏ sợ lắm.

-Thanh Tùng, anh không có một chút gì cái lòng thương, anh chia cắt hai chú chó ấy thì được lợi cho anh sao? Anh không biết nghĩ đến cảm nhận của chúng hay sao?! - Tay nó siết chặt bé Rin trên tay, nó càng có động lực phải đòi lại bé Len cho bằng được - Thật không ngờ anh lại vô tâm đến như thế! Đồ khốn!

Nhắc đến hai chữ “Đồ khốn” thì hần bỗng dừng lại, nhưng cũng chẳng nói gì mà đi vào trong. Bảo vệ của nhà hần đi ra, kéo Yến Như vào trong, mời nó và Asa ra cho bằng được. Chỉ tại nó hơi gầy nên cũng không chống lại được, huống hồ bảo vệ toàn người to cao như trong băng đảng Mafia thế kia.

Bốp!

Vẫn thấy mình bị xúc phạm nên Yến Như sai một người ra tát vào mặt nó thật mạnh, làm nó ngã xuống đất thì mới thôi. Đờ nó dậy, tóc của Asa vẫn che đi một bên mắt nên không biết được lúc này cô có giận hay không, cô nhìn sang nó... chờ đợi điều cô mong muốn ở chính con người nó...

-Em đi làm lại Tattoo, từ nay em vẫn sẽ học hành như thường lệ nhưng đồng thời cũng quay lại làm giang hồ! Em sẽ tham gia chuyến tham quan chiều nay! - Lấy tay quệt đi vết máu trên khóe môi, mắt nó trở nên ngầu một đồ ngầu thêm. nham thạch đã thực sự bùng nổ. Miệng Asa khề lăm lăm, nó đã quay trở lại, dù gì cô cũng chẳng thích cái dáng giả hiền lành này của nó cho lắm, toàn bị bắt nạt là nhiều chứ sung sướng gì.

Chiếc xe phân phối lớn lại lao vút đi. Trên chiếc xe ấy là sự hiện diện của Ma cà rồng máu lạnh và Đóa quỳnh nổi giận.

...

Trong một căn phòng thiếu thốn ánh sáng mặt trời...

Cái bóng dáng cao cao của một chàng trai dựa vào cánh cửa đã khép chặt, khuôn mặt mũi miều kia đắm lệ, khẽ đặt một nụ hôn nhẹ lên trán chú chó tên Len đang ngủ ngon trên tay kia, miệng chàng trai nói trong sự đau đớn:

-Anh xin lỗi, anh không thể trả lại Len cho cưng được!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

16 giờ 45 phút

Sân trường nhộn nhịp bóng người, không khí ở nơi đây thật náo nhiệt bởi sắp có một chuyến đi chơi diễn ra làm trong lòng mỗi người học sinh đều cảm thấy náo nức, hồi hộp vô cùng. Ngoài thì có những chiếc xe buýt to đang chờ đợi. Cô giáo tổng phụ trách chọn một chỗ thật rõ tầm nhìn trên sân khấu, nói vào Micro:

-Nào, các em! Tập trung lại đây! Bây giờ, cô sẽ chia thành các tốp vào một xe, đi theo từng lớp nhé!

Trên một chiếc xe.

-Các em đều là bạn cùng lớp với Hoàng Thái đúng không? - Người thầy giáo trẻ tuổi hỏi, tay ngoắc ngoắc như đang gọi ai đó cùng lên xe. Thấy cả lũ trong xe gật đầu thì thầy mới nói tiếp - Đây, là bạn Thanh Tùng, anh em sinh đôi với Hoàng Thái! Hôm qua, Hoàng Thái đột ngột rút học bạ và rời khỏi trường, Thanh Tùng sẽ vào học! Mong các em sẽ giúp đỡ bạn ấy!?

-Nè, trông y chang Hoàng Thái luôn đó tụi mày!

-Mày đúng là ngu, thầy ấy đã nói là anh em sinh đôi rồi mà!

-Không biết tính cách của bạn ấy ra sao nhỉ?

Lời bàn tán của đám nữ sinh kia làm hấn cảm thấy khó chịu vô cùng, tại sao hấn không thấy Kevil nhỉ? Kevil cũng học lớp này mà, nói thật ra thì hấn mong Kevil chết luôn đi, đừng có động vào người nó nữa. Phải chăng là hấn quá ích kỉ hay sao? Bây giờ, nó đâu còn là của hấn nữa mà sao cái mộng tưởng ấy vẫn hoài không đổi thay. Suy nghĩ của hấn quá nhiều, quá rắc rối, chọn lựa cho mình một chỗ cạnh cửa sổ của chiếc xe, hấn ngồi xuống và lấy headphone ra nghe nhạc, quyết định không bận tâm đến nữa.

-Ê, Kevil bị bọn con gái đẩy sang xe của lớp 10 kia bọn bay!?! Mắt con nào cũng sáng như sao luôn! - Tên con trai tròn mắt, nói toáng lên như đúng rồi.

Vì thế cũng làm hấn cũng giật bản mình. Quả thật là không sai đâu nhưng thế này hơi quá đáng thì phải. Điều hấn ước trở thành sự thật sao?? Dreaming Come True!?! Cũng đúng thật, tại công ty của ba hấn tên là DCT mà.

“Sắp đến giờ đi rồi, cưng ấy đang ở đâu nhỉ?”

Khi xe chuẩn bị lăn bánh.

Cộp!

Cộp!

Cộp!

-Ê! Đợi chút đi! - Cái giọng lạnh lạnh ấy vang lên phía dưới xe, bác tài nghe thấy thì quay ra, mắt chữ A mồm chữ O nhìn cô gái trước mặt, cô gái chẳng nói chẳng rằng gì, bước ngay lên xe mang trong mình tâm trạng buồn chán. Đứng trước toàn thể lớp, cô nhếch mép tạo ra một nụ cười đều - Chào cả lớp!

Mới đầu thì chẳng ai thèm mấy may quan tâm đến cái đứa vừa nói, nhưng rồi cũng đồng loạt quay ra nhìn, trừ hấn. Nhìn thấy cô gái, cả bọn con trai cố gắng mở mắt to hết cỡ, chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống, đồng thanh hét lên trong bất ngờ:

-Thúy... Thúy Quỳnh!

Chỉ cần nghe đến hai chữ “Thúy Quỳnh” thôi, thì cho dù là hấn đang đeo headphone thì nó cũng dễ dàng lọt được vào đầu óc của hấn. Trong cái tiềm thức vô hình ấy, hấn cũng quay ra nhìn xem.

Cộp!

Không thể tin vào mắt mình được, hấn đánh rơi máy nghe nhạc khi nhìn vào cô gái mang mác “Thúy Quỳnh” kia, nhầm lẫn sao?? No, đó chẳng phải ai khác mà chính là... nó. Trông nó lúc này thật lạ, áo ba lỗ ngắn cùng áo gi-lê bò kết hợp với quần đùi rách rưới tạo nên một vẻ lạnh lùng, cá tính đến chết người. Nó đã bỏ giày búp bê, thay vào đó là đôi guốc cao khá quyến rũ. Nhưng, cái đáng chú ý hơn cả là những hình Tattoo kì bí trên cánh tay và chân trái của nó, hình Tattoo rất thật hút hồn người nhìn. Điểm nhấn của nó đó chính là một vết Tattoo ở giữa mắt chằm dọc xuống mắt phải. Giang hồ, quả là nó quá giang hồ!

-Này, Quỳnh à! - Thằng con trai bạo nhất lớp đánh liều thử đến khoác vai nó, cười cợt - Bây giờ Hoàng Thái đi rồi, cũng có nghĩa là Quỳnh được tự do đó! Đi chơi với tớ nhé!

-Bỏ tay ra khỏi người tôi! - Vẫn vậy, vẫn là cái nụ cười đều ấy, nó đưa cái ánh mắt đục ngầu nhìn thẳng con trai gan to kia. Có vẻ như muốn thử nó, thẳng đó vẫn chẳng chịu bỏ tay ra còn làm điệu bộ như muốn trêu ngươi nó.

Rắc!

-Á!

Tiếng kêu của thằng con trai kia thất thanh, mặt mày tái mét nhìn nó. Cánh tay dần mất đi cảm giác nhẹ nhàng, thay vào đó là đau buốt tột cùng. Hất tóc mái sang một bên, nó dí sát mặt mình gần với thằng con trai:

-Tôi không hề hiền lành như các bạn đã từng nghĩ đâu nhé! Tôi có thể bẻ gãy cánh tay bạn bất cứ lúc nào, quan trọng là tôi có thích hay không thôi!

Nói rồi, nó bỏ tay ra, xách chiếc túi du lịch lên và bước qua cái “xác chết” đang nằm gọn dưới sàn xe buýt. Đảo ánh mắt nhìn xung quanh, nó muốn tìm một chỗ nào đó yên tĩnh hơn nhưng có vẻ như ai cũng sợ sệt nên chẳng dám gọi nó đến ngồi cùng. Chán nản!

Pặc!

Bàn tay rắn chắc ấy nắm lấy túi đồ to kia của nó, nó nghiêng đầu nhìn cái người mà nó hận kia, giọng điệu bộ hỏi:

-Có chuyện gì không?

-Ngồi đây! - Hắn chỉ ngay vào chỗ trống bên cạnh mình, ánh mắt vẫn lướt ra ngoài nhằm che giấu cảm xúc, sự bàng hoàng khi thấy nó cư xử như giang hồ.

-Ồ, cảm ơn! - Cậu kéo bỏ bàn tay hắn ra khỏi túi của mình để tìm chỗ khác. Nó hận, nó ghét hắn lắm, nhưng cái việc nó chỉ làm trong vô ích, hắn quá khỏe mà nó lại... bình thường, bất lực lắm nên nó đành phải ngồi xuống rồi nói rõ với hắn, mắt vẫn màu đục như bỏ quên mọi thứ - Tôi muốn ngồi phía cửa sổ, tôi không ngồi đây được đâu! Tôi say xe! Và lại, tôi cũng chẳng thích ngồi cạnh người như anh!

Tự động đứng dậy, hắn nhường chỗ cho nó, bỏ tay thật rồi! Đành lòng nó phải an phận ngồi ở đây thôi... Nhưng hắn thì... thật khó hiểu... Tại sao nó nói hắn như thế mà hắn không nói gì lại?

Xe bắt đầu lăn bánh...

Mọi người đã ngủ hết, chỉ còn hắn mãi nghe nhạc và nhìn xung quanh.

Cốp...

Quay ra nhìn bên cạnh mình, nó ngủ dựa vào cửa kính xe, hắn khẽ thở dài vì cái độ góc ghech của nó rồi kéo nó về phía mình, để cho nó tựa vào vai hắn ngủ cho thoải mái. Vén một vài sợi tóc đang rủ xuống mặt nó, vô tình hắn chạm vào hình xăm Tattoo trên mặt nó, hình như là kiểu vết máu hay sao ấy? Cố gắng ngấm kĩ khuôn mặt nó, hắn cúi xuống để nhìn cho dễ dàng hơn, đồng thời thì ngón tay thon dài cũng di chuyển trên mặt nó... cứ thế... hắn lại chạm vào môi nó, nhớ lại lần suýt nữa tằm chung với nó mà thấy nuối tiếc vô cùng. Còn giờ đây thì sao?? Nó chẳng còn là gì của hắn, hơn nữa nó cũng nói hắn là “Đồn khốn” rồi... cả hai chẳng còn gì nữa. Ánh mắt hắn nặng trĩu nỗi buồn. Ngay lúc này, được ngắm nó ở góc độ gần thế này là hắn cũng thấy mãn nguyện lắm rồi, hắn không thể dừng lại được những hành động quan tâm nó. Nhưng, bộ đồ này làm hắn không thấy thích, chúng quá hở hang sao?? Không đến nỗi nào đâu, chỉ là cái tính ích kỉ hắn chẳng thể bỏ được khi người con gái hắn yêu không ăn mặc kín đáo đâu.

Bỗng nhiên, chiếc xe phanh gấp lại...

Kít!

-Á!

Tiếng hét thất thanh của học sinh vang lên rồi tất cả đổ nhào về phía trước. Bác tài thắng gấp như thế là chỉ tại không muốn giết chết... một đàn vịt đang qua đường. Mặt mày ai nấy đều nhăn nhó tò về khó lòng chấp nhận được, còn nó thì sao? A, vẫn ngủ ngon như chẳng có chuyện gì xảy ra. Cũng đúng, nếu nó mà thức dậy ngay lúc này, cảnh tượng ngay trước mắt đây sẽ làm nó nổi trận lôi đình luôn. Chuyện này gấp gấp quá, thấy nó ngã thì hắn vội vàng ôm lấy, chẳng may vì dí sát mặt quá nên cũng... môi chạm môi luôn. Nhanh chóng phá tan hiện trường khi chưa ai nhìn thấy, hắn đặt nó ngã ra ghế như chẳng có chuyện gì xảy ra. Mặt hắn, bỗng đỏ lên bừng bừng...

“Mình... mình làm sao thế này? Có gì mà phải ngại?! Nhưng... hình như là tại bây giờ cương ấy không còn hiền lành như ngày xưa nữa nên mình mới... thì phải? Tại sao... anh càng muốn quên cương thì hình ảnh lại càng ngày một rõ rệt hơn?”

Hắn đưa tay lên ôm đầu, dòng suy nghĩ cứ thế liên tiếp nhau tưởng như dòng nước xiết, không có gì có thể ngăn nó lại được. Có người nào đó đập đập vào tay, quay ra nhìn thì hắn suýt chết vì cái “vật thể” trước mắt mình. Mặt mày xanh lét, tóc tai rũ rượi, nước mũi nước mắt chảy ra ròng ròng, vật thể” mà hắn nhắc đến chỉ có đích thị là nó - Thúy Quỳnh đây.

-Ơ... khịt khịt... - Vừa nói nó vừa khịt khịt mũi, mắt lơ đã lơ lơ nhìn hắn - Có chuyện gì thế?! Sao mọi người mặt cứ như sát thủ vậy!

-Hết hồn! Đây, không cần bị bệnh tim thì tôi cũng chết được đây! Xe thắng gấp vì bác tài tránh đàn vịt thôi, làm mọi người tỉnh ngủ nên mới như thế! - Thở dài ngao ngán, hắn tưởng mình bị ma nữ ám nữa chứ - Thôi, xe chạy tiếp rồi, ngủ đi!

Chẳng thèm nói gì nữa, nó lại cho hai chân lên, mặt áp sát vào đầu gối mà ngủ, cái tư thế này với nó khá dễ chịu thì phải. Trong xe buýt có điều hòa, thế mà mồ hôi nó cứ dòng dòng chảy ra như tắm, cả người nóng bừng bừng lên như tắm.

Phải chăng, nó đã biết cái “hiện trường” không nên có kia?

-Trời ơi, mấy bạn tha cho tôi đi, tôi muốn về xe của lớp mình! - Kevil cố chen ra khỏi đám con gái lớp 10, không biết là bây giờ cậu bị xô đẩy vào xe của lớp nào nữa, đứng là xui xẻo mà.

-Anh cứ yên tâm, bọn em chỉ muốn anh sang ngồi chung cho hết chuyến đi này thôi mà! - Một em gái mắt sáng hơn sao, ôm cánh tay của cậu mà lắc đi lắc lại trong niềm vui sướng tột cùng cực

Cốp!

Cộp!

Khẽ đẩy gọng kính lên một chút, Asa hắng giọng:

- Các người đang làm cái quái gì thế?

- À... ờ... không có gì đâu! - Chỉ cần thấy bóng dáng của cô thôi là tất cả cùng chết lặng, nghiêm người không dám ho he gì nữa đồng thời con bé kia cũng buông tay cậu ra.

Nhận ra tiếng của Asa, Kevil quay lại. Đập vào mắt cậu là hình ảnh cô nàng cá tính với mái tóc cột cao, chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay và quần bò dài. Có hai điểm cần chú ý nữa, một là hôm nay cô không đi giày thể thao mà đi guốc, gót không quá cao. Điểm thứ hai là hình xăm những con rắn uốn lượn vào nhau ở trên tay cô, trông rất thật, quá sắc sảo. Cái ánh mắt đồ kìa của cô cứ thể xoáy sâu vào con mắt nâu của Kevil, chẳng lẽ cái hành động nhỏ bé ấy của cô lại làm cậu bối rối đến thế?

Cộp!

- Tôi sẽ giúp anh không bị đám này ăn hiếp, chỉ cần anh đừng nói gì là được! - Ghé miệng gần tai Kevil, môi Asa mấp máy ra vài chữ chỉ như làn gió thổi qua thôi nhưng cậu cũng đã hiểu.

Pặc.

- Phiền mọi người đừng làm phiền bạn này nữa, được chứ? - Nắm lấy tay Kevil, cô kéo cậu về một chỗ trống và bắt ngồi xuống, tuyên bố thẳng thừng. Nhịp tim của Kevil tăng lên một cách đột ngột, cậu không thể kiểm soát lại chính bản thân mình được.

- Tại... tại sao? - Cho dù là rất sợ Asa đó nhưng làm sao bọn con gái hám trai đẹp như mấy cô này có thể bỏ qua “một món hời” như vậy cơ chứ, lên tiếng nói dường như là chẳng đồng lòng.

- Lí do à... - Asa nhớ lại cái cách mà năm xưa người đó đã cứu cô, nhếch mép trả lời - Từ bây giờ tôi sẽ theo đuổi bạn này, lí do như thế được chứ?

Á kha, lí do này không hẳn là đúng nhưng đây là chuyện không bao giờ xảy ra khi Asa lại là một người cực kì ghét bọn con trai, cô sống khép kín với chính bản thân mình. Lúc cô mới vào trường, đã không ít người nghĩ cô hiền lành nên bắt nạt, nhưng ai ngờ cô không những không hiền mà còn rất ác. Cô đã từng đánh mấy đứa con trai cùng trường đến nhập viện vì động vào lòng tự trọng của cô. Trong cái trường to lớn này, tưởng chừng như chẳng ai có thể qua mặt được cô. Vậy thì tại sao? Tại sao bây giờ cô lại tuyên bố là sẽ theo đuổi một tên con trai lạ hoắc lạ hươ, chỉ mới quen được có vài ngày?

- Cô nói thật đó à? - Sau khi cô đã yên vị trên chiếc ghế cạnh Kevil thì cậu mới dám hỏi, nói nhỏ vô cùng.

- Không... - Lắc đầu, cô nhắm mắt lại, khỏe môi cô có cảm giác đau đớn - Đã từng có người cứu tôi bằng cách đó!

Câu nói của Asa chứa đựng uẩn khúc gì thì Kevil cũng chẳng quan tâm, cậu chỉ thấy hơi thất vọng với câu trả lời ấy... Lẽ nào, người cậu yêu không phải là Thúy Quỳnh...?

Chiếc xe cứ lăn bánh đều đều...

- A! - Nó lao ra khỏi xe, trông nó lúc này đã khá hơn lúc nãy, chạy ngay về phía Asa đang đứng đó - Một quá chị nhỉ?

- Bình thường! - Nói vậy thôi chứ cô hơi đau đầu, chắc tại vừa nãy mãi chú ý vào điện thoại nhiều quá đây mà. Khó thật!

Yến Như từ đâu chạy ra mà ôm nhanh lấy cánh tay của hắn như sợ bị ai đó giành mất, cố gắng kéo hắn về phía nó, mục đích chỉ có châm chọc hay mỉa mai nó mà thôi. Gần đến nơi thì nó hơi bất ngờ với hình dáng hiện tại của nó, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ kiêu ngạo để che giấu sự sợ sệt bên trong.

- Trời ơi, chị xăm giả đó hả? - Giọng nhỏ có phần hơi run, nó phát hiện ra chứ, đành chơi với nó một phen vậy.

- Xăm giả kiểu bọn trẻ con ấy hả? - Nó cười tít mắt lại, chẳng ai hiểu hàm ý của nó muốn nói gì, ngay cả Asa cũng vậy - Có lẽ!

- Biết ngay mà! - Miệng nhỏ lại hét lên trong sự khinh miệt, chẳng lẽ sợ đau đến nỗi phải đi xăm giả để lừa bịp người khác hả - Sao chị phai nhucjnhax đến nỗi đi xăm giả như vậy chứ? Cả cô cũng vậy sao hả, Asa?

Im lặng, cô rút trong túi quần ra một con dao nhỏ, nghiêng đầu hỏi Yến Như đang bần rùn chân tay khi nhìn thấy vật trên tay cô:

- Nhuc à? Muốn biết là thật hay giả chỉ cần rạch một đường ở chỗ xăm xem nó có bong ra hay không là được!

- Có ngon thì làm thử trước mặt toàn học sinh ở đây đi!

- Đừng có giờ cái giọng thách thức ra đây với tôi! - Vừa nói xong thì nó cũng lấy ra con dao lam đặt ngay lên một chỗ bất kì trên Tattoo, quay ra nhìn Asa rồi gật đầu.

Xoạt!

Từng giọt máu đỏ tươi khế chảy ra, cả hai cô gái cùng rạch một đường bằng chiều dài của đốt ngón tay, Tattoo của hai người đều không hề bong ra. Khuôn mặt cũng chẳng có gì thay đổi, chẳng lẽ là không đau hay sao? Con mắt của phần đông đám học sinh đỏ dồn vào hai người, khâm phục có, run sợ có, có người thì ngất luôn tại chỗ. Yên Như cắn môi, hiện giờ người nhực nhất mới chính là nhỏ, không biết phân biệt đâu là hình xăm thật, đâu là hình xăm giả, bức tức quá nên nhỏ kéo hấn đi. Bước chân hấn hơi quỵn luyến khi nhìn vào nó, ánh mắt buồn tui, hấn kéo tay mình ra khỏi vòng tay của Yên Như, nhìn nhỏ như muốn nói “Tôi có thể đi được, đừng làm phiền tôi nữa! Tôi với cô có cần làm chung một việc đâu!”.

-Hai người giỏi thật đó! - Từ trong đám đông, Kevil đi ra, cậu cười tươi rói như hoa.

-Cảm ơn! - Cúi đầu, nó trả lời. Cô đưa cho nó một ít giấy để thấm máu lại, cả hai làm việc này rất thành thực, vì cả hai đã trải qua quá nhiều lần như thế này rồi - Mà thôi, Kevil đi thay đồ đi, chút nữa lớp mình cùng lớp của Asa phải ra bãi biển nữa đó, mấy lớp còn lại thì ở chỗ khác!

-Ok!

30 phút sau.

Tại bãi biển trong xanh, đẹp tuyệt vời kia...

-Woa~ Quỳnh ơi, bạn mặc đồ bơi trông... sexy quá à!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cưng...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Nó xuất hiện trước mắt mọi cô gái, mọi chàng trai trong bộ đồ bơi hai mảnh màu vàng nắng, bộ đồ không hả sexy nhưng cũng không quá kín nhưng tại sao ai cũng thích làm quá lên thế? Bộ đồ để lộ ra làn da trắng mịn, vòng eo thon gọn của nó. Những hình Tattoo Dragon uốn lượn, từng chi tiết nhỏ nhất cũng rất sống động. Ra ngoài nắng, hình Tattoo Dragon ấy lại càng đẹp hơn, kì ảo hơn, điểm nhấn trên toàn bộ cơ thể của nó kia. Ở chân nó lại là những hình thù quái lạ do người làm Tattoo tạo nên, dường như người ta muốn nó thật nổi bật trước mặt đám đông. Phía mắt, nếu không nhìn cho kĩ xem đó là hình xăm thì bạn có thể sẽ chạy đi lấy khăn cho nó lau “máu” ở mắt mắt!?

-Ê, Quỳnh ơi! - Từ đằng sau, Kevil vỗ vai nó, khẽ nói thầm - Asa đâu rồi?

-Chị ấy không muốn ra biển, chị Asa không thích mặc đồ bơi đâu! - Nó nói một lúc rồi giật bản mình, ánh mắt nguy hiểm nhìn Kevil và không quên điệu bộ cười châm chọc - Á à, hay là bạn thích chị Asa rồi hả?

-Xi, làm gì có! Ai thèm thích cái loại đàn ông như cô ta chứ? - Dù là bên ngoài nói vậy, chứ thực chất chẳng hiểu lí do tại sao mà người cậu cứ nóng bừng bừng lên, nhịp tim lại bắt đầu tăng nhanh một cách ngoại mục. Bền chân an mình rồi tiếp - Tớ chỉ thích Quỳnh thôi!

Cảm thấy không ổn được thêm nữa, nó xua xua tay rồi kiểm soát bỏ trốn khỏi Kevil, không phải vì nó thấy ngại khi cậu nói câu đó đâu mà là do... cơ thể của Kevil kia. Khi đã đi được một đoạn gần ra đến biển thì nó mới lảm bảm, người run run:

-Suýt nữa thì lộ! May thế!?

Dù nó chẳng phân biệt được phương hướng nhưng với cái quan niệm là cứ “Đâm thẳng xiên thùng” thì nó nghĩ đằng nào cũng thế cả mà thôi, bơi chút mà chết cũng miễn nguyện rồi.

Xoạt!

Lao một phát xuống nước biển xanh mát, nó kêu lên sung sướng. Từ chỗ của nó có thể nhìn thấy bãi cát vàng rực không quá xa, cái nóng của mùa hè như thiêu đốt cũng bị dập tắt ngay tại nơi này. Cảm giác thoải mái vô cùng. Nghịch nước được một lúc thì nó đi lên trên, ngồi sụp một cái xuống cát, Asa đi lại từ xa và mua cho nó một hộp sữa Vinamilk.

-Cảm ơn chị! - Đón lấy hộp sữa, nó tu bằng hết rồi mới hỏi - Sao chị không xuống dưới, mặc đồ bình thường cũng được mà!

-Chị không muốn, chị đã nói là không thích rồi mà!/? - Cái lí do mà cô không thích xuống biển cho dù có mặc quần áo bình thường đi chẳng nữa, đó chính là khi gặp nước, quần áo bình thường sẽ áp sát vào cơ thể, dễ dàng để lộ ra thân hình của cô. Quả thật, cô rất ghét!

Xoạt!

Xoạt!

-Thanh Tùng à, đợi em với! - Yến Như chạy theo hấn, giọng ỏi ỏi gọi với theo từ đằng sau.

-Đừng có lại gần tôi! Tránh xa tôi ra! - Chẳng thèm quay lại hay ngó ngang gì đến tâm trạng của nhỏ, hấn một mực xua đuổi Yến Như như đuổi tà. Hấn mệt mỏi lắm rồi, vì cái thái độ khinh người của nhỏ làm hấn phát ón, phát ngán, thậm chí là phát điên đến mức muốn giết ngay lập tức.

Chẳng thể làm gì được hấn, Yến Như bực bội quay ra chỗ nó, mượn cớ đề mà “Giận cá chém thớt”, lại tiếp tục giờ trò, cái giọng mỉa mai của nhỏ lại vang lên đằng sau nó:

-Chà, không ngờ chị mặc mấy đồ như này mà xấu vậy đó! Ba vòng thì chẳng có chuẩn bằng tôi được nữa mà còn đua đòi mặc đồ hai mảnh sao? Thật là chẳng biết xấu hổ đó bà chị!

-Ồ, cảm ơn rất nhiều, chính tôi cũng đâu có muốn đẹp để gì! Mát công đẹp quá người ta lại chê, rồi nói này nói nọ! - Chơi lại yến Như, nó cười khúc khích rồi lại đứng dậy và lè lưỡi trêu người nhỏ - Xin lỗi nhé, giờ tôi phải giải tỏa không khí toàn mùi thuốc súng này! Không tiếp chuyện được nữa!

-Chị... - Nhận ra cái sự khinh thường của nó dành cho nhỏ, yến Như tức điên người lên nhưng cũng chẳng dám ho he câu gì nữa, tại vì đã nghe toàn bộ câu chuyện lúc trên xe buýt rồi. Nhỏ chẳng đại gì mà đâm đầu vào, hay nói thẳng thừng ra là sợ chết.

Giờ mới để ý, thân thể nó làm cho bao nhiêu anh chàng khối 12 phải lưỡng lự ở lại, số đông dù gan to nhưng cũng chỉ chấp nhận đứng nhìn mỹ nữ kia trong sự thèm thuồng xen lẫn nuối tiếc. Còn lại mấy chị gái kia cũng chẳng yêu quý gì nó, ghen ghét và đố kị với thân hình được bao người ao ước kai rồi tặc lưỡi che bai trong khi mình còn xấu hơn nó, mà cũng chẳng đẹp hơn ai.

Ực!

“Nước mát thế hả trời!”

Xoạt!

“Ừa, có cái gì đó vừa đi qua mình thì phả?! A, chết rồi! Nguy to luôn rồi!”

Nó ngừng mặt lên khỏi mặt nước, nhận ra một điều rằng áo bơi của nó là áo buộc dây đó, mà... cái áo nó lại... biến đâu mất tiêu rồi, chẳng lẽ giờ nó thành người lỏa thể à? Hai tay nó bắt chéo trước ngực, ánh anwts nhìn xung quanh dòm ngó, tìm kiếm. Cũng may là nó bơi khá xa nên không ai phát hiện được.

-Ê, tìm áo bơi này hả? - Bóng dáng của một chàng trai cao lớn đứng trên mỏm đá gần chỗ nó, tay giơ lên cái áo bơi màu vàng nắng câu nó.

-Thanh Tùng! Trả lại áo bơi cho tôi! - Nhận ra cái khuôn mặt quen thuộc vô cùng, cái ánh mắt kia như đang muốn trêu chọc mình, nó gượng chín mặt. Nhắm mắt nhắm mũi mà hét toáng lên - Đồ biến thái!-Ê! - Hấn chuyển tư thế ngồi xỏm xuống, cười híp cả mí vào mà làm nó phát ghét lên - Sao phải trả cơ chứ?

-Này, tôi không muốn lỏa thể ở đây đâu! Anh đúng là cái đồ biến thái, dè cụ nhất mà tôi từng biết đấy! - Nó không thể bỏ tay ra được, nếu không thì đã đập cho hấn một trận toi bời rồi - Thật là tức chết mà!

Nhìn về phía bờ của bãi biển, cười thâm trong lòng một lúc rồi hấn chỉ cho nó:

-Kìa, có người sắp bơi ra ngoài này rồi đó!

-Đâu? Đâu? - Theo hướng chỉ tay của hấn, nó bắt đầu neho mắt vào mà tìm... quả là có người đang bơi ra đây thật. Mặt đỏ bừng bừng lên - Á, trả lại áo cho tôi, trả lại đây!

-Sẽ trả, với một điều kiện!

-Cái gì tôi cũng... - Đang định phát ngôn ra cái câu buổi tối hôm qua gặp bà cụ thì nó bỗng khựng lại khi gặp khuôn mặt nguy hiểm của hấn, vội vàng sửa sai sót - Điều kiện gì?

-Đi cùng anh đến một nơi! - Công nhận lần này nó thông minh hơn mấy lần trước, nhưng làm sao có thể thoát khỏi cái bẫy mà hấn đã cất công bày ra được cơ chứ.

Nó gật gật đầu, một nơi nào đó thôi mà, hấn cũng đâu làm gì được nó. Động vào một sợi tóc của nó thôi thì cứ xác định là ăn đòn thay cơm. Tò ra khá hài lòng, hấn ném cái áo xuống chỗ nó, may ra hấn còn chưa mất hết nhân tính đến nỗi xuống dưới và... mặc giúp nó. Nhận ra cái con mắt cứ thế mà chăm chăm nhìn vào mình, nó quát:

-Quay mặt đi chỗ khác! Nhanh lên, thế tôi mới mặc được chứ!

Rất ngoan ngoãn, hấn quay mặt đi. Mặc xong áo bơi rồi, nó rón rén bỏ chạy.

“Chuồn mau thôi, không thì chắc mình độn thổ chết luôn ở đây mất! Oái, có cái gì đấy giữ chân mình lại nè... Nhột quá, trời ơi, cứu con với... Đứa nào? Đứa nào dám làm thế với bà hả?”

Bơi được một đoạn thì có người kéo chân nó lại, đã thế còn chọc chọc vào chân nó nữa chứ, chỉ vì nhột quá nên nó đành lòng dừng bơi và nhìn cho kĩ xem “thủ phạm” là ai.

Oh my...

-Vậy là đời em lên tiên từ đây! - Lắm bả trong miệng. Mặt nó đang từ trạng thái “ù xù” nhảy một phát sang “tươi cười rạng rỡ” ngay lập tức - Thanh Tùng à, anh không cho tôi bơi về bờ được hay sao? Anh tính giết tôi luôn à, sặc nước gần chết rồi đó!

-Tính trốn sao? Nghĩ sao mà anh không biết hả cưng? - Chuyển từ cảm chân sang cảm gáy nó, đừng nói là nó không biết hẳn thông minh hơn cái đầu của nó à nha.

-À... ờ.... thì... - Khiếp thật, nó thấy cái cảm giác này hơi lạ. Trông nó lúc này giống còn mèo bị chủ mắng lắm đúng không? Cái kiểu cảm gáy này tưởng chừng sắp bị đuổi cổ đến nơi chỉ bằng một cú đá như trong “Tom and Jerry” đó. Chẳng thể nói gì hơn, nó đành lòng biện hộ cho bản thân - Đầu có, tôi chỉ muốn về bờ nghỉ một lát thôi, rồi sẽ đi với anh ấy mà!

-Đừng giờ trò bao biện nữa! - Hình như hẳn biết tông nó luôn rồi, thật là thật vọng trần trẻ mà.

Á kha, nó đã chịu thua hẳn bao nhiêu lần rồi. Hẳn không chỉ cao siêu võ tay chân mà còn cao siêu cả võ mồm nữa mới đau khổ cho nó. Thôi thì đành thua keo này, ta bày keo khác. Tại sao thế nhỉ? Nó chẳng còn muốn đánh đấm đến hẳn nữa nhưng vì sao không thể dừng lại được việc đó. Đầu chỉ có mỗi nó, hẳn cũng vậy, 1 tháng nữa thôi, thời gian quá ngắn ngủi đó thì hẳn sắp phải đính hôn cùng Yến Như - một người hẳn chẳng hề yêu thương. Ngay bây giờ, hẳn chỉ muốn nó có một chuyến đi chơi vui vẻ, chỉ muốn có những kỉ niệm hạnh phúc không thể xóa nhòa về nó ở trong tim, chỉ có vậy mà thôi!

Khi tất cả mọi người ở lại bãi biển, thì nó và hẳn đã lên khách sạn của trường trước. Thật khó hiểu, nó chẳng thấy Asa đâu hết, cả Kevil cũng vậy. Phải chăng có hai người ở đây thì nó sẽ chẳng bao giờ phải vác cái thân xác” tồi tàn” này đi cùng với hẳn.

“Chết mình rồi, làm sao bây giờ? À đúng rồi... Yến Như!”

-Yến... - Suýt nữa thì nó quên mất cái con hổ Yến Như kia, dù là ghét nhỏ thật đấy nhưng trong lúc này thì chỉ có nhỏ ta mới cứu được nó. Nhỏ ấy đang ngồi cùng mấy con bạn Sexy vô cùng, nó định bụng gọi thì ngay lập tức bị hẳn bịt miệng lại, ngăn không cho nói. Thế rồi, nó bị hẳn lôi vào trong thang máy của cái khách sạn ấy.

Xoẹt!

“Cái con nhỏ khủng này, sao lại gọi Yến Như cơ chứ! Đồ ngốc!”

Bộp!

-Á! - Buông nó ra hẳn ôm chân đau đớn,quát - Sao dám dẫm vào chân anh chứ hả?

-Why not? Haha... - Lấy hai ngón trỏ ấn vào má mình, nó lại giờ thói lè lưỡi ra trêu hẳn - Không để cho tôi gọi “vợ” anh hả? Hiện tại anh đang được xếp vào cái tội ngoại tình đó!

Im lặng. Hẳn đếm từng con số một..

1!

2!

3!

Rầm!

Tất cả chìm trong một màu đen, chỉ còn lại cái đèn sáng chút lập lờ của thang máy, mặt nó méo xẹo, khóc thầm trong lòng..

-Thang máy... hỏng... hỏng rồi sao?

-Hóng thì có sao đâu mà... - Vẫn bình tĩnh, miengj hẳn khẽ cười, nụ cười gian xảo nhất từ trước đến giờ. Từng bước chân, cứ gần dần, gần dần mà tiến lại gần nó - Bây giờ anh sẽ cho cưng biết câu trả lời, tại sao không cho gọi “vợ” của anh!

Bắt đầu run sợ, nó cũng chẳng biết gì đến đánh nhau nữa, chân tay cứ rụng rời khi nhìn thấy bóng dáng cao lều nghều kia ngày một tiến lại gần hơn...

-Đừng, đừng lại gần tôi...

Chương 24

Ghi chặt tay nó vào tường thang máy, hấn cứ thế tiến lại gần. Cái màu đen đục lấp lờ vào tia sáng yếu ớt kia không đủ để nó thấy hiện tại, khuôn mặt hấn như thế nào. Chân tay nó run lấy bầy, chẳng còn biết là mình biết đánh nhau nữa. Cái điều mà nó chẳng hề muốn cũng sẽ đến nhanh, hơi thở của hấn đã càn kề bên cổ nó từ lúc nào, nhịp tim nó bắt đầu dồn dập hơn bất kì lúc nào hết, hồi hộp vô cùng. Bỗng nhiên, cái bóng đen chập chờn ấy dừng lại, chất giọng khàn khàn bật lên như muốn trêu đùa:

-Nhịp tim bắt đầu đập nhanh hơn rồi đó!

-Đâu... đâu... có... Anh nói dối...- Chối bay chối biến, nó không thể phủ nhận chuyện này được, nhưng có sao miệng vẫn cứ một mực nói ra. Thế này chẳng khác gì nó đang thú tội thực sự.

-Nếu muốn... anh có thể chứng minh cho cung xem!/? Nhưng như vậy thì chỉ có duy nhất một cách là để anh “gần gũi” với vòng một của cung mà thôi! - Cổ tính nói bằng cái giọng lấp lửng, quả thật hấn đã làm nó bối rối.

-Không... được rồi... tim tôi đang đập rất mạnh... - Không đời nào nó để cái chuyện biến thái ấy xảy ra, không bao giờ. Nếu nó không nói thật thì cái mạng này cũng đi toi mất.

Hơi thở của hấn lại tiếp tục dịch chuyển về một nơi nào đó trên khuôn mặt nó, thân thể hấn ép vào người nó thật sát. Chẳng ai có thể hiểu được trong lòng hấn đang nghĩ gì nữa, tâm trí nó rối bời, sợ sệt khi nhìn vào cái bóng đen trước mặt mình.

“Rốt cuộc thì... anh... anh ta định.... làm gì... mình đây...”

Đặt môi của mình lên môi nó, trao cho nó nụ hôn nồng ấm vô cùng. Đối với nó thì khác, nụ hôn ấy như ép buộc bản thân nó, nếu còn tiếp diễn những cảnh như này thì không chừng nó sẽ thích “một người đã có vợ” mất. Đôi môi mềm kia cứ thế mà rút đi dần hơi thở của nó, khẽ lắc lắc đầu, nó cố gắng báo cho hấn biết là nó sắp chết đến nơi rồi đây. Nhưng hấn chẳng màng tới điều đó thì phải, cứ thế tiếp tục cái nụ hôn cuồng nhiệt kia. Oxi của nó ngày một yếu dần đi, hết cách rồi, nó đành dùng cách này thôi.

-Á!

Buồng nó ra, hấn đưa tay lên môi. Máu đỏ đã róm ra khá nhiều, cảm giác hơi tê tê thì phải? Trong cái bóng tối này, nó cũng có thể nhìn thấy rõ mồn một con mắt đang lóe những tia ánh đỏ chết người vào nó, nó run lên rồi thu gọn người lại.

-Sao lại làm thế? - Khi mà nó trông như một con cún con ngoan ngoãn thì hấn lại đứng đó mà nhếch môi lên hỏi. Hơi bị quá đáng nhé!

-Tôi không có ý mà, chỉ tại anh.... anh làm tôi... sắp hết hơi nên... tôi... - Giọng nó nhỏ nhẹ đến mức kì lạ, bởi nó rất sợ, sợ mấy cái trò đê nhất biến thái kia của hấn.

Nhận ra mình có phần không đúng thật nên hấn nhắm mắt lại một lúc suy nghĩ rồi đi đến gần nó, mỗi bước đi của hấn đều alwms diện tích của người nó ngày một thu gọn đi. Nó ép chặt mình vào một góc, lúc này trong đầu chỉ có một thứ gì đó thúc đẩy nó không được lại gần hấn. Một chân chống, một chân quỳ, hấn đưa ngón tay chạm vào má nó, bật cười rồi nói:

-Anh xin lỗi!

-Hà? - Thật không thể tin vào mắt mình được, nó dụi dụi mắt, ngoáy ngoáy tai xong tròn mắt ngây ngô - Thật đó hả?

-Thật!

-Yeah, vậy nhá! Anh tha cho tôi đi nhe! - Hai tay nó chấp lại, giọng nũng nịu. Rồi khỏi cái góc tường chật hẹp ấy, mặt nó dí sát vào hấn như đúng rồi.

Xoạt!

Cho dù nó xin như thế nào thì cũng vô ích mà thôi, hấn không những không tha cho mà còn đẩy nó nằm xuống nền thang máy lạnh ngắt. Khóa nó lại ở giữa vòng tay của mình, nó nhắm mắt vào chờ đợi “tử hình” nhưng hấn chỉ cúi xuống và khẽ thì thầm vào tai nó:

-Cho dù Yến Như có là vợ của anh thật hay giả đi nữa thì trong tim anh luôn luôn chỉ có hình bóng của một cô gái, nhớ đấy! Trong vòng ba giây nữa, thang máy sẽ hoạt động trở lại, đừng có lo!

Chẳng hiểu cái mô - tê gì hết, nó nằm đó, im lặng mà nhìn hấn.

1 giây.

2 giây.

3 giây.

Kẹt!

Cánh cửa thang máy từ từ mở ra, ánh sáng khẽ lọt vào trong..

-Trời ơi, hai cô cậu tính làm cái gì trong này đây! - Trước mặt hai người lúc này là bác lao công già, nó đang định tỏ ý xin lỗi thì bác ấy nói tiếp - Muốn hẹn hò với nhau thì ra biển, ra công viên kia, sao tự nhiên lại rúc vào đây tính làm chuyện mờ ám hả?

Vội vàng đẩy hẳn ra khỏi người mình, nó xua xua tay, gượng cười lớn:

-Không, không phải đâu bác ạ!

-Thế sao mặt cô lại đỏ lên thế kia? - Sao trên đời lại có thể sinh ra một bác lao công như thế này được cơ chứ, thật bất công quá.

Nó chẳng dám ho he thêm một lời nào nữa, chạy một mạch ra ngoài. Nhưng nghĩ lại thì... làm sao hẳn ta có thể biết được thời gian hoạt động trở lại của thang máy nhỉ?

“Chẳng lẽ là...”

-Thanh Tùng, anh cố ý làm vậy đúng không? - Quay người lại phía thang máy, nó hét toáng lên trong sự tức giận và... gượng, bóng dáng cao cao ấy của hẳn thì đã đi đâu mất biết rồi. Đành ôm hận trong lòng, nó lăm bầm thềm rửa - Đáng ghét! Tôi trừ anh chết không yên thân, đồ háo sắc! Đồ biến thái! Đồ đê tiện!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Nó trở về phòng của mình theo một cái bản đồ mà Asa đã vẽ sẵn ra, trong đầu nó không ngừng nhớ về mấy cái mẹo mà cô đã dạy để phân biệt phương hướng.

“Phòng ơi, mày ở đâu thế hả? À, đây rồi! Phòng số 265 à?”

Cạch!

Mở chiếc cửa được làm bằng gỗ sồi và tráng một lớp keo bóng mỏng, nó kêu lên một tiếng đầy vui sướng khi nhìn vào bên trong. Phía ngoài gần cửa là một gian nhỏ của nhà vệ sinh, một chiếc giường màu hồng với nhiều hoa văn trang trí kì công, đối diện đó là một chiếc bàn nhỏ và mấy cái nệm ngồi như kiểu của Nhật Bản. Trần nhà thì có một chùm đèn pha lê lấp lánh, trong bóng tối có lẽ nó sẽ đẹp lắm khi có ánh sáng chiếu vào. Tường và sàn nhà thì ốp gạch trơn màu phấn, cùng những đóa hoa hồng đẹp tuyệt. Nói chung thì căn phòng này tựa như một chiếc hộp nhạc của những con búp bê vậy.

-A! - Nhảy một phát lên giường, nó nằm xuống cái phịch rồi bắt đầu lăn lộn như một đứa trẻ con - Thoải mái quá đi! Đứng trong thang máy này giờ đau cả người rồi!

Nhớ lại cái cảnh lúc nãy trong thang máy thì nó bất giác đỏ mặt, muốn xua đi cái suy nghĩ ấy lắm nhưng sao mà khó quá. Đau cả đầu, nó quyết định đi tắm để giải tỏa cái cảm giác này.

Rào!

Rào!

Nước bắt đầu xối ra như mưa, nó ngả mình dưới vòi hoa sen, hòa mình vào dòng nước mát lạnh mà quên đi tất cả mọi thứ. Đẩy lùi mọi tâm tư buồn phiền cho dòng nước cuốn trôi đi. Chẳng hiểu làm sao mà nó đang dần quên đi cái cảnh tượng lúc nãy thì một thứ khác lại lọt vào đầu óc nó. Đó chính là cái nụ hôn - nụ hôn của hẳn và... Yên Như, dường như có một điềm báo không tốt sắp xảy ra với nó thì phải?

Cạch!

-Sặc, khụ khụ... - Bỗng, nó nghe thấy tiếng mở cửa rất rõ, không để ý nên uống nhầm vài ngụm nước và ho sặc sụa. Vội vàng vịn vào nước vào, nó vớ lấy cái khăn tắm ở trên móc treo rồi mặc vào. Nhẹ nhàng đi về phía cửa phòng tắm, nó mở hé hé ra...

“Đưa mắt nết nào dám xông vào phòng bà mà không xin phép thế này?”

-Oà!

-Mẹ ơi! Ma! - Trước mắt nó là một cái đầu lâu với máu me đỏ lỏm, chân nó lùi lại nhưng giẫm ngay phải xà bông dưới nền và ngã nhào xuống - Đau quá!

-Xin lỗi nhé! - Thủ phạm đang ở ngay cạnh, đưa tay đỡ nó dậy mà vẫn chẳng quên kèm theo cái nụ cười híp mí vô cùng đáng ghét kia.

Làm sao có thể tin vào mắt mình được, hẳn là người vào phòng nó mà không xin phép, dọa ma nó, làm nó bây giờ đập xương chậu vẹo xương hông luôn rồi. Nhận ra cái hoàn cảnh mà mình đang rơi vào, hai người trong phòng tắm, còn nó chỉ có mỗi cái khăn tắm thôi, quần áo thì để hết ở ngoài. Mặt nó đỏ bừng bừng lên, quay ngoắt đi không thèm nhìn hẳn hay đứng dậy nữa.

-Đứng dậy đi nào! - Hẳn cầu cầu vào tay nó, cố gây ra sự chú ý đây mà.

Chẳng nói chẳng rằng, nó tự mình đứng dậy và đi ra ngoài định lấy đồ vào thay thì hẳn chạy theo, đồng thời “cuồng” luôn đồ của nó đi.

-Cái đồ biến thái kia! Trả lại quần áo cho tôi! - Mặt nó cau có lại, đã đỏ lại còn thêm đỏ hơn nữa, cổ nhảy nhẩy lên để vớ lấy nhưng dường như vô ích vì hẳn cao quá mức. Sao nó ghét cái kiểu cười kia của hẳn thế nhỉ? Còn cả cái cách ăn mặc nữa chứ, tự nhiên lại mặc quần bò với áo sơ mi... không cài cúc làm nó khó chịu quá.

-Này! - Bước lên giường của nó, hẳn lại lôi ra... cái áo lót và hời - Đã nói là đừng đồ của Victoria's Secret rồi mà! Mấy cái này không đẹp gì hết!

-Đề tiện, anh trả lại cho tôi nhanh lên! - Vẫn phí công vô ích mà nhảy lên, nó cố gắng làm sao để lấy được đồ mà không làm cái khăn tắm bị tuột. Chỉ vì nhờ tay nên nó kéo cổ áo hẳn xuống và...

Rầm!

-Oái!?

Thật không may mắn, nó túm cổ áo hẳn mạnh quá nên làm cả thân hình cao to kia đè lên người mình. Hiện tại thì cả hai đang trong tình trạng ôm nhau thắm thiết, người con trai mặc áo để hở cúc để trên người con gái chỉ quấn độc có chiếc khăn tắm bằng bông mỏng manh. Tóc nó ướt sũng, vài giọt nước li ti vẫn còn vương vãn trên đôi gò má hồng hào kia tưởng chừng chẳng muốn xa rời. Khuôn mặt ấy có phần đỏ đỏ, tỏ rõ sự ngượng ngịu đến đáng yên vô cùng. Sóng mũi thanh cao, đôi môi đỏ mọng như trái sơ ri khê hé mở, hàm răng trắng muốt mà lại đều như hạt bắp. Quả thật, ông trời không có mắt, sinh ra những cô nàng như vậy chỉ là để giết người không cần dao, quá khổ cho đáng nam nhi. Không thể chấp nhận như thế được, nếu hẳn không “diệt trừ” ngay thì có ngày nam nhi trên trái đất này cũng theo làn sóng mà cuốn trôi đi hết.

-Đừng trách anh không tốt! - Chống tay hai bên nó, hẳn khẽ nghiêng đầu và ngắm nghía tỉ mỉ từng chút một, chẳng thể bỏ sót vì cái sức hấp dẫn ấy quá là cao - Chỉ tại cung đẹp quá mà thôi, để cung lại cho người khác thì anh không nỡ, thà cứ “ăn” cung còn hơn là để dành cho kẻ khác!

-Anh... anh... đang nói... nói cái quái gì... thế? - Không thể đếm được đây là lần thứ bao nhiêu trong ngày mà giọng nó trở nên run run rất yếu ớt, có sao mà bao nhiêu chiêu thức học võ điều không thể sử dụng được trong lúc này. Giờ đây, nó chỉ biết là nhịp tim tăng vùn vụt hơn cả lúc trước, lại cả thêm một nỗi lo sợ nữa.

-Giờ anh mới nhận ra một điều rằng cung xăm tay chân thế này có khi quyến rũ hơn đó! - Nhìn về phía hình xăm, ngón tay hẳn khẽ khàng lướt nhẹ nhẹ, di chuyển theo đường uốn lượn của hình Tattoo Dragon, nó cảm thấy hơi nhột nhột mà cũng chẳng dám mở miệng ra nói năng bất cứ một câu gì. Thật ra thì nhìn nó này giờ hẳn cũng chẳng kiểm chế được nữa rồi, nhưng tại sao mà lại có cái cảm giác tội lỗi thế nào ấy nên cứ làm chùn bước của hẳn.

“Chết tiệt! Làm sao mình có thể làm vậy được?”

Hẳn không làm được, thực sự thì hẳn không thể vẩy bản lên một đóa hoa quỳnh trắng muốt, trong sáng này được. Làm vậy thì chẳng khác gì nhuộm lên nó một thứ nào đó dơ dáy, bẩn tiện... Thôi thì, có phần hơi lưỡng lự trong lòng, hẳn quyết định sẽ chỉ hôn nó một cái thôi, cho đỡ thèm. Từ từ cúi người xuống, mí mắt hẳn hơi khép lại...

Bốp!

Bốp!

Bụp!

Thấy hẳn như vậy thì nó chẳng thêm suy nghĩ gì thêm nữa, tát hai nhát vào mặt hẳn, đồng thời đập một nhát thật mạnh bụng. Sau khi đã lãnh “thưởng”, rồi lại còn được bay tự do xuống dưới sàn nữa thì hẳn ôm bụng, mặt nhăn nhó khổ sở vô cùng. Động lực từ đâu?

-Á!

-Xin lỗi, xin lỗi! Tại anh làm vậy nên tôi mới... Không sao chứ? - Cuồng cuồng lên, nó chẳng hiểu cái mô - tê gì về chuyện mình vừa gây ra nữa. Nó chỉ

biết là bây giờ phải xem hấn có làm sao không đã.

-Có sao đây, đau lắm đây nè! Tính giết người hay sao hả? - Tò ra cái thái độ giận hờn, hấn ôm bụng kêu than xong mặt cũng làm bộ tưởng chừng như... sắp chết đến nơi rồi ấy.

-Xin...

Chưa nói hết câu thì hấn đã ôm nó vào lòng mình luôn rồi, lợi dụng ghê gớm. Mắt nó mở to hết cỡ có thể, thăm rùa trong lòng tại sao lại amwcs lừa hấn lần thứ hai này nữa cơ chứ? Tại sao ông trời lại sinh ra nó ra có “ít chất xám” vậy?

“Lợi dụng mình sao... Chết nè!”

Định bụng sẽ đưa tay ra mà đánh vào người hấn lần thứ hai nhưng thật không may cho nó, một bàn tay của hấn cũng đủ giữ chặt lại cả hai bàn tay nó một cách dễ dàng. Miệng hấn bắt đầu nở nụ cười mà nó cho là đáng ghét nhất, tay còn lại thì không ôm nữa, thay vào đó là vòng qua cổ nó:

-Anh không thể bị mắc lừa cung đến lần thứ hai nữa đâu!

Cặp!

-Tôi chưa hết mảnh dâu, anh đừng có vội vàng đắc ý à nha!? - Sở dĩ nó nói thế là vì... nó cắn vào tay hấn. Vết cắn hình như cũng sâu nên có chút máu đã lộ rõ dần ra. Không sợ máu nhưng nó sợ nhất là làm tổn thương về mặt thể xác đến cho những người xung quanh nên cũng vội vàng xin lỗi thêm mấy lần nữa và chạy đi lấy hộp sơ cứu để băng lại cái vết do “răng của thú dữ” cắn cho.

Hậm hực mãi một lúc thì hấn mới chịu đứng dậy, ngồi xuống giường để nó băng bó lại cho. Tỉ mỉ băng bó lại, nó im lặng nên hấn cũng chẳng thêm nói năng làm gì cho tốn nước bọt ra. Ưc chế mỗi lần này, vì sao mà hấn vừa bị đánh mà vừa bị cắn cơ chứ? Chẳng có công bằng ở đâu hết. Xong xuôi hết rồi, nó mới mỉm cười và nhận ra rằng mình vẫn mặc... chiếc khăn tắm nên vội vàng vớ lấy quần áo và nói:

-Tôi băng bó xong rồi đó! À... ừm... giờ tôi... đi thay... thay đồ nhé!

-Ừ... đợi ở ngoài rồi xuống dưới tắm thôi! Thầy nhờ thông báo thế! - Tự dưng, cách xưng hô của hấn chẳng có chủ ngữ, vị ngữ, lại còn lạnh lùng đến đường cùng thế này nữa. Đúng là điên thật!

-Hóa ra là anh lên đây chỉ để thông báo mỗi thế thôi à, vậy mà hù tôi một phen hết hồn với cái thứ của nợ này đây... - Vừa nhảy bổ lên mà nói, nó vừa ném lại cho hấn cái đầu lâu dính đầy máu me kia - Nếu anh muốn chờ thì đi ra ngoài, cho tôi còn thay đồ, ok?

Đẩy bằng được hấn ra cửa phòng, nó quay lại thay quần áo. Tức điên lên vì hấn mất thôi, của nợ.

Bên ngoài cửa phòng.

Cầm chiếc đầu lâu, hấn quệt nhẹ một ít máu còn sạch sẽ và đặt lên môi của chính mình...

“Chỉ là tương ột thôi mà, có cần làm quá lên thế không?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Mặc bộ đồng phục khi tham gia các hoạt động của trường, nó đi ra biển. Bộ đồng phục dành cho hoạt động là một chiếc quần đùi không quá ngắn kết hợp với áo phông rộng rãi, quả thực khi mặc những thứ này vào người thì nó thấy thoải mái vô cùng. Dễ dàng làm mọi thứ mình thích, rồi lại còn thoáng mát nữa chứ! Chẳng biết tại sao mà nó lại rất có hứng đi chơi hoặc tản bộ quanh mấy chỗ gần gần biển, cái cảm giác gió gợn nhẹ thổi tấp vào mặt thật dễ chịu biết bao...

-Xin chào! - Cái bóng dáng cao cao, mặc đồ đen dừng chân ngay bên cạnh nó. Quen thuộc đến kì lạ.

-Anh là... - Lục tìm trong cái kí ức mơ hồ, nó chợt ngừng đầu lên nhìn cho rõ, thật kĩ càng rồi tiếp - Là người uống rượu cùng tôi trong quán Bar buổi trưa hôm nay có phải không?

Khẽ gật đầu, anh ta vẫn đội cái mũ lưỡi chai che kín gần nửa khuôn mặt. Hình như anh ta muốn giấu đi cái khuôn mặt thật của mình. Trên người vẫn mặc là cái bộ đồ màu đen từ ban trưa.

- Trùng hợp quá, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây!/? À mà, tiền rượu, tôi sẽ trả lại cho anh! - Đang mãi thao thao bất tuyệt thì nó nhớ ra cái tiền rượu nên trả, không thể nợ nần ai được, nhất là tiền thì lại càng không nên.

-Đừng! - Chặn tay nó lại, anh ta lắc đầu và nhìn về nơi nào đó xa xăm - Tôi không phải dạng con trai ki bo, kệt xỉ như trong mắt cô vẫn nghĩ đâu!

-Tôi... tôi làm gì có ý đó! Anh đừng hiểu lầm! - Vội vàng xua tay, chẳng lẽ nó nói quá hay sao. Nhanh chóng phủ nhận cái ý nghĩ kia của mình, nó xin lỗi anh chàng và cảm thấy chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn anh chàng này nữa thôi.

“Khô thân cho tôi quá à!”

Tận hưởng cảm giác của gió của biển, anh ta nói nó hãy nhắm mắt lại thì mới thấy được hết. Không sai, thế này mới gọi là cảm giác tuyệt vời chứ. Nó thấy anh ta không nói gì, chỉ im lặng nhưng khi mở mắt ra thì mới vỡ lẽ... anh ta đi đâu mất tiêu rồi, bỏ lại có mình nó đứng bơ vơ ở đây. Chán chết!

Cạch!

Cạch!

Đi trên con đường trở về bãi biển để tham gia cắm trại, thuận chân nó đá đi đá lại một vài viên đá nhỏ bé nắm lẫn lốc giữa đường. Âm thanh phát ra khá hay và vui tai, vừa đi lại vừa hát một cách yêu đời nên ai ai cũng nhìn nó... như sinh vật lạ từ ngoài Trái Đất lạc nhầm chỗ và phải đáp xuống đây. Tức lắm ấy, nó hét rú lên:

-Bộ chưa thấy ai yêu đời hay sao mà nhìn như vậy hả? Đồ điên!

Ai nấy đâm đầu bỏ chạy, không quên rú tai nhau rằng: “Con bé này làm sao vậy, hôm qua trại thương điên cháy hà tui mày?”

“A... Úc chế quá trời ơi!”

Up!

Lại cái thứ gì nữa đây? Mãi thăm hét trong lòng nổi bực tức, nó đâm sầm vào người nào đó. Đang độ điên ruột, nó trừng mắt rồi quát:

-Đưa nào đâm vào chị đây thế? Đi không nhìn đường sao hả cái... - Biết rồi, không nên phun ra những lời lẽ vừa rồi vì người đứng trước mắt nó lúc này chính là hán ới cái bộ quần áo vẫn không đổi - Thanh Tùng!

Nhìn cái bản mặt hán sao mà đáng ghét thế? Chỉ muốn lấy hai con dao to mà băm cho nhuyễn ra thì thôi. Khuôn mặt hán ta lạnh lùng với vẻ thường ngày, tay bỏ vào túi vẫn rất ung dung. Dường như hán chẳng giống những chàng trai bây giờ, ở hán toát lên vẻ gì đó... chẳng phải người, thứ gì đó rất kì lạ. Về điểm nhìn của hán, cái màu của hoàng hôn sắp tắt phản chiếu lên người hán đẹp một cách kì lạ. Lúc bấy giờ nó mới để ý rằng cổ tay nó đã bị hán siết chặt mất rồi, nó cũng bị hán lôi đi đâu đó.

-Oái, anh tính làm gì vậy?

-Mua đồ! - Vẫn giữ nguyên cái vẻ điềm tĩnh ấy, nói thật ra là nó chỉ muốn ném cả cái dép vào mặt hán.

-Mua đồ sao? Tôi đâu có cần gì mà phải mua? - Nó nhăn mặt lại, bàn chân cũng cố bám trụ lại đất nhưng cũng trở nên vô ích - Rốt cuộc là đi đâu đây?

Nhìn nó một lúc lâu, hán dừng lại, buông nó ra. Chẳng phải buông tha cho nó, hán không sợ sệt gì mà bế hán nó lên với cái lí do là... đi cho dễ. Khẽ cười mà như không, hán trả lời:

-Victoria’s Secret!

-Buông tôi ra, anh mau buông tôi ra đi! - Nó giật giật tay, mong muốn nhanh chóng thoát khỏi bàn tay rắn chắc kia nhưng thực tình mà nói thì chẳng dễ dàng như nó nghĩ chút nào.

Im lặng

Cái thái độ, cái độ kia... chắc nó phát ới máu vì tức mất thôi, anh ta không thể nghĩa cái trò nào trên người khác mà đỡ biến thái hơn hay sao? Bấy giờ nó mới để ý là họ đã đi qua bãi biển, dường như tất cả mọi người đều nhìn thấy hán đang nắm tay nó, bao gồm cả Yến Như.

“Chẳng lẽ hán đang muốn công khai chuyện mình “hồng hạnh vượt tường” cùng với bång dân thiên hạ luôn sao? Quà là quá vô liêm sỉ!”

Biết rằng, cho dù bấy giờ nó có hét đến khản cả giọng thì cũng không nhận được một chút hồi âm nào của hán đâu nên cứ lặng thinh hoặc vờ như chán nản không thèm để ý nữa còn hơn. Đờ tởn Ca - lo.

Cộp!

Cộp!

Cộp!

Tiếng bước chân vẫn cứ ầm ầm đều đều mà phát ra, âm thanh xen lẫn nhau khá hài hòa của một đôi giày thể thao và một đôi giày cao gót. Suốt từ lúc này đến giờ, chẳng hề răng nói được lời nào, nó ngơ ngẩn lẩm nhẩm rồi! Tôn Ca - lo sao? Điều gì đó khiến nó suy nghĩ lại, không thể, nó không chịu được nữa rồi nên mới lên tiếng:

- Cho tôi đến hàng tạp hóa trước mặt đi!

Không nói gì, hắn nhìn nó với cái con mắt “có quan trọng hay không” rồi khẽ nhún mày lại. Nói thật thì có vẻ lúc này hắn hơi kiêu lời rất là giống một nhân vật trong truyện tiểu thuyết ngôn tình thì phải?

- Tôi... muốn mua chút đồ!

- Được! - Hắn gật nhẹ đầu rồi đi cùng nó vào trong tiệm tạp hóa.

- Có đôi chút thắc mắc không rõ ràng... - Khi gần vào tới nơi, nó kéo hắn lại và hỏi - Anh có thể trả lời giúp tôi được không?

Gật đầu.

- Mẹ anh, bà ấy không có phản ứng gì về việc phát hiện ra anh là Thanh Tùng sao? - Dường như nó muốn hỏi lâu rồi, nhưng chẳng thể nào tìm được cơ hội, và nó cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ nói chuyện một cách bình thường lại với hắn.

- Mẹ anh? Không hề, mẹ anh có công chuyện nên đi đến giờ vẫn chưa về! - Lắc đầu, rồi hắn mỉm cười một cái trong thoáng qua, tiếp - Còn khi mẹ về thì anh vẫn sẽ làm Hoàng Thái!

Thật kì lạ, nó không biết có nên chấp nhận chuyện này không? Nhưng, bây giờ thì nó chẳng còn tư cách mà thích hay không thích hắn quay trở về làm Hoàng Thái. Cả hai giờ chẳng còn là gì của nhau nữa, cũng như chẳng còn quyền hạn để chen vào việc của nhau... Thôi, dù gì cũng nên quay về cái “kế hoạch” nó đang làm để dọa cho hắn một trận không thấy xác đâu nữa. À, quên mất, nó đang muốn mua một thứ, thứ mà đa phần con trai và đàn ông đều sợ...

Cộp!

Bước lên bậc thềm, nó gọi:

- Bác bán hàng ơi!

- Đây... đây! - Từ phía trong, một người phụ nữ tầm tuổi trung niên chạy ra, trên trán còn lấm tấm mồ hôi như vừa làm việc nặng nhọc.

- Cho cháu mua... - Quay lại nhìn, hắn vẫn đang đứng ngay đằng sau nó. Cười thầm trong lòng, nó nói - Một cuộn Diana ạ!

- Diana... - Có vẻ như thấy bóng dáng của hắn lấp ló sau nó, bác bán hàng cũng thấy nó sao sao ấy nhưng vẫn phải tìm lấy. Sau một hồi lục lọi hết chỗ này đến chỗ khác, bà ấy mới lên tiếng và cảm ra một bịch màu xanh xanh đặt lên bàn rồi khẽ thì thầm vào tay nó - Xin lỗi cháu nhé! Nhà bà chỉ còn có Kotex thôi!

- Thế cũng không sao đâu ạ! - Vẫn không quên để ý đến động tĩnh của hắn, nó trả tiền rồi bước ra ngoài. Có vẻ như hơi thất vọng, hắn vẫn bình thường như chẳng có chuyện gì xảy ra, kì lạ?

Tiếp tục kéo nó thẳng tiến đến Shop của Victoria's Secret, hắn phát ngôn ra một câu làm tim nó suýt rơi ra khỏi lồng ngực, thực sự là.... hết hồn:

- Tính dọa anh bỏ chạy với mấy cái thứ đựng trong túi đen đó ư? Không dễ dàng thế đâu! Còn bây giờ thì vào trong Shop, nhanh!

Mặt nó nhẫn nhai, kế hoạch phá sản, ngoan ngoãn nghe lời... Thật là nhục con nhà bà nhả mà...

Kính koong!

Đứng trước cửa hàng mang biển hiệu “Victoria's Secret” được phủ một màu hồng sáng chói, cánh cửa kính tự động mở ra khi có khách ra vào, nói thực thì quả là quá hiện đại và hay ho đấy. Không có một chút do dự hay là chần chừ gì, anh kéo tay nó mà đi vào bên trong. Không biết ngại là gì?

- Kính chào quý khách ạ!?

Cái giọng nói lưu loát của cô gái trước mắt hắn, hơi ngỡ ngàng khi có một người con trai vào trong Shop bán đồ lót nữ nhưng một phần cũng lại do cái sức hấp dẫn, thu hút người khác từ hắn tỏa ra. Vội vã lên tiếng chào hỏi, cô gái chần chừ một lúc lâu, ánh mắt chùng chãi dò trên thân người hắn, tự hỏi liệu có phải người thuộc giới tính thứ ba hay không? Hay đơn giản chỉ là một kẻ biến thái thông thường? Thôi không nhìn nữa, cô gái bắt đầu chuyển sang nó, hỏi:

- Quý khách muốn mua gì ạ?

“Bà này hỏi lạ, vào Shop đồ lót thì không mua mấy thứ đồ thì còn mua được cái gì nữa?”

Chỉ tay về phía gần cửa, là một bộ đồ được mạ - nơ - canh mặc... Phải nói như nào nhỉ? Một bộ khá là... toàn làm bằng ren và sexy... Làm sao nó có thể mặc cái thứ đó trên người cơ chứ? Không bao giờ! Hắn cười gian một lần rồi nói mà như ra lệnh cho nó:

- Vào trong phòng và thay đi! Đưa cho cô nhân viên cầm túi đen đựng bịch Kotex thay cho dễ!?

Sững sờ nhìn người con trai trước mặt nói một cách vô tư, nó chỉ muốn chạy lại mà dấm cho bẹp mặt hắn ra, quả là quá đáng. Nhận ra rằng cô gái nhân viên kia cũng hơi run run thật, nhưng nó vẫn phải thay, vẫn phải tuân lệnh, vì... nó chẳng muốn bị ăn đầu.

“Thanh Tùng, anh là loại siêu cấp biến thái! Ai rơi vào tay anh đều là một điều nhục nhã!? Vì tôi còn muốn sống nên nghe lời anh thôi... rồi tôi sẽ trả thù!” - Chờ đã... - Chột, nó khựng lại. Xoay người và nó nhìn ngay vào cái bản mặt đáng... đấm của hắn, khẽ chau mày lại rồi nói - Tại sao tôi phải làm theo những gì anh yêu cầu chứ?

Quả thực, cả hai chẳng là gì!? Đúng đấy, vậy nhưng sao hắn vẫn muốn trêu chọc nó, nụ cười hạnh phúc kia cũng đủ làm hắn vui vẻ đến ngất người. Đùa cho nó phát tức mới thôi, hắn đã từng rất thích làm công việc ấy, bởi bản mặt của nó lúc đó rất đáng yêu. Suy nghĩ một hồi lâu, hắn mới nói:

- Có điều gì không đúng?

- Không phải là không đúng, mà là hoàn toàn sai! Tôi... - Nó chỉ vào người mình rồi di chuyển ngón tay về phía hắn, tiếp -... và anh, chẳng có quan hệ gì hết!

Ngồi xuống chiếc ghế sofa gần đó, hắn đưa mắt liếc nhìn cô gái trước mặt mình. Thăm cười nhẹ trong lòng, ngoài mặt hắn vẫn chẳng có một chút biểu cảm gì:

- Thực ra... chúng ta có một mối quan hệ...

- Có sao? - Nghiêng đầu về một bên, nó luôn tìm cách làm hắn bật cười hay sao ý? Đành nhin không cười vậy.

Gật đầu, về mặt hắn chẳng có gì thay đổi. Chẳng giống với hắn thường ngày chút nào, rất lạ kì! Mắt ahwns nhắm lại một lúc, trả lời:

- Phải! Có quan hệ... là bạn bè cùng lớp!

“Bạn bè... cùng lớp?!”

Hơi ngẩn người ra một lúc, nó cúi gằm mặt. Cổ giấu đi cái nụ cười chua chát, tự nhủ với bản thân mình, chẳng là gì hết... chỉ là bạn bè mà thôi. Bạn bè cũng lớp mà thôi... Chẳng còn tâm trí gì để mà nói với hắn nữa, vắt bộ đồ đắt tiền của Victoria's Secret xuống đất, nó lạnh lùng bước ra khỏi Shop ấy. Đi mà như chạy.

Cộp!

Cộp!

Cái con đường đến biển chỉ cần đi thẳng, mà cũng chẳng quá xa nên nó chạy đến đó. Trên đường đi, không biết đã quay người nhìn lại bao nhiêu lần, chừng như chỉ để tìm kiếm một hình bóng nào đó quen thuộc... nhưng chẳng có ai cả, chẳng có gì hết, đằng sau nó chỉ là một màu đen dày đặc khi chiều tà đã tắt nắng. Bước chân chạy của nó mỗi lúc một chậm lại, cuối cùng là dừng hẳn. Nó ngồi sụp xuống, nước mắt đua nhau chảy ra như mưa...

“Không thể thế được!? Mình... mình đã tự hứa với bản thân là sẽ không khóc... không được khóc...”

Chẳng thể nào ngăn chặn những giọt lệ kia ngừng chảy, nó chỉ biết ngồi đó và khóc... khóc cho hết nước mắt...

Tít!

Tít!

Điện thoại của nó bỗng nhiên reo lên giữa khoảng không tĩnh lặng, xung quang là biển, chỉ lúc đó có vài căn nhà nhỏ.

Là số lạ!?

Chần chừ một lúc, nó không biết là có nên nghe hay không? Nhưng rồi lau sạch nước mắt, cố chỉnh lại giọng nói bình thường của mọi ngày... nó nghe máy.

- A lô!

- Mẹ Thúy Quỳnh à, con là Thiên Nga nè mẹ! Bất ngờ chưa? - Từ đầu dây bên kia là giọng nói nhi nhảnh của một cô bé, khuôn mặt đáng yêu tưởng chừng như đang hạnh phúc lắm như trong trí tưởng tượng của nó vậy.

- Ủ... - Việc này quá bất ngờ, không biết là Thiên Nga đã biết chưa - Em đừng gọi chị là mẹ nữa... nhé!

- Tại sao chứ??? Mẹ à? Mẹ không thích con gọi mẹ như vậy sao? - Giọng của cô bé bắt đầu chuyển sang trạng thái sỗ ăng, lo lắng vô cùng, sợ như mình

đã làm gì đó sai sót.

-Không, chị... rất thích! - Nói xong, nó bặm môi lại không cho tiếng khóc phát ra. Trấn an mình, nó nói tiếp với Thiên Nga - Nhưng... chị không thể! Chị với anh Thanh Túng chẳng qua chỉ là bạn bè... cùng lớp mà thôi! Chính anh ấy đã nói vậy, người mà anh ấy yêu là... Yến Như! Vì thế nên em hãy tập làm quen gọi thì tốt hơn đó...

Trước lúc cúp máy, nó vẫn còn nghe thấy tiếng gọi nhanh của cô bé, nhưng đáp lại lời gọi đó chỉ là tiếng tút tút dài. Cắt điện thoại đi, nó đứng dậy, phui hết bụi dính trên quần áo và đi về phía biển.

Anh!

Em yêu anh!

Cớ sao anh nở rời xa, để lại khoảng cách giữa hai ta như vậy?

Tại em không tốt?

Hay tại em chẳng bằng cô ấy?

Niềm tin trong em đang dần tắt!

Chỉ mong rằng anh sẽ hạnh phúc bên người anh yêu!

Và em sẽ tròn vùi yêu thương vào quá khứ!?

Để rồi...

Quên đi chúng ta đã từng là của nhau.

Quên đi tình yêu ngọt ngào.

Quên đi...

Anh!

Cất lên giọng hát trong trẻo của mình, nó càng hát thì lại càng khóc nhiều thêm. Nước mắt chan hòa trong tiếng hát tạo thành thứ âm thanh nhói lòng, đau đớn biết bao. Bao nhiêu tâm tình của nó, có lẽ chỉ có bài hát này mới hiểu, chẳng ai có thể thấu hiểu được cảm xúc của nó bây giờ... Thực lòng mà nói thì nó chẳng thể chấp nhận được chuyện này, không chấp nhận được... Cái nụ hôn hân trao cho Yến Như thật thấm thiết ấy làm tim nó như bị bóp nghẹt, đau lắm. Ôm lấy người mình, mặt nó cứ thế cúi gằm gằm, nước mắt vẫn chẳng ngừng rơi...

“Có lẽ... anh ta yêu Yến Như thật! Và... chỉ đùa giỡn tình cảm với mình thôi! Mình đã quá tin vào cái tình cảm ấy mất rồi... Thật là quá ngu ngốc mà... ngu ngốc quá... Tại sao? Mình có làm gì sai đâu chứ? Vì sao lại đối xử với tôi bất công như vậy hả?”

Ngồi trên mòm đá sần sùi, đôi mắt nó đục ngầu hướng về phía biển khơi. Tiếng gió vi vu tấp vào mặt mang cảm giác mát lạnh, thư thái và dễ chịu. Thở dài một hơi, nó tháo đôi giày đang đi ở chân ra và bước xuống nền cát, cái thứ cát vàng lịm ấy bao bọc quanh chân một cách mềm mại, nó vẫn cứ thế mà đi dần...

Ngày một xa dần...

Về phía biển...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Nước biển đã dâng lên đến bụng nó, cái thứ nước ở nơi đây có lẽ đã giết chết bao nhiêu người thất tình, mà có khi nó cũng là một trong số những người đó. Chết rồi thì sẽ quên đi tất cả, quên đi mình là ai mãi mãi. Lúc này thì nó chỉ muốn quên đi mà thôi, chẳng phải nó thật ích kỷ hay sao? Tại sao nó chỉ quan tâm đến việc mình chết mà không bận tâm tới cảm giác của người thân. Không đâu, nó cũng là gánh nặng cho ba mẹ vì căn bệnh mù đường rồi, thà nó chết đi thì mẹ với ba cũng sẽ không phải lúc nào cũng kè kè bên cạnh và lo sợ nó lạc đường nữa.

- Tạm biệt mọi người...

Dư âm của câu nói đó còn đọng lại, nó đã nhanh chóng đi ra rất xa. Thu mình lại để nước ngập quá đầu, thả người trôi ra lững thững. Xung quanh nó giờ chẳng còn cảm giác gì nữa...

...

Còn có mỗi mình hấn ở trong Sóp Victoria's Secret, ngoài ra còn có nhân viên bán hàng cùng với... cái túi màu đen. Cô gái kia vẫn cựa ngơ ngác ngác nhìn hấn rồi lại nhìn xuống cái bộ đồ lót tuyệt đẹp đang bị vứt chổng chơ trên sàn nhà. Biết ý, cô nhân viên nhặt lên, phủ cho thật sạch rồi mới gắng hỏi:

- Xin hỏi... Quý khách có muốn mua nữa không ạ?

- Ừm... - Nhìn cái bộ đồ trên tay cô nhân viên, hấn gật đầu cái rụp. Nói - Cô cứ gói vào cho tôi!

- Vâng thưa quý khách! - Cô nhân viên lanh lẹ gật đầu rồi đem bộ đồ ra quầy để đóng gói lại.

Sau khi thanh toán xong, hấn đi ra ngoài cũng vừa lúc trời đã tối đen thui. Không biết tại sao mà trong lòng hấn không ngừng rửa nó, chán ghét thật.

- Cái đồ dơ người! Sao tự nhiên bỏ mình lại với mấy cái thứ này chứ... - Vừa bực bội nói, hấn vừa dơ hai cái túi một màu hồng đựng đồ của Victoria's Secret và một túi màu đen đựng Kotex. Trong lòng hấn lúc này rối loạn, khổ sở vô cùng - Không biết đi đâu rồi, ghét cái mặt... Mù đường rồi, còn đòi đi đâu?

“Mù đường...”

Bước chân hấn khựng lại, nó có thể đi đâu chứ? Mù đường cơ mà... Không ổn rồi, nó có thể sẽ bị lạc, phải tìm ra nó. Chợt hấn chìm trong sự hoảng loạn, ánh mắt nhìn quanh mọi góc ngách. Không thể bỏ sót một chỗ nào, vì hấn biết, bỏ sót một chỗ là coi như đã bỏ đi cả tính mạng nhỏ bé của nó. Hấn không thể.

Ào...

Ào...

Vô thức, hấn đưa mắt nhìn về biển, những tiếng sóng đập vào bờ một cách mạnh mẽ, chỉ duy có một bãi cát là nước biển chưa dâng đến nơi. Nơi đó vẫn còn bãi cát vàng mịn màng, và một người con gái nằm trên cát rồi nước cứ thế tấp vào mặt mà dường như chẳng hề hay biết.

“Kìa là... Chẳng phải cái áo đồng phục hoạt động của trường hay sao...?”

Thấp thoáng nỗi lo sợ, hấn bước nhanh hơn, ngày một đến gần người con gái đang nằm trên cát kia. Quá đổi bàng hoàng, không thể nào tin được, nó đang nằm đây. Trên người là bộ đồ ướt sũng nước, khuôn mặt nó nhợt nhạt trông kinh khủng vô cùng. Vài hạt cát vẫn còn bám trụ trên mặt nó... Hấn tìm xung quanh, thấy đôi giày của nó ở gần đó, chứng tỏ một điều là...

- Tự từ à?

Đưa tay lên đặt vào cổ nó, giọng hấn vẫn có cái vẻ bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra, nhưng rồi ý nghĩ đen tối bắt đầu ập đến. Nhếch miệng với cái vẻ kiêu ngạo vốn có của mình, hấn dờ nó dậy và áp môi mình vào môi nó. Có thể cảm nhận được, vị mặn chát của biển và thật là không may khi lẫn cả... cát vào trong. Cho dù có chuyện gì xảy ra bây giờ thì ahwns cũng mặc kệ, mặc kệ và mặc kệ. Chẳng những không màng đến sự sống chết của nó ra sao, quả thật là rất quá đáng mà...

Bốp!

Mắt nó từ từ hé mở, thứ đập ngay một phát vào mắt là khuôn mặt mỹ miều của hấn.

“Gi chứ? Hấn ta đang làm cái quái gì vậy?”

Nghĩ vậy thôi, nó điên tiết lên mà tát bốp một cái vào mặt hấn. hấn giật mình rồi “buông tha” cho nó. Nó ngồi thẳng dậy, quên luôn cả cái chuyện mình vừa có ý định tự tử mà quay qua mắng hấn tới tấp:

- Anh à cái loại con trai gì thế? Tính lợi dụng tôi sao? Nghĩ thế nào mà lại làm như vậy hả? Anh tin là tôi giết chết anh ngay bây giờ không?

- Hey! - Giọng hấn hầm hè nó, khề hừ một tiếng rồi tiếp - Là anh đây vừa cứu cung đó, có nghe rõ chưa?

What?

Tin được không đây? Nó chẳng những đã quên mất chuyện mình tự tử lại càng quên luôn ba bốn cái chuyện ở mấy cái Shop đồ kia nữa chứ. Đưa ra cái ánh mắt khó hiểu về phía nó, hấn hỏi bằng một chất giọng không hài lòng:

- Không nhớ cái gì sao?

-Quả thật là đã quên hết rồi! - Gật gật đầu, nó nhìn lại bộ quần áo ướt sũng trên người mình, dầm ra cũng hiểu được phần nào là nó vùi ở dưới biển lên, đưa ra đề nghị - Anh có thể kể lại cho tôi nghe xem đã có chuyện gì xảy ra được không? Không có vấn đề gì chứ?

Nghe thấy nó nói vậy, trong hân cũng có đôi chút phân vân. Ở thì kể, nhưng chẳng may lộ hết chuyện hân thấy nó tự tử, “xác” ở đó xong không cứu chưa gì mà lại đi hôn nó sao? Không, không được. Đánh liều tính mạng mình là một điều không hay ho gì! Rốt cuộc thì hân vẫn kể cho nó nghe... những điều không cần phải giấu.

Sau khi nghe hết toàn bộ, thì nó à lên một cái rồi lia qua hân cái ánh mắt “giết người”:

-Thế thấy tôi chết mà anh lại đi hôn tôi là sao? Giết người à?

-Không... - Lảng tránh ánh mắt nó, hân nhìn ra ngoài biển rồi viện cớ - Chi là hô hấp nhân tạo cứu người thôi!

Miệng nó mấp máy ra vài con chữ với volume khá lớn:

-Anh nghĩ tôi sẽ tin anh sao?

-Sự thật... - Cố gắng làm cho giọng nói của mình không bị run để tránh bị phát hiện, hân vẫn không nhìn thẳng vào nó - Tin thì tin, không tin thì thôi... Chẳng ai ép!

Suy nghĩ một lúc lâu, thấy điều hân nói có phần hơi... có lí đó, nó chẳng cần xem xét gì nữa mà nói thẳng luôn:

-Nghe cũng có lí, tôi tin anh!

Thực sự...

Nó đã làm hân sock rồi đó, không thể nào. Ngốc nghếch thật.

Im lặng, không nói gì nữa, nó nhìn về cái khoảng trời tối đen như mực trước mắt kia, lòng chột đau thắt lại. Nhớ rồi, nó đã nhớ ra lí do tại sao mình có ý định tự tử, giọng có phần lơ mơ:

-Anh và... Yên Như... hai người... sao... sao rồi?

Không trả lời.

-Hai người... giận nhau?

Tiếp tục, không trả lời.

“Anh ta không muốn trả lời mình sao?”

-Đừng có nhắc đến Yên Như trước mặt anh! - Có vẻ như hân thực sự sắp bộc phát một sự tức giận đã kiềm chế từ rất lâu rồi, giờ thì nó sắp sửa được giải phóng.

-Tại sao?

-Tại sao à? Cùng đừng có trưng ra cái bộ mặt ngây ngô như thế chứ! Cùng thừa biết lí do cơ mà, chẳng lẽ những thứ từ trước đến nay anh nói với cùng thì cùng đều quên hết như cái chuyện tự tử kia sao? - lúc này đây, hân đã bốc hỏa một cách mạnh mẽ, mắng xối xả vào mặt nó không thương tiếc.

-Đừng... - Giọng nó trầm mặc. chẳng nhìn hân mà tiếp tục - Tôi không tin anh, tôi cũng không tin bất kì ai trên thế giới này nữa. Vậy được chưa?

Đôi mắt hân đỏ ngầu, dường như hân chỉ muốn nhảy đến và nói cho nó biết tất cả mọi thứ, tất cả nhưng chột có thứ gì đó chặn họng hân lại. Nơi khoe mắt hân có thứ gì đó vừa chảy ra, cái thứ ấy thật nhỏ bé nhưng làm hân thấy đau vô cùng. Làm sao có thể chứ? Hân không thể ở bên nó, không thể làm bất cứ điều gì cho nó nữa rồi... không gì cả. Hân đứng lên, tưởng chừng như sắp quay bước đi thì nó nói:

-Xin lỗi, tôi không muốn xen giữa anh và Yên Như nữa! Chúng ta cứ coi như chẳng quen nhau... Vì thế, tôi không muốn gặp mặt anh nữa! Anh hãy đi đi!

Tôi không muốn gặp mặt anh nữa! Anh hãy đi đi!

Lời nói của nó làm bước chân hân hơi khựng lại, người hân cứng đờ như một tượng đá, khó lòng nào mà chấp nhận được, nhưng làm sao có thể phủ nhận được chứ? Cố đi từng bước thật rộng, hân rất muốn nhanh chóng rời khỏi cái chốn tăm tối, mịt mù như tâm hồn hân bây giờ đây. Nó đặt bàn tay lên trái tim mình, khẽ cảm nhận lấy nỗi đau, trái tim nó đập từng hồi chậm chạp như rất muốn dừng ngay lại. Đồng thời, nó cũng đã nhớ ra lí do tại sao nó tự tử, nó nhớ ra hết, nhớ cả một bàn tay ấm áp nào đó chạm vào cổ mình, bờ môi của ai đó chạm vào môi mình... Tất cả, tưởng chừng như chỉ là một giấc mơ đã thoáng qua khá nhanh, nhanh lắm. Ôm lấy mặt, nó chỉ muốn mình chết đi, tại sao hân lại cứu sống nó? Tại sao nước biển lại đưa nó vào bờ? Chẳng lẽ cứ phải bắt nó chịu đựng nỗi khổ này mãi sao? Nhắm mắt lại, môi nó hé mở, từng câu chữ phát ra và cuốn theo làn gió mệnh mang:

-Mọi chuyện đã kết thúc rồi! Và tôi cũng đã không còn là Thúy Quỳnh mà anh từng quen biết!

“Xin... lỗi... anh...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Thanh Tùng sao? Tôi không màng đến!

Nó ngồi được một lúc thì cũng đứng dậy, lẩn mò trên con đường thẳng tắp để về đến bãi biển, việc đó cũng không khó khăn gì vì bãi biển nơi nhà trường tổ chức đa lập lộ ra trước mắt từ bao giờ.

-Haiz..

Tiếng nó thờ dài nãy nê, nó đưa tay lên gần mắt, chẳng phải đây là thứ nó đã từng bỏ đi chỉ vì việc học hành sao? Nhưng, bây giờ, tại sao lại quay lại thế này? Thoáng giật mình, nó muốn trở lại làm con người như xưa, không bận tâm đến bất kì một ai, chỉ là những cuộc chạm trán với một số băng nhóm khác để rồi lại vùng kiếm, mả tấu và xách súng đi chém giết lẫn nhau. Giang hồ và sát thủ là hai công việc hoàn toàn khác biệt nhau. Giang hồ thường làm việc theo đồng bọn, một người giỏi nhất được tôn lên làm đại ca bất kể đó là con trai hay con gái đi chăng nữa. Còn sát thủ thì khác, những người làm sát thủ thường hoạt động độc lập, không cần dựa vào ai, nhiều khi cũng chẳng cần đến người điều khiển. Nhưng xét về độ nguy hiểm thì sát thủ lại hơn hẳn. Trên người nó lúc này cũng đã mang sẵn một con dao găm, con dao ấy là thứ đồ chơi nó thích nhất trong tất cả vũ khí, con dao găm này được trạm trở một cách kĩ lưỡng làm người sở hữu nó cũng trở nên khác biệt với tất cả, khác biệt rất lớn.

-Quỳnh à, đi đâu đến giờ mới về vậy? - Từ cái “xó” nào đó, Kevil nhảy bổ ra, nhìn bộ dạng nó lúc này mà không khỏi lắc đầu.

-Không có gì đâu, tớ vừa chẳng may ngã xuống biển thôi à! Đừng lo gì cả, tớ không sao đâu! - Chẳng biết cái đầu nó có vấn đề hay sao mà lại đi lấy cái lí do biện minh khá... ngu kia.

-Ngã xuống biển? - Mắt Kevil tròn tròn lên, cậu nhìn đi ngó lại, kiểm tra cả chân lẫn tay nó xem có bị xước xác chỗ nào không, kiểm tra khá kĩ lưỡng - Đi vào phòng y tế của khách sạn kiểm tra lại cùng tớ đi! Tớ không thấy yên tâm, nhờ Quỳnh bị làm sao thì khổ lắm đấy!

-Tớ không sao mà! - Cố gắng gãi gãi đầu, nó tỏ vẻ vui vui để trấn an cậu - Thôi, chúng mình đi vào trong cùng lớp đi nha!

Thấy nó không muốn vào nên cậu cũng thôi việc ép buộc, cậu mỉm cười mà cùng nó vào trong chỗ cấm trại. Không biết từ lúc nào mà bàn tay của hai người đã đan xen lại với nhau, cảm giác ấm áp lan tỏa quanh trái tim lạnh của nó, nhưng nó chẳng hề biết gì. Yên Như ăn mặc không kín đáo một chút nào, ưỡn ẹo đi ra trước mặt nó rồi giờ ra cái giọng khinh khinh mỉa mai:

-Chị đúng là cái đồ hồ ly tinh vừa quyến rũ chồng của tôi xong lại đi cùng với anh Kevil sao? Đúng là chẳng thể tin được chị có bao nhiêu lớp mặt đây...

Bộp!

Đẩy kevil vào bức tường gần đó, nó chống tay hai bên cậu rồi từ từ tiến tới. Đặt lên môi cậu một nụ hôn nồng cháy trước mặt của bao nhiêu người, nó làm cậu đứng tim không thể nói được gì, cũng chẳng thể phản kháng bởi đây là điều cậu muốn mà, nhưng có đúng hay không? Cái nụ hôn ấy của hai người trôi qua thật lâu, nó mon trón cậu, hai người hôn nhau? Đây là sự thật, phải chứ? Đầu Kevil rối tung lên vì mớ suy nghĩ... Nếu đây thực sự chỉ là mơ thì cậu sẽ ước rằng chẳng bao giờ tỉnh dậy nữa để cái dư vị của đôi môi người con gái cậu yêu sẽ mãi đọng lại trên môi cậu bây giờ và... mãi mãi. Ngừng lại nụ hôn, nó nhìn sang Yên Như, hỏi:

-Giờ thì đã biết thế nào gọi là tình yêu dành cho ai chưa?

-Tôi... tôi tưởng chị thích anh Thanh Tùng? - Không tin vào mắt mình đâu, nhưng nhỏ có thể làm gì được bây giờ.

-Thanh Tùng sao? Tôi không màng đến! - Tự tin nói một câu, nó quay lại, kiễng chân lên hôn một cái vào trán Kevil và tiếp - Từ nay, Kevil sẽ là người yêu của tôi, được chứ? Mong mọi người đừng xen vào chúng tôi, ok?

Tất cả học sinh chứng kiến cảnh đó đều chết đứ người!

Thanh Tùng sao? Tôi không màng đến!

Hắn đứng ngay sau bức tường nó vừa đẩy Kevil vào, cười chua chát.

“Cung yêu Kevil, anh chúc cung hạnh phúc! Thì ra từ trước đến giờ anh cũng chẳng có chỗ đứng trong lòng cung! Anh thật quá ngu ngốc...”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Hai ngày sau...

Trường nó có tổ chức hội chợ trên biển, đứa học sinh nào cũng háo hức chuẩn bị. Nó thì chẳng phải làm gì nên thư thái đi dạo xung quanh cùng Kevil, hai người trò chuyện rất vui vẻ làm những cặp đôi khác nhìn vào cũng phải diện tiết lên vì ghen tị. Tiếng nó cười khúc khích bởi những mẩu chuyện hài cậu kể cho cũng làm lòng nó đỡ buồn rầu đi thêm phần nào. Khi tất cả các gian hàng đã chuẩn bị xong, nó kéo tay cậu vào bên trong để ngắm các món đồ. Hôm nay, Kevil mặc đồ thể thao rồi để hở hai cúc đầu nên cũng không kém phần Menly. Còn nó, hoàn toàn đã bỏ qua mấy cái váy kín đáo, trong sáng đến độ hiện lành, bây giờ còn lại là những chiếc quần đùi bò và áo nửa người của ngày xưa để lộ ra vòng eo thon gọn. Thân hình bốc lửa lướt qua mọi ánh mắt tò mò của đám con trai, mái tóc kia xõa dài càng tăng thêm độ nóng bỏng.

-Hey!

Nghe thấy có người gọi, nó quay lại xem xét, tay vẫn nắm chặt lấy Kevil. Giọng thể hiện rõ phần không thoải mái cho cái người gọi kia biết:

-Gọi tôi sao?

-Ừ... - Có thể nhìn rõ hơn rồi, đó là một tên con trai mặc đồ màu đen, mũ lưỡi chai che kín đôi mắt lại một cách bí hiểm - Do you remember me?

Chau mày một cách khá căng thẳng, thực ra thì nó có nhớ đấy, nhưng điều kì lạ là anh ta sao biết rõ được là nó ở đâu và làm gì?

“Chẳng lẽ anh ta có thể cảm nhận được đến như vậy sao? Không thể nào có chuyện đó đâu! Hoàn toàn không thể có chuyện như thế xảy ra được!”

-Anh là ai? - Chưa kịp trả lời gì thì Kevil đã lên tiếng như muốn tra hỏi người con trai kì bí trước mặt mình.

-Tôi là... bạn của cô ấy! - chàng trai hơi cúi đầu, chẳng cho ai nhìn thấy mặt mình trong như thế nào. Chất giọng hơi trầm trầm trả lời cậu.

-Vậy sao? - Nhìn qua, khuôn mặt nó có phần hơi nhẩn nhó vì chưa biết nên trả lời ra làm sao. Kevil có đôi chút hơi khó hiểu rồi nói tiếp với chàng trai trước mặt - Anh tìm cô ấy có chuyện gì không?

Nhún vai một cái, anh chàng bỏ hai tay vào túi quần rồi quay lưng bỏ đi không quên nói nốt câu cuối cùng với nó:

-Tôi tìm cô gái này không có chuyện gì đâu, đừng có ghen tuông vớ vẩn! Mà Gekkanbijin này, cậu ấy là một người yêu khá hoàn hảo, vì thế mà hãy cố gắng giữ lấy! Đừng để tình yêu thực sự tuột mất khỏi tầm tay...

“Anh... Anh ta nói cái gì vậy trời ời?”

Bóng dáng cao cao của chàng trai len lách ra khỏi đám học sinh trường nó rồi khuất xa hẳn, nó vẫn chẳng hiểu anh ta nói cái gì đâu nhưng đành bỏ ngoài tai mà tiếp tục kéo Kevil đi thăm mấy gian hàng tiếp.

Zdráxtvuiche!

Hello!

Hola!

Konnichiwa!

Ni hao!

Annyonghaseyo!

Đi từ hàng này đến gian hàng kia, đều là những tiếng chào mời của những đất nước khác nhau, nghe mọi người chào vui tai vô cùng.

-Konnichiwa!

Trước mắt hai người là một cô gái mặc đồ Nhật Bản được gọi là Kimono. Mái tóc cô gái dài và đen nhánh nên được búi gọn lại đằng sau rồi cặp lại bằng một chiếc nơ to màu trắng tinh khiết, ngoài ra còn được điểm thêm mấy chiếc trâm cài khắc hoa văn tinh tế. Bộ Kimono ngắn quá đùi một chút, cô gái này còn kết hợp với một đôi giày búp bê càng làm tăng thêm vẻ trẻ con.

Mất đồ...

Tattoo...

Đeo kính...

Độ rộng của miệng Kevil và nó ngày một mở to, không tin vào mắt mình khi mà cái cô gái dễ thương ấy lại là... Asa.

-Chị... chị... - Lấp ba lấp bắp nói chẳng nên lời, nó vừa chỉ tay vào người Asa rồi vừa tròn tròn mắt mà nhìn.

Cô chẳng hề nói năng gì, hai tay cầm hai chiếc kẹo hình Dango rất đáng yêu, đưa về phía trước cho nó và cậu.

-Muốn chúng tôi ăn nó? - kevil chỉ vào hai cây kẹo và hỏi.

Gật đầu.

-Có phải trả tiền không? - Tiếp tục hỏi, tay Kevil định đón lấy kẹo nhưng hơi khựng lại.

Lắc đầu.

Lúc này thì cậu mới yên tâm mà nhận lấy hai cái kẹo, đưa cho nó một cái nhưng trong lòng không khỏi thấy khó chịu vì hình ảnh một con cá rồng máu lạnh trước mắt lúc này. Cuối cùng thì cũng không kiềm chế được nổi tò mò nữa, bật ra câu hỏi một cách vô thức:

-Tại sao hôm nay cô kiêu lời vậy?

-Liên quan đến anh?

Lườm cậu một cái, cô bỏ vào trong gian hàng mình đang quản lý. Cậu đứng ngoài nhìn theo mà trong lòng hậm hực, quả thật khi Asa ăn mặc như vậy thì số lượng khách hàng tăng lên một cách đáng kể, nhất là các nam sinh đang ủa nhau nhảy vào. Có thể nghe rõ tất cả những tiếng xì xào, bàn tán và cả cười khanh khách nữa chứ. Có vẻ như riêng ngày hôm nay thôi, thì cô - ma cá rồng máu lạnh lại làm nóng toàn bộ hội chợ này với vẻ ngoài dễ thương cùng tính khí lạnh lùng một cách trái ngược nhau, vô cùng hay ho. Hậm hực vô cùng, thái độ của cô chẳng phải là đang coi thường cậu sao, thật là tức chết mà! Cậu kéo nó bỏ ra khỏi hội chợ, trong khi đó thì nó chưa kịp cho cái kẹo vào miệng nữa.

-Chúng ta đi nào Quỳnh!

“Trời đánh tránh miệng ăn mà, làm gì kinh vậy?”

Một nơi khác...

-Ba à, con muốn rút gấn thời gian lại! - Giọng người con gái có vẻ mặt thiên thần lạnh lạnh nói chuyện qua điện thoại.

Người đàn ông trung niên khẽ hỏi lại cô con gái nuôi của mình:

-Rút gấn thời gian? Là khoảng bao lâu!

-Sau khi đi chơi về thì 1 tuần sau con và anh Thanh Tùng sẽ đính hôn! - Người này có vẻ rất quả quyết, nói với cái giọng bức tức và trút đầy sự căm giận lên câu nói.

-Được rồi, tủy con quyết định!

-Dạ!

Tút...

Tút...

“Thanh Tùng là của riêng tôi, bất kì đứa con gái dơ bẩn nào động vào đều phải chết không thỏa đáng!”

Nụ cười nở trên môi người con gái trông vô cùng man rợ nhưng lại tràn ngập niềm hạnh phúc khi nghĩ về cái ngày đính hôn giữa nhỏ và người mà nhỏ yêu

- Thanh Tùng,

-Này này, bọn mày nghe tin gì chưa? - Nữ sinh thứ nhất rủ tai mấy người bạn, đồng thời cũng là người khơi mào câu chuyện chẳng mấy tốt đẹp.

Lắc qua lắc lại cánh tay của nữ sinh thứ nhất, nữ sinh thứ hai cũng tò mò lắm rồi:

- Chuyện gì thế mà trông mặt mày có vẻ hớn hờ lắm?

- Phiền quá, nói gì thì nhanh lên! - Quả thật, nữ sinh thứ ba tưởng chừng chẳng màng đến nhưng trong thâm tâm cũng tò mò không kém rồi.

- Đừng nóng nổi, từ từ tao kể cho mà nghe... - Vẫy tay một cái, nữ sinh thứ nhất bắt đầu hăng giọng kể - Theo thông tin mới nhất tao vừa nhận được ý, sau kì nghỉ trường tổ chức ước chừng khoảng một tuần thì Yến Như sẽ đính hôn với Thanh Tùng!

Hai nữ sinh còn lại không thể tin những gì mình vừa mới nghe được, tròn mắt há mồm nhìn nhau mà lắp bắp:

- Thông... thông tin... của mày... mày là đúng... đúng trong... khoảng... bao nhiêu phần... phần trăm...?

- Một tỷ lệ! - Tự nhiên như không, cô nàng có vẻ rất tự tin.

- What... Mày không để ý thấy mấy hôm trước Thanh Tùng còn kéo tay cái con nhỏ hồ ly tinh Thúy Quỳnh kia đi đâu đó sao?

Ánh mắt đảo qua một lượt, nữ sinh thứ nhất ghé tai hai người còn lại nói tiếp:

- Chẳng phải Thúy Quỳnh với Kevil đã là một đôi rồi còn gì nữa! Bọn mình dù tiếc vẻ đẹp kia của Kevil thật ý nhưng thôi kệ đi, dù gì tao thấy Yến Như với Thanh Tùng vẫn hợp hơn! Trai tài gái sắc đang đề ngưỡng mộ đó!

- Ủ ừ, công nhận... dù tao thấy hơi ghen tị bọn mày ạ nhưng cũng phải phục Yến Như thật đó! Không ngờ kéo được Thanh Tùng về phía mình rồi còn rút ngắn thời gian đính hôn nữa chứ... mỗi ngày nào còn một tháng mà giờ giảm đi còn có một tuần nha!

Những tiếng xì xào bàn tán, mọi người nghe thấy vài từ lọt tai cũng cao hứng chen nhau vào thảo luận. Lời nói chẳng những vô tình mà còn quá mức độc ác khi tất cả lọt vào tai nó, không bỏ sót bất kì từ nào. Kevil cũng vậy, đưa mắt nhìn trạng thái của nó dường như chẳng thay đổi, một biểu cảm cũng chẳng có luôn.

Cộp!

Cộp!

Cộp!

Không thể để nó ở gần cái chốn này lâu hơn, Kevil tiếp tục kéo nó đi, một bước một nhanh hơn, chẳng hề chậm chạp như lúc đầu. Đầu nó ong ong những lời nói vừa rồi nhưng cũng nhờ Kevil kéo đi nhanh quá mà nó chột bưng tỉnh, khề hời:

- Kevil à, đi chậm thôi! Sao vội vậy?

- Tớ không thể để cho Quỳnh ở lại đó lâu hơn nữa! Mặc dù tớ biết rằng trong lòng Quỳnh chẳng hề có tớ đâu! - Giọng của Kevil mang nỗi buồn man man, bởi cậu đã nhận ra từ rất lâu rồi. Trong tim của nó mãi mãi nập mờ hình bóng của người con trai khác, cho dù cậu có cố gắng bao nhiêu đi chăng nữa cũng chẳng thể xóa nhòa.

- Kevil... - Thực sự nó chết đứ trước câu nói của cậu, cảm giác này của cậu phải chăng cũng đau giống nó khi thấy hần và Yến Như thân mật với nhau? Nhưng, chẳng lẽ Kevil có thể vì nó mà hi sinh sao?

- Đừng nói thêm gì nữa! - Bước chân Kevil dừng lại hần, cậu quay người lại mà cười với nó, Đưa ngón trỏ lên chặn bờ môi của nó chẳng cho nói tiếp, ánh mắt thoáng qua sự xa xăm đau buồn - Đối với tớ bây giờ, được ở bên cạnh Quỳnh, yêu thương Quỳnh là đã vui lắm rồi! Tớ cũng chẳng cần Quỳnh đáp lại tình cảm của tớ, hãy để nó cứ tự nhiên như vậy đến khi một lúc nào đó Quỳnh rung động nhé... Tớ sẽ chờ cho đến lúc đó...

Mắt nó bỗng dưng cay xè, cắn chặt môi ngăn không cho nước mắt chảy ra vậy mà chẳng có ích gì. Gạt đi ngón tay của Kevil, nó lao vào ôm chầm lấy cậu, thực sự bây giờ nó mới biết có một người yêu thương mình là như thế nào, cậu luôn luôn ở bên nó ngay cả khi hần ôm hôn người con gái khác, cậu cũng đã cứu nó thoát khỏi cái cảnh ấy. Thực tình nó phải cảm ơn cậu rất nhiều, có lẽ chẳng ai chịu đơn phương như cậu đâu.

- Cảm ơn! Kevil!

- Tại sao phải cảm ơn tớ? - Kevil cũng choàng tay ôm nó, thoáng chốc hỏi.

- Vì tình cảm mà Kevil dành cho tớ! Cảm ơn! - Ngóc nghếch cười lớn, nụ cười chan hòa cùng nước mắt hạnh phúc - Tớ không biết phải đáp lại Kevil bằng cách nào nhưng tớ sẽ cố làm một người yêu thật tốt của Kevil! Dù tớ chẳng thể chắc chắn sẽ đem lại hạnh phúc cho Kevil đâu!

- Được! Không có vấn đề gì hết! - Cậu đã mong mỗi ngày này lâu lắm rồi. Ngay cả trong những giấc mơ ảo tưởng cũng tràn ngập hình bóng của nó. Nhưng có một thứ chẳng bao giờ buông tha cậu sau những giấc mộng về nó, đó là lửa - những cơn ác mộng dài dài.

Ở một góc khuất.

Nơi chàng trai mặc đồ đen đang đứng, đưa chiếc điện thoại lên tai. Vừa nói chuyện, vừa theo dõi cái cảnh trước mặt. Nụ cười trên khóe môi như giấu cọt chính bản thân mình, giọng chàng trai khàn đặc trả lời qua điện thoại:

-Ba cứ quyết định đi! Con theo ý ba, sẽ lấy Yến Như! Một tuần sau cuộc tham quan!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Một ngày sau.

Không hiểu lí do tại sao mà nhà trường bỗng nhiên thay đổi đột ngột, yêu cầu học sinh phải chuẩn bị những bộ trang phục thật đẹp rồi lại còn giờ hơi đi mở ra một dạ tiệc khiêu vũ và lúc nào cũng chăm chăm cái lí do “muốn học sinh kết bạn, giao lưu với nhau”. Quả thật ai ai cũng phát hiện ra trường này càng ngày càng... hết thuốc chữa.

Cũng tại “căn bệnh kì quái” của ngôi trường này mà không ai được ngủ yên đến một lần, lúc nào cũng chăm chăm đồ dùng trong tay chuẩn bị cho buổi dạ tiệc. Ngay đến nó mà cũng bị làm phiền, đang ngon giấc thì mấy cô bé nữ sinh khóa lớp 10 nhảy bổ vào lắc lắc mạnh, đầu đầu hơn nửa chính là bị mấy em ấy khênh ngay xuống phòng May vá. Làm sao nó có thể cầm nín được chứ, không ngừng hét toàn loạn khi mỗi em một chân, mỗi em một tay khênh xuống như đứng rồi:

-Ê! Mấy em đang làm cái gì vậy, bỏ chị xuống cái đi!

-Sorry, thực lòng xin lỗi Sur Ty nhưng đây là trường hợp khẩn cấp để phục vụ cho cái ngày “định mệnh” đó! - Một em quay lại nhìn nó cười cười, quả nhiên cái gì cũng liên quan đến cái ngày điên điên khùng khùng ấy.

Đến nơi, mấy em nữ lòng nào phũ phàng đến nỗi thả nó rơi cái bịch, mông chạm đất một cách đau đớn. Có một em khác leo đèo đi đằng sau nãy giờ, đặt trước mặt nó một đôi guốc cao gót rồi nói:

-Mời Sur Ty đi vào ạ!

-Cảm... cảm... ơn... ơn... em!

Lấp bắp chẳng ra lời, thực tình thì nó không hiểu là mấy em khối 10 này là mê truyện Trung Quốc hay là mê phim kiếm hiệp nữa đây, cách xưng hô đích thực kì quái. Bỏ qua chuyện này đi, nó đứng dậy, suýt nữa té ngã vì chiều cao của đôi giày cao gót. Cơ mặt bắt giác co giật từng hồi, cười cũng không được mà khóc cũng chẳng xong:

-Cho chị... hỏi qua về chiều cao của đôi giày này được không em?

Em gái mang giày vừa rồi cầm một thước dây đi đến gần nó rồi gập đầu và nói:

-Nó mới có khoảng 12 phân thôi Sur Ty ạ, còn thấp lắm! Để hôm nào em làm tặng Sur Ty một đôi cao hơn nha!

Còn thấp lắm?

“Em ơi... em ơi! Em có nghe lòng chị đang phản đối không?”

Dù là bỏ tay với mấy đứa này thật đó nhưng nó vẫn cố mà cười, thầm thở dài trong lòng. Gắng gượng đi xung quanh xem xét, nó hoa mắt với những tấm vải lớn, kéo bấm, chỉ khâu đủ loại màu sắc khác nhau khá sinh động, vẫn chẳng hiểu được tại sao mình lại xuất hiện ở đây, không có việc gì liên quan đến nó chứ?

-Các em à, sao chị lại phải xuống đây?

Câu nói của nó vừa phát ngôn từ trong miệng ra thì lập tức những công việc đang làm của mấy em khối 10 dừng lại. Đồng loạt tất cả ánh mắt đều nhìn chăm chú vào nó với vẻ dò xét. Vẫn lại là cổ em vừa rồi lên tiếng, hỏi:

-Chưa ai nói gì với Sur Ty à?

Đến đây, bắt đầu nó thấy hơi lạnh sống lưng, nói thật thì khi mới chuyển vào trường này, nó đã nghe đồn đại qua rằng trường này có khóa May vá của mấy em khối lớp 10 được mệnh danh là chôn nguy hiểm nhất trên trần gian này. Không lẽ, bây giờ nó cũng đang trong tình trạng như thỏ con rơi vào hang cọp sao? Không tin, tuyệt đối không tin.

-Nói gì cơ? Chị đang yên đang lành bị các em khênh xuống đây, chẳng ai nói một câu gì!

-Ây da, có lỗi quá ha các cậu! - Nhận được câu nói của nó, tất cả cùng nhìn nhau rồi cười xuề xòa, gãi đầu gãi tai đủ kiểu, làm người khác có cảm giác lạnh sống lưng cũng phải thôi.

Toàn những cử chỉ lạ lùng, một em khác cầm ai dao bấm hua qua hua lại trước mặt nó mà thao thao bất tuyệt:

-Thực ra thì hôm nay, tụi em phải may một số bộ trang phục cho vài phần biểu diễn nữa, cũng khó trách quên mất tại sao lại đưa Sur Ty xuống đây mà quên mất lí do! Cái nhà kho này của khách sạn cũng đủ lớn để tụi em làm việc, mong Sur Ty có thể giúp tụi em một số việc được chứ ạ?

-Được! - Gật đầu, giúp đỡ người khác cũng tốt nên nó chẳng thêm suy nghĩ gì nữa.

-Sur Ty thực sự muốn giúp đỡ tụi em sao? Sur Ty còn chưa biết là giúp gì nữa mà? - Mấy cô em đứng đằng sau ngo ngoác mặt mày, nghi hoặc nhìn nó.

Đáp lại là một nụ cười tươi rói, nó nói tiếp:

-Có gì thì cứ nói đi, chị giúp được việc gì hay việc đấy! Việc nào giúp được nhất định giúp đến cùng!

-Không hổ danh thần tượng của chúng ta! - Tất cả cùng nói lớn, rồi xông vào ôm chầm lấy nó. Trên môi cũng chẳng thể bỏ quên nụ cười sung sướng đến tột độ.

Bởi nó đã trở thành thần tượng của đám nữ sinh khối 10 khóa may vá này từ hồi mới vào trường, chẳng những ấn tượng về độ trong sáng mà còn ấn tượng cả về sự chịu chơi, sexy của nó khi xuất hiện trước mặt Yến Như. Lấy dao bấm ra rạch tay chính mình, quả thực đáng để khâm phục!

-Chị... là thần tượng của các em? - Đối với nó, vẫn trưng ra cái bản mặt chẳng hiểu mô - tê gì.

-Dạ! - Đồng thanh, rồi lại tiếp tục đồng thanh - Sur Ty sẽ giúp chúng em phải không? Sur Ty sẽ làm người mẫu giúp chúng em nhé!

-Được rồi, trước tiên buong chị ra đã, các em làm chị ngột quá! - Khẽ cựa quậy trong "vòng tay" của mấy em khối 10 mặt nó nhăn như ăn phải ớt cay.

Nhận ra việc làm sai trái, cả lũ cuống cuống buong ra, chạy về đúng vị trí ban đầu của mình chăm chỉ làm việc. Nó đứng trên đôi giày này đã không vững rồi lại thêm mấy em này thì quả thật chỉ muốn chết. Vẫn là cái em ấy, trên tay vẫn chăm chăm cuộn thước dây mà nói với nó:

-Sur Ty làm người mẫu nữ, còn người mẫu nam chắc cũng sắp đến rồi ạ!

-Ừ, nhưng các em nên giới thiệu tên một chút được chứ?

Vừa dứt lời thì từ người một nói tên mình.

-Em là Đan!

-Linh, thưa Sur Ty!

-Cứ gọi em là Nhi!

-Dương là tên em nha, Sur Ty đừng có quên!

Cuối cùng là em lớp 10 đứng cạnh nó nãy giờ, lên tiếng:

-Em là Niên!

Ghi nhớ mặt mũi cùng tất cả tên của các cô bé lớp 10 này vào đầu, nó tò mò mà hỏi:

-Có thể cho chị biết ai sẽ là người mẫu nam không?

-À, người chịu làm người mẫu nam của tụi em đó chính là... - Chưa kịp trả lời câu hỏi của nó thì Niên bất ngờ nhìn về phía cửa phòng, gọi lớn - A, anh Thanh Tùng!

Thoáng giật mình, nó cố tình khôi phục lại trạng thái bình thường ban đầu, không thêm quay mặt lại mà nhìn đối tượng kia lấy một lần. Thân nhiên bước đi đến phía chiếc ghế gần đó và ngồi xuống, phải chăng nó đã quên rằng mình đang đi đôi giày cao gót không hề thấp.

-Ừm! - Gật đầu, hần vẫn vậy. Cái dáng dong dong cao, áo sơ - mi cùng quần Âu. Phong độ chẳng hề giảm.

Niên mỉm cười, rồi đưa tay về phía nó, giới thiệu:

-Anh à phải là Sur Huynh mới đúng, đây là Sur Ty Thúy Quỳnh! hai người sẽ cùng nhau làm người mẫu để chúng em làm trang phục, không có vấn đề gì phải không ạ?

“Người mẫu a? Không ổn cho anh khi cùng anh ta làm cùng một việc!”

-Được! - Cả hai cùng đồng thanh nhưng tuyệt đối không ánh mắt nào chạm vào nhau.

-Chúng ta bắt đầu nhé! - Cái cô em tên Dương kia cười híp mí - Mong mọi người hợp tác vui vẻ!

Thế là mỗi người một việc, ai cũng chăm chút cho từng mảnh vải một, hết ướm lên người nó rồi lại đến hân. Tình cảnh vừa nguyên tắc lại vừa có phần... náo loạn và lộn xộn vô cùng. Nó còn vướng bận khổ sở với đôi giày cao gót nên chẳng thêm đoái hoài gì đến hân đang đứng kế bên, ngoài ra cùng chạy vạy phụ giúp mấy em ấy vải việc trong tư thế “ngã ngựa đến nơi”.

-Sur Ty, cẩn thận kia!

Nó ôm một đồng vải nặng, tính xếp lại ra đằng sau cho ngay ngắn nhưng tại đồng vải to không bỏ ấy che mấy tầm mắt nên chẳng may đập ngay vào mấy thứ đồ linh tinh dưới sàn nhà mà trượt chân ngã.

Bộp!

Đột nhiên hân từ đầu lao ra, một tay ddax ôm chôn lấy eo nó, giữ cho không “tiếp xúc thân mật” với mặt sàn lạnh toát. Cả cơ thể nó giật mạnh, chạm ngay phải ánh mắt của hân, ẩn chứa trong đó một điều gì đó... bi thương. Cả đám đàn em khối 10 ở đó ồ lên, vỗ tay không ngừng khi trông thấy cái cảnh ấy, hoan hô nhiệt liệt:

-Cảnh đẹp, tuyệt mỹ quá! Sur Huynh và Sur Ty quả nhiên đẹp đôi nha!

Nhờ câu nói của mấy em ấy mà làm nó định hình lại được chuyện gì đang xảy ra, vội vàng đẩy hân rồi cách xa 3 mét mới đứng vững. Đưa đôi mắt căm hờn lia qua người tất cả, nó nói bằng giọng không thoái mái:

-Các em đừng có ăn nói linh tinh ta linh tinh như thế chứ!

Đan phòng má lên cãi lại, điệu bộ “nhìn thấy hết rồi nhé”:

-Ai bảo bọn em nói linh tinh nào, rõ ràng là hai người có JQ với nhau nha, thế chẳng lẽ lần trước em thấy hai người nắm tay nhau còn gì nữa, đi qua cả chỗ cắm trại của trường đó!

-Em...em... - Miệng nó lúng ta lúng túng, chả biết nói gì xong tròn mắt lên quát hân - Anh giải thích cho mấy em ấy nghe đi! Rách việc quá...

Mặc dù khuôn mặt hân chẳng để lộ ra chút biểu cảm nào nhưng trong lòng dường như đang thâm cười. Thấy nó gọi mình, lông mày hơi nhếch lên, nhìn thẳng vào nó rồi hỏi:

-Giải thích? Chuyện gì?

Cau mày, nó thực sự khó chịu lắm rồi nha, thích khiêu khích à, thích đánh nhau à? Trên đầu nó là những hàng khói đen bốc lửa nghi ngút, núi lửa sắp phun trào nham thạch. Vẫn không buông tha cho nó, cô em Linh lại tiếp tục cười cười:

-Ày, bọn mày thấy chưa? Sắp có hỏa hoạn rồi đấy, chuẩn bị bình xịt đi là vừa! Hớ hớ...

-Em tính trêu chị phải không Linh? - Cơ mặt nó có vẻ hơi hơi giật giật, miệng nói nhưng lòng thì chỉ muốn túm lấy cổ cô em kia và đâm cho vài nhát dao còn chưa đủ thỏa mãn.

Rõ ràng như ban ngày, ai ai cũng muốn trêu chọc nó, chắc nó hóa điên mất thôi, thế rằng sẽ phải phanh thây mấy người đáng ghét này ra thành trăm, ngàn mảnh mới được. Nó hận, hận, hận đến chết.

Và rồi...

-Thúy Quỳnh!

-Thanh Tùng!

-Hai người!

-Yêu nhau nha!

Cuộc tranh đấu đã xảy ra, một bên là cô gái có dung mạo trong sáng, ăn mặc khá sexy lady cầm kéo rượt đuổi một đám nữ sinh lớp 10. Những cô em ấy ra sức trêu ghẹo, ra sức chạy và ra sức... thờ. Hân đứng một bên, dựa vào tường rồi bỗng nhớ lại những lần trêu nó, cảm giác hoan hỉ vô cùng, chẳng gì có thể tả được, nhưng giờ đây thì khác rồi...

-Thúy Quỳnh, tôi không ngờ là chị đúng là cái loại cáo chín đuôi, dụ dỗ chồng của người khác đó!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Cộp!

Vẫn là cái giọng nói chảnh chọe quen thuộc đến phát ốm ấy của Yến Như, người con gái ấy chẳng hề thay đổi từ mấy ngày trước đã gặp. Ủ thì có được hấn rồi đấy nhưng tại sao vẫn không buông tha cho nó? Bộ chỉ cần gây sự với nó là vui lắm sao? Đúng thật là một đứa con gái trơ trên mà.

-Ủa, bạn đến đây làm gì hả Yến Như? - Đan bắt chợt dừng lại, hỏi xong nhếch miệng khinh khỉnh - Bạn chẳng có chức vụ gì ở đây đâu, không nhìn rõ cái bảng trước cửa à? Hay là bạn bị...

Rõ ràng từng câu chữ ngoài bảng kia đã ghi rành rành rằng:

Cấm người không có phận sự vào (Trừ người mù khi không thấy tấm bảng này)

Quả nhiên, khi nhắc đến đây, nhỏ tức lắm nhưng rồi cũng cắn phận chuyển ánh mắt sang nó:

-Mày... đừng có nói nhiều nữa! Để tao giải quyết với con hồ ly tinh kia đã rồi sẽ xử lí mày sao!

-Hồ ly tinh sao? - Lưỡi nó tinh nghịch liếm hết môi, bờ môi đỏ hồng ươn ướt nói đồng thời cũng di chuyển về phía Yến Như.

Không một chút tiến triển, nhỏ mặt dày hơn cả thót mà vẫn gân cổ lên mà quát:

-Chẳng lẽ không phải à?

-Hắn là phải ha? - Đáp lại một cách thẳng, nó không thèm nhìn nhỏ thêm một lần nào nữa, quay lưng và nói tiếp bằng cái giọng thực sự mệt mỏi của mình - Mời người không phận sự về cho, tôi cùng các em ấy không rảnh rồi để tiếp cô!

Trợn mặt, nhỏ vẫn cứ cố mặt dày mà căng họng lên mà mĩa mai:

-Chị có tư cách gì mà đòi đuổi tôi đi? Cái loại hồ ly tinh như chị thì làm được cái gì cho đời chứ? Chi bằng không tồn tại thì tôi còn thấy thế giới này may mắn biết bao nhiêu! Chị không biết sao? Chị làm ô uế hết cả không khí mỗi nơi chị xuất hiện đó!

-Gi? - Nó dừng bước, không quay lại mà hỏi - Tôi là hồ ly tinh? Vậy à?

-Không sai! - Khuôn mặt Yến Như tỏ ra vẻ đắc ý khi nó hỏi lại như vậy, trong lòng cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Cộp!

Bước chân nó đột nhiên chuyển hướng về phía hấn, nhanh chóng bước tới mà chẳng quên nhếch miệng một cách nguy hiểm:

-Tôi sẽ cho cô biết thế nào gọi là hồ ly tinh!

Bất ngờ.

Chột lấy cánh tay của hấn, nó ép sát người mình vào hấn một cách “mạnh mẽ”, làm hấn không kịp trở tay... thay quần áo. Đẩy hấn về phía bức tường để làm trụ, bờ môi đỏ mọng của nó ôm trọn lấy môi hấn, cái hôn quá mãnh liệt nhưng lạ thay lại đưa con người ta vào cảm giác oái oăm.

“Cái... cái gì? Bị làm sao vậy?”

Một tay nó cầm tay hấn, tay còn lại đặt trên ngực hấn. Có lẽ vì gần hấn quá nhiều nên nó cũng dần quen với hành động cưỡng hôn vô điều kiện này, nó hôn một cách cuồng nhiệt như trút hết mọi tức giận lên cái hôn ấy. Người nó nóng dần lên, ánh mắt chằm nhẹ vào mắt hấn, lòng khẽ nhói lên khi nhận ra việc mình làm là sai trái, nó muốn quên đi... quên tất cả đi. Vậy thì tại sao? Tại sao những thứ nó càng muốn quên thì lại càng xuất hiện nhiều hơn, ngày một nhiều hơn nữa? Chẳng lẽ bắt nó phải chịu đựng sự mất mát này sao? Muốn nó cảm nhận thế nào là tột cùng của sự đau khổ? Không đâu, với nó đau khổ thế đã là quá đủ rồi, xin hãy tha cho nó đi.

Còn hấn, cảm giác trong người cũng rất khó chịu, bởi hấn chỉ muốn cảm nhận được cái nụ hôn của mooth Thúy Quỳnh trong sáng đến mê người chứ chẳng phải độ sắc sảo đến kì lạ, nguy hiểm xuất chúng như vậy. Hấn nhớ lắm, nhớ lắm những lúc trên cái cô vợ ngốc trong sáng lại đáng yêu này, nhớ mãi kí ức bên nó. Chỉ tiếc, nó chẳng thuộc về hấn nên hấn cũng không có tư cách gì cấm đoán nó ăn mặc nóng bỏng con mắt như vậy. Ủ, không có tư cách

gi đâu!

Dường như không thể chịu đựng thêm một chút nào nữa khi cái cảnh trước mặt quả thật khủng khiếp, nhỏ hét lên như một con hổ điên, quát tháo ầm ỹ:

-Thúy Quỳnh, chị buông ngay chồng tôi ra! Đồ hồ ly tinh đi dụ dỗ đàn ông, đồ nhơ nhuốc, đồ bán thú, đồ tiện nhân!

-Câm ngay mồm vào! - Buông hẳn ra, mắt nó lạnh lùng nhìn vào người con gái trước mặt mình.

-Cô chẳng là cái thá gì cả, hồ ly tinh! - Yến Như chẳng cần biết là đang động vào ai, chỉ cần chạm vào hẳn dù chỉ là một sợi tóc thôi cũng khiến nhỏ phát điên lên vì ghen tuông.

Khoanh tay trước ngực, chân nó bước sang một bên, khinh khỉnh nhìn nhỏ không phát ra một lời nào cho dù có chửi rửa, mắng mỏ nó thì cũng thế cả mà thôi. Đến khi không thể chửi thêm được nữa, Yến Như mới trông lại bộ dạng của nó, từ cái cách đứng đến sắc mặt. Quả thật không thể chối cãi bởi sự sắc sảo của nó đến bây giờ đã ngày một lên cao, vui đập đi cái sự trong sáng vốn có kia. Đột nhiên, cảm giác lạnh toát xâm chiếm lấy toàn bộ sống lưng của nhỏ, nhìn nó bằng cái ánh mắt ngờ vực, làm sao có thể hiểu trong nó đang suy nghĩ cái gì nguy hiểm chứ?

-Chửi đủ rồi phải không? - Lúc này, nó mới lên tiếng, cắt đứt mọi ánh nhìn đổ dồn về phía mình này giờ.

Cứng họng.

Không biết nên nói gì, nhỏ có dự cảm chẳng lành. Chất giọng nó mờ nhạt truyền đến:

-Đề tôi nói cho cô biết, cô vừa nói tôi là hồ ly tinh mà tại sao không nhớ? Cái hành động vừa nãy chỉ là chứng minh cho cô thấy, nếu cô nói tôi như thế nào, tôi sẽ lập tức chứng minh cho cô xem, ok?

Người nào đó hệt hăng vô cùng.

“Chỉ là chứng minh thôi!”

-Chứng minh cái gì chứ? Rõ ràng là chị cố tình làm như vậy! Đi chết đi! - Mới đầu, khi đến đây Yến Như chỉ định mang đồ ăn sáng cho hẳn mà thôi nhưng không ngờ gặp ngay cái cảnh có sự góp mặt của nó, bánh đa với nước dùng để riêng nên vẫn còn rất nóng. Không thể nguôi đi cơn giận này, nhỏ đem cả túi nước dùng nóng ấy mà hắt về phía nó.

-Chị Quỳnh, cẩn thận đó!

Bỗng nhiên, Niên lao ra trước mặt nó, cả người dính đầy nước dùng vẫn còn nóng, Niên kêu lên một tiếng rồi lịm đi trên sàn nhà. Cô em lớp 10 này đã cứu nì mà hứng chịu mọi hậu quả, người cô bé hơi đỏ lên ở những vùng dính nước dùng nóng. Cả cơ thể nhỏ nhoi nằm trên sàn, hơi thở gấp gấp từng đợt.

-Niên! - Cả đám còn lại nhao nhao lên, lao vào xem tình hình của bạn mình ra sao rồi.

Nó vội vàng đỡ lấy đầu cô em này, ánh mắt lo lắng nhìn khuôn mặt đỏ lựng của Niên. Miệng nó liên tục gọi đồng thời lay lay người đang nằm bất động trên sàn:

-Tỉnh dậy đi Niên, đừng làm chị sợ mà! Dậy đi mà Niên!

Vô công bất lực, đáp lại những tiếng gọi của mọi người chỉ là những tiếng thở gấp và đôi mắt Niên không buồn hé mở. Hẳn cũng lại gần cô em này, xem xét một lúc rồi nói:

-Có lẽ do nước dùng quá nóng nên cô bé bị bỏng cũng khá nặng, nhưng không sao. Tôi sẽ giúp cô bé cầm cự lại vết thương rồi nhờ người đưa cô bé đến bệnh viện sau! Phien mọi người lấy cho tôi ít kem đánh răng và một cuộn băng trắng.

-Dạ, tụi em đi lấy ngay cho Sur Huynh đây! - Ai cũng lo lắng cho tính mạng của Niên, rầm rập làm theo những gì mà hẳn nói.

Trong phòng hiện tại chỉ còn nó, hẳn, Yến Như cùng Niên đang bất tỉnh.

Cộp!

Bàn chân nó khẽ di chuyển, đứng thẳng lưng dậy mà nhìn Yến Như đang tỏ vẻ đắc ý, lần đầu tiên trong đời nó tròn mắt lên mà quát:

-Yến Như, cô vui chưa?

-Vui à? - Nhận ra cái vẻ tức giận trong nó đang sôi ào ào nhưng dường như nhỏ chẳng thêm bận tâm. Bởi từ trước cũng đã từng có thù oán với nhóm may và này lâu rồi. Giờ trả thù được một con mình ghét nhất kể ra cũng vui đó nhưng phải trúng người nó thì lại càng hạnh phúc hơn - Hình như là chưa đâu!

Mặt nó quay trở lại vẻ lạnh tanh như tờ, đôi mày lá liễu hơi nhíu lại:

-Nhắc lại lần nữa!

-Tôi hoàn toàn cảm thấy chưa vui, vì người dính nước du7ngf nóng không phải là cô! - Nhỏ cố tình nhắc lại to hơn rồi còn cộng thêm một cái vế đáng ghét ở đằng sau.

Hắn vốn đang xem tình trạng bông Niên, nhưng khi nghe đến câu nói này thì vội ngẩng mặt lên mà nhìn nhỏ thoáng chút tức tối.

Bốp!

Chát!

Bốp!

Bốp!

Không thể chịu đựng thêm một giây phút nào nữa, nó nhảy bổ vào Yến Như. Túm tóc nhỏ rồi cho vài cái bạt tai đau đớn, ấn đầu nhỏ xuống rồi “nhẹ nhàng” đưa từng đầu gối vào mặt nhỏ một cách dã man. Vừa đánh, nó không ngừng quát gào những lí lẽ cho nhỏ nghe:

-Đối xử giữa những người con gái với nhau mà cô cũng có thể tàn nhẫn như vậy sao? Ranh con, gan to quá đó! Vì mỗi thằng con trai mà cô đã làm biết bao nhiêu cô gái khổ sở mà vẫn chưa vui hay sao? Ác nhân như cô tại sao vẫn còn sống ở trên đời này chứ? Ông trời chẳng lẽ không có mặt mà nhìn những chuyện cô đã gây ra hay sao?

Không chỉ vậy, nó nắm chặt tay lại rồi giáng từng cú đấm chỉ dành cho con trai vào mặt Yến Như. Máu me đỏ loét đã dính đầy hai tay nó, nhưng dường như chẳng làm nó thỏa mãn được cơn thịnh nộ đang bùng nổ. Vật nhỏ nằm bẹp xuống sàn hai lần, nó lại tiếp tục cho hai cước vào bụng nhỏ, không hề tỏ ra vẻ khoan dung. Tiếp tục bỏ đôi giày cao gót ở chân mình ra, nó định nện vào người nhỏ thì có tiếng người gọi và ai đó đã ôm chặt lấy nàng không cho cử động thêm gì nữa.

-Dừng lại đi, nếu đánh nữa thì Yến Như sẽ chết mất!

Nhìn cái cánh tay rắn chắc đang ôm mình, nó chẳng thèm để ý đến những lời hắn nói rồi cứ cố tình vùng vẫy sao cho thoát khỏi tầm tay kia, kêu lên:

-Buông tôi ra, tôi phải cho con ranh con này một bài học!

Càng kêu to thì vopngf tay hắn càng siết chặt nó hơn, trong hắn cũng hơi bất ngờ khi nó lại có sức khỏe mạnh mẽ đến độ có thể cự quậy được trong lòng hắn, quả thực hắn chưa hề hiểu hết được về nó. Giọng hắn trầm âm bên tai nó khẽ thì thầm:

-Thúy Quỳnh, đừng làm vậy nữa, cô bé ấy cũng không quá nặng nề đâu! Tha cho Yến Như một lần đi!

-Tôi không tha, nhất quyết không tha cho con nhỏ này! Đã bao nhiêu lần tôi cố nhịn nhục trước nó là vì không muốn gây phiền phức cho cả hai! Vậy mà chỉ vì một thằng con trai như anh mà con nhỏ này đâm ra không coi ai ra gì! - Mọi niềm uất ức trong lòng nó bao lâu nay được phơi bày ra hết, không kiềm chế được sự tức giận đang bùng nổ mãnh liệt - Nhất định Yến Như phải nếm mùi đau đớn khi đã động đến những đứa con gái này!

Không nói gì thêm, vòng tay hắn cũng thoáng vẻ hồ hững một lúc, mắt đưa về phía Yến Như mà nhìn cái thân hình đầm máu đang nằm thoi thóp trên đất từng hồi. Trong lòng hắn bỗng dừng lại hồ hững một nỗi buồn vô hình. Cùng lúc đó thì mọi người cũng quay lại, tay lính khinh bông băng thuốc bó, nhanh chân chạy vào gần Niên thì vô tình phát hiện ra máu và một “xác chết” khác cũng đang nằm cách đó không xa. Cả lũ há hốc mồm, trợn mắt, có đứa vì sợ máu mà vội che mặt lại. Dương mạnh dạn hơn lại gần “thi thể” rồi lại nhìn qua phía hai con người đang ôm ấp nhau kia và hỏi:

-Ai đánh vậy ạ?

-Chị! - Thằng thần gật đầu, động thời ngón tay nó cũng chỉ về bản thân mình.

Cả đám hơi bất ngờ, nhảy dựng lên:

-Không thể nào! Suri Tỷ Quỳnh hiền vậy mà, hay là... Có phải Sư Huynh ép Sư Tỷ nói vậy không? Để tui em sẽ giúp Sư Tỷ “báo thù” một thể luôn cho tiện.

Lắc đầu nguây nguẩy, nó nói tiếp:

-Anh ta đang cố ngăn chị thôi! Người đánh Yến Như là chị!

-Thật đúng là... con nhỏ này đi đánh ghen mà bị người ta đánh lại đến độ máu me bê bết, không biết liệu về nhà ba mẹ nó có nhận ra không ta? - Nhìn nhỏ nằm dưới sàn, Đan cười cười nhìn. Nếu xét lại thì hình như đám nữ sinh lớp 10 này quá tàn bạo vô nhân đạo, thấy con người ta nằm đó mà vẫn trên đũa được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Nó và hấn cùng nhau trở về phòng bệnh của Niên. Hành lang bệnh viện rộng rãi, gió mát lạnh từ ngoài thổi vào từng đợt làm tán lá trên các cành cây lay động mãi không thôi. Cảm giác lúc này quả thật bình yên vô cùng, lòng người như mặt nước êm dịu. Hai người cho dù có kề vai sát cánh bên nhau như bây giờ nhưng tâm hồn lại cứ để nó tự do chạy theo mỗi hướng khác nhau. Không hòa hợp được với phong cảnh lúc này bởi con người kia cứ ngày một làm cho khoảng cách của bản thân và đối tượng xa dần rồi mờ nhạt hẳn, thiên nhiên buồn rầu thu lại cuồng phong, cây lá đột nhiên dừng lại vô điều kiện. Chẳng nói chẳng rằng đến một từ hay một chữ, không khí bao trùm xung quanh nó với hấn chỉ đơn giản là sự ảo não nặng nề. Gần đến nơi thì từ trong phòng vọng ra cái âm thanh ồn ào của người nào đó:

-Niên có làm sao không?

Chân nó đột ngột dừng lại, ánh mắt mở to hết cỡ, chần chừ một lúc không dám bước vào. Thấy nó như vậy, hấn cũng đoán được phần nào rằng trong lòng nó chắc hẳn phải có uẩn khúc nhưng vẫn kiềm lời mà chẳng lên tiếng. Rốt cuộc, nó cũng phải can đảm bước vào trong phòng, thăm tâm nó rối loạn nhưng cũng chỉ vì mơ mơ hồ hồ đoán được người đó là ai.

"Chị Asa đã cảm mình..."

Cạch!

Đẩy nhẹ cửa kính, nó đặt chân vào trong phòng xong, hấn cũng tiếp bước theo sau. Người trước mặt nó nở nụ cười tươi, sau đó lên tiếng:

-Chào em, em gái nhỏ của anh!

-Chào anh... - Ngẩng mặt lên nhìn cho kĩ người ấy, nó chắc chắn với lòng mình rằng mình đoán không sai rồi tiếp tục - Koewa!

Những người còn lại trong phòng bao gồm cả hấn đều nín thở, không khí ngột ngạt vô cùng. Qua cái cách chào hỏi của nó và người con trai tên Koewa kia là có thể mập mờ nghĩ ra cái viễn cảnh của người yêu cũ gặp lại nhau rồi.

-Em vẫn khỏe phải không? - Koewa hỏi nó, nụ cười vẫn giữ trọn trên môi.

-Tất nhiên rồi! - Khỏe môi nó hơi nhếch lên một chút, nhảy bổ về phía Koewa mà cười lớn - Ày ya, nhìn anh làm em nhớ lại cái kí ức nhục nhĩ của hai năm về trước quá đó Koewa à!

Phá nát cái bầu không khí căng thẳng ấy, hai người bỗng nhiên cười thả ga rồi cùng nhau nhớ về cái mà nó gọi là "kí ức". Nhưng dù gì đi nữa, khi nhắc về cái ngày tồi tệ ấy thì mặt mày Koewa không thể nào không cau có lại, giọng hậm hực như muốn quát lên:

-Cái đó hả? Mà thôi, em đừng có nhắc đến nữa, càng nghĩ anh càng thấy nhục!

"Hai người họ đang nói gì vậy?"

Hấn cho dù một mực trong lòng nói rằng bỏ quên nó đi, hãy bỏ quên nó ở một góc nào đó trong trái tim mà hấn mãi mãi không bao giờ tìm thấy. Vậy nhưng tại sao lại không như những gì hấn muốn? Hầu như, nó ở mọi nơi trong trái tim hấn. Có thể nói, từ lâu hấn đã mất đi cái thứ gọi là tình yêu cùng những xúc cảm rung động nhưng từ khi nó xuất hiện, nó đã bước vào cuộc đời hấn nhẹ như một cơn gió. Nó làm trái tim khô héo đã từ lâu của hấn bắt ngờ hồi sinh từ lúc nào. Trong lòng hấn, tưởng chừng rằng sẽ vĩnh viễn nắm giữ được nó cơ? Vậy mà nó lại như gió thổi, vụt đến rồi cũng vụt đi một cách nhanh nhẹn mà không để lại bất kì thứ gì để chứng minh rằng có sự tồn tại của nó trong trái tim hấn. Đó là suy nghĩ của nó vậy thôi, còn hấn thì... chưa bao giờ nói ra suy nghĩ thực sự trong lòng mình với ai, kể cả người đó có là nó...

Cộp!

Ngồi xuống một chiếc ghế gần đó, ánh mắt hấn đã chuyển đi hướng khác nhưng vẫn là đang nghe chuyện của nó.

-Đây là ai vậy Sur Tỷ? - Dương lên tiếng làm cả bọn cũng hòa nhau nói theo.

-Người này ày hả? - Nó cười ha hả rồi nói - Là đàn em của chị đó!

-Ngậm miệng! - Liếc xéo nó một cái, Koewa môi cắn chặt.

Lẻ lười trên người Koewa như tất cả mọi người nó vẫn làm, nó trêu đùa:

-Thôi đi, ai mà chẳng biết chuyện của anh hết rồi!

Câu nói của nó gọn gàng vậy thôi, nhưng là hàm chứa cả một câu chuyện dài dài.

Keeng!

Bóp!

Bóp!

Máu - ở đâu cũng có.

Tiếng dao, tiếng kiếm đập vào nhau rồi cả mã tấu làm con phố nhỏ bỗng nhiên náo loạn. Bên trong ấy là một cuộc ẩu đả giữa các băng nhóm, dường như sẽ chẳng trông chờ gì vào một cái kết cục tốt đẹp. Sau những trận đánh đổ máu, hai băng nhóm này luôn hòa, hôm nay thì là trường hợp ngoại lệ khi mà nhóm phe đối lập còn những năm người mà phe ta chỉ còn có một. Số còn lại đều bị thương, may thay không có ai tử vong... chỉ là sắp đến giờ tử vong mà thôi.

-Koewa! Hôm nay người tới số rồi! - Tên cầm đầu xách cổ áo Koewa lên mà hăm dọa từng lời.

-Ai nói coi thường tụi tao, dẫn theo đám đàn em kém cỏi như vậy thì làm gì được đây? - Một tên khác đang dùng mảnh giấy lau qua thanh kiếm trong tay, xong xuôi rồi thì trợn mắt - Không cần nói nhiều nữa, xử xong tên Koewa này rồi xử đến đàn em của thằng nhãi nhép này sau! Cùng lên đi!

Ánh mắt Koewa vô cảm, khẽ nở một nụ cười thoáng qua.

Keeng!

Keeng!

Keeng!

Cả đám đang định ra tay thì tiếng động kì lạ này làm tất cả cùng bất ngờ mà đồng loạt dừng lại, neho mắt nhìn về đầu ngõ đó.

Dưới ánh đèn điện lập lờ, một người con gái mắt nhắm mắt mở đang dõi theo từng hành động của chúng, thanh kiếm Nhật dài nằm trên tay gỗ từng hời vào thân cột điện làm bằng sắt. Vì quá mãi để ý đến cô gái kì lạ kia mà chúng không để ý đến một bóng đen đang xuất hiện đằng sau lưng mình.

-Chúng này! Cứu tao! - Tên cầm đầu mặt mày xanh lét kêu cứu thì đã muộn, một cô gái xinh xắn đang cầm kiếm "nhẹ nhàng" kẻ sát vào cổ hắn.

Cả bốn đứa quay lại, hốt hoảng vô cùng, cho dù là con gái nhưng cũng tỏ ra một luồng sát khí kinh người.

Xoẹt!

Xoẹt!

Hai nhát chém điệu nghệ của cô gái kì lạ vừa nãy kia làm cả bốn tên ngã gục vì vết thương ở sau lưng, máu loãng loãng nhỏ xuống đất từng giọt.

-Nhãi ranh! - Trùng mắt nhìn hai người con gái trước mặt mình, mấy tên vừa ngã xuống cũng có phần cảm thấy là lạ khi mà tại sao cô gái ấy không giết chết mình?

-Muốn chết phải không? - Cô gái kia vẫn mắt nhắm mắt mở mà kéo lê mũi kiếm xuống đất một cách thành thực.

Vật cho tên cầm đầu một phát xuống đất đau đớn, nó bủn rủn thở dài:

-Chị à, em thấy mấy kẻ này chán nagwts a!

-Thấy máu rồi mà vẫn chưa vui sao? - Ánh mắt của Asa lãnh đạm vô cùng.

-Chưa!

Xoạt!

Chưa đầy hai phút sau, một tên trong số đó cầm chắc dao trong tay rồi liều mạng xông lên muốn đâm nó. Koewa trông thấy liền dồn chút sức lực còn lại kêu lên:

-Cẩn thận đằng sau!

Nó bất ngờ xoay người lại, tay vô tình bắt lấy lưỡi dao sắc bén, máu từ lòng bàn tay nó chảy ra rất nhiều.

-Tò gan! - Nó cau mày lại, đồng thời đưa chân lên đạp một chưởng vào bụng tên đó làm hắn ngã quỵ. Chẳng thèm suy nghĩ gì, nó đưa tay lên miệng, chiếc lưỡi nhỏ xinh nếm lấy thứ máu tanh ươn của chính mình, đôi mắt hơi sáng lên.

Còn Asa, cô lại gần Koewa và đỡ dậy. Suốt cả quá trình ấy cũng không có một cái nhìn nơi anh. Koewa thì sao? Mắt anh thì chỉ có chăm chú hướng về

cô như một niềm vui nho nhỏ...

-Từ sau cái vụ em với chị Asa cứu anh ý! Tự nhiên em với chị ấy lên cầm đầu, anh xuống làm đàn em nha! - Không hiểu sao mà nó càng kể thì càng cười to hơn, nụ cười mãn nguyện làm người khác chỉ muốn... đâm - Thế mà không hiểu làm sao chị Asa lại từ chối không làm, để một mình em cầm đầu!

Koewa nghe đến đây thì thở dài nãy nê, mặt buồn thiu:

-Do anh hết a!

-Do anh? - Mặt nó mở to.

-Ừ, tại anh nói thích Asa nhưng mà cô ấy một mực từ chối anh! Nói rằng không thích con trai và trong lòng đã có người khác rồi! - Nãy nê kể cho nó nghe, anh không thể không kìm nén sự đau lòng đang gào rú - Lúc em không ở trong nhóm, Asa cũng hay ghé qua để hỏi thăm tình hình xong cũng vẫn một mực lãnh đạm với anh, kì thực anh vô cùng đau lòng a!

Chỉ vì Koewa quá yêu thích Asa nên giờ cũng cảm thấy hơi đau, hơi khổ những chỉ cần cô hạnh phúc và vẫn đối xử tốt với anh thì cũng đã làm Koewa hết sức mãn nguyện rồi. Qua thật anh không đòi hỏi gì thêm từ nơi cô...

-Anh thực là yêu thích Asa mà bị chị ấy thẳng thừng cự tuyệt sao? – Nó nhìn đi nhìn lại Koewa, không thể nào tin.

-Ừ! – Khó sở gật đầu một cái thật nặng nề, Koewa chỉ đành lòng cười.

-Chẳng lẽ... - Ngập ngừng một lúc, nó tiếp tục – Là do chuyện này nên chị ấy không cho em ở gần hay tiếp xúc với anh? Chị ấy sợ anh tìm cơ hội tiếp cận chị ấy sao?

Không nói năng gì, anh lại lặng lẽ gật đầu.

-Haiz... thực khổ cho...

Cạch!

Cạch!

Chưa kịp nói hết câu, những người trong phòng nãy giờ theo dõi cuộc nói chuyện giữa nó và Koewa giật thót mình. Ánh mắt không hẹn mà gặp đều hướng về phía cửa ra vào của phòng bệnh – nơi phát ra tiếng động vô cùng vô duyên. Đôi mắt nó tròn to, nhìn về hai con người đang đứng ở cửa. Chẳng phải là...

-Chị... Kevil... Sao... sao hai người... người lại... ở... ở đây? – Không lẽ, nhà trường đã biết chuyện gì rồi sao? Sao mà hai người này có thể tìm đến đây cơ chứ?

-Có người cần tìm em nên chị đưa người ta đến! – Vẫn là cái chất giọng lạnh lùng ấy, Asa khẽ đá lông mày về phía chàng Kevil bên cạnh.

Vừa mới nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Koewa vô cùng sửng sốt khi nhìn người con gái kia.

“Tại sao cô ấy lại... ăn mặc...?”

-Nhưng... tại sao chị biết em là đang ở nơi đây? – là thái độ khó hiểu, nó hỏi.

Vẫn vậy, Asa quả thật vẫn lãnh đạm chẳng thèm đếm xỉa đến bất kì ai ở trong phòng:

-Chị thấy chiếc xe cứu thương, cùng lúc đó trông thấy em!

-Vậy sao? – Gật gù gật gù, tiếp tục nó lại chuyển qua Kevil và hỏi – Còn Kevil? Có sao lại ở nơi đây?

-Là muốn tìm Quỳnh! – Thành thật “khai báo”, mắt của cậu là có ý cười với nó.

-Và còn bắt tội tôi đưa đến đây! – Quay lưng đi ra khỏi phòng, cô chẳng còn việc gì mà ở lại nữa, tự nghĩ rằng mình nên đi.

Một lúc sau, thấy bóng dáng nhỏ nhắn kia không còn hiện diện trong phòng nữa, Koewa lao ra khỏi phòng.

Ngoài hành lang,

Cộp!

Cộp!

Cộp!

-Asa à...

Nghe thấy tên mình được xướng lên bởi một giọng nam kì lạ, cô thoát quay người lại. Trước mặt Asa lúc này là một chàng thanh niên cao ráo, khỏe mạnh với bộ quần áo bụi, tóc nhuộm line màu đỏ tươi được chuốt keo một cách kĩ càng. Những giọt mồ hôi còn vương lại trên gò má cao hơi ửng hồng vì đuổi theo cô.

-Anh là... - Căn bản Asa không thể nhớ được người trước mặt, có cái gì đó thật thân quen và cũng thật xa lạ.

-Koewa! - Sắc mặt của anh trở nên khó coi, giọng kìm nén - Chẳng lẽ là em đã quên anh rồi sao?

Ngay lúc này đây, đôi mắt của cô khẽ nhủ lại nhìn cho kĩ. Quả nhiên rất bất ngờ trước vẻ bề ngoài của Koewa - anh đã thay đổi rồi. Cô hơi cúi đầu ngẫm nghĩ, ánh mắt trở thành dò xét con người anh:

-Anh? Có đúng là Koewa? Nếu đúng là Koewa thật thì tại sao lại đến đây?

Nghe xong, anh bình tĩnh trả lời hết câu hỏi của cô:

-Anh đúng là Koewa, anh đến đây vì Niên!

-Niên? Có phải cô bạn nằm trên giường lúc nãy? - Bước chân cô đang đối diện anh bỗng nhiên quay sang một góc 45 độ, vừa vịn nhìn ra cảnh đẹp từ ngoài hành lang.

-Đúng! - Miệng anh nở nụ cười - Niên là em gái của anh! Hơn nữa... là anh rất muốn gặp được em!

“Gặp?”

Một từ ngắn gọn vậy thôi cũng đã đem đến cho Asa bao điều phải nghĩ ngợi, hình như là cô đã tránh mặt anh chàng này quá lâu rồi. Quá lâu để vẫn nhớ đến một thứ chẳng thể nào phai nhạt - mối tình đầu. Vì cô vẫn còn nhớ đến cậu bạn năm nào, người đã ngự trị trong mỗi giấc mộng của cô. Hình ảnh ấy chẳng ai có thể xóa mờ nên việc mở lòng với người con trai thứ hai đối với Asa quả là một điều khó khăn vô cùng.

Cô không thể quên, cũng như cô không muốn nhận được tình cảm của Koewa dành cho mình.

-Chúng ta... - Asa dừng lại, thờ dãi một hơi rồi tiếp - Vốn dĩ đã là không thể! Nên cũng gặp nhau thì chỉ như bạn mà thôi, phải không?

Koewa lắc đầu, cô nói quả là thật dễ dàng nhưng anh không có ý gì lại dễ đến như vậy:

-Em là em, anh là anh! Em là người anh theo đuổi, anh là người theo đuổi em! Hoàn toàn không còn là bạn, anh đã loại bỏ bức tường ngăn cách tình bạn và tình yêu giữa anh và em lâu rồi!

-Chẳng phải em đã nói với anh rồi sao? - Cô nhắc lại một lần nữa câu nói đã từ năm nào - Em là đã có người trong tâm trí từ lâu rồi!

-Đã lâu rồi mà em vẫn không thể thay đổi được sao hả Asa? Tại sao chứ? Anh đã làm những gì cho em, anh đã chờ em rất lâu. Vậy sao em vẫn không chịu quên và không chịu hiểu cho anh? - Anh có thể kìm lòng được mới là lạ, bao nhiêu lâu anh đã chờ, chờ cho cô quên đi. Vậy mà Asa vẫn vậy, chẳng thay đổi. Không lẽ từ trước đến giờ, anh làm những điều này cũng đều là vô nghĩa hay sao?

Bị tai lại, Asa xoay bước đi.

Cộp!

Khi bóng của cô đã khuất sau hành lang.

Nó đi lại gần Koewa, vỗ vai anh rồi dịu giọng:

-Em xin lỗi thay chị Asa! Chị ấy không thể quên, chị ấy là một con người sống gắn liền với quá khứ! Nên vô cùng khép kín bản thân mình! Anh à, nếu chị ấy không muốn quên thứ gì thì sẽ mãi mãi ẩn hiện trong thâm tâm Asa mà thôi!

-Anh biết! - Đau khổ nở ra một nụ cười gượng gạo, anh nhìn theo nơi vương bóng người con gái anh đã yêu nhưng chẳng thể có được - Chắc là anh đã quá cố chấp rồi!

Ting!

Ting!

Tiếng điện thoại của nó vang lên. Trên màn hình hiển thị một tin nhắn mới, nó nhanh tay mở tin ra.

‘Xin lỗi Koewa giúp chị! Là chị không xứng với anh ta, chị và anh ta chỉ có thể làm bạn!’

“Chị Asa...”

Ánh mắt nó thoáng lên về buồn rầu, sự đồng cảm, khuôn miệng nhẹ nhàng gửi lời xin lỗi giúp Asa rồi không quên nói:

-Chúng ta đâu thể bắt buộc người không yêu ta ở bên cạnh ta mãi được mà anh!

-Làm sao em có thể hiểu được tâm trạng của người trong cuộc mà nói vậy chứ? - Koewa chỉ chán nản lắc đầu.

-Không đâu! - Cấn cấn môi, tâm trí nó bỗng xuất hiện hình bóng của một người con trai - Em đã từng ngộ nhận tình cảm và đã từng ép buộc người đó ở bên cạnh em! Người đó đã yêu một ai đó khác! Em dù đau nhưng vẫn thầm chúc hai người họ hạnh phúc anh ạ!

Im lặng.

Cuối cùng, nó cũng mở miệng rồi nói:

-Em đã từng là người trong cuộc! Với Asa, quá khứ đó hẳn rất đẹp nên chị ấy mới không quên được, với ai cũng vậy hết mà!

Sau đó, hai người khôi phục lại thái độ vui vẻ. Koewa đã cố lòng chấp nhận sự thật, nó cũng pha trò nhiều hơn cho không khí thoải mái trên đường trở về phòng bệnh của Niên và Yến Như.

“Đúng vậy, quá khứ giữa chị và cậu ấy là rất đẹp!”

Không ai biết, Asa chưa đi, cô chỉ là dừng lại mà nghe cuộc nói chuyện của hai người. Vốn dĩ cô biết rằng Koewa rất tốt nhưng cô một lòng hướng về kỉ niệm của mình. Vậy thôi...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Sau mấy ngày ở bệnh viện về, Niên trông có vẻ như là đã khỏe hơn. Ăn uống cũng kha khá nên mọi người cũng đỡ lo và bắt đầu hoàn thành nốt cho công đoạn chuẩn bị dạ tiệc. Tất cả nháo nhác chuẩn bị, đôi khi có chuyện vướng mắc thì lại là cãi nhau tùm lum lên sau đó lại làm lành với nhau như thường. Ai nhìn vào cái mớ hỗn độn này của khóa May và thì đều là một mực ngao ngán lắc đầu.

Bộp!

Bộp!

Leng keng!

Leng keng!

Cốp!

Đủ loại các thứ tiếng lạ lùng phát ra, không ngừng lại một tích tắc nào.

Qua bao ngày làm việc cật lực lòi lòngh mề ra thì với sự giúp đỡ của nó, hần, Kevil và Koewa thì khóa May và của mấy em khối 10 đã có thể hoàn thành công việc một cách... chậm trễ nhất từ trước đến giờ.

Hôm nay, công việc cuối cùng cũng hoàn thành, trong phòng lúc này còn nó, Kevil và Koewa. Đương nhiên là không thể thiếu những thành viên của khóa May và được rồi, nhưng thực tình là không biết được hần đã bốc hơi đi đâu mất.

-Haiz... Quả thật là mệt mỏi! Cho dù có các Sur Ty và Sur Huynh ở đây cũng chả thể bằng một mình Niên yêu đâu! - Dương lau đi mồ hôi nhễ nhại trên trán, thờ dãi.

Nó chẳng biết nói gì hoi, chỉ cúi đầu lí nhí:

-Chị xin lỗi, nếu không vì chị thì Niên sẽ không bị như thế đâu!

-Áy, Dương là nói vậy thôi chứ không ai trách Sur Ty hết đâu á! - Tay xua xua, đầu lắc lắc, Đan nhanh chóng nói. Trùng mắt mà “âu yếm” nhìn Dương

và hỏi - Phải không hả... Dương?

Ban đầu là Dương không có ý định ám chỉ ai đâu nhưng mà sau khi phát ngôn ra rồi mới thấy mình thật ngu ngốc, có lỗi với nó. Hơn nữa còn cộng thêm vài ánh mắt xuất quỷ nhập thần nhìn mình làm cho cô bé không thể không phát hoảng, run cầm cập:

-Em thực là không có ý gì đâu Sur Tỷ!

Kevil vỗ vai nó, an ủi:

-Thôi mà, đều không phải do lỗi của Quỳnh! Nếu có trách thì hãy trách tại sao Yến Như lại có thể ác độc đến thế!

-A!

Nhắc đến Yến Như thì nó mới chợt nhớ ra nó đã đánh nhỏ đến tan tác, tàn tạ như thế nào. Bác sĩ nói chỉ là vết thương không quá nặng lắm, chắc là do lúc đó nó dù đã mất kiểm soát nhưng may ra vẫn còn chút nhân tính con người đây mà. Nhưng dù gì khi mà nghĩ lại thì nó vẫn không thể khỏi rùng mình rồi lại than than trời than đất rằng bản thân lại chứa chấp một tính cách thù vật như vậy sao? Hình như là có hơi quá tay, may sao là chưa đánh đập sống mũi của nhỏ Yến Như, bầm mặt thôi là chắc được rồi nhỉ?

-Rất sợ khi mà gặp lại Yến Như đó nha! - Nó xoa xoa đầu và cười hề hề.

-Có gì mà Sur Tỷ phải sợ? - Dương lên tiếng, vỗ ngực vô cùng tự hào - Nếu nhỏ ta mà dám trả thù thì em đảm bảo là sẽ đánh cho không còn một cái răng nào mà nhai cháo nữa cơ! Haha...

Miệng nó há hốc, mắt liên tục nháy nháy. Làm sao mà có thể nghĩ là nó sợ được cơ chứ? Nó có ý định nói rõ ràng cho cô em này hiểu thì...

Cộp!

Đột nhiên cánh cửa chính phòng bị mở toang ra, thứ mà mọi người nhìn thấy đầu tiên vẫn là đôi guốc cao, váy trắng ngắn cùng với một khuôn mặt tím bầm đập một cách đáng thương. Lại kết hợp cùng mái tóc rối bù xù càng làm tăng thêm vẻ thảm hại.

-Á! Mẹ ơi! - Nó hoảng quá, hét lên thất thanh mà ngồi xụp xuống sàn. Về mặt nó tái mét rồi đưa tay lên chỉ chính diện con người trước mặt mà than rằng - Cứu con với mẹ ơi! Người ngoài hành tinh đến bắt con đi kìa!

Cả đám rúm ró lại với nhau, tiếng răng môi đập vào nhau tưởng chừng như lẫn lộn. Kevil đứng nguyên tại trận, nhàu mắt nhìn cho thật kĩ “người ngoài hành tinh” kia, tiến lại gần hơn một chút thì ồ lên một tiếng, cười lớn và nói:

-Này, mọi người thực là không để ý hay sao hả? Đó chính là...

-Là Yến Như!

Giọng nói mang cảm giác buốt gáy của Asa luôn là thứ có thể chặn họng bất kì ai. Trong vòng 2 giây, Kevil mới biết được mình bị kẻ nào xâm phạm quyền nói, khước môi co giật:

-Là cô luôn chặn họng tôi? Sao có thể?

-Là tôi thích thế! Sao? Chẳng lẽ tôi phải hỏi anh trước khi chặn họng hay sao hả đồ đàn bà? - Cho dù mấy ngày không gặp cô, nó thực là rất nhớ đó nhưng mà mỗi câu nói của Asa cũng làm cho người ngoài cuộc cảm thấy ức chế thay. Lời nói mang quá nhiều ý nghĩa, vừa mỉa mai lại vừa có ý như trên người, cô thật là khiến cho người khác muốn đâm chém quá.

-Tôi...

Nó lấy lại dũng khí, hét to:

-Hai người dừng lại đi! Ai đưa Yến Như về đây vậy?

-Là tôi đưa về! - Mọi người cùng chú ý về người con trai đứng đằng sau ngõ, hai tay mang đến túi lớn túi nhỏ, thăm đoán ra thì ai cũng biết đó là đồ của Yến Như.

Lòng nó bỗng nhiên động sóng, cảm giác trở nên khó tả. Dường như nó cảm nhận được mình phải nói gì đó nhưng là cổ họng cứng ngắt không thể nói lên lời. Đành là vậy, nó cũng chưa hẳn đã nguôi giận đối với việc của Niên cho dù có cảm thấy mình đã quá đáng với Yến Như. Không dễ dàng bỏ qua, nó cố gắng nói ra nội quy của khóa May vả:

-Xin lỗi hai người! Chỉ những ai có phận sự thì mới được phép vào trong đây, phiền anh đưa cô ta đi khuất mắt tôi!

-Không thể cho Yến Như ở lại một lúc được sao? - Giọng nói hần mang rõ là vẻ lo lắng cho nhỏ ta.

-Không! - Về nhếch môi đầy kiêu hãnh, nó bước về phía hần và Yến Như.

Không nói gì thêm, hắn chỉ đưa tay ra bế xốc cả người nhỏ lên và bỏ đi.

Khi bóng của hai người kia đã khuất xa.

Koewa đứng nhìn nãy giờ, tiến lại gần nó mà khẽ vỗ vai:

-Em có sao không?

Khuôn mặt nó cúi gằm, hất tay Koewa ra và hét:

-Em không sao hết! Xin lỗi mọi người!

Nói rồi, nó chạy đi thật nhanh chẳng ngoảnh lại đến một lần, bỏ mặc tất cả những lời gọi của tất cả. Chạy được một lúc thì nó ngồi sụp xuống, khóc nức nở mà không thể dừng lại được.

Tại sao vậy? Tại sao chứ? Nó cảm nhận được, cảm nhận được sự dịu dàng trong lời nói ấy, những lời nói dịu dàng ấy đã từng chỉ hướng về phía nó, chỉ mình nó mà thôi. Nhưng sao giờ đây lại quá xa vời đến như vậy? Hạnh phúc sao? Đã thoát khỏi tầm tay nó mất rồi, người con gái đó chính là người hắn thực sự yêu thương, chẳng phải nó nhưng vì sao nó cứ mãi mong mỏi rằng đó chỉ là do mình tưởng tượng ra mà thôi? Bàn tay kia cũng đã từng bế nó như thế, cũng đã từng động vào da thịt nó, cũng từng chiều chuộng mà quan tâm nó như thế đó. Nó chẳng muốn gì đâu, nó luôn tự hỏi bản thân mình rằng: Liệu, có phải thực sự đã yêu thương hắn hay không hay chỉ là sự ngộ nhận tình cảm thôi? Bây giờ thì nó biết rồi, là nó ngộ nhận tình cảm ấy hắn đã dành cho nó, bởi vì có một thứ không bao giờ thay đổi...

Người con gái hắn yêu là Yến Như và mãi mãi không phải là nó!

Trong cái bóng tối lạnh lùng ấy, tiếng khóc thút thít của cô gái vẫn không ngừng vang lên, Đôi bờ vai rung lên từng hồi cô độc.

-Hức!

-Quỳnh à? - Có người gọi nó, bàn tay mảnh mai đặt lên vai nó. Là giọng của nam giới.

-Là... ai vậy? - Quay lưng với người đó, nó hỏi.

-Minh... Kevil nè!

Không nói gì, nó tự trách bản thân mình khi đã quá kì vọng vào một cái tên nào đó sẽ được xướng lên. Nó tự thấy bản thân thật ngu ngốc, cảm hèn chính bản thân mình vì không thể tự chủ được. Có phải là nó đã quá mù quáng khi tin vào cái tình yêu mà hắn dành cho nó - cái thứ tình yêu không trọn vẹn ấy chỉ cần ngày một, ngày hai là có thể nuốt trọn trái tim nhỏ bé của nó. Hắn lấy đi trái tim nó để làm gì rồi lại đem "bán" cho một người khác? Tựa hồ là hắn không hề biết đến cảm giác của nó, hoàn toàn không biết...

Trầm lặng một lúc, cậu đưa tay chạm vào người nó và khẽ hỏi:

-Quỳnh... Quỳnh làm sao vậy? Ừm... có thể nói cho tớ biết được không?

Bất giác, nó không thể kìm chế được hành động của bản thân mà gạt tay của Kevil ra.

-Quỳnh...? - NHư không tin vào những gì mình đã chứng kiến, cậu nheo mắt nhìn nó và chờ một lời nói từ nó... có thể là một câu giải thích.

Nước mắt nó lại tiếp tục chảy đầm đìa nhiều hơn, nó liên tục lắc đầu:

-Xin lỗi! Quỳnh... Quỳnh không biết... không biết gì hết!

Sau câu nói đó thôi thì nó xoay người bỏ chạy, không quay đầu lại nhìn đến một cái. Hoảng loạn... vì nó đã kìm nén cảm xúc bao lâu nay và giờ thì sao? Nó chạy một cách điên loạn, cho dù đâm vào người này hay va phải người kia thì nó vẫn là một mực không chịu dừng lại để nói một lời xin lỗi.

Không ai nói gì khi nhìn cô gái ấy - một cô gái xăm trổ đầy mình nên họ nghĩ rằng tính cách có thô lỗ cũng là phải cả. Họ chỉ chép miệng một câu cùng với thái độ khinh rẻ nhất:

-Loại con gái như thế đấy! Mất mặt cho phái đẹp!

Nhưng là...

Chưa ai đặt bản thân vào vị trí của cô gái ấy.

Như thế đó, vì không ai hiểu được và vì cô gái ấy cũng chẳng muốn chia sẻ cho ai bất kì điều gì. Cảm nín và lặng lẽ khóc một mình... chỉ cần bản thân mình hiểu, không cần sự thương hại của bất kì ai.

...

“Cô ấy... bỏ đi rồi? Ngay trước mặt mình, từ bỏ mình? Chẳng phải cô ấy muốn cùng mình tiến đến quan hệ yêu đương hay sao? Vậy những hành động đó là thể nào cơ chứ?”

Kevil suy nghĩ một lúc, cậu nhớ lại lúc đó. Đôi mắt của nó đỏ mọng nước, dường như nó đã khóc rất lâu rồi. Nhưng vì sao nó khóc mới là điều mà cậu đang quan tâm.

- Quỳnh lạ quá! À đúng rồi, ngay cả con quỷ mắt đỏ cũng lạ nữa! Đúng là hai chị em toàn khóc không lí do. Haiz... - Cậu thở dài một hơi, xoay bước trở về khóa Máy và thì giật thót mình khi nghĩ đến một điều - Hay... Quỳnh khóc thì... Thanh Tùng? Không thể nào! Á... đau đầu quá!

...

Buổi tối.

Trong căn phòng của khóa Máy và, mọi người đã xuống căng - tin ăn cơm tối duy chỉ có Asa và Koewa ở lại chờ nó nhưng mọi sự chờ đợi đều như vô vọng, suốt từ trưa đến bây giờ vẫn là không thấy bóng dáng của nó đâu.

-Asa... -Koewa hơi ngập ngừng một lúc - Em có muốn ăn gì không?

-Không, cảm ơn! Nếu anh đói thì có thể đi! - Ánh mắt cô này giờ vẫn luôn duy trì trạng thái dính chặt vào cửa ra vào không rời một giây, đôi lúc có chớp chớp mí mắt cho đỡ mỏi nhưng là vẫn không nhìn Koewa đến một cái.

Quá thất vọng trước câu trả lời của cô, anh chỉ im lặng không nói gì.

Tít!

Tít!

Điện thoại của Asa đổ chuông inh ỏi, cô bấm nút nghe màu xanh rồi áp vào tai:

-Có chuyện gì?

Đầu dây bên kia là một giọng nói không rõ ràng, cảm giác rất mệt mỏi:

-Cô đến đây đi?

-Uống rượu sao? - Cô vẫn kiên trì hỏi lại.

-Hỏi nhiều quá đấy! - Giọng nói trở nên cáu gắt với cô - Chỉ cần đến đây với tôi thôi!

-Thôi được! Đang ở đâu?

-Quán bar gần trường!

Dừng lại, cô cúp máy và đứng dậy đi khỏi phòng. Koewa thấy cô đi, bất chợt hỏi:

-Em không thể cho anh một cơ hội làm bạn em sao?

-Không phải là tôi không cho, chỉ là từ trước đến giờ tôi không bao giờ ưa một thằng con trai nào cả! Thế nên tôi không có quyền cho anh một tình bạn. Nhất là những người nào nói rằng thích tôi thì mãi mãi tôi sẽ đẩy người đó ra xa tôi dần!

Vẫn như mọi lần, cô làm người nghe chết đứng bởi một câu nói nào đó vô cùng đau lòng và bỏ đi khiến người ta hụt hẫng và không thể nhắc bước mà đuổi theo cô.

Asa đi đến quán bar gần trường, vẫn là cảm giác ghen ghét nơi này tột độ. Vừa mới bước vào thì cô đã thấy ngay một “thi thể” nằm soài trên bàn rượu, bên cạnh là những ly rượu đang uống còn dở dang, mắt nhắm chặt như đang ngủ. Cô đi đến gần, ngồi lên chiếc ghế bên cạnh “thi thể” rồi nói với người phục vụ:

-Một rượu vang đỏ!

-Vâng thưa cô! - Anh chàng pha chế rượu khẽ cúi đầu, trả lời.

Nghe thấy tiếng nói bên tai mình quen quen, đôi mắt đang nhắm bỗng dưng mở ra thật to, Kevil vật vờ nói:

-Asa, Quỳnh thích Thanh Tùng chứ không phải tôi! Tôi nghĩ vậy đó còn cô thì...

Thật không may thì...

Xoẹt!

Xoẹt!

Bộp!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Trái Mặt Dối Lòng

Kevil bị rượu làm cho thiếu tự chủ mà đầu cứ dần cúi xuống, người cậu mềm nhũn, ngã nghiêng rồi đột nhiên lại ngã về phía Asa. Cô là chống đỡ không nổi sức nặng từ cái cơ thể to lớn này mà lập tức đổ nhào về đằng sau. Sau một loạt những tiếng động ồn ào, cô bị Kevil đè lên người. Asa khẽ chau mày, tỏ ra không hứng thú gì với cái thứ này:

-Đứng dậy khỏi người tôi!

Nhưng hình như cô nói gì cũng chỉ là vô ích, cơ thể nồng nặc mùi rượu, men say đã ngấm dần làm cậu giống như một con rối không người điều khiển.

“Đáng ghét!”

-Cô à, cô có cần giúp đỡ không? - Anh chàng pha chế rượu lịch sử hỏi Asa.

-Không, không cần! - Thể lực của cô cũng không phải tồi, một lúc thì kéo được Kevil đứng dậy, để cậu dựa vào cô. Trước khi đi, Asa cũng không quên nhìn anh chàng lịch sự kia mà nói - Cảm ơn!

Cô vừa “kéo” lê cái “xác” của cậu ra ngoài vừa nhớ đến cái cảnh hồi trước nó cũng là từng thế này, bất chợt cô không kìm nổi cảm xúc mà cười nhẹ. Bên ngoài trời cũng đã đổ cơn mưa rào, hiện tại cô vẫn lo lắng cho nó. Nhưng vì bị sự kìm hãm của Kevil mà không thể đi tìm nó được, đành lòng mở điện thoại và gọi cho một số máy:

-A lô! - Giọng nam truyền đến loa điện thoại của cô.

-Đang chăm sóc cho Yến Như sao? - Thái độ của cô vẫn luôn giữ vẻ điềm tĩnh, bởi cô cũng không muốn nói nhiều với cái con người đã rũ bỏ đi cái tình cảm của nó. Cô biết, cô biết hết những cảm xúc của nó chứ... nhưng cô là người ngoài cuộc nên cũng không thể làm gì được.

-Ừ! - Chần chừ một lúc, người đó tiếp tục hỏi - Gọi cho tôi không phải hành động bình thường của cô, có chuyện gì khẩn cấp à?

Asa tặc lưỡi một cái, giọng nói lạnh lạnh xen giữa tiếng mưa:

-Mà thôi thôi, anh đang bận chăm sóc “người ấy” nên... tôi cũng chả có cái cơ gì mà nhờ anh! Chào!

Trước khi cô kịp cúp máy thì người đó mới nhanh chóng nói:

-Yến Như ngủ rồi, có chuyện gì tôi có thể giúp cho cô mà!

-Sẽ rất phiền anh, chịu được sao? - Vẫn là cái chất giọng luôn mỉa mai châm chọc người khác ấy, cô chau mày nhìn người con trai đang lấy mình làm cội dựa và nói.

-Được, có gì cứ nói đi!

-Gekkanbijin... - Cô tỏ ra ngập ngừng, có lẽ là muốn kiểm chứng một chút về cái thứ tình cảm hấn dành cho nó - Mất tích rồi!

Nói xong, cô ngừng cuộc gọi và thử gọi đến số của nó. Vẫn là như cũ, có đồ chuông nhưng không ai trả lời. Cô tức giận, nắm chặt lấy cái điện thoại như muốn bóp nát nó, cái gì mà gọi là tình yêu chứ? Đã gọi là giả dối hết mà còn làm con người ta đau đớn, Asa cắn hờn thứ ấy.

Mưa ngày một nhiều hơn, phủ một màu trắng xóa lên mọi vật...

...

Cộp!

Câu cuối cùng mà Asa thốt ra, hấn sùng sột và làm rơi điện thoại xuống đất. Hấn đứng hình, mọi thứ xung quanh như trao đảo. Yến Như thấy vậy, dù rằng không nghe được hấn nói chuyện qua điện thoại với ai nhưng cũng đi lại gần hấn mà nói:

-Anh sao vậy?

-Không.... - Bị nhỏ chạm vào người, hấn hoảng hồn trở lại - Cứ ngủ đi, không có chuyện gì hết! Bây giờ... anh phải đi có việc!

Vì bị nó đánh cho thân tàn ma dại, Yên Như rất ít khi đi ra khỏi phòng vì sợ mọi người sẽ nhìn thấy khuôn mặt xấu xí của nhỏ. Không thể theo hấn đi, cũng tức lắm nhưng đành ở lại phòng, nhỏ lẩm bẩm nghĩ ngợi.

“Chắc lại là cái con Thúy Quỳnh kia gọi điện thì anh ấy mới vội như thế! Hừ, cái con hồ ly tinh ấy...”

...

Hấn vừa ra khỏi phòng của Yên Như đã chạy đến khắp mọi nơi để tìm nó. Nhịp tim hấn không ổn định được một chỗ, “nhảy” loạn lên một cách điên cuồng. Hấn biết rằng bệnh mù đường của nó mới được Asa chỉ cho cách phân biệt, nhưng chỉ là mới thì làm sao có thể rõ ràng nhớ hết được cơ chứ?

Tiếng bước chân hấn cứ thế từ nơi này kéo dài đến những nơi khác.

Bắt chợt từ phía xa có bóng một người con gái che ô bước nhanh trên đường, người còn mặc bộ quần áo của trường.

“Là Quỳnh sao?”

-Quỳnh! - Lao ra ngoài mưa rồi chạy thật nhanh đến chỗ cô gái ấy, hấn kéo tay cô lại và nhìn cho kĩ nhưng không phải.

“Không phải là...”

Cô gái đó dường như nhận ra hấn, đôi má khẽ ửng hồng lên và hỏi:

-Bạn là anh em sinh đôi với Hoàng Thái phải không? Tên bạn là Thanh Tùng hả? Bạn đang tìm ai sao?

-Không có gì, xin lỗi! - Cúi rạp người xin lỗi xong, hấn lại tiếp tục đi tìm nó mà bỏ lại cô gái mặt vẫn đỏ ửng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Rốt cuộc là có thể đi đâu được chứ Chờ đã... Nhất định phải tìm ra, Quỳnh à... cũng nhất định phải ở nơi đó... đừng chạy đi bất kì đâu nữa nhé!”

Hấn chợt nhớ ra, có một nơi mà hấn chưa tìm đến... là phòng của nó.

Cộp!

Cộp!

Cộp!

Suốt đoạn hành lang dẫn đến phòng của nó toàn là nước, mà ngoài trời thì đang mưa, rõ ràng là có người vừa đi mưa rồi đi vào đây.

Đi đến trước cửa phòng của nó, hấn gõ nhẹ.

Cốc cốc!

Gõ nhiều lần liên tiếp như vậy mà dường như chẳng có ai trả lời, hấn định bỏ đi vì chút hi vọng cuối cùng cũng sắt tan thành mây khói. Nhưng vì điều gì đó đã khiến hấn lấy hết dũng khí mở mở cửa phòng nó ra. Bên trong phòng hoàn toàn tối om, thỉnh thoảng vọng ra vài tiếng khóc và nấc, thực sự thì phòng của nó chính trực là có thể đem đi đóng phim ma được rồi. Hấn mò mẫm đến tìm công tắc điện...

Tạch!

Ánh sáng của đèn bắt đầu tỏa sáng, nơi góc phòng nó đang thu mình lại và khóc nức nở.

Khóc mắt nó đỏ hoe, khuôn mặt ướt đầm lệ và môi nó... đang chảy máu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Chương 34-1: Đi Ra Khỏi Phòng Tôi Đi!

Nó bị ánh sáng làm chói mắt, vội vàng đưa tay lên mà che mắt lại. Hoàn toàn không cần quan tâm đến mọi thứ xung quanh, nó chỉ muốn ở một mình mà thôi. Bản thân nó còn chẳng biết người trước mặt mình bây giờ là ai, nam hay nữ, già hay trẻ...

-Quỳnh...

Người đó gọi tên nó bằng cái giọng thân quen nhất, cái giọng làm nó phát điên lên vì đau khổ. Mím chặt môi không trả lời, nó cảm thấy hơi nhói và một vệt tanh tưởi của máu tràn ra từ khoe môi.

“Đau quá...!”

-Không sao chứ? - Người đó tiếp tục hỏi nó, bước chân nhẹ nhàng tiến lại gần. Mọi thứ, nó đều có thể cảm nhận được, ngay cả cái cách cổ kìm nén hơi thở gấp gáp của cái người trước mặt nó.

Hắn ngồi xuống bên cạnh, ngay khi sắp chạm vào người nó, thì nó lại bất ngờ hất tay hắn ra. Nó để toàn bộ một cánh tay lên che đi đôi mắt của mình, đầu ngả ra phía sau áp sát vào tường.

-Tôi nói rồi, đi ra khỏi phòng tôi ngay!

-Không thể được! Đây, môi đang chảy máu kìa!

Có vẻ như hắn vẫn nhất định không chịu, cố gắng ở lại cho đến khi nào nó chịu nhìn mình mới thôi sao?

-Tôi bị làm sao thì kệ tôi, không liên quan đến anh! Phiên anh đi ra ngoài cho, bản thân tôi có thể giải quyết được.

-Không! Tôi sẽ không đi đâu hết, trừ khi cung bỏ tay ra và nói tất cả mọi thứ với tôi!

Hừ! Nước mắt vẫn còn giàn giụa trên hai gò má mà nó vẫn lặng thinh rồi cười khẩy một cái khinh người. Cái nụ cười xoáy chặt vào tâm can người khác.

-Không đi sao? Vậy tôi đi! Thiếu gì cách chứ, còn hơn phải ngồi lại đây mà đối co với một kẻ như anh! Phiên phức!

“Đừng vậy đó, phiền phức lắm...”

Nhanh như cắt, nó bật một phát dậy. Chuẩn bị chạy ra khỏi phòng thật nhanh. Nó không muốn ở lại nơi này lâu hơn nữa, nó đã quá yếu đuối rồi. Từ khi gặp hắn, nó đã không còn yêu đời và vô tư như trước nữa mà bù lại bây giờ là một đứa con gái có vẻ ngoài hư hỏng. Không chỉ thế, khi nó phát hiện ra rằng mình có tình cảm hẳn hoi với những cô gái khác thì có lẽ là sẽ hạnh phúc, sung sướng vô cùng nhưng với nó thì đau khổ lắm! Bởi nó luôn tâm niệm rằng hắn nào có yêu nó đâu, trước giờ cũng chỉ làm đùa giỡn cả mà thôi. Nếu không do ba mẹ nó ngày xưa đã có cái lời hứa đó thì có lẽ bây giờ nó vẫn đang là một cô gái vô tư trong mắt mọi người mà... đúng vậy không?

NGhĩ đến đây, nước mắt nó lại tuôn rơi nhiều hơn, nhiều hơn nữa...

Bộp!

-Đừng đi mà!

Thịch!

Nó khựng lại, có phải là nghe nhầm. Trái tim nó thối lại bao lâu nay bỗng nhiên như sống lại chỉ vì một câu nói. Phải chăng là nó đã mong cái câu nói ngắn gọn này lâu lắm rồi sao?

-Bỏ tay tôi ra!

Trong lòng nó dù có nghĩ như vậy nhưng ngoài mặt thì nó vẫn tự dối bản thân mình, nó đã tự tạo cho mình một vỏ bọc lạnh nhạt với hắn như thế đó.

-Được rồi, cung ở lại đây đi! Tôi sẽ đi ra!

Xoay người đứng dậy, hắn đi lướt qua nó.

Bất ngờ, hắn quay lại mà ôm chặt lấy nó. Siết chặt người con gái ấy trong vòng tay mình, hắn hôn nó. Hôn một cách điên cuồng như đã kiềm chế bao lâu nay.

“Không phải đâu, cung có biết anh đã lo lắng đến như thế nào khi nghe Asa bảo là cung mất tích không hả? Tại sao vậy, tại sao cứ phải chạy trốn như thế...?”

Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng, từng chút từng chút một vệt máu tanh nơi khoe môi nó. Vệt máu này... là máu của môi hay là máu của trái tim nó đây? Ai đã làm nó đau khổ đến như thế này chứ?

“Là mình đã gây ra... phải vậy không?”

Nghĩ đến đây, hắn buông nó ra. Thấy nó chẳng có cảm xúc gì, hắn cúi người:

-Thành thật xin lỗi!

Cạch!

Nói rồi hắn bước thật nhanh ra ngoài và đóng cửa lại.

Trong khoảnh khắc trước khi cánh cửa đóng lại, nó vô thức đưa tay lên như muốn kéo hắn lại nhưng mọi thứ dường như đã tuột ra khỏi tầm tay nó mất rồi. Không còn cứu vãn được gì nữa, hai người bây giờ chỉ có thể làm bạn mà thôi... à không, chỉ là... bạn cùng lớp...

Tiến đến bên cánh cửa, nơi cuối cùng từng có hơi ấm của hắn. Nó dựa trán vào cánh cửa lạnh toát, đôi chân mềm nhũn khụy xuống, cười nhẹ một cái trong sự đau khổ.

-Thanh Tùng..

...

Hắn bước ra ngoài mà lòng cảm thấy chua chát vô cùng. Dựa lưng vào cửa, hắn ngồi xuống trước phòng nó. Nước mắt không biết từ đâu chảy xuống lăn dài trên má.

“Chúng ta nhất định là phải dừng ở đây sao?”

-Thúy Quỳnh..

Hai con người, chỉ cách nhau một cánh cửa mà tưởng chừng như xa đến hàng ngàn vạn dặm xa xôi. Không phải đâu... cho dù thể xác họ có ở gần nhau đi chăng nữa nhưng trái tim họ vẫn bioj tri phối bởi quá nhiều người, quá nhiều vật cản. Họ càng muốn đến với nhau, càng bị số phận làm cho chia lìa, càng yêu... lại càng đau... càng gần lại càng xa... Sự thật vốn đã là vậy, chẳng gì có thể xoay chuyển được. Và ngay lúc đó cả hai người như hòa làm một, từng hành động cử chỉ của họ đều như nhau.

Ngay lúc ấy, cả hai đều cùng nhau nghĩ rằng:

Thôi, chúng ta dừng lại đi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cung...ngốc Thật!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.